

CARTEA 2 CORINTENI

Introducere

Pavel le scrie a doua epistolă celor din Corint. El era contestat în Corint de niște apostoli mincinoși, care se pare, erau iudaizatori (așa ne sugerează accentul pus de Pavel în cap.3, pe faptul că ei sunt slujitori ai unui Nou Legământ). Pavel răspunde diferitelor acuzații ale iudaizatorilor și se laudă în Hristos cu performanțele sale apostolice. El folosește adesea pronumele NOI. El are în vedere echipa sa misionară. Deci, când spunem NOI, el nu se referă la noi, credincioșii, ci la NOI, apostolii și misionarii care am pus temelia, adică Hristos. Pavel nu se apără în felul lumii. El se laudă în Hristos și o face nu de dragul numelui său, ci de dragul Corintenilor. Apostolii mincinoși îi chemau la o altă Evanghelie. Mesagerul Evangheliei era Pavel. Dacă mesagerul era compromis, mesajul era compromis și el. Iudaizatorii din Corint nu doar că îl denigrau pe Pavel, dar veneau și cu o altă Evanghelie (vezi 2 Corinteni 11:1-5). Miza nu era doar relația dintre Pavel și Biserica din Corint, ci însăși mântuirea Corintenilor. Acești apostoli mincinoși se pare că nu propovăduiau împotriva lui Isus, ci vesteau un alt Isus. Vom încerca să analizăm pe parcursul epistolei în ce consta acest alt Isus pe care Îl propovăduiau ei. Cert este că în joc era pus destinul etern al celor din Corint. Iată că războiul spiritual împotriva Bisericii din Corint a continuat. Dacă prin prima epistolă Pavel a reușit să îi scape de la moarte, și ei au fost receptivi mesajului său și s-au pocăit de faptele lor moarte, cel rău a venit cu un nou atac. Așa cum am învățat în 1,2 Împărați, războiul spiritual împotriva Templului Domnului, respectiv împotriva oricărei Biserici locale este cumplit și se duce până la capăt. Cel rău nu s-a lăsat descurajat de faptul că Biserica din Corint s-a pocăit de păcatele ei și s-a smuls din capcanele în care intrase. El a venit cu noi capcane. Și de data aceasta a venit cu apostoli mincinoși care să frângă legătura dintre Corinteni și cel care îi salvase data trecută din ghiarele diavolului, și anume Pavel. Pavel, era părintele lor spiritual și glasul Cuvântului. El era resursa prin care Domnul i-a izbăvit. Diavolul vroia acum să frângă relația dintre Corinteni și această minunată resursă apostolică a adevărului și Cuvântului, pentru ca acești Corinteni să fie o pradă ușoară. Deci dacă există anumite resurse prin care Dumnezeu ne izbăvește din anumite capcane ale celui rău, acesta va urmări să frângă legătura noastră cu aceste resurse tocmai pentru ca următoarea dată să nu mai putem apela la ele și să nu mai putem fi izbăviți. Deci privește în viața ta care sunt principalele resurse prin care Dumnezeu te-a izbăvit din capcanele celui rău. Mare atenție și veghează la legătura cu aceste resurse. Cel rău va încerca să te îndepărteze de ele pentru a nu mai putea ieși data viitoare din lațul pe care ți-l va așeza.

Deci în această epistolă, Pavel vorbește mai mult despre sine. Cel care a generat scrierea acestei minunate epistole a fost diavolul, care l-a denigrat pe Pavel în ochii Corintenilor. Cel rău a lovit bine și Corinteni au cedat în primă fază. Dar cel rău nu știa că această înfrângere a Corintenilor va cauza scrierea unei epistole cu o importanță aparte care va străbate secolele și va încuraja milioane și milioane de credincioși. Domnul nu se sperie de înfrângerile cauzate de cel rău Bisericii sale. Prin harul și înțelepciunea sa El este gata să transforme aceste înfrângeri în biruințe și mai mari. De multe ori, marile biruințe se nasc din

marile înfrângeri. De multe ori anumite înfrângeri spirituale trezesc pe anumiți creștini din somn, le descoperă bolile și slăbiciunile și încep procesul de vindecare a acestora. În urma înfrângerii Corintenilor, Pavel scrie această epistolă care are o importanță aparte în Noul Testament. Pavel a fost menit de Domnul să fie un model pentru toți creștinii din toate veacurile. Într-adevăr, scopul lui Dumnezeu este să ne transforme după chipul și asemănarea lui Hristos. În Evangheliile, Domnul ne revelează chipul lui Hristos Isus, și Îl așează pe acesta în contrast cu Fariseii care ne învață despre principalul obstacol al transformării noastre după chipul lui Isus, și anume: religiozitatea. Iar apoi Domnul ne descoperă modelul lui Pavel cel care s-a lăsat transformat de harul lui Dumnezeu și a putut spune: “Călcați pe urmele mele căci și eu calc pe urmele lui Hristos.” Și Domnul l-a ales să fie o pildă în acest sens pentru toți credincioșii din toate veacurile (vezi 1 Timotei cap.1:12-16). Strategia lui Dumnezeu este minunată. El îl alege pe Pavel pentru a fi acest model și nu pe Ioan de exemplu. Pavel era cel care a prigonit Biserica. Din pricina lui au murit creștini și poate alții s-au lepădat. Pavel a fost un anticrist al secolului 1. Și pe acest om, harul lui Dumnezeu l-a luat și l-a transformat atât de mult ca el să devină o pildă pentru toți creștinii. Pavel și-a risipit primii 30 de ani de viață în afirmare de sine, ipocrizie și falsă religiozitate. Era un fanatic, un om mândru care a prigonit Biserica Domnului. Și pentru Pavel, a prigoni Biserica Domnului este dacă vrei, cel mai mare păcat. El se consideră pe sine cel mai neînsemnat dintre toți sfinții, pentru că a prigonit Biserica Domnului. De asemenea se consideră cel dintâi păcătos. Pavel avea pe conștiința sa sufletele celor care au murit sau s-au lepădat din pricina lui. Privirile lor dinaintea morții, moartea lor, lepădarea lor, au bântuit memoria lui Pavel până la moarte. Pavel a trebuit să trăiască cu aceste amintiri până la capăt. Cu siguranță că a fost iertat și a primit iertarea, dar în mod cert nu a fost ușor pentru Pavel nici când s-a întors la Domnul, și nici după aceea. Dar pe acest om al Satanei, Domnul l-a transformat prin harul Său atât de mult! Ce încurajare pentru noi! Ce mare este harul lui Dumnezeu! Dacă pe acest om Domnul l-a transformat atât de mult, El ne poate transforma și pe noi! Dacă pe acest om, harul l-a eliberat de o asemenea mare vinovăție și a putut să își recapete demnitatea și să devină marele propovăduitor al Evangheliei, harul poate face același lucru pentru noi. Iată de ce este așa de importantă epistola către Corinteni, căci ea vorbește așa de mult despre Pavel. Vom privi la el și vom învăța enorm. El ne va descoperi pe de o parte UNDE trebuie să ajungem, dar și CALEA într-acolo. Pavel ne va vorbi despre performanțele sale spirituale, dar și despre modul său de luptă prin care a ajuns la aceste performanțe.

Epistola 2 Corinteni este cartea din Noul Testament care ne vorbește cel mai mult despre Pavel și modul său de luptă. Tocmai de aceea are o importanță aparte, dar mare atenție ca performanțele sale să nu ne descurajeze sau să ne inhibe. Avem de-a face cu Pavel, apostolul, cel transformat de Domnul. În Filipeni, el ne spune că *s-a deprins* să trăiască în belșug și în sărăcie. A fost un proces, unul de învățare și schimbare. În 2 Corinteni ne vom întâlni cu Pavel pe marile sale înălțimi spirituale. Dar să nu uităm că în spate a fost un proces. Domnul să ne ajute ca minunatul său model să nu ne inhibe ci să ne inspire, să nu ne descurajeze, ci să ne motiveze!

Deci scopul principal al lui Pavel este să se apare pe sine înaintea Corintenilor și să răspundă acuzațiilor false ale proorocilor mincinoși. De asemenea, un alt motiv al scrierii

pare a fi legat de un proces de strângere de ajutoare pentru sfinți. Este posibil să fie și alte motive ale scrierii. Vom încerca să studiem fiecare pasaj în parte și să identificăm legătura cu motivul principal al scrierii sau să descoperim și alte motive. De asemenea vom urmări și înlănțuirea logică a pasajelor.

Mângâierile apostolului (1:1-11)

Este foarte interesant că Pavel începe epistola printr-un pasaj dedicat mângâierii în suferință. El Îl binecuvintează pe Dumnezeu, Cel care este Tatăl Domnului Isus Hristos, Cel care L-a sprijinit pe Fiul Său în toate suferințele Sale. El este Părintele îndurărilor și Dumnezeu oricărei mângâieri. Dumnezeu cel mare și sfânt, Dumnezeu cel înfricoșat care este un foc mistuitor este și Dumnezeuul mângâierilor. Dar înaintea de a fi un Dumnezeu al mângâierii, El este Părintele îndurărilor. Îndurarea, mila, iertarea izvorăsc DIN Dumnezeu. Aceasta este însăși esența caracterului lui Dumnezeu. Dumnezeu nu trebuie să Se străduie să fie bun, nu trebuie să Își propună să fie îndurător, nu trebuie să împrumute ideea de îndurare din altă parte sau de la altcineva. Îndurarea este însăși esența ființei Sale. Și aici nu este vorba de a fi BUN doar, ci de a fi îndurător, de a arăta îndurare celor care merită moartea, celor care Îl urăsc și Îl leapădă. Îndurarea se manifestă prin bunătate, dragoste, îndurare față de vrăjmașii Lui, față de cei care atrag prin păcatele lor mânia Sa asupra lor. Îndurarea nu este doar o caracteristică a lui Dumnezeu. Dumnezeu este PĂRINTELE îndurărilor. Relația dintre Dumnezeu și Îndurare este asemenea unei relații dintre Tată și Fiu. Fiul vine din Tată, este după chipul și asemănarea Tatălui, și Se bucură de o relație specială cu Tatăl, relație de dragoste, comuniune. La fel și Îndurarea vine din Dumnezeu, Îl oglindește pe Dumnezeu și este ceva ce Dumnezeu iubește, apreciază. Și nu există îndurare autentică care să nu izvorască din Dumnezeu. El este Părintele îndurărilor. Oriunde se manifestă vreun act de îndurare, el își are obârșia din Dumnezeu. Orice act de îndurare de pe acest pământ este ca un fiu al lui Dumnezeu pe care Dumnezeu îl aduce cu bucurie în lume pentru a lumina pământul și a-l umple cu gloria Sa. Când Dumnezeu arată clemență unui păcătos, acest lucru nu este o efortare din partea Sa. Acest lucru nu este făcut de Dumnezeu pentru că așa se cade, sau pentru că așa este frumos. Ci acest lucru este făcut de Dumnezeu cu bucurie, cu plăcere, căci aceasta este natura Ființei Sale. Mai presus de toate, Dumnezeu este îndurare și dragoste. Înainte de a fi dreptate și judecată, Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare. Acest lucru l-am învățat împreună cu Moise din Exod 34a. Tema lui Pavel este tema mângâierii. Pentru a dezvolta această temă, el pornește de la Dumnezeu oricărei mângâieri. Dar înainte de a-L numi astfel, el îl prezintă pe Dumnezeu ca:

- Tatăl Domnului nostru Isus Hristos,
  - Părintele Îndurărilor,
- Și apoi ca pe:
- Dumnezeu oricărei mângâieri.

Dumnezeu este Tatăl Domnului nostru Isus Hristos. Astfel, pe de o parte El se revelează în Hristos Isus, căci Fiul este oglindirea slavei Lui, pe de altă parte prin relația Sa cu Fiul este descoperit caracterul Său de Tată. Să le luăm pe rând. În Hristos Isus, Dumnezeu Își revelează cel mai bine îndurarea Sa. Când privești la ce a făcut Hristos, este mai ușor să înțelegi că Dumnezeu este Părintele îndurărilor. Apoi, privind la relația dintre Dumnezeu și

Hristos înțelegem că Dumnezeu este un Tată. Este mare lucru să știi că Împăratul Împăraților și Cel care șade pe scaunul de domnie al slavei este UN TATA, și are o inimă de Tată, și este cel mai minunat Tată. Pentru a-L putea cunoaște pe Dumnezeu ca pe un Dumnezeu al mângâierii, trebuie mai întâi să Îl cunoaștem pe Acesta ca pe Tatăl Domnului nostru Isus Hristos și ca pe Părintele Îndurărilor. De ce? Din mai multe motive. Cei care trec prin necazuri și au nevoie de mângâiere sunt oamenii păcătoși. Pentru a exista mângâiere pentru ei trebuie mai întâi să existe îndurare. Fără îndurare nu poate exista mângâiere pentru cel păcătos. Doar Părintele îndurărilor poate mângâia pe cei care prin păcatele lor, sunt vrăjmașii Lui și merită moartea. Apoi, poate mângâia Cel care este sensibil la suferința altuia și înțelege nevoia de mângâiere. Cel care are o inimă de Tată înțelege aceste lucruri. Dumnezeu este Tată, este cel mai minunat Tată, este Sursa oricărui sentiment de paternitate. Dacă un tată pământesc știe să își mângâie fiul și apoi pe ceilalți semeni, cu atât mai mult știe acest lucru Tatăl Cel din ceruri. Apoi, Fiul lui Dumnezeu S-a întrupat, a cunoscut prin experiență atât suferința, cât și nevoia de mângâiere în suferință. Tatăl a fost alături de Fiul și L-a mângâiat pe Acesta în necazurile Lui. Și a făcut-o în mod desăvârșit, astfel încât Fiul, care Se lupta cu păcatul nu prin Sine, ci prin puterea Tatălui prin Duhul Sfânt, a biruit pe cel rău până la capăt, nu a cedat în fața suferinței și a trăit fără păcat împlinind toată voia lui Dumnezeu. Iar Tatăl cu Fiul Una sunt. Pe de o parte, Tatăl a simțit zbaterile Fiului și L-a sprijinit în suferințele Lui, iar pe de altă parte, toate experiențele Fiului au devenit parte și din Tatăl. Iată ce ne spune autorul epistolei către Evrei:

- “Astfel, fiindcă avem un Mare Preot însemnat, care a străbătut cerurile – pe Isus, Fiul lui Dumnezeu – să rămânem tari în mărturisirea noastră. Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie.” (Evrei 4:14-16)
- “Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului. Și prin faptul că El Însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți.” (Evrei 2:17-18)

Cel care trece prin suferință are NEVOIE de mângâiere. Mângâierea nu doar îi alină suferința, dar îl ajută să biruiască, să rabde suferința. Fiul știe acest lucru căci a trecut ca un om prin necazuri și suferință. Tatăl știe acest lucru, căci Fiul Lui a trecut pe acolo, și El și Fiul una sunt. Tatăl știe să mângâie căci a dovedit acest lucru sprijinind desăvârșit pe Fiul Său în toate necazurile Lui. Când a fost nevoie, i-a trimis îngeri să Îl întărească (vezi Ghetsimani și după cele 40 de zile de ispitire). Dumnezeu L-a mângâiat prin ucenici, prin prezența Sa, prin schimbarea la Față, prin gestul Mariei de a-i spăla picioarele, prin diferite semne de încurajare, prin împlinirea Scripturii, prin toți cei care au răspuns cu credință chemării Lui. Dumnezeu a fost acolo. Când toți L-au părăsit, Fiul a spus că nu este singur căci Tatăl este cu El:

- “Iată că vine ceasul, și a și venit, când veți fi risipiți fiecare la ale lui; și pe Mine Mă veți lăsa singur; dar nu sunt singur, căci Tatăl este cu Mine.” (Ioan 16:32-33).

Tatăl și-a dovedit calitatea de Mângâietor desăvârșit în relația cu Fiul Său, Isus Hristos. Dumnezeu, prin esența Sa de Tată, este un Mângâietor. El VREA să Mângâie, și știe să mângâie. Căci El este Tatăl Domnului nostru Isus Hristos și Părintele îndurărilor. Și dacă cineva se îndură de vrăjmașii Lui, oare nu cu mult mai mult va aduce mângâiere copiilor Săi care sunt în necaz?

Dumnezeu este Dumnezeul oricărei mângâieri. După cum îndurarea izvorăște doar din Dumnezeu, la fel și mângâierea izvorăște doar din Dumnezeu. Oriunde se manifestă un act de mângâiere, acel act are la origine pe Domnul. Chiar dacă se manifestă printre cei necredincioși, el se manifestă prin harul general al lui Dumnezeu și vine tot din El. Am vorbit de Dumnezeu ca Tată. Și mi-am adus aminte de următoarele versete din Isaia:

- “Sionul zicea: “M-a părăsit Domnul și m-a uitat Domnul! Poate o femeie să uite copilul pe care-l alăptează, și să n-aibă milă de rodul pântecelui ei? Dar chiar dacă l-ar uita, totuși Eu nu te voi uita cu nici un chip!” (Is.49:14-15)
- “Cum mângâie pe cineva mamă-sa, așa vă voi mângâia Eu; da, veți fi mângâiați în Ierusalim!” (Isaia 66:13).

Actul mângâierii izvorăște mai puternic din instinctul matern decât din cel patern. Femeia este cea care empatizează mai bine cu durerea celui în necaz și poate aduce mângâiere prin gingășia și sensibilitatea cu care a înzestrat-o Dumnezeu. Și mai ales o mamă, cât de mult empatizează cu durerea fiului ei și cât de bine știe să aducă mângâiere peste orice rană. Acest lucru îl învățăm din Isaia 66:13, când reperul mângâierii este mama și nu tatăl. Dar din Isaia 49:14-15, învățăm că inima de mamă izvorăște tot din Dumnezeu. Atât instinctul patern cât și cel matern izvorăsc din Dumnezeu. Și Dumnezeu este cu mult mai mult decât cele două. Dacă o femeie și-ar putea uita pruncul, Dumnezeu nu ar putea uita pe cei pe care i-a creat. Noi Îl numim pe Dumnezeu, Tată. Dar să nu uităm că tot din El izvorăște și spiritul și dragostea mamei. De aceea, Dumnezeul nostru este Dumnezeul oricărei mângâieri care știe, vrea și poate să ne mângâie mai bine decât mama care ne-a zămislit.

În v.4, Pavel ne face cunoscute niște adevăruri extraordinare despre mângâiere. Învățăm că cel ce se află în suferință are nevoie de mângâiere. Mângâierea este oxigenul care îi dă putere să meargă mai departe, este resursa care îl ajută să rabde suferința. Fără mângâiere se pare că omul nu poate rezista multă vreme suferinței. Știind acest lucru, Domnul mângâie pe Pavel și colegii lui în TOATE necazurile lor. Pavel nu era un supraom, un superman spiritual, infailibil și intangibil. În fața suferinței era și el slab și temător. Și el avea nevoie de mângâiere în necaz și Domnul i-o dădea de fiecare dată. În ciuda înălțimii sale spirituale, în ciuda resurselor pe care le acumulase, în ciuda faptului că avusese revelații cerești de

neimaginat, când Pavel trecea prin suferință, era slab și tindea să dea înapoi. Avea nevoie urgentă de mângâiere, și Domnul îi dădea această mângâiere:

- În TOATE necazurile lui, și
- Din BELȘUG.

Domnul nu spunea: *“Pavel, tu ești apostol, tu ai primit atâtea revelații, trebuie să te descurci singur prin încercări fără resursa unor mângâieri care abundă.”* Deși era apostol, Pavel era om și se confrunta cu aceiași slăbiciuni ca fiecare din noi, și primea resursele mângâierilor ca orice alt credincios. Domnul nu avea la acest capitol un tratament special sau pretenții speciale față de Pavel. Domnul îi dădea și lui în fiecare necaz belșug de mângâieri. De asemenea, Dumnezeu nu îi spunea lui Pavel: *“Nădejdea în slava viitoare îți este de ajuns în încercări.”* *Privește spre bucuria care îți este pusă înaintea și ai ochii pironiți spre răsplătirea cerească și vei birui!* Slava viitoare este resursa cheie, dar mângâierile prezente își au rolul lor, și sunt tocmai cele care îți învie nădejdea slavei viitoare. Mângâierile prezente sunt cele care în permanență fac legătura între prezent și gloriosul viitor pe care-l va avea cel care rabdă ispita până la capăt. Și însuși Pavel avea nevoie de ele. Deci Domnul nu ne cere să experimentăm aici și acum DOAR suferință, și să așteptăm slava viitoare de care vom avea parte DOAR atunci și acolo. Prezentul plin de suferință este și plin de mângâiere. Și Domnul nostru știe să ne mângâie și știe să ne mângâie pe fiecare în parte, după unicitatea personalității noastre și după nevoile noastre. Sunt mângâieri de care avem parte chiar în mijlocul necazurilor, și sunt mângâieri care vin după necaz pentru a ne lega rănilor și a ne ajuta să depășim emoțional încercarea și să continuăm mai departe lupta. Mângâierile din mijlocul necazului sunt acele oaze ale sufletului, acele guri de oxigen, acele clipe când vedem luminița de la capătul tunelului. Iată mai multe modalități prin care Domnul ne poate mângâia în mijlocul necazurilor noastre:

- Vești despre oameni care se întorc sau fac pași spre Domnul
- Vești despre frați care cresc în credință
- Noi descoperiri din Scriptură
- Noi iluminări în ce privește frumusețea Domnului și lupta spirituală
- Versete din Scriptură care în acele momente capătă o rezonanță foarte mare în sufletul nostru
- Momente speciale (și de obicei relativ scurte) de pace și liniște când SIMȚIM foarte intens prezența Domnului
- Mici semne, aparente coincidențe care ne șoptesc să continuăm lupta
- Reușite pe diferite planuri ale vieții

- Binecuvântări pământești
- Oameni care ne sunt alături și ne mângâie efectiv
- Reactivarea unor stâlpi de aducere aminte
- Și multe altele

După necaz, urmează eliberarea din acesta, scăderea presiunii și a tensiunii, o perioadă de pace, liniște și mângâiere, o perioadă când Domnul leagă rănile și când începem să vedem ce a curățit în noi și ce din chipul lui Hristos a zidit în noi, trecerea într-o nouă etapă spirituală, noi revelații, un nou duh de putere și slujire, noi roade pentru Domnul în Împărăția Sa, și o nouă degustare a slavei viitoare, care să ne facă să spunem: *A meritat să trecem pe aici!* Viața creștină este plină de necazuri, dar este și plină de mângâiere. Viața creștină nu înseamnă doar necaz și suferință, și doar zile negre. Ea înseamnă și zile întunecate și zile luminoase. și chiar în zilele întunecate, sunt multe luminițe. Domnul știe că noi, ca oameni, nu am putea experimenta DOAR suferință pe termen lung și să rezistăm. Aceasta este limita noastră. O limită pe care o avea însuși Pavel. Și atunci, Domnul care vrea să rezistăm ispitei și care nu vrea să ne dea peste puterile noastre, dar care vrea în același timp să ne ducă la slavă prin suferință, ne umple viața deopotrivă cu necazuri și mângâieri. Și atunci când trecem printr-un necaz, deși resursa cheie este slava viitoare, este legitim să așteptăm și să primim atât mângâierile din necaz cât și cele de după necaz, mângâieri care înseamnă o realitate prezentă care dau viață și sens realității răsplătirii viitoare. Orice necaz este presărat de mângâieri, orice necaz este limitat în timp și urmat apoi de noi mângâieri. Și o luptă foarte intensă zi de zi, continuă, nu ar trebui să depășească 40 de zile, de vreme ce Mântuitorul a fost ispitit neîntrerupt doar 40 de zile. Pot fi încercări care să dureze și un an. Dar de obicei presiunea nu este la fel de intensă în fiecare zi din acel an. Sunt zile și zile, săptămâni și săptămâni. Cele mai grele ispiti sunt cele care presupun presiune foarte mare zi după zi, fără zile de răgaz. Dar aceste perioade sunt cu siguranță limitate în timp.

Atât suferința, cât și mângâierea sunt din belșug. Aceasta este normalitatea vieții apostolice și a vieții creștine în general. Pavel avea parte din belșug de suferințele **lui Hristos**. Este interesant că el nu spune că are parte de suferințe pentru Hristos (deși cu siguranță că erau pentru Hristos!), ci că are parte de suferințele lui Hristos. În ce sens are parte de suferințele lui Hristos? Sunt două posibilități de interpretare. Prima, mai simplă și mai plauzibilă, are în vedere faptul că Pavel trecea prin suferințe asemănătoare cu cele ale lui Hristos. Hristos a suferit pentru neprihănire în lupta cu păcatul și apoi a suferit din pricina mesajului Său: împotrivire, batjocură, amenințări, chinuri fizice din partea oamenilor. Pavel suferea după modelul lui Hristos. El trecea prin aceleași dureri și din aceleași motive. Nu orice suferință este o suferință a lui Hristos și pentru Hristos. Avem parte de suferințele lui Hristos dacă suferim ca Hristos și din aceleași motive ca El. Pavel avea certitudinea că nu suferă din prostia sau mândria sa, că nu suferă ca orice om de pe această planetă, ci că are

parte de suferințele lui Hristos. În expresia lui Pavel se întrezărește ideea de onoare. El nu trece prin suferință, ci are parte de suferințele lui Hristos.

Suferințele lui Hristos reprezintă ceva dumnezeiesc și au o importanță și semnificație fără margini în planul lui Dumnezeu. El revelează taina ascunsă de veacuri în Dumnezeu. Pavel este conștient că are parte de aceste suferințe. Și de aceea are putere și răbdare, căci nu trebuie doar să rabde suferința, ci trebuie să rabde într-un proces dumnezeiesc de părtășie cu suferințele Celui care a murit pentru el, și care apoi a fost înălțat la dreapta Tatălui în slavă. Dar oare doar dacă treci prin prigoniri fizice și directe ca Pavel ai parte de suferințele lui Hristos? La sfârșitul cărții 1,2 Împărați am învățat că prigoana spirituală este continuă, și înseamnă un asalt, o hărțuire permanentă a sufletului celui neprihănit din partea celui rău. Hristos a primit mari împotriviri din partea oamenilor doar după ce și-a început lucrarea publică și a fost lăsat în mâinile oamenilor doar în ultimele zile ale vieții Sale pământești. Dar de când S-a întrupat, Ispititorul L-a ispitit în toate felurile pentru a ceda în fața păcatului. Lupta pentru neprihănire a fost principala luptă dusă de Hristos și fiind biruitor aici, a putut birui și lupta cu împotrivirea oamenilor. Înainte de a intra în lucrarea publică, Hristos a fost dus de Duhul în pustie pentru a fi ispitit de diavol. Era în pustie. Dar pentru că a biruit acolo, a putut intra în lucrarea publică. Oare nu la fel au fost pregătiți marii oameni ai credinței, în ascuns, în pustie, și de-abia apoi au fost chemați în lucrarea publică? Lucrarea publică presupune și ea atacuri foarte mari, dar are o miză specială. Fiind o lucrare publică, căderea afectează direct mesajul și Numele Domnului. Domnul ne pregătește în ascuns, în pustie. Și doar după ce luăm testele acolo, ne cheamă în lucrarea publică. Pe de o parte este spre binele nostru, pentru că El vrea ca să fim cu adevărat pregătiți, și lucrarea publică să nu ne strivească. Pe de altă parte, este spre binele poporului lui Dumnezeu și spre slava Numelui Său, care ar putea fi pângărit înaintea celorlalți prin căderea noastră în mijlocul lucrării. Hristos a trebuit să ia testul perfect și nu i S-a permis nici o greșeală. Cu noi, lucrurile stau altfel. În pustie, avem adesea greșeli. Dar sunt în pustie, și ne putem ridica și putem învăța care sunt fisurile inimii noastre. Și când vom fi pregătiți, Domnul ne va chema pe scena istoriei în marile Sale bătălii. Oare nu așa fost pregătit și Ilie pentru muntele Carmel? Domnul vrea ca pe Carmel să fim 100% pregătiți și să nu avem nici o fisură. Acolo bătălia este pe viață și pe moarte și orice fisură poate fi fatală. Iar miza nu mai este doar lupta noastră în ascuns, ci Numele Domnului înaintea unui popor întreg. Ilie a avut o singură fisură: a avut așteptări prea mari de la Ahab și popor și a uitat că oamenii nu sunt corbi. El s-a bucurat de biruință înainte ca războiul să se fi încheiat. Și când sărbătorea victoria, cel rău a venit pe ultima sută de metri cu contraofensiva sa prin atacul Izabelei. Și lovitura a fost așa de puternică în sufletul lui Ilie, încât acesta și-a dorit moartea, și-a dorit să renunțe la lucrare. Fac o mică paranteză. Cartea 1,2 Împărați (și nu numai) ne atrage atenția asupra ultimei sute de metri a unei bătălii spirituale. Cel rău are mai tot timpul un atac surpriză pregătit pentru ultima sută de metri. El știe că atunci noi ne relaxăm, începem să sărbătorim deja victoria. De aceea mare grijă pe ultima sută de metri a unei zile, a unei slujiri, a unei încercări. Pe Carmel, bătălia spirituală este cruntă și necruțătoare. Orice fisură poate fi fatală. Când suntem în procesul de pregătire, în ascuns, Domnul vrea să ne descopere fisurile inimii noastre. El ni le arată gingaș prin Duhul Său și prin diferite contexte. Dar dacă nu le luăm în serios, urmează un atac mai puternic din partea celui rău care ne lovește chiar în acea fisură. Și acel atac

aduce o cădere rușinoasă. Și acea cădere ne trezește și ne face să luăm în serios fisura! Și este spre binele nostru. Dar am fi tare înțelepți dacă am lua aminte cât mai repede la fisurile noastre până să ajungem la acele căderi rușinoase. Domnul ne înștiințează prin Cuvânt și Duhul Său dar și prin contexte care doar scot la iveală fisura, dar care nu ne duc la căderi rușinoase. Domnul ne arată că suntem vulnerabili la acel capitol. Dacă luăm aminte, El ne va arăta ce să facem ca să fim vindecați. Însă, dacă nu luăm aminte, va urma contextul care va scoate la iveală tot ce este în inima noastră.

Revenind la discuția noastră, putem afirma că principala luptă a lui Hristos a fost lupta cu păcatul, lupta pentru neprihănire. Și aceasta este principală luptă a creștinului de-a lungul veacurilor. Nu toți creștinii au fost prizonieri fizici, dar toți creștinii au avut parte de prigoana spirituală a sufletului. Cel rău ne bombardează zilnic cu tot felul de gânduri, dorințe, poftă, ispite și creează tot felul de contexte pentru a ne face să păcătuim. Și lupta aceasta zi de zi cu noi înșine, cu firea noastră pământească presupune multă suferință, multă trudă, multă istovire. Dacă biruim aici, vom birui și în fața unor prigoane directe și vom birui și pe Carmel. Este mare lucru să știm că toate suferințele noastre de zi cu zi cu firea pământească sunt suferințele lui Hristos și pentru El. De obicei, aceste lupte nu sunt valorizate. Sunt laudate în special suferințele martirilor. Cineva spunea însă, că este mai ușor să mori odată pentru Hristos ca martir, decât să mori în fiecare zi pentru El răstignind firea pământească. Acum și martirajul este un apogeu al încercării și el este pregătit de această moarte pentru Hristos zilnică. Dar diferența dintre cele două este că martirajul presupune o decizie și o acceptare, pe când lupta cu firea pământească presupune mii și mii de decizii și pe termen lung. Iar timpul este atu-ul ispitei. Ispititorul știe slăbiciunea noastră când este vorba de trecerea timpului. El știe că la un moment dat ne vom pierde răbdarea sau pur și simplu vom ceda...Deci fiecare creștin are parte din belșug de suferințele lui Hristos, căci fiecare creștin se află într-o prigoană spirituală permanentă și duce o luptă zilnică cu omul cel vechi. Aceasta este principala luptă a credinciosului și principală sursă de suferințe. Hristos este numit de Isaia (Is.53) om al durerii și obișnuit cu suferința. Dacă suferința Sa ar fi fost doar cea din săptămâna patimilor, atunci nu cred că ar fi putut fi numit *om al durerii*. Dar suferința Sa a însemnat toată viața Sa pământească. Evrei cap.5a ne deschide o fereastră către lupta lui Hristos cu păcatul. De aceea era om al durerii și obișnuit cu suferința. Și de aceea suferința din săptămâna patimilor nu a fost o mare surpriză sau ceva nou. Hristos era antrenat pentru a suporta suferința. Hristos învățase deja să suporte suferința. El era pregătit pentru suferința finală din săptămâna patimilor. Dușmanul său era cel rău. Oamenii care nu știau ce fac erau doar niște vase prin care cel rău își manifesta ura. Hristos simțise de mult ura celui rău care l-a prigonit sufletul neîncetat cu tot felul de ispite. De aceea Hristos nu este surprins de ura oamenilor din jurul Lui. Ea nu făcea decât să dea glas fizic urii celui rău pe care o cunoștea de mic copil. Hristos gustase paharul umilinței când fusese ispitit. Oare nu este umilitor pentru cineva care iubește pe Domnul să își dorească așa de mult să se lepede de Domnul (vezi Ispitițiile din Evanghelii)? Hristos sorbise din plin acest pahar al umilinței. Când a fost umilit de oameni, nu era ceva nou. Hristos era obișnuit și cu ura și cu umilința. Traseul lui Hristos a fost perfect și fără pată. O viață de suferință urmată de un test ultim. Domnul vrea să repete și cu noi acest traseu al lui Hristos. Noi nu vom fi fără pată. De aceea, în acest proces, noi avem o resursă pe care Hristos nu o avea: resursa pocăinței și iertării. Din

pricina acestei resurse noi putem călca pe urmele lui Hristos și trăi ca El, chiar dacă spre deosebire de El noi vom avea și multe înfrângeri.

A doua posibilitate de interpretare a expresiei: ***avem parte de suferințele lui Hristos*** (care nu o exclude pe prima) propune o perspectivă mai complexă. Ea pune următoarea întrebare: noi avem parte de suferințele lui Hristos, doar pentru că suferim asemenea Lui și pentru El, sau pentru că El suferă alături de noi și împreună cu noi? Cel care trăiește în noi și împlinește în noi voia lui Dumnezeu este Hristos prin Duhul Sfânt. Și aici nu este vorba de o imagine, de o metaforă, de un simbol, de o energie, de o putere impersonală, de un model care ne motivează. Nu, ci Hristos, Cel viu și Înviat, Unic și Personal trăiește efectiv în noi împlinind voia lui Dumnezeu. Prin credință, noi ne-am unit împreună cu Hristos. Și dacă El este una cu duhul nostru, oare nu simte alături de noi?

Iată ce a spus Pavel în 1 Corinteni 6:12-20:

12. “Toate lucrurile îmi sunt îngăduite, dar nu toate sunt de folos; toate lucrurile îmi sunt îngăduite, dar nimic nu trebuie să pună stăpânire pe mine.

13. Mâncările sunt pentru pânțece, și pânțecele este pentru mâncări. Și Dumnezeu va nimici și pe unul și pe celelalte. Dar trupul nu este pentru curvie; el este pentru Domnul, și Domnul este pentru trup.

14. Și Dumnezeu, care a înviat pe Domnul, ne va învia și pe noi cu puterea Sa.

15. Nu știți că trupurile voastre ***sunt mădulare ale lui Hristos***? Voi lua eu ***mădularele lui Hristos***, și voi face din ele mădulare ale unei curve? Nicidecum!

16. Nu știți că cine se lipește de o curvă este un singur trup cu ea? Căci este zis: „Cei doi se vor face un singur trup”.

17. **Dar cine se lipește de Domnul este un singur duh cu El.**

18. Fugiți de curvie! Orice alt păcat, pe care-l face omul, este un păcat săvârșit afară din trup; dar cine curvește păcătuiește împotriva trupului său.

19. Nu știți că **trupul vostru este Templul Duhului Sfânt care locuiește în voi** și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri?

20. Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți, dar, pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu.”

Noi suntem un singur duh cu Hristos, și mădularele noastre sunt mădularele lui Hristos. Dacă noi suntem un singur duh cu Hristos, oare El nu simte alături de noi prin toate necazurile prin care trecem? Nu este Cel care ne dă putere să suferim? Și oare suferințele prin care trecem, nu sunt de fapt ale Lui care suferă în noi și ne împuternicește să biruim suferința? Astfel, noi am avea parte de suferințele lui Hristos, căci efectiv suferințele noastre sunt suferințele Lui. El care suferă în noi și împreună cu noi. Lăsăm această a doua interpretare doar ca și posibilitate. Ce este cert însă, că Domnul care este un singur duh cu

noi, nu este departe de suferința noastră, căci El este în noi cei care suferim, simțind alături de noi. Și ce tată sau mamă nu ar simți alături de copilul său care este pe masa de operație? Și ei suferă alături de copil, chiar dacă nu ei l-au creat și chiar dacă ei nu trăiesc ca persoană în copilul lor. Oare nu cu mult mai mult suferă alături de copiii Săi Creatorul oricărui duh și Cel care trăiește efectiv în ei prin Duhul Sfânt? Adesea avem impresia că suntem uitați și părăsiți de Dumnezeu în necazurile noastre. Avem impresia că El este undeva departe pe scaunul Său de domnie și privește nepăsător cum noi ne zbatem ca un pește pe uscat și așteaptă să vadă cum vom muri, cum vom ceda ispitei, cum fi umiliți de cel rău, cum vom fi distruși de suferință. Dar nu este așa! Dumnezeu, care locuiește în noi, este mai aproape de noi decât ne putem închipui. Iată ce ne mai spune Pavel în Efeseni:

22. “Nevestelor, fiți supuse bărbaților voștri ca Domnului;
23. căci bărbatul este capul nevestei, după cum și Hristos este Capul Bisericii, El, Mântuitorul trupului.
24. Și după cum Biserica este supusă lui Hristos, tot așa și nevestele să fie supuse bărbaților lor în toate lucrurile.
25. Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea,
26. ca s-o sfințească, după ce a curățat-o prin botezul cu apă prin Cuvânt,
27. ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană.
28. Tot așa trebuie să-și iubească și bărbații nevestele, ca pe trupurile lor. Cine își iubește nevasta se iubește pe sine însuși.
29. Căci nimeni nu și-a urât vreodată trupul lui, ci îl hrănește, îl îngrijește cu drag, ca și Hristos Biserica;
30. pentru **că noi suntem mădulare ale trupului Lui, carne din carnea Lui și os din oasele Lui.**
31. „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa, **și cei doi vor fi un singur trup.**”
32. **Taina aceasta este mare – (vorbesc despre Hristos și despre Biserică).**”

Cel ce este una cu noi nu poate fi departe de noi. El este și trăiește alături de noi și simte cu noi în necazurile și bucuriile noastre, în biruințele și înfrângerile noastre. Suferințele noastre sunt și ale Lui.

Pavel îl binecuvintează și laudă pe Domnul în necazurile lui. El nu privește spre necazuri lăsându-se astfel copleșit de ele și de întrebările de tipul: **De ce, Doamne?** El privește spre mângâierile de care are parte și Îl laudă pe Domnul oricărei mângâieri pentru

acestea. Mângâierile sunt har, un dar nemeritat. Pavel știe acest lucru. Știe că el este cel dintâi păcătos care nu merită nimic. Domnul nu ne este dator cu mângâieri în necazurile noastre. Noi nu merităm aceste mângâieri. Și totuși El este alături de noi cu belșug de mângâieri!

Pavel subliniază că avem parte de aceste mângâieri *prin Hristos*. Ce înseamnă acest lucru? Mângâierile se revarsă peste noi **doar prin Hristos**. De fapt, orice primim de la Dumnezeu este doar prin Hristos, prin Cel care a murit pentru noi și care trăiește în și pentru noi. Jertfa Sa ne scoate de sub mânia lui Dumnezeu și ne așează în spațiul vieții, al binecuvântării, unde putem primi și mângâiere. Dar mângâierile nu se revarsă doar datorită lui Hristos, ci efectiv prin El. Hristos care locuiește în noi ne deschide ochii să vedem din slava Domnului, să vedem minunea întoarcerii oamenilor la Dumnezeu, să vedem semnele care ne șoptesc: mergi înainte și nu ceda!...Și nu în ultimul rând Hristos Însuși ne este marea noastră mângâiere. Da, suntem mângâiați când privim la suferințele Sale pentru noi, la faptul că suferă alături de noi, la slava pe care o are și pe care ne-o va dăruia nouă o întregă eternitate.

Lucrul cel mai minunat din acest pasaj mi se pare modul în care Pavel răspunde la întrebarea: de ce ne dă Domnul belșug de mângâiere? Eu am răspuns că Domnul ne dă mângâiere ca să putem rezista și să putem birui suferința. Și este adevărat, fără încurajare și îmbărbătare, nu vom putea merge mult timp înainte. Dar Pavel oferă un alt răspuns:

- “Care ne mângâie în toate necazurile noastre, pentru ca, prin mângâierea cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu, **să putem mângâia pe cei ce se află în vreun necaz!** “
- “Așa că, dacă suntem în necaz, suntem **pentru mângâierea și mântuirea voastră**; dacă suntem mângâiați, **suntem pentru mângâierea voastră.** “

Din răspunsul meu arăt că sunt centrat pe mine. Din răspunsul lui, Pavel arată că el este centrat pe ceilalți. Hristos înseamnă dragoste necondiționată, dăruire totală pentru celălalt, a trăi pentru celălalt. Hristos trăia cu putere în Pavel și de aceea Pavel nu se neagă pe sine, dar nu este centrat pe el, ci pe ceilalți. În necazuri, nu se vede el martirul, victima, cel mai nenorocit dintre oameni. Ci el se vede un vas prin care Dumnezeu poate curge spre ceilalți. Pavel se vede un mădular în Casa Domnului, un vas care se revarsă spre ceilalți și nu un vas în sine care se umple până la refuz. Având această percepție față de sine, Pavel știe că tot ce primește de sus este pentru a dăruia mai departe. Și de aceea, dacă rodul necazurilor personale este mângâierea pe care o primește și pe care o poate dăruia și celorlalți, atunci el consideră că merită să treacă prin asemenea necazuri.

Dar oare Pavel nu putea să îi mângâie pe cei care se aflau în necazuri fără ca el însuși să fie în necaz? Să analizăm următoarea situație: un frate trece printr-un necaz și un alt frate nu, ci se bucură de o perioadă de pace și liniște. Oare al doilea frate nu îl poate mângâia pe primul? Cred că da. Totuși de ce Pavel spune astfel:

- “Care ne mângâie în toate necazurile noastre pentru ca prin mângâierea cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu, **să putem** mângâia pe cei ce se află în vreun necaz!”

Oare altfel Pavel nu ar putea mângâia pe cei care se află în vreun necaz? Poate că da, dar Pavel vorbește de un anumit tip de mângâiere. El poate mângâia pe cel aflat în necaz **PRIN MÂNGÂIEREA** primită de la Domnul când el însuși este în necaz. Pavel se referă la o mângâiere prezentă, proaspătă venită de la Domnul prin care el poate mângâia pe cei care se află în necaz. Deci sunt mai multe feluri de a mângâia. Pavel se pare că vorbește de un anumit tip de mângâiere. Înainte de a dezvolta acest tip de subiect, trebuie să specificăm faptul că cineva care trece printr-un necaz primește mai multă mângâiere de la cineva care trece sau a trecut printr-o problemă asemănătoare. Acea persoană îl poate înțelege mai bine, îi poate fi alături mai bine, îi poate descoperi care sunt resursele primite de sus pentru a birui acel necaz, știe cum să îl mângâie și are credibilitate și relevanță pentru cel aflat în necaz. Deci, situația de a trece prin necazuri, ne avantajează în demersul nostru de a mângâia pe ceilalți.

Pavel pare să insiste aici pe acele mângâieri speciale, prezente și proaspete primite de la Domnul în necazul prezent și care pot fi acum și aici o puternică resursă de mângâiere pentru alții aflați în necaz. Petru ne spune că atunci când cineva este în necaz, Duhul Domnului, Duhul slavei se odihnește peste el. El primește resurse speciale din partea Domnului pe care le poate dăruia mai departe trupului lui Hristos. Un traseu al mângâierii spre celălalt ar putea fi acesta:

- Eu mă aflu în necaz – primesc mângâieri, resurse noi, proaspete – aceste mângâieri le dăruiesc mai departe în trupul lui Hristos

Dar poate fi și un alt traseu al mângâierii despre care vorbește Pavel în 1 Tesaloniceni cap.3:6-7:

6. “Dar chiar acum a venit Timotei de la voi la noi și ne-a adus vești bune despre credința și dragostea voastră, că totdeauna păstrați o plăcută aducere aminte despre noi și că doriți să ne vedeți, cum dorim și noi să vă vedem pe voi.

7. De aceea, fraților, în toate strâmtorările și necazurile noastre **am fost mângâiați** cu privire la voi, **prin credința voastră.**

8. Acum, da, trăim, fiindcă voi stați tari în Domnul.

9. Cum putem noi oare să mulțumim îndeajuns lui Dumnezeu cu privire la voi, pentru toată bucuria pe care o avem din pricina voastră, înaintea Dumnezeului nostru?”

Acest traseu al mângâierii ar fi așa:

- Eu trec prin necaz – sunt mângâiat de Domnul – prin mângâiere stau în picioare în mijlocul necazului – prin faptul că stau tare în necaz sunt o încurajare și mângâiere pentru ceilalți frați.

Ambele trasee ale mângâierii sunt adevărate și prezente în trupul lui Hristos. Este de reținut că în necaz și prin necaz POT deveni o sursă mai puternică de mângâiere a celor ce trec prin suferințe. De aceea, când trecem printr-un necaz, un motiv de bucurie este acela că vom putea fi o sursă de mângâiere mai puternică pentru Trupul lui Hristos.

În v.6-7 Pavel își arată încredințarea faptului că și Corinteni au parte de mângâiere în necazurile lor. Deci această legitate spirituală nu se aplică doar lui Pavel, ci fiecărui credincios.

Este interesant modul în care Pavel continuă în v.8-11. Oare este acesta un exemplu concret prin care el dă mai departe corintenilor mângâierea de care a avut parte în necazul lui? Așa pare a fi. Pe de o parte v.7 începe cu această conjuncție: *într-adevăr*, care ne indică o legătură cu ce a fost mai sus, iar pe de altă parte, în v.11 Pavel precizează că binefacerea făcută lor este menită să fie pentru mulți un prilej de mulțumiri lui Dumnezeu pentru ei. Pavel vorbește probabil despre prigoana inițiată de Dimitrie argintarul care ne este prezentată în Fapte 19. În acest context pasajul din 2 Cor.cap.1:7-11 are rolul unui psalm davidic. În 1,2 Samuel, naratorul ne descrie istoria vieții lui David. Avem o perspectivă din afară. În Psalmi avem o perspectivă dinlăuntru. Prin psalmi descoperim că eroul David era un om ca și noi, plini de slăbiciuni, temeri, îndoieli, muștrări de cuget. În Fapte nu vedem ce se petrecea în inima lui Pavel care era dispus să moară pentru Domnul. Dar în 2 Corinteni descoperim cât de greu i-a fost lui Pavel să treacă prin acea încercare:

- “Într-adevăr, fraților, nu voim să vă lăsăm în necunoștință despre necazul care ne-a lovit în Asia, de care am fost apăsați peste măsură de mult, mai pe sus de puterile noastre, așa că nici nu mai trăgeam nădejde de viață.”

Ce înseamnă peste măsură de mult? Ce înseamnă mai presus de puterile lor? NIV traduce:

- Sub mare presiune, cu mult peste abilitatea noastră de a îndura.

NASB traduce:

- Am fost împovărați cu multe peste puterea noastră.

La ce se referă Pavel? Totuși, ei au răbdat încercarea, nu au dat înapoi și nici nu au intrat într-o criză de natură psihică și nici într-o criză spirituală. Ei nu au cedat nici spiritual, nici psihic, nici fizic. Totuși, presiunea a fost peste puterile lor. Peste puterile lor de a rezista, sau la ce se referă Pavel? El continuă: **asa că nu mai trăgeam nădejde de viață. Ba încă ne spunea gândul că trebuie să murim.** Deci el are în vedere viața și moartea fizică. A fost deci un context de amenințare cu moartea fizică, din care ei, omenește, nu mai vedeau nici o soluție. Contextul era peste puterile lor de a-l rezolva. Ei nu găseau nici o portiță de ieșire. Și atunci gândul, rațiunea le-a spus că a sosit ceasul ca ei să moară. Observăm că Pavel, deși era apostol și beneficia de o călăuzire specială din partea lui Dumnezeu, nu primea de la Dumnezeu înștiințări cu privire la tot ce va fi. El nu știa dacă va trăi sau va muri în acel context de prigoană. Ba chiar se gândea că va muri și totuși a trăit. În același timp este posibil

ca ei să se fi simțit copleșiți emoțional de această încercare. Simțeau efectiv că este peste puterile lor omenești să treacă prin ea.

Pavel înțelege rațiunea cu care Domnul a îngăduit această încercare în mijlocul lor:

- “Pentru ca să ne punem încrederea nu în noi înșine, ci în Dumnezeu care înviază morții.”

Pavel recunoaște că în el, marele apostol, ispita încrederii în sine era atât de mare. Și recunoaște mâna lui Dumnezeu la lucru pentru a-l ajuta să stăpânească această ispită. O metodă folosită de Domnul este tocmai aceea de ne trece prin încercări care omenește sunt peste puterile noastre. Și atunci singura speranță a sufletului nostru rămâne Domnul. În fața morții este Domnul care înviază morții, în fața vinovăției noastre este Domnul care iartă, în fața unei ispite puternice este Domnul care ne întărește, în fața împietririi oamenilor este Dumnezeu care cercetează sufletele pământenilor, în fața unei suferințe copleșitoare este Domnul care nu îngăduie să fim ispitiți peste puterile noastre, în fața unei crize financiare este Domnul care poartă de grijă, și tot așa. Domnul va presăra mereu viața noastră cu contexte peste puterile noastre pentru ca să fim constrânși să nu ne punem încrederea în noi înșine, ci în Dumnezeu care înviază morții. Pavel recunoaște că ispita mândriei și încrederii în sine este o ispită majoră a vieții sale. El va relua acest subiect și în cap. 12.

Problema noastră este că noi nu prea conștientizăm gravitatea acestei ispite. Trecem așa de ușor peste momentele în care ne mândrim, în care ne punem încrederea în noi, în care arătăm spre noi și nu spre Domnul, în care facem ceva pentru aprecierea oamenilor. Eu personal nu îmi aduc aminte să fi trăit un sentiment profund de vinovăție pentru faptul că m-am mândrit. Dar oare nu am făcut-o de atâtea ori? E adevărat că este ceva înlăuntru nostru pe care ceilalți nu îl văd tot timpul și pe care nici noi adesea nu îl conștientizăm. Ezechia era foarte liniștit după ce a arătat toate bogățiile sale babilonienilor. Când Isaia vine să îl trezească, el este plin de pace și liniște. Nu este nici tulburat și nici nu se simte vinovat pentru ce a făcut. Ispita mândriei este principala ispită a omului și una (dacă nu chiar cea mai) periculoasă. Cu toate acestea, noi ne simțim vinovați pentru atâtea lucruri, dar mai puțin pentru mândrie. Orice păcat este foarte grav și pentru orice păcat trebuie să ne căim profund înaintea Domnului. Este adevărat că sunt păcate mai grave ca altele și e bine să facem diferența între ele. Dar să nu uităm că mândria face parte din acele păcate foarte grave. Ar trebui să luăm în serios lupta cu acest păcat, așa cum a făcut Pavel și să înțelegem că fără un tratament permanent din partea Domnului nu vom reuși să biruim această ispită. Fără asistența Domnului, vom cădea așa de ușor în acest păcat. Asistența Domnului înseamnă să aducă des în viața noastră contexte peste puterile noastre care să ne aducă aminte ce mici suntem noi și care să ne constrângă să ne punem încrederea nu în noi înșine, ci în Dumnezeu. Mai târziu, Pavel ne va explica faptul că harul lui Dumnezeu este desăvârșit în slăbiciune. Harul este făcut desăvârșit în slăbiciune și din pricina faptului că se poate revărsa cu putere prin noi ținând în același timp departe ispita mândriei. De aceea Pavel alege să se laude cu slăbiciunile lui pentru ca puterea lui Hristos să rămână cu el. Deci el înțelege că este posibilitatea ca această putere să se îndepărteze de el. Mândria este cea care îndepărtează puterea lui Dumnezeu care ne protejează și care ne duce la faliment, la căderi ce au rolul să

ne smerească și să ne învețe să luptăm nu prin noi înșine, ci prin Dumnezeu. Nu așa a fost cu Petru? El Îl iubea sincer pe Domnul. Dar Satana ceruse ca ei să fie cernuți ca grâul. Și Dumnezeu nu îi spune *NU* Satanei, dar vine prin Mântuitorul cu resursele Sale pentru a-i întări pe ucenici. Petru nu era conștient că urma o încercare peste puterile lui. El nu era conștient că în fața uneltirilor diavolului toată voința, tot devotamentul și toată înțelepciunea oamenilor sunt ca un fir de praf în fața tornadei. Privind la sine, el era sigur că își va da viața pentru Mântuitorul. Dar acest lucru nu însemna același lucru cu situația în care un om de pe această planetă crede și moare pentru o cauză. Nu, ci aici era vorba de un război spiritual teribil. Mântuitorul îl vede pe Petru nepregătit și îl înștiințează de acest lucru. Petru nu vrea să își recunoască fisurile inimii, se încapățânează și merge înainte bazându-se pe sine și pe teologia sa falsă. Și falimentează. Căci Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar dă har celor smeriți. Dumnezeu nu ne poate ajuta cu puterea Sa decât dacă suntem smeriți înaintea Lui. Prin mândrie îndepărtăm puterea lui Hristos de la noi. Pavel însă păstrează puterea lui Hristos în el. El înțelege ispita, înțelege legitatea și apoi pricepe și **ACCEPTĂ** și ajutorul din partea lui Dumnezeu în acest domeniu. Ajutorul constă într-un sol al satanei lăsat în trupul lui pentru a-l pălmuși când îi este lumea mai dragă. În altă traducere spune: pentru a-l chinui și astfel pentru a-l ajuta să nu se umfle de mândrie. Apoi, Pavel se laudă cu slăbiciunile lui și simte plăcere în slăbiciuni, sau după altă traducere se desfată în ele. Atunci când într-un context de prigoană sau de presiune se simte slab, sau când este pălmușit de solul Satanei se simte slab, el se desfată în acest lucru, pentru că știe că **AȘA** puterea lui Hristos va rămâne în el. El știe că atunci când se va vedea slab și neputincios, puterea lui Hristos va rămâne în el. Când toate lucrurile ne merg bine tindem să ne vedem puternici. Și atunci puterea lui Hristos se îndepărtează de noi. Cu siguranță că noi ne simțim mai bine și ne dorim atât de mult ca toate lucrurile să ne meargă bine și să nu fie factori care să ne chinuie sau să ne arate neputința noastră. Cu siguranță, că noi ne concentrăm asupra țepușurilor din trupul sau viața noastră și dorim să le îndepărtăm și să curmăm chinul, și slăbiciunea și neputința. Dar nu conștientizăm că dorim să îndepărtăm tocmai ceea ce ne ține smeriți, care ne țin departe de mândrie și care ajută puterea lui Hristos să rămână în noi.

Pavel îi învață astfel pe Corinteni să descifreze rațiunea contextelor prin care îi trece Dumnezeu. De asemenea el le împărtășește și finalul încercării:

- “El ne-a izbăvit și ne izbăvește dintr-o astfel de moarte și avem nădejde că ne va mai izbăvi încă.”

Cu siguranță că dacă mureau în Domnul și mergeau la Domnul era tot o izbăvire. Pavel laudă însă izbăvirea prezentă. Domnul le-a protejat credința, dar i-a izbăvit fizic din acel context. Le-a scăpat viața și a îndepărtat presiunea. Și Pavel numește acest lucru o izbăvire din partea Domnului. Creștinul trebuie să își dorească să rămână în viață și să Îl slujească pe Domnul, și trebuie să se bucure și să-L laude când îl ține în viață. De asemenea, când Domnul îi protejează credința și îndepărtează o presiune care o amenință, creștinul trebuie să se bucure și să laude pe Domnul pentru acest lucru. Izbăvirea adusă de Domnul în încercare face parte din resursele mângâierii. Domnul ne mângâie și în încercare, dar și după încercare. Pavel pare să prezinte aici mângâierea adusă de Domnul prin izbăvirea din acea încercare, izbăvire care deține un prilej de mângâiere și întărire pentru ceilalți credincioși. În

Fapte 19, Luca ne spune că în acea vreme s-a făcut o mare tulburare cu privire la calea Domnului. Aproape o întreagă cetate s-a unit împotriva lui Pavel pentru a-l amenința, pentru a-l demoraliza, pentru a-l omorî, pentru a-l distruge. Dar de ce? Pentru că Pavel era propovăduitorul Cuvântului. Prin propovăduirea Cuvântului făcuse o mare trezire în Efes și toată Asia mică și mulți din lumea ocultă s-au întors la Domnul. Ba mai mult, acest propovăduitor al Cuvântului și-a propus să meargă prin Macedonia și Ahaia pentru a merge la Ierusalim și apoi la ROMA. Cel rău a venit cu contraofensiva. Trebuie să reținem acest principiu din cartea Fapte. Mereu este o contraofensivă a celui rău împotriva propovăduitorului Cuvântului. Și aici apare din nou. Cel rău vrea să îl sperie, să îl demoralizeze și chiar să îlucidă fizic pe Pavel, mobilizând o întreagă cetate împotriva lui. Dar acea cetate nu face decât să ne arate spre legiunile de demoni care s-au unit toate împotriva lui Pavel. Și presiunea la care a fost supus a fost teribilă și peste puterile lui. Și Pavel a vrut să se înfățișeze înaintea lor. Dar lucrul acesta era cel mai probabil neînțelept, iar frații l-au oprit, Pavel primind călăuzirea lor. Nu era o luptă în care trebuia să intre. Era bine că era dispus să intre, dar nu era o luptă în care trebuia să intre. Pavel ascultă îndemnurile fraților. Dar nu va face la fel ca înainte de vizita sa din Ierusalim. Acolo frații îi spun la fel, să nu se ducă. Dar el se duce. De ce? Pentru că știa că acolo este o luptă în care Domnul îl vrea și în care Domnul va fi cu el. Și Domnul îi va confirma aceasta, protejându-i viața, ajutându-l să depună mărturie, și încurajându-l personal:

- “În noaptea următoare, Domnul i s-a arătat lui Pavel și i-a zis: “Îndrăznește, Pavele; căci după cum ai mărturisit despre Mine în Ierusalim, tot așa trebuie să mărturisești și în Roma.” (Fapte 23:11).

Dacă Domnul i s-a arătat personal lui Pavel, înseamnă că Pavel avea nevoie de această încurajare. Și el se confrunta cu temeri și cu descurajare și cu gândul: oare am făcut bine că am venit la Ierusalim? În momentele noastre de descurajare în propovăduirea Cuvântului, este așa de minunat să auzim vocea Domnului care ne dă confirmarea și ne spune pe nume: **Îndrăznește, Pavele!**

Încercarea din Efes nu l-a descurajat pe Pavel ci l-a pregătit pentru următoarele atacuri ale celui rău. A văzut cu mâna Domnului l-a protejat și l-a ținut în viață. Domnul Își protejează Unsul care propovăduiește Cuvântul și nimeni nu îl poate smulge din mâna Lui. Iată ce l-a încurajat pe Pavel să meargă la Ierusalim. Iată că dacă a rămas în ascultare, contraofensiva celui rău s-a transformat într-o unealtă de întărire a lui Pavel. Cu siguranță că în mijlocul furtunii, Pavel se simțea descuraja. Dar pentru că nu a cedat, ci a așteptat până la finalul furtunii, s-a simțit apoi întărit și încurajat. Presiunile care ne descurajează se vor transforma în pricină de încurajare dacă așteptăm până la sfârșit izbăvirea lui Dumnezeu. Când va trece furtuna vom fi mai siguri, mai puternici. Cel rău va încerca să descurajeze propovăduitorul Cuvântului în fel și chip. Îl va amenința cu pierderea a tot ce are și chiar îi va lua tot ce are. Pentru a rezista propovăduitorul trebuie să fie gata să renunțe la tot ce are în lumea aceasta și chiar la viața lui. Doar așa va sta în picioare. Dar este o amenințare mai mare decât cea din partea oamenilor și decât cea a pierderii vieții. Propovăduitorul este dispus să piardă tot, mai puțin un singur lucru: relația cu Domnul. Și atunci cea mai puternică amenințare din partea celui rău este că îl va presiunea va fi atât de mare încât el va ceda, se

va lepăda de Domnul și va pierde relația cu Domnul. Și pentru a face acest lucru, cel rău va arăta cât de mare este ispita, cât de slab este omul, îi va aduce aminte de căderile din trecut, și va întreba: ce te face să crezi că vei putea sta în picioare în fața ispitei? Dacă în fața celorlalte ispite și amenințări, propovăduitorul poate răspunde: pentru Hristos sunt gata să pierd tot ce am, în fața acestei ispite, el nu mai poate răspunde așa, căci ar trebui să răspundă: pentru hristos sunt gata să Îl pierd pe hristos. Și aici, el trebuie să vină cu un alt răspuns, Și răspunsul lui trebuie să fie:

- Eu sunt în mâna Domnului, și nimeni nu mă poate smulge din mâna Lui. El a murit pentru Mine și sunt de preț înaintea Lui. Eu nu sunt doar un vas de care El se folosește în lucrarea sa. Eu nu sunt doar un mijloc prin care El își împlinește planurile pentru alții, de care el se poate lipsi. Eu nu sunt un mijloc pentru un scop mai înalt. Din perspectiva Lui, eu sunt mai important decât o lucrare. El nu mă va sacrifica pe mine de dragul lucrării, ci în primul rând El este interesat de Mine și decât de ce face prin Mine. mai presus de toate El vrea să mă mântuiască pe mine. Și el nu va îngădui să fiu ispitit peste puterile Mele, ci împreună cu ispita a pregătit și mijlocul. Da, sunt slab, dar El este tare, Da, am avut căderi, dar am avut căderi pentru că am ales să cad, iar acum voi alege să stau în picioare. Da, am avut căderi pentru că nu m-am folosit de toate resursele Lui, dar acum mă voi folosi de toate resursele Lui. Da, am avut căderi, dar ele nu m-au frânt căci m-am pocăit și Domnul m-a iertat, m-a reabilitat, mi-a arătat fisurile și m-a învățat să lupt cu ele. Da, Domnul nu îmi promite că voi fi perfect ci că va fi cu Mine și că nicidecum nu mă va părăsi. Domnul mă mântuiește prin har, nu pentru neprihănirea mea., El nu este cu mine pentru că trăiesc fără pată, ci pentru că cred în Hristos și mă va mântui prin El. Nu îmi cere să fiu fără pată pentru a fi cu Mine ci să îl iubesc și să revin mereu și mereu la El, să îmi pun încrederea nu doar în puterea Lui, ci și în iertarea, dragostea și puterea Lui. Și El va fi cu mine. Dar, voi mai avea căderi, căci așa suntem noi oameni făcând iarăși și iarăși alegeri greșite. Dar Domnul vă va izbăvi. Căci pocăința face parte din resursele Sale., Nu voi transforma harul în defrânare dar mă voi apela la acest har la orice cădere. Și El va fi cu Mine. Nu Mă va părăsi. Căci sunt scump și de preț înaintea Lui. Voi fi cu inima curată și voi lua aminte la tot ce mă va învăța El ca să nu mai cad, și știu că El va fi cu Mine. Și ce voi alege? Voi alege să cred în Hristos și așa voi birui. Și cu acest curaj, mă voi duce oriunde El mă va trimite. Nu mă voi duce de capul în orice luptă. Dar dacă El mă va încuraja într-o luptă, ori cât de mare va fi, Eu voi alege să merg acolo. Căci el este cu mine, și nu mă va părăsi.

Mântuitorul Însuși a trebuit să creadă în protecția desăvârșită a Tatălui atunci când S-a întrupat, când a renunțat la puterea și slava Sa și a primit un trup asemănător cu cel al păcatului prin care putea fi ispitit de cel rău în toate felurile ca și noi. Și la El miza era atât de mare. El nu avea și resursa pocăinței. El trebuie să trăiască fără pată. Cel mai mic gest greșit ar fi însemnat moarte eternă. Și El a trebuit să se încreadă în Tatăl că va fi acolo prin Duhul Sfânt pentru a-L ajuta să lupte cu toate uneltirile diavolului. Dar marele test al Mântuitorului

a fost în fața crucii. Dacă până la cruce Tatăl a fost cu El, la cruce Însuși Tatăl avea să Îl părăsească și Să se întoarcă cu mânie față de El, El Cel neprihănit, El Cel fără pată. Să trăiești fără păcat, și la sfârșitul lucrării tale pe pământ în loc să ai parte de mângâiere, ți se ia și singurul lucru care nu și se luase, și care a fost marea mângâiere, și anume: prezența Tatălui. Oare cât de singur s-a simțit Hristos acolo pe cruce când a strigat: Doamne, Doamne, de ce M-ai părăsit? Domnul va îngădui încercări în viața noastră când vom fi singuri și cei din jurul nostru nu vor putea fi alături de noi. Dar vor fi și încercări când oamenii nu vor putea fi alături de noi dar vom avea și impresia că Domnul ne-a părăsit. El va fi de fapt cu noi, dar noi vom simți exact opusul. Și în acea singurătate, vom înțelege o picătură din singurătatea prin care a trăit Hristos, și vom conștientiza mai bine cât de mult a suferit Hristos pentru noi, și vom înțelege astfel mai mult cât de mult ne-a iubit. Și vom fi și mai încredințați că nimic nu ne va despărți de dragostea Lui. Acesta este drumul despre spunea Pavel: **și să-L cunosc pe El, și puterea învierea Lui, și părăsirea suferințelor Lui și să mă fac asemenea cu moartea Lui.** Domnul va îngădui asupra vieții noastre încercări care se vor asemena din ce în ce mai mult cu suferința Domnului. Și una din aceste încercări va fi atunci când Domnul ne va părăsi pentru a cunoaște tot ce este în inima noastră. Și când ne va părăsi, la început ne vom speria și vom face prostii așa cum a făcut Avraam în Gherar când a crezut că Domnul l-a abandonat. În Geneza cap.19 când Domnul a distrus Sodoma și Gomora, Avraam a fost luat prin surprindere. El nu știa că Lot a fost salvat și nici nu știa că nu erau nici măcar 10 oameni neprihăniți în acea cetate. Și atunci Avraam s-a speriat și a fugit și a considerat că nu Își mai poate pune încrederea în Dumnezeu. Dacă Dumnezeu nu i-a ascultat rugăciunea pentru a-l slava pe Lot și întreaga cetate, pe ce bază putea să aibă încredere că Dumnezeu îl va asculta și îi va da un copil? Dacă Domnul nu l-a mântuit pe Lot, cum se putea încrede în El în faptul că Domnul îl va păzi în Gherar și îi va da un copil? Este interesant că Domnul este îngăduitor cu Avraam. Acesta tocmai primise promisiunea că la anul pe vremea aceea Sara va avea un copil. Și Avraam în Gherar se crede singur și luptă singur, și o dă pe Sara de nevastă lui Abimelec. Dar Domnul nu Îl abandonează pe Avraam chiar dacă acesta a păcătuit și a ales calea necredinței. Domnul harului intervine și nu îngăduie ca Sara să ajungă soția lui Abimelec. Nu-l pedepsește pe Avraam, ci îl mustră și pedepsește pe Abimelec. Și Avraam este chemat să se roage pentru vindecarea pântecelelor femeilor din acea zonă. Și Domnul îl ascultă. Credința lui Avraam este reabilitată. Avraam vede că Domnul nu l-a părăsit nici când el l-a părăsit pe Domnul. Avraam vede că Domnul ascultă rugăciunea sa, un mare păcătos. Avraam vede că Domnul îi ascultă rugăciunea chiar în domeniul atât de important pentru el: nașterea de copii. Și Avraam revine pe calea credinței. Dacă Avraam, tatăl tuturor credincioșilor s-a speriat când a crezut că Domnul l-a lăsat singur, oare noi nu ne vom speria și nu vom face prostii asemănătoare cu ale lui? Frumos este că Domnul rămâne cu noi și luptă pentru noi. El vrea mai mult decât noi să biruim, El vrea mai mult decât noi să creștem, El are mai multă răbdare cu noi decât avem noi înșine cu noi, El are mai multă încredere în vindecarea și creșterea noastră decât avem noi!

Cel mai mare test al Mântuitorului a fost în fața crucii. Acolo avea în fața Sa paharul tuturor nelegiuirilor oamenilor, mânia aprinsă a lui Dumnezeu, și un iad etern. Și atunci frământarea sufletului Său a fost: **Doamne, Eu accept voia Ta să beau acest pahar pentru**

mântuirea celorlalți. Dar cu MINE, cu MINE ce se va întâmpla? Oare voi ieși viu din acest iad? Oare nu voi fi distrus de mânia Ta pentru totdeauna? Oare va mai fi speranță că voi vedea din nou Fața Ta? Oare nu voi pieri împreună cu nelegiuirile tuturor oamenilor? Cu MINE; cu MINE, ce se va întâmpla? Cu atât mai mult cu cât voi fi singur în acest IAD, voi fi fără TINE, și TU ÎNSUȘI vei fi împotriva Mea? Dacă TU ÎNSUȘI vei lupta cu toată mânia Ta împotriva Mea, cum voi putea ieși întreg?

Și Tatăl i-a răspuns: **Ai încredere deplină în Mine și în dragostea Mea și în Cuvântul Meu. Tu vei birui, și a Îmi vei vedea din nou Fața. Nu voi lăsa ca trupul Tău să vadă putrezirea, și a treia zi Te voi învia din morți.**

Aceste frământări sunt revelate de Psalmul 102, care este citat în Evrei cap. 1 și este un psalm mesianic. În interpretarea autorului către Evrei (ajutată probabil și de varianta de traducere din Septuaginta) este vorba de un dialog între Mesia și Tatăl:

- Fiul, Mesia: El mi-a frânt puterea în drum, și mi-a scurtat zilele. Eu zic: Dumnezeu, nu mă lua la jumătatea zilelor vieții mele, Tu, ai cărui ani țin veșnic!
- Răspunsul Tatălui: TU ai întemeiat în vechime pământul, și cerurile sunt lucrarea mâinilor Tale. Ele vor pieri, dar Tu vei rămânea; toate se vor învechi ca o haină; le vei schimba ca pe un veșmânt și se vor schimba. Dar TU rămâi Același, și anii Tăi nu se vor sfârși.

(Ps.102:23-27)

În interpretarea autorului către Evrei, v.25-27 nu sunt adresată lui Dumnezeu e către psalmist, ci sunt adresate Psalmistului (care Îl prefigurează pe Mesia) de către Tatăl. Fiul se află în fața paharului nelegiuirilor când Însuși Dumnezeu l-a frânt puterea în drum la jumătatea vieții Sale pământești și la jumătatea eternității Sale. Fiul se teme de ce va urma. Și atunci Tatăl Îi răspunde și Îl încurajează. Îi aducem minte că deși este OM, El este și Dumnezeu, și că El a întemeiat pământul. Pământul va pieri, dar El va rămâne. Doar pentru era Dumnezeu, Fiul a putut sorbi în Sine mânia eterna a Tatălui fără ca El Însuși să piară. Tatăl îi aduce aminte de divinitatea Sa pentru a-L încuraja. Și Fiul merge pe mâna Tatălui, și biruiește. Și a treia zi Tatăl Îl înviază din morți, și El șade la dreapta Tatălui în slavă! Fiul a biruit aducându-și aminte cine este El cu adevărat, cine este El în ochii Tatălui.

Pe drumul cunoașterii lui Hristos și a părtășiei cu suferințele Lui vom trece prin suferințe din ce în ce mai asemănătoare cu suferințele Sale. Sunt două încercări speciale în acest sens. Una din ele este atunci când la un capitol al vieții noastre trăim în neprihănire mai mult decât ceilalți oameni. Și tocmai la acel capitol simțim că Domnul ne părăsește și ne lasă pe mâna celui rău și trăim un real iad, un iad pe care ar merita să îl trăiască cei care au trăit în neleguire la acel capitol. Și atunci ne vom aduce aminte de Isus, care după ce a trăit în ascultare atâta vreme Tatăl l-a părăsit, și a primit exact opusul: pedeapsa pentru păcat. Și dacă noi va fi doar o simulare, la Hristos a fost cât se poate de real. Iosif a trăit ala curat și a biruit și ispita cu soția lui Potifar. Și drept răsplată a fost considerat un violator și închis

pentru aceasta. El a primit ce trebuia să primească toți acei violatori și curvari care au păcătuit și totuși nu au ajuns în temniță.

Un alt tip de încercare este atunci când facem un păcat într-un domeniu, și apoi urmează o încercare foarte, foarte mare chiar în acel domeniu. În parte ea va fi ca o pedeapsă, dar totuși ea va fi cu mult mai mare ca pedeapsă ținând cont că acel păcat a fost un accident de care ne-am căit imediat. Dar cel rău va specula că noi tocmai am păcătuit la acel capitol și ne va prezenta încercarea ca o manifestare teribilă a mâniei lui Dumnezeu. Deși, ne-am cerut iertare, noi vom avea impresia că suntem judecați de Însuși Dumnezeu pentru acel lucru. Și iarăși ne vom aduce aminte că Isus Cel neprihănit, a fost părăsit de Tatăl și judecat de Acesta chiar dacă nu avea niciun un păcat. Și va fi greu. Dar la fel cum Tatăl i-a adus aminte Fiului cine este El, Fiul ne va aduce aminte nouă cine suntem: suntem vase de lut în formare și iertate pe deplin nu prin neprihănirea noastră ci prin credința în Hristos. Cel rău va încerca să ne paralizeze spunându-ne: dacă ai avut un sigur accident și Domnul este atât de mânios împotriva Ta chiar dacă te-ai pocăit, ce speranță ai tu să umbli alături de acest Dumnezeu? Ce curaj ai tu să te avâți în slujire și în luptele spirituale? Tu știi că ești țărână și atât de slab și știi că vei mai face greșeli. Dacă Domnul este atât de aspru cu fiecare greșeală a ta, oare până la urmă nu vei fi strivit sub judecata Lui? David pentru a-și scăpa viața trece prin cetatea preotească Nob și ascunde faptul că este fugărit de Saul. Și este ajutat de preoți. Dar apoi toată cetatea este nimicită de Saul. David își asumă vina pentru ce s-a întâmplat, dar NU CADE în disperare. Greșeala sa era prea mică ca din ea să izvorască un rău așa de mare. El era un om disperat care fugea să își scape viața și nu a fost atent în acel context. El credea în bunătatea lui Dumnezeu și știa că dacă cetatea preotească a murit, Domnul a îngăduit acest lucru și din alte raționamente. Și David greșise, dar David cunoaște faptul că Domnul este mai mare decât greșelile lui. Greșeala sa a fost un factor, dar nimicirea cetății a avut loc din pricina nebuniei lui Saul și Domnul a îngăduit acest lucru din raționamente care nu sunt accesibile oamenilor.

Dar când David a făcut o greșeală mare: adulter, crimă, persistență în nepocăință pentru mai bine de un an de zile, lucrurile au stat altfel. Greșeala a generat consecințe groaznice asupra familiei și împărăției lui. David și-a cerut iertare, și a fost iertat, dar o parte din consecințele păcatului său au persistat în personalitatea lui și în cei din jurul său. Manase s-a pocăit, dar nu a mai putut opri consecințele alegerilor sale din inima poporului. Dacă cineva cade de la credință și devine dependent de droguri, și promovează consumul de droguri, și la un moment dat se întoarce la Domnul, ce se întâmplă? El este iertat, dar va trebui să lupte intens cu consecințele păcatului din personalitatea sa și va trebui să privească cu durere spre cei care au devenit dependenți din pricina sa și care nu și-au mai revenit niciodată. Pavel s-a întors la Domnul și a fost iertat. Dar nu a putut da înapoi familiilor îndurerate pe cei pe care i-a ucis în prigoana sa. Și dacă au fost persoane care au căzut de la credință din pricina prigoanelor sale, întoarcerea sa nu a generat și întoarcerea lor. Iată de ce Pavel se numește până la sfârșit pe sine cel mai neînsemnat dintre toți sfinții căci a prigonit Biserica Domnului. Dar Pavel nu rămâne blocat în trecut. El începe o viață nouă. El biruiește povara trecutului prin crucea lui Hristos și are curajul să se dea o pildă pentru toți credincioșii, și chiar pentru cei pe care i-a prigonit, și chiar pentru familiile îndurerate de care

vorbeam. Scriptura face diferența între greșeli. Curvia, crima, persistența în păcat, sunt cele care generează mari rele în Împărăție. Dar căderile, accidentele, din timpul luptei spirituale nu pot fi puse în aceeași categorie.

Pavel are nădejdea că Domnul îl va mai izbăvi din capcanele prigonitorilor și că îl va păzi de moarte fizică. Este evident că Pavel, deși este gata să moară pentru Hristos, își dorește să mai trăiască pe acest pământ și să slujească Trupul Lui Hristos. dar după cum vedea și mai târziu în epistolă viața sa este o viață de suferință, de permanentă luptă spirituală, plină de pericole fizice și spirituale. Iată ce ne spune el în 11:23-27:

- Sunt ei slujitorii lui Hristos? – vorbesc ca un ieșit din minți – eu și mai mult. În osteneli și mai mult; în temnițe și mai mult; în lovituri fără număr; de multe ori în primejdii de moarte! De 5 ori am căpătat de la Iudei 40 de lovituri fără una; de 3 ori am fost bătut cu nuiete, odată am fost împroșcat cu pietre; de 3 ori s-a sfărâmat corabia cu mine; o noapte și o zi am fost în adâncul mării. Deseori am fost în călătorii, în primejdii pe râuri, în primejdii din partea tâlharilor, în primejdii din partea celor din neamul meu, în primejdii din partea păgânilor, în primejdii din partea păgânilor, în primejdii în cetăți, în primejdii în pustie, în primejdii pe mare, în primejdii între frații mincinoși. În osteneli și necazuri, în priveghiuri adesea, în foame și sete, în posturi adesea, în frig și lipsă de îmbrăcăminte!

Iată ce ne mai spune în 4:7-12:

- Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu și nu de la noi. Suntem încolțiți în toate chipurile, dar nu la strâmtorare; în grea cumpănă, dar nu deznădăjduiți; prizoniți, dar nu părăsiți; trântiți jos, dar nu omorâți. Purtăm totdeauna în noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru. Căci noi cei vii, totdeauna suntem dați la moarte din pricina lui Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru muritor. Astfel că, în noi lucrează moartea, iar în voi viața.

În cartea 1,2 Împărați am înțeles mai bine războiul spiritual din jurul Casei Domnului și cum tot acest război teribil se concentrează împotriva Unsului Domnului. Or, în perioada lui Pavel, el era principalul propovăduitor al Cuvântului, și principalul ziditor al Casei Domnului. Deci cei mai răi demoni, cele mai terifiante cohorte de demoni, cele mai puternice legiuni demonice se luptau zi și noapte împotriva lui Pavel căutând să îl înspăimânte și să îl descurajeze, aducând suferință și temeri în sufletul lui, aducând anxietate și neliniște în inima sa, ispitindu-l cu tot felul de ispite, aducându-i aminte de viața liniștită și plină de succes pe care a trăit-o printre evrei înainte să se fie propovăduitor al Cuvântului, aducându-i aminte de crimele comise înainte de convertire și de chipurile suferinde ale creștinilor omorâți cu pietre

la porunca sa, căutând o fisură în inima sa, căutând un moment de ezitare și îndoială. În altă parte Pavel spune: din afară lupte, dinlăuntru temeri. Lupta sa era și din afară dar și dinlăuntru. Pavel nu era doar un om prigonit de oameni. El era prigonit deopotrivă de oameni și de demoni. Suferința sa nu era doar fizică. Presiunea din afară era amplificată de presiunea demonică de deasupra sufletului său. Și Pavel nu era un supraom. Era un om slab și plin de temeri ca și noi. Să trăiești zi de zi sub amenințarea cu moarte și printre atâtea pericole. Să ai parte de denigrare și suferință fizică la orice pas. Bisericiile pe care le plantezi să se întoarcă împotriva ta. Iată viața lui Pavel. Ar vrea cineva să fie în locul lui? Domnul a fost onest cu Pavel. Iată primele cuvinte rostite despre Pavel după convertirea sa:

- Du-te, căci el este un vas, pe care l-am ales ca să ducă Numele Meu înaintea Neamurilor, înaintea împăraților, și înaintea fiilor lui Israel. și îi voi arăta **tot** (*cât de mult* – în alte traduceri) ce trebuie să sufere pentru Numele Meu. (Fapte 9:16)

Dumnezeu i-a arătat mai dinainte lui Pavel tot ce trebuie să sufere pentru Numele Domnului. Pavel a acceptat și a slujit cu dragă inimă Domnului.

Cu siguranță că Pavel avea parte și de belșug de mângâiere și de zile mai liniștite, și de zile de pace. Dar per ansamblu viața sa era sub o continuă prigoană. Cine din noi ar dori să aibă o asemenea viață? Pentru oricine, moartea ar însemna o mare izbăvire. Dar Pavel nu dorea să moară și să scape de această viață de chin. El dorea să trăiască și să slujească cu toată puterea Bisericii lui Hristos. Pavel era un biruitor. Era cu adevărat un împărat în această viață. El a învins viața și nu invers. Dar nu prin sine, ci prin puterea lui Hristos în el pe care a experimentat-o din plin și sub orice formă. Iată ce ne spune el: Pot totul în Hristos care mă întărește.

Ce mă impresionează în această luptă este că Pavel nu dă o clipă înapoi, și pare să nu aibă nici o fisură, nici un moment de neveste. El merge mereu înainte. Modelul lui David din Vechiul Testament este o curbă ascendentă cu suișuri și coborâșuri. Și aici nu vorbim de căderea cu Bat-Șeba pe care Domnul nu o include în modelul davidic. Ci ne referim la viața sa în care apar suișuri și coborâșuri până la sfârșitul vieții. Și așa apar și la ceilalți împărați. Și la petru vedem aceste suișuri și coborâșuri chiar după ce devine apostol (vezi Galateni cap.2). Dar la Pavel nu vedem nici un coborâș. Cartea Fapte nu ne prezintă o faptă a lui Pavel care să fie o cădere, o fisură, un păcat. Iar în epistolele Pavel el nu vorbește de căderile sale, ci ne vorbește despre o continuă viață de biruință.

În 2 Corinteni el se descrie pe sine ca pe un slujitor perfect. El nu are nici o pată. Nu dă nici un prilej de poticnire, nu obosește, el se poartă în lume cu o curăție și sfințenie date de Dumnezeu, se face primit de orice cuget omenesc. Omul său dinlăuntru se înnoiește din zi în zi, el este preschimbat în același chip cu al Lui din slavă în slavă, prin Duhul Domnului, răstoarnă izvodirile minții, și orice gând îl face rob ascultării de Hristos, el poartă întotdeauna cu el omorârea Domnului Isus, în toate privințele se arată ca un vrednic slujitor al lui Dumnezeu, totdeauna este vesel, el rămâne mereu smerit și se laudă cu slăbiciunile sale și mai putem adăuga.

Dar noi suntem atât de diferiți de Pavel. Noi păcătuim zilnic, și păcatele noastre sunt o principală pricină de descurajare și vinovăția o sursă principală de paralizie spirituală. Noi avem suișuri și coborâșuri, noi suntem hâțâiți de atâtea boli și slăbiciuni care adesea ne împing în păcat. Suntem în luptă, nu renunțăm, ne pocăim, dar căderile fac parte din alergarea noastră. Restul Scripturii ne prezintă viața de credință diferită de cea a lui Pavel:

- Cel neprihănit de 7 ori cade și de 7 ori se ridică.
- Modelul davidic, principalul model din VT este o curbă ascendentă formată din suișuri și coborâșuri.
- Avraam, tatăl tuturor credincioșilor are suișuri și coborâșuri.
- La fel și Marele Moise, care chiar la sfârșitul vieții face un păcat grav din pricina căruia Dumnezeu nu îl mai lasă în țară.
- Toți împărații care se luptă pentru casa Domnului au căderile și limitele lor.
- Iacov ne spune cu autoritatea lui Dumnezeu: toți păcătuim în multe feluri.
- La fel și Ioan în 1 Ioan cap.1 ne spune că dacă spunem că nu avem păcat mințim, și deși ne îndeamnă să nu păcătuim, el ne spune că păcatul va fi activ în viața noastră, și de aceea pocăința este un act zilnic în viața de credință.
- Toate Bisericile plantate de Pavel fac greșeli de trăire sau greșeli teologice și dau înapoi. Și Pavel este liniștit și le îndeamnă cu blândețe la pocăință și vindecare ca unul care știe că procesul creșterii are parte și de căderi.
- Marii creștini de-a lungul secolelor vorbesc despre aceste suișuri și coborâșuri și ei înșiși au făcut multe greșeli.
- DAR; el Pavel, el pare a nu avea nici o cădere, și dincolo de trecutul său dinainte de convertire, el pare străin de lupta cu glasul lui Rabșache, de lupta cu descurajarea de sine, de lupta cu acceptarea pedepsei Domnului. Pavel pare să nu păcătuiască, să nu dea înapoi deloc, să nu experimenteze niciodată pedeapsa Domnului, despre care tot el vorbește în Evrei cap.12a.
- El ne spune că și el însuși este într-un proces de creștere (căci el calcă pe urmele lui Hristos, dar nu a și ajuns ca El) și că a ajuns în urma unui proces îndelung de învățare, CĂCI s-a deprins să trăiască și în belșug și în lipsă. Dar căderile sale par absente din agenda luptelor sale spirituale.
- Și ce pare descurajant este că Pavel este principalul MODEL propus de Noul Testament pentru noi. Noi trebuie să călcăm pe urmele lui, căci el calcă pe urmele lui Hristos. Dar el pare să trăiască o cu totul altă viață, cu totul alte resurse. Este ca și cum ar fi un vas special care a ajuns pe înălțimi spirituale pe care noi nu le vom atinge niciodată, și de acolo de sus ne spune: fiți ca

mine. Iar să fii ca el înseamnă să trăiești o permanentă viață de biruință. Altfel, trăiești cu totul altceva decât ce trăia el.

- Oare cum se împacă aceste lucruri? Iată o posibilă variantă:

Oare el a fost un vas unic în istorie care a primit resurse speciale pentru a atinge performanțe speciale și pentru a ne arăta puterea Evangheliei? Dar cui i se dă mult i se cere mult, cui să dă mai puțin, i se cere mai puțin. Noi nu vom primi resursele speciale primite de Pavel, ci fiecare va primi doar o parte din acestea, și într-un proces lung de învățare. Într-adevăr, lui Pavel *i s-a încredințat Evanghelia* prin revelație directă. El a primit CADOU interpretarea Vechiului Testament și legătura dintre tablouri și cărți. El a primit și alte revelații care nu se regăseau în Vechiul Testament și nici măcar în cuvintele rostite de Domnul Isus. Iată mai multe pasaje care vorbesc despre acest CADOU primit de Pavel repede și de la începutul alergării sale:

A) Galateni 1:11-2:10

6. Mă mir că treceți așa de repede de la Cel ce v-a chemat prin harul lui Hristos la o altă Evanghelie.

7. Nu doar că este o altă Evanghelie; dar sunt unii oameni care vă tulbură și voiesc să răstoarne Evanghelia lui Hristos.

8. Dar, chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema!

9. Cum am mai spus, o spun și acum: dacă vă propovăduiește cineva o Evanghelie deosebită de aceea pe care ați primit-o, să fie anatema!

10. Caut eu oare, în clipa aceasta, să capăt bunăvoința oamenilor sau bunăvoința lui Dumnezeu? Sau caut să plac oamenilor? Dacă aș mai căuta să plac oamenilor, n-aș fi robul lui Hristos.

11. Fraților, vă mărturisesc că **Evanghelia propovăduită de mine nu este de obârșie omenească;**

12. pentru că n-am primit-o, nici n-am învățat-o de la vreun om, ci prin descoperirea lui Isus Hristos.

13. Ați auzit, în adevăr, care era purtarea mea de altădată, în religia iudeilor. Cum, adică, prigoneam peste măsură de mult Biserica lui Dumnezeu și făceam prăpăd în ea;

14. și cum eram mai înaintat în religia iudeilor decât mulți din neamul meu, de o vârstă cu mine. Eram însuflețit de o râvnă nespuse de mare pentru datinile strămoșești.

15. Dar, când Dumnezeu – care m-a pus deoparte din pântecele maicii mele și m-a chemat prin harul Său – **a găsit cu cale**

16. să descopere în mine pe Fiul Său, ca să-L vestesc între Neamuri, îndată, n-am întrebat pe niciun om,

17. nici nu m-am suit la Ierusalim la cei ce au fost apostoli înainte de mine, ci m-am dus în Arabia. Apoi m-am întors din nou la Damasc.

18. După trei ani, m-am suit la Ierusalim să fac cunoștință cu Chifa și am rămas la el cincisprezece zile.

19. Dar n-am văzut pe niciun altul dintre apostoli decât pe Iacov, fratele Domnului.

20. În cele ce vă scriu, iată, înaintea lui Dumnezeu, nu mint.

21. După aceea m-am dus în ținuturile Siriei și Ciliciei.

22. Și eram încă necunoscut la față bisericilor lui Hristos care sunt în Iudeea.

23. Ele auzeau doar spunându-se: „Cel ce ne prigonea odinioară acum propovăduiește credința pe care căuta s-o nimicească odinioară.”

24. Și slăveau pe Dumnezeu din pricina mea.

Capitolul 2

1. După paisprezece ani, m-am suit din nou la Ierusalim împreună cu Barnaba; și am luat cu mine și pe Tit.

2. M-am suit, în urma unei descoperiri, **și le-am arătat Evanghelia pe care o propovăduiesc eu între Neamuri, îndeosebi celor mai cu vază, ca nu cumva să alerg sau să fi alergat în zadar.**

3. Nici chiar Tit, care era cu mine, măcar că era grec, n-a fost silit să se taie împrejur

4. din pricina fraților mincinoși, furișaji și strecurați printre noi ca să pândească slobozenia pe care o avem în Hristos Isus, cu gând să ne aducă la robie;

5. noi nu ne-am supus și nu ne-am potrivit lor nicio clipă măcar, pentru ca adevărul Evangheliei să rămână cu voi.

6. Cei ce sunt socotiți ca fiind ceva – orice ar fi fost ei, nu-mi pasă: Dumnezeu nu caută la fața oamenilor – aceștia, zic, ei cei cu vază nu mi-au adăugat nimic.

7. Ba dimpotrivă, **când au văzut că mie îmi fusese încredințată Evanghelia pentru cei netăiați împrejur**, după cum lui Petru îi fusese încredințată Evanghelia pentru cei tăiați împrejur –

8. căci Cel ce făcuse din Petru apostolul celor tăiați împrejur, **făcuse și din mine apostolul Neamurilor** –

9. și, când au cunoscut harul care-mi fusese dat, Iacov, Chifa și Ioan, care sunt priviți ca stâlpi, mi-au dat mie și lui Barnaba mâna dreaptă de însoțire, ca să mergem să propovăduim: noi la Neamuri, iar ei la cei tăiați împrejur.

10. Ne-au spus numai să ne aducem aminte de cei săraci, și chiar așa am și căutat să fac.

B) Efeseni 3:1-13

1. Iată de ce eu, Pavel, întemnițatul lui Isus Hristos pentru voi, Neamurilor...

2. (Dacă cel puțin ați auzit de isprăvnicia harului lui Dumnezeu care mi-a fost dată față de voi.

3. **Prin descoperire dumnezeiască** am luat cunoștință de taina aceasta despre care v-am scris în puține cuvinte.

4. Citindu-le, vă puteți închipui priceperea pe care o am eu despre taina lui Hristos,

5. care n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor în celelalte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum sfinților apostoli și proroci ai lui Hristos, prin Duhul.

6. Că, adică, Neamurile sunt împreună moștenitoare cu noi, alcătuiesc un singur trup cu noi și iau parte cu noi la aceeași făgăduință în Hristos Isus, prin Evanghelia aceea,

7. **al cărei slujitor am fost făcut eu, după darul harului lui Dumnezeu dat mie prin lucrarea puterii Lui.**

8. Da, mie, care sunt cel mai neînsemnat dintre toți sfinții, **mi-a fost dat harul acesta să vestesc Neamurilor bogățiile nepătrunse ale lui Hristos**

9. și să pun în lumină înaintea tuturor care este isprăvnicia acestei taine, ascunse din veacuri în Dumnezeu, care a făcut toate lucrurile;

10. pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi, prin Biserică, înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu,

11. după planul veșnic pe care l-a făcut în Hristos Isus, Domnul nostru.

12. În El avem, prin credința în El, slobozenia și apropierea de Dumnezeu cu încredere.

13. Vă rog iarăși să nu vă pierdeți cumpătul din pricina necazurilor mele pentru voi: aceasta este slava voastră.)

C) 1 Cor.9:15-18

14. Tot așa, Domnul a rânduit ca cei ce propovăduiesc Evanghelia să trăiască din Evanghelie.

15. Dar eu nu m-am folosit de niciunul din aceste drepturi. Și nu vă scriu aceste lucruri ca să cer să se facă așa cu mine; căci aș vrea mai bine să mor decât să-mi ia cineva pricina mea de laudă.

16. Dacă vestesc Evanghelia, nu este pentru mine o pricină de laudă, **căci trebuie s-o vestesc; și vai de mine, dacă nu vestesc Evanghelia!**

17. **Dacă fac lucrul acesta de bunăvoie, am o răsplată. Chiar dacă-l fac de silă, este o isprăvnicie care mi-a fost încredințată.**

18. Care este atunci răsplata mea? Este să vestesc fără plată Evanghelia pe care o vestesc, și să nu mă folosesc de dreptul meu în Evanghelie

D) 1 Cor.3:10-11

10. **După harul lui Dumnezeu care mi-a fost dat, eu, ca un meșter-zidar înțelept, am pus temelie**, și un altul clădește deasupra. Dar fiecare să ia bine seama cum clădește deasupra.

11. Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă și care este Isus Hristos.

E) 2 Cor.12:1-10

1. E nevoie să mă laud, măcar că nu este de folos. Voi veni totuși la vedeniile și descoperirile Domnului.

2. **Cunosc un om în Hristos, care, acum paisprezece ani, a fost răpit până în al treilea cer (dacă a fost în trup, nu știu; dacă a fost fără trup, nu știu: Dumnezeu știe).**

3. **Și știu că omul acesta (dacă a fost în trup sau fără trup, nu știu: Dumnezeu știe)**

4. **a fost răpit în rai și a auzit cuvinte care nu se pot spune și pe care nu-i este îngăduit unui om să le rostească.**

5. Cu un astfel de om mă voi lăuda; dar, întrucât mă privește pe mine însumi, nu mă voi lăuda decât cu slăbiciunile mele.

6. Chiar dacă aș vrea să mă laud, n-aș fi nebun, căci aș spune adevărul; dar mă feresc, ca să n-aibă nimeni despre mine o părere mai înaltă decât ce vede în mine sau ce aude de la mine.

7. Și, ca să nu mă umflu de mândrie din pricina strălucirii acestor descoperiri, mi-a fost pus un țepuș în carne, un sol al Satanei, ca să mă pălmuiască și să mă împiedice să mă îngâmf.

8. De trei ori am rugat pe Domnul să mi-l ia.

9. Și El mi-a zis: „Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită.” Deci mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine.

10. De aceea simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări, pentru Hristos; căci când sunt slab, atunci sunt tare.

Deci între noi și Pavel este o mare diferență. Pavel a primit de la începutul convertirii sale prin revelație directă EVANGHELIA. și când ne referim al Evanghelie nu avem în vedere un mesaj scurt de câteva rânduri în care se explică cum poate fi mântuit omul, ci prin EVANGHELIE să înțelegem întreg planul lui Dumnezeu de aducere prin Hristos la slavă a fiilor oamenilor. Acest plan este revelat în întreg Vechiul și Noul Testament, și are în vedere taina lui Dumnezeu și înțelepciunea Sa în zidirea Casei Sale care este Biserica Sa. La Ierusalim stă cu apostolii 2 săptămâni. Dar Evanghelia nu poate fi învățată în 2 săptămâni nici măcar dacă stai zi și noapte în prezența apostolilor. Apostolii înșiși, formați o viață de iudaism, au stat 3.5 ani în prezența lui Hristos Însuși și apoi au primit CADOU după înviere interpretarea Vechiului Testament de la Hristos cel înviat. Evanghelia este așa de complexă încât ea nu poate fi învățată de la oameni într-un timp scurt. De aceea, chiar după acei 14 ani, când se suie la Ierusalim, apostolii îl ascultă pe Pavel și recunosc că lui i-a fost încredințată DE DOMNUL Evanghelia pentru oameni. Deci, Evanghelia este ceva mult mai complex decât un simplu mesaj despre moartea și învierea lui Isus. Ea are în vedere toate legitățile luptei spirituale, și ale creșterii în asemănare cu Hristos, și ale funcționării trupului lui Hristos, și ne descoperă atacurile spirituale ale celui rău precum și resursele prin care le putem birui. Pavel știe că Evanghelia este PUTEREA LUI DUMNEZEU pt mântuire. Cu cât cunoști și crezi mai mult din această Evanghelie cu atât puterea lui Dumnezeu e mai mare în tine. Prin Pavel Domnul a făcut o demonstrație. El i-a revelat într-un scurt timp întreaga Evanghelie și l-a așezat apoi în cele mai grele necazuri. Și Pavel a rezistat și a trăit o viață de biruință. Nu îndrăznim să spunem că a ajuns la dimensiunea unei vieți fără păcat, dar este cert că adus o viață de biruință cu totul specială. A primit mult, dar a și fost credincios în ce a primit. Pentru că a primit așa de mult, el știe că vestirea Evangheliei nu este o opțiune pt el. Domnul i-a încredințat evanghelia, și de aceea vai de el dacă nu o vestește. De bunăvoie sau nu el trebuia să vestească Evanghelia. Dar fiind conștient că a primit mai mult decât toți credincioșii care au trăit sau vor trăi vreodată, el alege să nus e folosească de dreptul său în Evanghelie. El nu îi îndeamnă pe alții să facă astfel, dar el face așa, căci a primit resurse mai multe decât toți. De aceea, el nu obosește și nu dă nici un prilej ca slujba s fie defăimată. El este unicul vas căruia Domnul i-a încredințat Evanghelia pentru neamuri și care a pus temelia Bisericii pt toate veacurile care vor urma. Dar nimeni nu se poate compara cu Pavel din acest punct de vedere. Domnul nu va mai încredința Evanghelia la nimeni. Temelia a fost deja pusă. Fiecare din noi este într-un într-un proces de o viață de cunoaștere și de trăire a Evangheliei. Unii avem resurse mai mari iar alții resurse mai mici. Domnul va ține cont de legitatea: cui i se dă mult, i se cere mult, cui i se dă puțin, i se cere mai puțin. Și dacă noi avem nevoie de vreo 25 de ani de studiu intens pentru a parcurge toate cărțile Bibliei ca să avem o imagine de ansamblu a planului lui Dumnezeu, Pavel a parcurs această etapă într-un timp așa de scurt. Și noi, după 25 de ani de studiu, vom fi încă așa departe de nivelul cunoașterii de care a avut Pavel prin revelație directă și de care nu vom avea parte niciodată. Apostolii s-au adăpat direct din izvor. Noi luăm cu picătura. De aceea, să ne comparăm cu

pavel ar fi un lucru atât de neînțelept. Dar atunci cu ce ne ajută Pavel? El ne arată MODELUL, și în același TIMP ne arată PUTEREA Evangheliei. Și acest lucru ne provoacă într-un proces de o viață de cunoaștere și trăire a Evangheliei. Cu cât vom cunoaște mai mult cu atât vom avea parte mai mult de acea putere care trăia în Pavel. Nu vom atinge nivelul său apostolic, dar Domnul va evalua credincioșia și râvna noastră în acest proces. Dacă cu resursele primite vom face mari progrese, putem să îl întrecem pe Pavel chiar dacă nu vom atinge niciodată înălțimile sale apostolice. Pavel este DOVADA că Evanghelia are putere biruitoare în orice context. Este adevărat că în acest proces nici nu vom avea parte de încercările lui Pavel. Domnul nu va îngădui să fim ispitiți peste puterile noastre. Vom avea teste pe acest traseu. Domnul va cântări fiecare test ca să îl putem lua. Dar ce înseamnă a lua un test? Să treci fără păcat prin acel context? Nu cred că la acest lucru se referă Pavel. Căci atunci înseamnă că fiecare credincios ar trebui să trăiască fără păcat. Cred că se referă la acele teste mari care ne pot separa sau apropia de Domnul. Luarea unui test înseamnă uneori o alegere punctuală (să păcătuiești sau nu), dar și un proces în confruntarea cu acea ispită, un proces în harul pocăinței face parte din resursele puse la dispoziție de Dumnezeu. Într-adevăr, acest pasaj apare în 1 Cor.10:13, într-un context al avertismentelor căderii din har. Generația din Numeri a făcut păcatul cu voia. În acest sens ispita i-a învins. Dar Domnul ne dă toate resursele pentru a învinge ispitele. Din aceste resurse face parte și harul pocăinței. Nu cred că Pavel spune că Domnul ne dă toate resursele pentru a învinge punctual orice ispită, deci de a trăi fără păcat. Ci cred că el are în vedere dinamica luptei spirituale în care putem ÎN PROCES birui orice ispită. Și în acest proces pocăința este o resursă cheie. Căci ne întoarcem la Dumnezeu bolnavi și lumești, și suntem plin de minciuni. Și de multe ori, după câteva căderi la un capitol conștientizăm că este păcat, și apoi după alte câteva căderi învățăm cum funcționează ispita, apoi descoperim resursele, și apoi punem stăpânire pe acel domeniu din viața noastră, în care nu vom fi perfecți până la sfârșitul vieții, dar în care vom stăpâni lupta. Din practica credincioșilor, acesta este traseul normal în lupta cu o ispită. Și aceasta înseamnă să învingi o ispită, și astfel ea să nu te separe de Dumnezeu cum s-a întâmplat cu cei din pustie.

Pavel a fost un vas unic în istorie cu o slujbă unică. Căci lui i s-a încredințat Evanghelia ca apoi el să o dăruiască omenirii. Noi credem în Evanghelia propovăduită de Pavel, principalul autor al Noului Testament. Nu poate fi o slujbă mai înaltă decât aceasta în istorie. În vechiul testament cea mai înaltă slujbă a avut-o Moise. Căci prin El Domnul a dăruit Legea și Cortul poporului Său. Dar în 2 Cor. Cap.3, Pavel ne explică faptul că slujba sa este cu mult mai mare decât slujba lui Moise căci lui i s-a încredințat Evanghelia lui Hristos. Legea era doar umbra lucrurilor viitoare. Hristos este realitatea lucrurilor prevestite de umbra Legii. De aceea, slujba lui Pavel este cu atât mai slăvit decât slujba lui Moise. Legea anticipa realitatea viitoare, dar în sine, ea nu aducea mântuire ci doar condamnare și piere. Mântuirea era adusă cu adevărat de hristos. De aceea Pavel întreabă:

- Acum, dacă slujba aducătoare de moarte, scrisă și săpată în pietre, era cu atâta slavă încât fiii lui Israel nu puteau să își piarască ochii asupra feței lui Moise, din pricina strălucirii feței lui, măcar că strălucirea aceasta era trecătoare, cum n-ar fi cu slavă mai degrabă slujba Duhului? Dacă slujba

aducătoare de osândă a fost slăvită, cu cât mai mult o întrece în slavă slujba aducătoare de neprihănire? Și în privința aceasta ce a fost slăvit nici nu a fost slăvit din pricina slavei care o întrece cu mult. Într-adevăr, dacă ce era trecător era cu slavă, cu cât mai mult va rămâne în slavă ce este netrecător! Fiindcă avem dar o astfel de nădejde, noi lucrăm cu multă îndrăzneală și nu facem ca Moise, care își puna o mahramă peste față pentru ca fiii lui Israel să nu își pironească ochii asupra sfârșitului a ceea ce era trecător. (2 Cor.3:7-13)

Slujba apostolică este unică în istorie și este mai mare decât slujba lui Moise, cea mai slăvită slujbă din Vechiul Testament. Pavel vorbește la plural. Domnul a încredințat această slujbă unei echipe apostolice, dar vârful de lance al acestei echipe era Pavel. Pavel a primit cea mai înaltă slujbă din istorie. Nu a fost și nu va mai putea fi o slujbă mai înaltă decât cea primită de el. Și el era conștient de acest lucru. Și acum înțeleg de ce Domnul l-a ales pe Pavel pentru această slujbă și pe altcineva, și nu pe Petru sau Ioan care făceau însă parte din echipa apostolică. Pericolul cel mai mare din inima omului este MÂNDRIA. Pe Moise Domnul l-a pregătit 80 de ani pentru a-i putea încredința cea mai slăvită slujbă a Vechiului testament. L-a trimis în lucrare după 80 de ani de smerire a sufletului lui Moise, și l-a trimis când Moise a spus cu toată inima lui: ***Cine sunt eu ca să scot poporul Tău din Egipt?*** La 40 de ani Moise încă credea că este cineva. De aceea nu era pregătit pentru lucrarea pe care Domnul vroia să i-o încredințeze. Dar la 80 de ani, când își aștepta clipa morții, când trecuseră poftelile și visurile tinereții, când se scârbise de sine și de povara firii pământești pe care o purtase o viață, când epuizase experimentarea iluziilor acestor lumi, când făcuse suficiente greșeli ca să spună despre sine că este cel mai mare păcătos, și când nu mai vroia lucrarea, ci era liniștit și smerit în umblarea sa cu Domnul, de-abia ATUNCI Moise a fost pregătit pentru lucrare. Câtă vreme mai credem că noi suntem cineva, nu suntem pregătiți pentru marile lucrări pe care Domnul vrea să ni le încredințeze. Și Iov credea că este cineva. Dar după încercarea prin care a trecut, a spus: "Mi-e scârbă de mine și mă pocăiesc în sac și cenușă." Curățirea cea mai profundă care s-a făcut a fost cu privire la imaginea de sine, la ce credea despre el. Și curățirea aceasta este atât de importantă încât Dumnezeu a considerat că Iov merită să treacă prin acea experiență dureroasă, și și-a asumat și greșelile pe care Iov le-a făcut în mijlocul acelei încercări. Domnul a fost ferm cu Iov. I-a arătat că mărturia creației a fost o resursă suficientă ca el să nu se îndoiască de Domnul și să nu rostească acele vorbe prostești despre Dumnezeu. dar, nu l-a strivit, ci i-am arătat slava și măreția sa care l-au suit pe Iov pe o înălțime spirituală pe care nu ar fi atins-o niciodată, dacă nu ar fi trecut prin acea experiență. Domnul nu îl menajează pe Iov pentru greșelile comise în mijlocul încercărilor, dar nu îl strivește pentru aceste greșeli și nici aceste greșeli nu îl împiedică pe Iov să fie înălțat acolo unde a dorit Domnul să îl înalțe. Ispita de a crede că suntem cineva și că avem vreun merit este așa de mare în noi. Și ea este cu atât mai mare cu cât avem performanțe spirituale ca Iov și cu cât avem slujbe atât de înalte ca Moise. Deci pe Moise, Domnul l-a pregătit 80 de ani, pentru ca slava slujbei pe care avea să i-o încredințeze să nu-l strivească și să nu-l înece în mândrie. Dar slujba apostolică avea să fie cu mult mai slăvită decât slujba lui Moise! Ce va face Dumnezeu pentru a pregăti vasul uman pentru o asemenea slujbă? Strategia lui Dumnezeu este fantastică. El nu îl alege pe unul din cei 12 apostoli, ci îl alege pe anticristul secolului 1, pe cel mai de seamă slujitor al diavolului din sec.1, pe cel mai

feroce prigonitor al Bisericii. Și îl cheamă în lucrare, nu când acest îl căuta pe Domnul sau se ruga, ci când acesta prigonea Biserica lui Hristos și lupta cu toată puterea sa împotriva Lui. Și îl cheamă în lucrare arătându-i-se direct prin revelație și făcându-i grea opțiunea să dea înapoi. Și de la început Domnul i-a spus că el este vasul pe care l-a ales pentru a duce Evanghelia neamurilor. Domnul vroia să se asigure că acest om nu se va gândi niciodată că Domnul l-a ales pentru că el era cineva, sau avea cel mai mic merit. Ori cât ar fi căutat în trecutul său dinaintea chemării vreun merit, Pavel nu ar fi găsit nici unul, căci era evident că din oamenii din vremea lui, el era cel mai lipsit de merite și cel mai vrednic de moarte căci era un anticrist care se lupta cu toată puterea și cu toate darurile lui împotriva Bisericii lui Isus Hristos. Și alegerea a fost directă și nu prea i-a dat lui Pavel vreo opțiune. Oare după experiența de pe drumul Damascului, Domnul îi descoperă prin revelație directă Evanghelia Sa. Pavel nu are timp nici după convertire să facă ceva care ar fi putut să fie considerat un merit, căci și primește prin revelație directă Evanghelia. El, cel mai lipsit de merite, primește cea mai mare slujbă din istoria omenirii. Aceasta a fost strategia lui Dumnezeu ca să încredințeze o slujbă așa de slăvită unui om fără ca acesta să nu fie strivit de ea și sufocat de propria-i mândrie. APOI, următorul lucru pe care l-a făcut Domnul a fost să îi dea un țepuș în carne care să îl chinuie și să nu-i dea voie să se îngâmfe și să creadă că este cineva, sau că are ceva deosebit pentru care Domnul l-a ales.

Și totuși Pavel a avut ceva deosebit. Nu a avut nici un merit, și a primit deodată și fără trudă cele mai minunate resurse spirituale. Dar partea sa a fost să fie credincios slujbei sale. Și Pavel a fost credincios până la capăt. Ce seriozitate și ce credincioșie. Noul Testament nu înregistrează nici o greșală mai mare care să fie un prilej de defăimare din partea vrăjmașului. Pavel apelează la toate resursele primite în fiecare zi pentru a trăi cu adevărat o viață de biruință. Aceasta a fost partea lui. Domnul știa dinainte că Pavel va fi credincios slujbei primite, și l-a ales și din acest motiv. Și aici este marea întrebare în raportarea la sine: pe de o parte Pavel vedea că nu a avut nici un merit și că a beneficiat de așa de multe resurse. Dar în același timp era conștient că alegerile sale și credincioșia sa făceau parte din motivul pentru care Dumnezeu l-a ales. Când Domnul l-a ales pe Avraam, ca tată al tuturor credincioșilor, pe Moise ca dătătorul Legii și pe Pavel ca apostolul Neamurilor, El știa despre toți 3 că vor fi credincioși până la capăt slujbei primite. Aceasta era partea lor, care totuși, în lumina ansamblului însemna atât de puțin. Partea lor era a lor și era reală și prin aceasta îi deosebea de ceilalți fii ai oamenilor. Și ei erau conștienți de partea lor. Și totuși, aceasta era așezată într-un asemenea context spiritual încât ei puteau învinge ispita de a gândi că sunt cineva. Cum e posibil? Cred că singura posibilitate este ca partea lor să fie percepută atât de mică în comparație cu partea Domnului. Partea lor ar fi o picătură de apă din toate mărilor și oceanele lumii, partea lor ar fi ca un electron din tot Universul, ca o boabă de nisip din toate nisipurile lor. Partea lor nu trebuie negată căci ea este cea care face diferența, și cea la care trebuie să fim atenți clipă de clipă. Dar partea noastră nu ne va împinge spre mândrie atunci când o vom vedea în ansamblul harului lui Dumnezeu pentru noi. Pavel avea acest ansamblu, și de aceea, în ciuda credincioșiei sale excepționale de care era conștient, el se vedea pe sine ca pe cel mai neînsemnat dintre toți sfinții, ca pe cel dintâi păcătos. Și s-a văzut așa pe sine până în ultima clipă a vieții sale pe acest pământ. Pavel nu doar că a excelat în credincioșie, dar a reușit să rămână smerit până la capăt. Și alături de răbdarea tuturor suferințelor de care

a avut parte, biruirea ispitei mândriei a fost cel mai mare trofeu al vieții sale, și aceasta cu atât mai mult cu cât înainte de convertire a alimentat în firea sa pământească tone de mândrie și înfumurare. Și Pavel a reușit să rămână smerit. Iată resursele folosite de el:

- Trecutul său care îi arăta clar că nu a avut NICI UN merit ci că era vrednic de moarte și IAD.
- A rămas lângă crucea lui Hristos, și nu a înlocuit neprihănirea primită prin credință, prin har, cu o neprihănire personală bazată pe performanțele sale spirituale de după convertire.
- A deslușit puterea lui Hristos în sine și nu a confundat-o cu propria sa putere. A recunoscut că tot ce era bun și frumos în el era prin Hristos.
- A înțeles resursele speciale pe care le-a primit și că față de toți ceilalți credincioși i s-a dat enorm.
- A acceptat țepușul care îl pălmuia și chinuia.
- Și-a văzut partea sa de credincioșie în ansamblul planului harului lui Dumnezeu, și și-a văzut-o ca un electron într-un Univers infinit și nemărginit al dragostei, îndurării și puterii lui Dumnezeu.
- A ales mereu să asculte de șoapta Duhului care îl îndemna să rămână smerit.

Pavel a fost un model în credincioșie. da, el a primit resurse speciale. Dar le-a și folosit cu toată credincioșia! Da, i s-a dat mult, dar și i s-a cerut mult, și a trecut prin atâtea încercări, rezistând. Deci, când privim la Pavel nici să descurajăm, înțelegând resursele speciale pe care el le-a primit, dar nici să nu ne culcăm pe o ureche spunând: da, lui i s-a dat mult? Dar nouă căroră ni s-a dat mai puțin, ce facem cu acel puțin: iată întrebarea! Da, nouă ni s-a dat puțin, dar ni se cere mai puțin, și avem parte de încercări mai mici. Ce facem în acele încercări? Domnul ne promite că nu va îngădui să fim ispitiți peste puterile noastre. Pavel s-a folosit de toate resursele primite și a biruit toate încercările și toate ispitele acelea mari. Dar noi ce facem? Pavel nu este doar o demonstrație a puterii Evangheliei în viața unui om care trăiește într-un decăzut, el este și un model de credincioșie. Și cu siguranță că Domnul l-a ales pentru că a știut că nu va da înapoi și nu va compromite mesajul Evangheliei. Iată ce spune Domnul despre Avraam în Geneza cap.18:

- Să ascund Eu oare de Avraam ce am să fac? Căci Avraam va ajunge negreșit un neam mare și puternic, și în el vor fi binecuvântate toate neamurile pământului. Căci Eu îl cunosc și știu că are să poruncească fiilor lui și casei lui după el să țină calea Domnului făcând ce este drept și bine, pentru ca astfel Domnul să împlinească față de Avraam ce i-a făgăduit. (Gen.18:17-19)

Domnul știa mai dinainte că Avraam negreșit va umbla Calea Domnului. Și atunci din această pricină, Domnul îl cheamă pe Avraam să mijlocească pentru Sodoma, îl cheamă să intre în mari lupte spirituale de fapt. Și acum sunt două observații foarte interesante:

- a) Domnul spune acest lucru chiar dacă știa că în cap.20 Avraam va avea un moment de neveghere și o va da pe soția sa haremului lui Abimelec. Cum să comiți o asemenea faptă cu promisiunea lui Dumnezeu în mâini? Dar Domnul știa și că Avraam a avut această neveghere într-un moment de mare presiune spirituală, și că acesta va reveni pe calea ascultării de El. Deci Domnul nu se așteaptă de la Avraam la o viață perfectă, dar la o viață în care dominantă să fie ascultarea și în care să revină mereu pe calea ascultării de Domnul.
- b) Dacă Domnul nu îl chema pe Avraam să mijlocească pentru Sodoma, cel mai probabil, Avraam nu ar fi avut căderea din cap.20. Avraam intră într-o luptă spirituală pentru Sodoma. Și oricine intră într-o luptă spirituală are parte de contraofensiva celui rău. Nimeni nu scapă. Aceasta este legea războiului spiritual. Și după mijlocirea asupra Sodomei, Avraam este lovit de un puternic duh de îndoială cu privire la protecția și credințioșia lui Dumnezeu care îl face să comită un mare păcat. Deci Domnul știe că Avraam nu va face din prima față contraofensivei spirituale ale celui rău, totuși îl cheamă pe Avraam să mijlocească. De ce? Pentru că Avraam avea resursele necesare să biruie încercarea căci tocmai se întâlnește și măncașe la masă cu Domnul care îi reînnoiește promisiunea. Avraam a căzut pentru că a făcut o alegere. Domnul ne lasă să facem alegeri. Ele definesc în cele din urmă cine suntem noi, și Domnul nu ne va opri tot timpul din alegerile noastre greșite. Și apoi, pentru că Domnul știa că va interveni să îl salveze pe Avraam din acea capcană a celui rău, și că Avraam va reveni pe calea credinței, și că după acea cădere, credința lui Avraam avea să fie mai puternic ancorată în Domnul. În cele din urmă, războiul se dă asupra credinței noastre. Petru era mai „curat” în ochii săi înainte să se lepede de Domnul, dar credința sa mult mai vulnerabilă. După cădere, el era mai „murdar” în ochii lui, dar după întoarcerea sa la Domnul din acea cădere, credința sa era curățită și mult mai ancorată în Domnul. Cu siguranță că noi suntem foarte preocupați de imaginea noastră. Dar Domnul e mai preocupat de inima noastră și de credința noastră. Cu siguranță că Domnul ne-ar fi putut feri de multe încercări și contexte care au dus la căderi rușinoase ca a lui Avraam și ne-am fi păstrat imaginea noastră bună despre noi, dar am fi rămas în inima noastră cu fisuri și cu credință, cu multe puncte vulnerabile care în contexte mai dificile ne-ar duce la căderi și mai mari care ne-ar fi fatale. Și dacă noi nu vrem să ne tratăm fisurile în cămeruță când Domnul ne înștiințează ca Petru: nu ești ok..te vei lepăda de Mine de 3 ori..., atunci va urma testul care să ne trezească. Și ne va trezi. Nu va fi testul care ne va distruge, ci acela care ne va trezi și ne va smeri, dar și ne va curăți. Petru, după cădere și reabilitare era mult mai în siguranță decât înainte de cădere. La fel și Avraam. Cât de liniștit vorbește Domnul despre finalitatea vieții lui Avraam în cap.18, chiar dacă știe ce va urma în cap.20. Liniștea din inima Domnului aduce pace și liniște în inima noastră. Cu cât ne apropiem mai mult de Domnul cu atât vom fi chemați în lupte spirituale mai mari și cu atât contraofensiva celui rău va fi mai mare, și cu atât vom face greșeli mai mari dacă nu vom fi în veghere permanentă și dacă nu ne vom folosi ca Pavel cu toată credințioșia de toate

resursele pe care ni le va pune la dispoziție Domnul. Mare atenție! La un moment dat intri într-o dimensiune a războiului spiritual în care nu îți mai poți permite nici un moment de relaxare, odihnă sau concediu. Trebuie să fii clipă de clipă în luptă, în veghere, în ofensivă, apelând la toate resursele cerului. Ne aducem aminte de David. Cum e posibil ca un om cu atâta succes, cu o așa inimă și cu viața împlinită și cu mai multe soții să decidă așa deodată să se culce cu soția slujitorului său? Autorul nu ne prezintă detaliat procesul căderii lui David, dar ne dă un singur indiciu: deși era vremea războiului, David a rămas acasă și s-a relaxat, și după-amiază spre seară era deja în pat. David a făcut o mică pauză în a mai purta războaiele Domnului, nu s-a mai îmbrăcat în acele zile cu armătura lui Dumnezeu, și atunci legiunile de demoni care luptau zi și noapte împotriva lui, au profitat de nevegherea acestuia, țintind și lovind, iar David lipsit de vigilența luptei spirituale, a ales prea ușor să cedeze ispitei. Și ce a urmat este înfiorător.

Spre deosebire de David, Pavel nu și-a permis nici o clipă de relaxare sau neveghere. El a luptat cu toată tăria sa în fiecare clipă și în fiecare zi a vieții sale. Această dinamică și vigilență zi de zi, l-au ferit pe Pavel de înfrângeri rușinoase și de căderi mari. Nu înseamnă că a trăit fără păcat, expresie pe care Scriptura o folosește doar în dreptul Mântuitorului, dar a biruit toate testele spirituale, nu a lăsat nici un prilej de defăimare din partea vrăjmașului, nu a dus nici o întristare în Biserica Domnului. Pavel a știut în ce război a intrat și urmând modelul Mântuitorului, nu a căutat pe pământ nici măcar un singur loc în care să își plece capul. Pentru el fiecare zi era o nouă zi de luptă în cel mai mare război al eternității, un război mai real și mai intens decât toate războaiele sângeroase ale oamenilor la un loc. Și AȘA a biruit. Iată de ce Domnul l-a ales pe Pavel și nu pe altcineva pentru lucrarea cea mai mare din istorie. Pentru că Pavel a avut un lucru pe care nici David, nici Avraam, nici Moise, nici Petru nu l-au avut. O perseverență în ofensivă în lupta spirituală în fiecare zi, în fiecare clipă, fără nici un concediu, fără nici o relaxare, fără nici o ezitare. Și dacă privim la noi, cât de ușor în perioadele de liniște și pace lăsăm garda jos. Cât de ușor! Cât de ușor! Prea ușor! Și de câte ori repetăm aceeași și aceeași greșeală! Slavă Domnului, că a fost însă un om în istorie ca Pavel care ne-a spălat rușinea nouă tuturor celorlalți oșteni din oastea Domnului și căruia Domnul i-a încredințat cea mai măreață slujbă din istorie. Deci Pavel este o demonstrație a puterii Evangheliei. Dar puterea Evangheliei a strălucit în el nu doar datorită resurselor speciale pe care le-a primit ci și deopotrivă credințioșiei speciale de care a dat dovadă. Ca să îl întrecem pe Pavel nu trebuie să atingem performanțele sale apostolice împuternicite de resurse speciale, dar trebuie să dăm dovadă măcar de aceeași credințioșie față de resursele primite de noi. Și da, viața noastră poate fi o viață de biruință, în care înfrângerile să fie mai puține și mai mici. Evanghelia are putere! Problema este la credințioșia noastră. Cu resursele pe care le avem să urmăm modelul de perseverență a lui Pavel: zi de zi, zi de zi, clip de clipă, clipă de clipă! Și dacă vom face așa, vom rămâne pe stânca tare care este Hristos și nu vom mai trece prin umilințele prin care am trecut.

Deci Pavel este atât vasul care primește resurse speciale, dar și vasul care dă dovadă de o credințioșie specială și trece prin încercări speciale. Iată cum se explică minunata viață

de biruință pe care el o trăiește în Hristos. Înțelegând acest lucru, modelul său nu ne va descuraja și complexa, ci ne va motiva să fim și noi credincioși cu toate resursele pe care ni le dă Dumnezeu. Acesta este drumul spre premiul alergării cerești.

Revenind la 2 Cor.cap.1, în v.12 se vede că Pavel, deși este un campion al credinței, nu este un individualist, ci trăiește în și pentru trupul lui Hristos. El se percepe pe sine mădular în trupul lui Hristos, dependent de sprijinul spiritual care vine din partea fraților. El are nevoie nu doar de rugăciunile Corintenilor ci și de rugăciunile multora. El știe că Domnul lucrează la viața sa prin rugăciunile fraților. Izbăvirea de prizonieri el o vede ca pe o binefacere, iar scopul binefacerii este ca cei din trupul lui Hristos să aducă mulțumiri lui Dumnezeu pentru ei. El nu vrea ca frații să îl proslăvească pe el ci pe Dumnezeu. El vrea ca în viața sa să se vadă răspunsul lui Dumnezeu la rugăciunile fraților. Pavel este cu adevărat orientat spre ceilalți. Deși este în mijlocul necazurilor, el se gândește cum prin acestea Dumnezeu poate lucra la întărirea și mântuirea fraților.

Nu știu exact cum primul pasaj al epistolei, cel despre mângâiere se armonizează cu scopul principal al scrierii și anume acela de apărare împotriva acuzelor aduse lui Pavel de către apostolii mincinoși. O posibilă legătură ar putea fi încercarea lui Pavel de a le explica de ce nu a ajuns încă la ei, explicație pe care o mai reia în cap.1. Dar cu siguranță este mai mult de atât. Pavel se dă pildă în ce privește modalitatea de a trece prin necaz. Și ce strălucește cel mai mult este faptul că în necaz el nu rămâne centrat pe sine și pe ceilalți. El nu rămâne blocat nici pe perspectiva de a-și mântui sufletul și de a rămâne în ascultare în mijlocul necazului, ci o depășește, având perspectiva slujirii celorlalți PRIN ÎNSĂȘI necazurile lui. Aceasta este o înălțime spirituală cristică. Cristos în mijlocul necazurilor celor mai mari, a rămas orientat spre ceilalți, întărind pe ucenici, dându-i o ultimă chemare a harului lui Iuda, evanghelizându-l pe tâlharul de pe curce, încredințându-o pe mama sa în grija lui Ioan. Pavel calcă pe urmele lui Cristos. Vom mai reveni la legătura dintre pasaje.

Deciziile lui Pavel (1:12-22)

În acest pasaj pare mai clară acuza la care răspunde Pavel. Se pare că aceasta viza faptul că el ia decizii în mod ușuratic și este schimbător ca vremea, este dual, trecând foarte repede de la DA, la NU. În același timp se are în vedere și acuza, că Pavel i-a uitat și neglijat pe cei din Corint, fiind mai preocupat să slujească alte Biserici.

Pavel le aduce aminte că mărturia lor față de ei a fost impecabilă. Argumentul lui Pavel este mărturia dată de cugetul lor. Pavel crede în mărturia cugetului său. El crede în conștiința pusă de Dumnezeu în el și luminată de Duhul Sfânt. Pavel mai folosește această expresie în alte contexte: Rom.9:1. El crede în capacitatea de autoevaluare spirituală prin cugetul luminat de Duhul Sfânt. El crede că un om sincer care caută voia lui Dumnezeu sub lumina Duhului Sfânt și a Cuvântului Său, se poate evalua spiritual într-un anumit domeniu. Așezându-se în fața propriei conștiințe, verdictul lui Pavel despre sine este că mărturia sa față de Corinteni a fost impecabilă. El vede cu claritate că sfințenia și curăția de inimă de care au dat dovadă, nu a venit de la ei, ci de la Dumnezeu. Pavel distinge cu claritate lucrarea Duhului în el, de lucrarea firii pământești. Dumnezeu a putut lucra această mărturie frumoasă prin ei, pentru că ei au ales să se bizuiască nu pe o înțelepciune lumească, ci pe harul lui Dumnezeu. Ei nu s-au încrezut în capacitatea lor de a-i convinge pe Corinteni și nu au apelat la o înțelepciune lumească care tinde să manipuleze, să fie lingușitoare, să compromită adevărul pentru a obține aprecierea și aprobarea celorlalți, ci s-au bizuit pe harul lui Dumnezeu. Harul lui Dumnezeu este cel care a lucrat în ei o frumoasă mărturie și tot cel care a convins pe Corinteni să se întoarcă la Domnul. Un punct important de pornire în apărarea lui Pavel este mărturia sa fără pată din mijlocul Corintenilor. Același lucru îl face și când scrie 1 Tesaloniceni. Pavel știe că cel rău este expert în a ne perverti și reinterpreta amintirile. Amintirile Corintenilor despre Pavel erau acum reinterpretate în lumina acuzelor apostolilor mincinoși. Pavel însă dă dovadă de o mare siguranță în ce privește mărturia sa față de Corinteni și acesta este punctul său de plecare.

Pavel le scrie ce le-a mai spus. Însă el știe că sunt mai multe nivele de cunoaștere. El este conștient că cei din Corint cunosc doar în parte anumite adevăruri teologice. Totul pornește cu informații teologice corecte. Dar acesta este doar începutul. El știe că este nevoie de revelație pentru a cunoaște în adânc, apoi și mai profund adevărurile lui Dumnezeu. Pavel le aduce aminte:

- Noi suntem lauda voastră după cum și voi veți fi lauda noastră în ziua Domnului Isus.

Noi suntem chemați să fim slujitori în trupul lui Hristos. De aceea, lauda și răsplătirea noastră în ziua finală va fi ce am zidit în Casa Domnului. La fel cum despre Iotam din 2 Împărați s-a consemnat că el a zidit poarta cea mai înaltă a Casei Domnului, la fel se va consemna despre fiecare din noi cât am zidit prin viața noastră la Mărețul Templul al slavei, Noul Ierusalim, Biserica lui Hristos. Deci nu se va evalua cât am zidit în noi, ci cât am zidit

în ceilalți. Și atunci cum rămâne cu chipul lui Hristos zidit în noi? Simplu: Hristos înseamnă dăruire către ceilalți. Deci chipul lui Hristos zidit în noi va crește în măsura în care vom sluji pe ceilalți și se va reflecta în această slujire. Iar pe de altă parte, Hristos a fost înălțat în slavă în prezența Tatălui după înviere, dar parte din răsplătirea noastră suntem noi. Răsplătirea lui Hristos este completă prin noi. Facem parte din această slavă. La fel și noi: vom fi răsplățiți cu chipul lui Hristos care se va zidi în noi prin slujirea celorlalți, și în același timp vom fi răsplățiți prin bucuria eternă a Tatălui pentru sufletele pentru care ne-am jertfit și pentru care am trăit. Ele vor fi acolo! Ele nu sunt doar un mijloc prin care se zidește chipul lui Hristos în noi. Ele contează în sine. Noi nu am fost doar un mijloc prin care Dumnezeu s-a descoperit pe Sine prin Hristos, iar Hristos a ajuns în slavă ca om. Nu, ci noi am contat în sine. Dumnezeu a vrut să ne mântuiască, și de aceea răsplătirea lui Hristos este Mireasa Sa, la fel cum răsplătirea noastră este Casa Lui Dumnezeu pentru care ne-am jertfit. Ceilalți nu sunt mijloc neglijabil prin care Dumnezeu ne va răsplăti. Deci nu este ceva de genul: ***fie că te vor asculta, fie că nu te vor asculta, tu propovăduiește cuvintele Mele căci Eu sunt scutul tău și răsplata ta cea foarte mare.*** Cu siguranță că și această frază conține mult adevăr. Dar nu ne putem opri aici. Pavel nu judecă astfel. Oricum eu trăiesc în ascultare de Domnul și vă slujesc necondiționat: fie că voi veți merge sau nu până la capăt, oricum chipul lui Hristos se zidește în mine prin slujirea voastră și răsplata mea nu este afectată. Deși este ceva adevăr în această frază, Pavel nu putea judeca așa, căci dacă gândea așa cu siguranță chipul lui Hristos ar fi fost afectat. Căci, Hristos nu a venit doar să ne ofere mântuirea, ci CHIAR să ne MÂNTUIASCĂ. Noi nu am fost un mijloc către un scop, ci chiar scopul SĂU. Lui chiar i-a păsat de NOI, El ne-a IUBIT și a VRUT să ne mântuiască. El avea slava eternă dinainte de întemeierea lumii. După înviere a primit ceea ce avea deja. Dar ce nu avea era Mireasa. El nu ne avea pe noi. NOI suntem adevărata Sa răsplată și noi suntem rodul jertfei Sale pe care, când L-a văzut, S-a înviorat. Deci, pentru a trăi ca Hristos nu putem trăi noi cu Dumnezeu printre ceilalți. Ci trebuie efectiv să trăim PENTRU CEILALȚI. Cu siguranță că trebuie să fie un echilibru, să acceptăm ca și Hristos că nu toți vor asculta de Evanghelie și că puțini vor fi cei care vor alege Calea cea strâmtă. Dar cu toate acestea, Hristos a plâns pentru cetate, a mijlocit pentru ea, s-a luptat până la capăt pentru mântuirea celorlalți. De aici și durerea și dezamăgirea, dar acestea după voia lui Dumnezeu, și așezate într-un ansamblul spiritual astfel încât să nu fie ca dezamăgirea în care a căzut Ilie în 1 Împ.cap.19, deoarece nu a pus în calcul că oamenii pot da înapoi și pot respinge o mărturie așa de mare. Hristos plânge pentru cetate, dar nu disperă ca Ilie. Isus ȘTIE că după biruința de pe Carmel va urma o bătălie și mai mare. El este vigilent în războiul spiritual și știe că pe ULTIMA sută de metri războiul se întetește și că într-o încercare, de obicei la final, e presiunea cea mai mare. Deci pentru ca chipul lui Hristos să Se zidească cu adevărat în noi, trebuie să trăim efectiv PENTRU CEILALȚI, să ne pese cu adevărat ce se întâmplă cu destinul lor etern. Și acest lucru îl făcea Pavel și dorea să îi învețe și pe Corinteni.

Din pricina apostolilor mincinoși, Corinteni se răciseră față de Pavel și îl judecau, savurau așa-zisele greșeli ale lui. Dar Pavel vrea să le arate că chiar dacă greșelile sale ar fi reale, modul lor de raportare este greșit. Relația lor față de Pavel ar trebui să fie una plină de dragoste și grijă și slujire, căci el este lauda lor în ziua lui Isus Hristos. De obicei, când avem răcă față de un frate sau când ne-a greșit sau avem gânduri de judecată, ne bucurăm când

acesta face lucruri rele și rușinoase și care ne confirmă părerea noastră față de el. O, cât de departe suntem de spiritul paulinic și de duhul lui Hristos! Acei frați fac parte din casa Domnului și ei vor fi lauda noastră în ziua Domnului Isus. Dacă ei cad noi ar trebui să ne întristăm și să ardem și să facem tot ce putem ca să îi reabilităm. Doar n măsură în care vom trăi în acest spirit față de toată Casa lui Dumnezeu, chipul lui Hristos se va zidi din plin în noi.

Pavel le explică faptul că tocmai din acest motiv a dorit să vină la ei pentru ca Biserica din Corint să aibă parte de un al doilea har. Pavel era conștient de harul unic și irepetabil în istorie pe care îl purta cu el. Pavel era Evanghelia. Întâlnirea cu el însemna întâlnirea cu însăși Evanghelia în frumusețea și autenticitatea ei. Pavel nu îi uitase pe cei din Corint și nici nu ținea relația cu ei din alte interese. Pavel dorea ca chipul lui Hristos să crească în Corinteni și ei erau cununa sa de laudă în ziua răsplătirii. Iată care era motivația sa în relaționarea cu ei. Care este motivația noastră când relaționăm cu diverși frați în credință? Principala motivație trebuie să fie cea propusă de Pavel. Dacă ea lipsește sau dacă ea este detronată de alte interese sau motive, atunci nu suntem pe calea devenirii cristice.

Cu siguranță că în lumina celor spuse, hotărârea lui Pavel nu putea fi una în felul lumii sau ușuratică. Deciziile lui Pavel aveau în spate motivații sfinte și perspectiva cerului asupra zidirii Casei lui Dumnezeu. Dar se pare că apostolii mincinoși din Corint îl acuzau pe Pavel că ia decizii în felul lumii și că este schimbător ca vremea. Și poate că aceste acuze aveau la bază faptul că el nu a mai ajuns în Corint. Și de aceea, el le explică atât dorința sa de a ajunge acolo cât și motivele pentru care nu a ajuns încă.

Alte traduceri propun următoarea variantă pentru v.18:

- Dar după cum Dumnezeu este credincios, la fel și vorbirea noastră față de voi nu a fost DA și NU.

Pare cam exagerat să ia ca reper Pavel în acest context credincioșia lui Dumnezeu. El ar spune: "După cum este adevărat că Dumnezeu este credincios, la fel este de adevărat că vorbirea noastră față de voi nu a fost DA și NU". În fața acuzelor apostolilor mincinoși, Pavel le aduce aminte de purtarea sa în mijlocul lor. Corinteni uitaseră acest lucru și cel rău le răstălmăcise amintirile. Dar Pavel le aduce aminte cine a fost el cu adevărat în mijlocul lor. Și le aduce aminte de Evanghelia pe care el le-a vestit-o, Evanghelia pe care el o trăia. Mesajul lui Pavel către Corinteni nu a fost unul caracterizat de incertitudine și confuzie și schimbare aleatoare. Pavel nu le-a spus: în Hristos este mântuire, sau poate nu este, sau nu este totuși chiar așa sigur. Pavel a venit cu un mesaj clar care oferea certitudine. Și acest mesaj era reprezentativ pentru el și caracteriza gândirea și viața lui. Ce frumos este v.20:

- Într-adevăr, toate făgăduințele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în El sunt DA!

Și multe sunt făgăduințele și promisiunile Domnului. Biblia este o carte a promisiunilor. Atât Noul Testament cât și Vechiul abundă de promisiuni. Și sunt promisiuni atât de frumoase și minunate.! Unele promisiuni au în vedere viața de acum, iar altele viața

de dincolo. Și toate aceste promisiuni sunt valabile pentru oricine este în Hristos Isus. Și acest lucru nu este ceva probabil, ci sigur. Și nu doar unele din promisiunile Domnului, ci TOATE aceste promisiuni sunt pentru oricine este în Hristos Isus. Hristos Isus este spațiul vieții și al mântuirii, și oricine este în El beneficiază de toate binecuvântările și promisiunile divine, căci Hristos este Fiul Prealubit al Domnului, și Lui Domnul i-a dăruit tot ce este mai frumos și mai minunat, și în El se odihnește toată plinătatea dumnezeirii. Și cine este în Hristos are parte din plin de toate aceste binecuvântări cerești. Ele sunt ale lui Hristos, ele au fost meritate și câștigate de El printr-un sacrificiu imens. Dar în generozitatea Lui, El a ales să ni le dăruiască nouă. El, S-a întrupat, a trăit fără păcat, și a murit pentru păcatele omenirii. Datorită acestei ascultări, El a câștigat toate comorile cerului și Domnul i-a dăruit toată slava eternității. Iar Hristos, în marea Sa dragoste pentru noi, ni le dăruiește nouă. De fapt, El le-a câștigat pentru noi. Noi eram iubita Lui, infidelă de altfel, pentru care S-a luptat și pentru care a câștigat toate promisiunile și binecuvântările cerești, pe care El le avea de altfel pentru Sine din eternitate. Dar El le-a recâștigat ca OM, prin cruce, ca să ni le poată dăruia nouă. Și datorită Lui, aceste promisiuni pentru noi, sunt DA, și nu DA sau NU, sau DA și NU, sau POATE. Corinteni își puteau aduce aminte că acesta a fost mesajul lui Pavel rostit printre ei și că el a trăit și întrupat acest mesaj printre ei. Observăm cât de ușor trece Pavel de la viața sa, la mesajul Evangheliei. Și aceasta pentru că el trăia cu întreaga sa ființă toată Evanghelia. Iată și secretul puterii propovăduirii sale, iată și curajul și îndrăzneala predicării sale. Nu putem predica mai mult decât suntem noi înșine. Dar care trebuie să fie temelia propovăduirii noastre? Noi nu suntem ca Pavel și nu trăim tot timpul toate aspectele Evangheliei. Și pentru Pavel și pentru noi, temelia și dreptul propovăduirii și slujirii vin prin neprihănirea primită în dar de la Hristos. Cel care este socotit neprihănit prin credință primește automat și dreptul de a fi un slujitor în Trupul lui Hristos. Da, cu cât vom împlini mai constant și mai bine mesajul, cu atât propovăduirea noastră va avea mai multă putere. Dar mare atenție la două pericole: pericolul dualismului și ipocriziei și pericolul neprihănirii personale în propovăduire.

Primul pericol. Cu siguranță că trebuie să propovăduim Evanghelia chiar dacă nu o trăim ca Pavel. În cele din urmă, Îl propovăduim pe Hristos, dar nu pe noi înșine. Adevărul trebuie rostit chiar dacă noi l-am încălcat în viața noastră. Adevărul rămâne adevăr. Și când înălțăm Evanghelia să o înălțăm cu smerenie, cu smerenia celui care își recunoaște limitele și carențele și care Îl înalță pe Hristos și nu pe sine, și care propovăduiește un Adevăr pe care el însuși l-a nesocotit prin păcatele sale. Dar de la această smerenie la dualitate poate fi doar un pas. Dacă cineva se complăce în încălcarea adevărului și nu caută din toată inima să facă voia lui Dumnezeu, dacă nu revine pe calea pocăinței și nu se luptă apoi până la sânge împotriva păcatului, dacă viața sa nu este ca dominantă în ascultare și creștere spirituală, atunci acest om este dual și propovăduirea și predicarea nu vor face decât să consolideze viața sa duală. Verbalizarea unui principiu pe care nu îl împlinim, ne dă falsa iluzie că noi îl împlinim și ne transformă în farisei. Predicând Evanghelia ne vom putea crea și impresia că o trăim când de fapt nu o facem. Curajul predicatorului are la bază atât neprihănirea primită prin Hristos cât și mărturia cugetului său luminat de Duhul Sfânt care îi spune că deși nu este perfect, nu este dual, nu se complăce, ci se află într-o căutare și luptă sinceră de împlinire a Evangheliei. Această mărturie a cugetului nu arată de fapt altceva decât că, credința sa în Hristos este sinceră și autentică. Pe baza neprihănirii primite prin credință, are dreptul să fie un slujitor în

Biserica Domnului după măsura credinței sale, după darurile, puterea și autoritatea primite de la Domnul.

Pericolul 2. Există în firea noastră teologia mântuirii prin faptele Legii. De aceea vom purta în noi mereu ispita de a înlocui neprihănirea primită prin Hristos cu neprihănirea noastră personală. Vom avea tendința să ne însușim roada Duhului harului ca pe ceva al nostru care ne dă dreptul și meritul să slujim. Și astfel, vom sluji de pe pedestalul unuia care merită să slujească, căci el împlinește ce propovăduiește. Când ne vom evalua bine viața spirituală vom avea curajul să predicăm. Când evaluarea va da cu minus ne vom pierde acest curaj. Dar este o minciună și o capcană. Doar Hristos ne dă dreptul să slujim. Rода Duhului ne confirmă că suntem și rămânem în el, doar nu poate fi confiscată ca ceva al nostru care să ne dea dreptul să slujim cu îndrăzneală. Rода Duhului este un har nemeritat la fel ca și neprihănirea primită prin aceeași credință mântuitoare care operează în noi și iertarea și schimbarea întru asemănarea cu Hristos. Dacă trăirea în neprihănire ne face să ne pierdem smerenia celui care se consideră cel dintâi păcătos și se bucură de iertarea prin har, atunci nu suntem pe drumul cel bun. Chiar dacă Domnul ne dă o viață de biruință în Hristos, El vrea să rămânem mereu smeriți lângă crucea lui Hristos, și să păstrăm în inima noastră umilința pe care o avem atunci când suntem iertați de un păcat grav pe care îl comitem.

Pavel arată spre Dumnezeu și nu spre sine. El rostește adevărul despre sine că trăirea sa și deciziile sale sunt în armonie cu mesajul Evangheliei, și faptul că el nu se joacă cu vorbele, ci ia decizii duhovnicești motivatoare de slujirea trupului lui Hristos. Dar el arată spre Domnul. În v.21, el precizează că Cel care îi întărește în Hristos pentru a avea un asemenea fel de viețuire și Cel care i-a uns este DUMNEZEU ÎNSUȘI. Pavel vorbește adesea la persoana întâi singular. El vorbește nu despre creștini în general, ci despre sine și echipa sa, formată din Timotei și Silvan și poate alți câțiva lucrători. Uneori vorbește doar despre sine, iar alteori despre echipa sa. Și din acest lucru învățăm enorm.

- Pavel, deși era un vas unic și special în istorie, nu slujea și nu se lupta singur. El era mereu împreună cu frații, și slujea împreună cu ei. El însuși era un mădular în Trup și avea nevoie de Trup. Nu umbla singur și nu se lupta singur. Mereu era cu o mică echipă de slujitori. Împreună se rugau, propovăduiau Cuvântul, împreună posteau, împreună călătoreau și împreună treceau prin încercări. Pavel știa că el însuși este vulnerabil singur. Nu este loc de individualism în Biserica Domnului. De aceea, nu umbla niciodată singur. Biserica este cadrul de protecție spirituală. Pavel nu s-a lipsit de el, și nici noi nu putem.
- Lângă Pavel erau credincioși care călcau pe urmele lui și trăiau o viață de biruință în Hristos. Deci se poate. Și acei credincioși, erau lângă Pavel, e adevărat, dar nu au avut parte de revelațiile avute de el. E adevărat că a sta lângă Pavel era o resursă specială, dar iată că și Corinteni au stat lângă Pavel și totuși au avut parte de crize spirituale profunde. Dar oameni ca Silvan și Timotei, nu doar că au stat lângă Pavel, dar au crescut din plin cu ajutorul resurselor primite.

- Pavel știa să își aleagă colegii de slujire. Mărturia lor era fără pată ca și a lui, și nici unul din ei nu dădea înapoi și nu cădea de oboseală în mijlocul încercărilor și suferințelor. Pavel era foarte atent când își alegea colegii de slujire. El știa că omul este un vas prin care pot lucra două împărății. Cel rău ne lovește prin cei apropiați, prin cei de lângă noi. Lovește cel mai eficient lucrarea și mărturia liderilor implicați în slujire. De aceea, Pavel a fost ferm când nu a fost de acord să fie însoțit de Marcu după ce acesta i-a părăsit la un moment dat în călătoria lor (vezi Fapte 15b-16a). Colegii de slujire aleși de Pavel, ca Timotei, Silvan, Luca, au slujit cot la cot cu el fără să dea înapoi și au rămas în permanentă veghere și nu au dat prilej diavolului ca să lovească în Pavel și în lucrare prin ei. În același timp Pavel nu a vrut să își irosească timpul investind în vase duale și lipsite de receptivitate.

Deci, Pavel arată spre Domnul. El știe că în sine și prin sine este NIMIC. Domnul este Cel care îl întărește. Și locul de întărire este ÎN HRISTOS. El poate primi sprijin din partea lui Dumnezeu doar în Hristos, căci doar în Hristos este neprihănit, curat, eliberat de mânia lui Dumnezeu. Dumnezeu este Cel care i-a uns, care i-a pecetluit și care le-a pus în inimă arvuna Duhului. Ungerea și pecetluirea se leagă de arvuna Duhului, căci Domnul i-a uns cu Duhul Lui și i-a pecetluit ca și copii și slujitori ai Săi cu Duhul Sfânt. Lucrarea lui Dumnezeu în ei este prin Duhul lui Dumnezeu. Duhul este mai puternic decât firea pământească. Cel care le-a descoperit voia lui Dumnezeu, care i-a motivat și i-a împuternicit să facă voia Lui și să stăpânească tendințele firii pământești, era Duhul lui Dumnezeu. Fără Duhul Sfânt nu putem face nimic. Fără Duhul Lui suntem robi firii pământești și trăim în firea pământească.

Îmi place mult că în v.21 Pavel face referire și la corinteni:

- Și Cel ce ne întărește **ÎMPREUNĂ cu voi în Hristos...**este Dumnezeu.

Pe de o parte, el recunoaște că și Corinteni sunt în Hristos și sunt întăriți de același mare Dumnezeu. Deși este apostolul unic al neamurilor cu resurse speciale, el este întărit de același mare Dumnezeu care întărește pe toți credincioșii și cărora oferă din belșug din Duhul Sfânt. Pe de altă parte, Pavel insistă pe legătura spirituală dintre el și frații lui din Corint. Dumnezeu nu îi întărește și pe ei și pe Pavel, ci Pavel este întărit ÎMPREUNĂ cu ei în Hristos. Ei sunt întăriți de Dumnezeu ÎMPREUNĂ, și prin ceea ce Dumnezeu face pentru ei și printre ei. Pavel, deși este contestat de Corinteni, nu uită să îi onoreze ca frați înălțând poziția lor în Hristos. Pavel știe că cei din Corint au probleme și boli care trebuie rezolvate. Cu toate acestea îi onorează ca frați în Domnul și știe că Domnul este cu ei în Hristos. Cu siguranță, așteaptă de al ei pocăință și schimbare, fără de care nu aveau cum să rămână în Hristos. Dar pentru moment ei sunt frații Săi în Domnul.

Dumnezeu ne întărește prin Duhul Lui și locul în care Dumnezeu ne întărește prin Duhul Lui este în Hristos. Deci toată grija noastră este să fim în Hristos. Dar ce înseamnă să fim în Hristos? A fi în Hristos cred că este expresia cel mai des folosită de Pavel și apoi de

tot Noul Testament. Dar ce înseamnă să fii în Hristos ca să te poți bucura de tot sprijinul din partea lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt?

Pricina amânării venirii. Iertarea celui pedepsit (1:23-2:13)

După ce le-a explicat corintenilor intenția pe care a avut-o să vină la ei, acum le explică de ce nu a ajuns încă. Primul argument pe care îl aduce este legat de întristare și bucurie. De fapt, Pavel nu s-a grăbit să ajungă la ei pentru a-i cruța pe Corinteni de o muștrare directă și pentru a se cruța pe sine de întristarea adusă de procesul muștrării și de problemele spirituale ale corintenilor. Pavel amână venirea sa la corinteni și între timp le scrie o scrisoare prin care s-ar putea soluționa problemele existente înainte de venirea sa la corinteni. Și astfel la venirea sa, el nu ar mai trebui să îi întristeze prin muștrare și nici el nu ar mai trebui să se întristeze din pricina problemelor corintenilor.

Pavel nu găsește plăcere în procesul muștrării. El știe că acest proces aduce întristare în inima celui muștrat, dar și în propria sa inimă. Pavel nu este un judecător al fraților săi și îi muștră de pe înălțimile sale spirituale fără milă atunci când aceștia greșesc. De fapt, în inima lui Pavel se oglindește inima lui Dumnezeu. Dumnezeu nu mânănește cu plăcere pe fiii oamenilor. Dumnezeu simte cu copiii Săi ca un părinte. Și ce părinte se bucură să își vadă copiii mânăniți? Un părinte vrea ca ai Săi copii să fie bucuroși. Și așa vroia și Pavel. Corinteni erau copiii lui iar el era părintele lor, și Pavel învățase de la Părintele ceresc să simtă cu proprii săi copii. Domnul însă ne muștră și ne pedepsește pentru că ne iubește. În Evrei 12 ni se explică procesul prin care suntem muștrați și pedepsiți pentru păcatele noastre. Pedepsa Domnului ne împinge la pocăință și poate persista și după pocăință pentru a ne ajuta să înțelegem cât de grav este acel păcat și pentru a ne ajuta să nu-l mai repetăm. Dar Domnul când ne muștră nu o face cu plăcere, ci cu inima strânsă, suferind împreună cu noi. Și de-abia așteaptă să ridice pedeapsa pentru a aduce din nou bucurie în inima noastră. El ține însă pedeapsa peste noi atât cât avem nevoie. Domnul se uită adânc în inima noastră și vede tendința i nimii noastre de a repeta greșeala. Și pentru a tempera această tendință, ne dă o pedeapsă. Cu cât tendința e mai mare, cu atât pedeapsa e mai mare și mai dureroasă. Domnul nu ne pedepsește din mânie, ci din dragoste. Nu ne pedepsește cu ură și reacționând, ci cu mânănire în inimă și cu lacrimi în ochi. Aceasta este inima lui Dumnezeu. Și pedeapsa Sa nu este menită să ne distrugă, ci să ne vindece inima bolnavă. Mare atenție când după un păcat, cel rău simulează pedeapsa Domnului. Știm din cartea lui Iov că cel rău este expert în a simula pedeapsa Domnului. Atât Iov, cât și prietenii lui, au interpretat durerile din viața lui Iov ca venind de la Dumnezeu ca o pedeapsă. Iov găsea de cuviință că nu a făcut păcate vrednice de o asemenea pedeapsă. Prietenii lui socoteau că Iov are păcate grave, dar ascunse. Toți însă considerau că Iov este pedepsit. Și din această pricină Iov și-a pierdut inima și s-a tulburat. Căci dacă Dumnezeu însuși lupta împotriva lui, atunci cine mai putea lupta pentru el? Dar Satana a simulat o pedeapsă a Domnului. De fapt acele dureri erau orchestrate de Satana și erau o încercare, o testare și cernere a lui Iov. Dar dacă acele încercări veneau chiar după un păcat anume comis de Iov? Nu cu atât mai mult Iov s-ar fi gândit că este pedepsit de Domnul? Dar pedeapsa Domnului este după măsura păcatului și trebuie înțeleasă în lumina harului lui Dumnezeu. Domnul nu ne pedepsește cu plăcere și pedeapsa Sa nu este menită să ne distrugă. Mare lucru să deosebești pedeapsa care vine din partea unui Dumnezeu al dragostei și furia Satanei care simulează pedeapsa. Pavel venea nu să îi umilească pe

Corinteni, ci să îi mustre cu duhul blândeții și cu lacrimi în ochi. Inima lui Pavel oglindea inima Domnului. Dar glasul acuzator al lui Rabșache nu reflectă inima Domnului, ci minciuna celui rău care vrea să ne separe de Dumnezeu. Căci dacă după ce păcătuim și ne cerem iertare, cel rău reușește să ne convingă că Dumnezeu este încă mânios pe noi și luptă împotriva noastră cu furie pentru a ne distruge, atunci cu adevărat ne tulburăm, ne pierdem inima și renunțăm la luptă. Căci cum putem continua lupta dacă Dumnezeu este împotriva noastră? Dar glasul Domnului care ne mustră și ne pedepsește este plin de dragoste și blândețe. Domnul nu ne pedepsește cu furie, ci cu lacrimi în ochi și mahnire în inimă, așa cum Pavel îi mustră pe Corinteni. Și la fel cum Pavel încearcă să amâne pedeapsa și mustrarea trimițând înainte o scrisoare, așa face și Domnul. Când ne jucăm cu un păcat și avem o slăbiciune, el ne înștiințează în cămeruță să renunțăm la acel joc care ne poate fi fatal. Aceasta e scrisoarea pe care ne-o trimite el printr-o predică, printr-un vis, printr-un pasaj din Scriptură. Dar dacă noi nu luăm aminte, atunci el vine cu pedeapsa. El nu a vrut să se ajungă aici, dar pentru că noi nu am luat aminte, Domnul a fost nevoit să ne pedepsească căci fără pedeapsă acel joc cu păcatul ne-ar duce la pieirea noastră.

Pavel trăiește cu adevărat Evanghelia. În El trăiește Hristos, și inima sa oglindește inima Tatălui ceresc. Pavel se raportează la greșelile corintenilor și la procesul muștrării asemenea Domnului. Ce minunat este acest apostol. Pavel știe că viața de credință e grea și e plină de încercări și de întristări. Și știe că prea multă întristare obosește inima și poate doborî un om. Pavel știe că credincioșii au nevoie de mângâiere, de încurajare și bucurie. Cel rău îi bombardează zilnic cu încercări și întristări. De aceea, Pavel vrea să lucreze la bucuria corintenilor încurajându-i și nu la întristarea acestora muștrându-i.

Pavel îi vede pe corinteni ca unii care stau tari în credință. El știe că ei sunt încă ispitiți de cel rău, dar știe că nu au cedat încă ispitei și sunt încă în Hristos. El recunoaște limitele influenței sale asupra corintenilor. El știe că nu are stăpânire pe credința acestora. El știe că poate influența credința acestora, dar credința acestora este în mâna lui Dumnezeu și este protejată de Dumnezeu. Pavel poate fi un vas pentru zidirea sau dărâmarea acestei credințe, dar în indiferent de ce face el, credința corintenilor este în mâna lui Dumnezeu și este protejată de Dumnezeu. Pavel chiar dacă este apostolul neamurilor și părintele lor spiritual NU ARE stăpânire pe credința lor. Credința lor este ceva între ei și Domnul. Chiar dacă Pavel ar fi căzut de la credință, corinteni ar fi putut rămâne prin harul lui Dumnezeu în credință cu sau fără el. Pavel este conștient de acest lucru și nu sprijină carul lui Dumnezeu. Pavel nu își supradimensionează influența asupra credinței copiilor săi spirituali. Dar cu toate acestea face tot ce ține de el ca să lucreze la întărirea credinței lor. Și atunci el este foarte atent la procesul muștrării. Și deci să amâne mustrarea directă trimițând înainte sa o scrisoare. Pavel nu a amânat venirea sa la Corinteni pentru că i-a uitat sau neglijat, ci tocmai din dragoste și grijă foarte mare față de credința lor. Pavel nu vrea ca cei din Corint să fie dependenți de el și tocmai de aceea le explică faptul că el nu are stăpânire peste credința lor.

Pavel vrea să îi protejeze pe corinteni de o întristare prea mare, dar vrea să se protejeze și pe sine. El vrea ca atunci când ei se vor întâlni, Pavel să le dăruiască încurajare și bucurie, și el însuși să primească aceleași lucruri de la corinteni. El nu vrea ca atunci când se vor întâlni, el să îi întristeze prin muștrare, și el însuși să fie întristat de întristarea lor în urma

muștrării și de întâlnirea directă cu problemele lor. Însuși sufletul său era încercat de multe întristări. De aceea, Pavel face tot ce ține de el să evite anumite întristări și să guste cât mai multe bucurii. Pavel consideră că cei din Corint TREBUIE să îi facă bucurie. Din perspectiva lui Dumnezeu, corinteni erau datori să lucreze la zidirea sufletească a lui Pavel și deci să îi facă bucurie și nu întristare. Când ne naștem din nou intrăm în spațiul sacru al Trupului lui Hristos și aici trebuie să avem mare grijă, căci putem fi și o pricină de încurajare dar și o pricină de întristare. Dumnezeu ne poruncește să fim o pricină de bucurie și de încurajare pentru Trupul lui Hristos. Este o poruncă, nu este ceva opțional. De aceea, trebuie să ne cerem iertare Domnului de fiecare dată când aducem întristare și descurajare în trupul lui Hristos. Și aducem descurajare atunci când suntem cu inima împărțită și suntem dubli și nu suntem consecvenți în ascultarea de Domnul. Cei ce ne slujesc și investesc în noi vor primi descurajare prin inconsecvența noastră. Și apoi inconsecvența noastră ne va îndepărta de spațiul de protecție în Hristos și vom fi receptivi la vânturi străine care ne vor inspira să facem lucruri dăunătoare Trupului lui Hristos. Și vom aduce întristare și mai mare. Deci primul lucru pe care trebuie să îl facem pentru a fi o pricină de bucurie în Trupul lui Hristos este să fim consecvenți și cu toată inima în umblarea noastră cu Domnul. Dar Pavel nu face doar atât. El trăiește în ascultare de Domnul și este un model și o pricină de încurajare pentru frați. Dar este atent și la CE le comunică fraților. Astfel el decide să amâne venirea sa în Corint și le trimite mai întâi o scrisoare, ba chiar două. CE și CÂND să le comunicăm fraților despre noi și despre ei înșiși, iată o mare provocare. Când și cum să muștri un frate. Când și cum să vorbești despre încercările și luptele tale spirituale, despre biruințele și înfrângerile tale, pentru a duce bucurie și nu întristare în trupul lui Hristos – iată provocarea. Este nevoie de înțelepciune și discernământ. Această înțelepciune este condusă de principiul: "Adu cât mai multă bucurie în Trupul lui Hristos, și adu veștile aducătoare de întristare doar atunci când este neapărată nevoie."

Pavel este optimist cu privire la Corinteni: ***și sunt încredințat cu privire la voi toți că bucuria mea este și bucuria voastră a tuturor.*** El crede că frații din Corint sunt pe aceeași lungime de undă spirituală cu el, și că ei empatizează cu Pavel și sunt în Duhul alături de el. De unde acest optimism al lui Pavel? Probabil el aflase de noul atac spiritual prin apostolii mincinoși, dar și știa că cei din Corint, deși erau tulburați, nu cedaseră ispitei. Pavel le oferea încredere celor din Corint. Îi cunoștea și știa că Dumnezeu este de partea lor cu toate resursele spirituale ale cerului. Avea deci motive întemeiate să fie optimist cu privire la evoluția lor spirituală. Din nou Pavel oglindește inima lui Hristos. Hristos a avut încredere în ucenici și a continuat să investească în ei și să îi pregătească în pofida multelor lor greșeli și lipse de discernământ. În cei trei ani și jumătate, Mântuitorul a investit zilnic în ucenici și le-a arătat slava Tatălui. Și de câte ori nu au fost ucenicii la furat și inspirați de duhuri străine? Și de câte ori nu au fost ei o pricină de descurajare pentru Hristos? Și de câte ori nu I-au încercat ei răbdarea? Dar Hristos nu a renunțat. El știa de unde veneau și știa că pregătirea lor va fi un proces greu. El a văzut potențial în ei și a crezut în ei. El privea mereu spre ceea ce pot deveni și spre ceea ce aveau să devină într-o bună zi. Cu alte cuvinte, Hristos a avut încredere în ucenici și a fost optimist cu privire la viitorul lor spiritual. Și oare nu acest lucru i-a transformat pe ucenici și i-a ajutat să se accepte pe ei înșiși și să rămână în procesul de ucenicie și pregătire în ciuda gafelor făcute? Într-adevăr, cum de au rămas lângă Isus deși de

atâtea ori trebuiau să accepte că sunt pe alte unde spirituale? Dragostea, răbdarea, încurajarea și încrederea lui Hristos i-a ajutat să lupte mai departe, să nu dispare cu privire la ei înșiși, ci să continue procesul de învățare. Și după 3,5 ani de pregătire, când a venit examenul final, toți ucenicii l-au picat. Și se gândeau că totul a fost pierdut, că totul a fost în zadar. Dar nu a fost așa. După ce au picat examenul, Hristos li s-a arătat și i-a trezit. Și în fața morții și învierii Sale, tot ce au trăit alături de Hristos în cei 3,5 ani a fost privit într-o lumină nouă. Și prin lumina morții și învierii Lui, Duhul le-a adus aminte de vorbele și experiențele trăite alături de El în cei 3,5 ani și au fost chemați în lucrare ca apostoli ai Domnului, și au zidit cu succes temelii Bisericii. Deci succesul pregătirii lor nu a constat în faptul că au înțeles de la început tot ce le-a spus Hristos, că au trăit perfect cei 3,5 ani fără pată și fără greșeli. Secretul succesului lor este că AU RĂMAS lângă Hristos, L-au iubit, au crezut în El și au ales să creadă din ce în ce mai mult. Și la momentul de răscruce după cruce și după înviere, toată umblarea lor cu Hristos a fost înțeleasă într-o lumină nouă, și cei 3,5 ani au devenit o resursă atât de mare, încât i-a împuternicit să devină apostoli ai Domnului și să facă față tuturor uneltirilor diavolului, ce aveau să vină. Deci au rămas alături de Hristos! Dar de ce au rămas? Cum am mai spus: pe de o parte pentru că ei au crezut în Hristos, dar pe de altă parte pentru că Hristos a crezut în ei. Și în ciuda greșelilor lor și a faptului că au picat examenul final, procesul formativ a avut succes prin harul lui Dumnezeu. A contat ce au înțeles ei până la urmă din cei 3,5 ani. Și noi umblăm lângă Hristos și nu pricepem de la început bătăliile spirituale în care El ne cheamă. Și facem multe greșeli, dar dragostea și încrederea pe care El ne-o arată ne dă curaj să rămânem alături de El. Și la un moment dat, vine momentul de răscruce, moment care este de regulă o încercare foarte mare. Dar chiar dacă nu luăm nota 10, ne trezește! Și ne pune din nou în fața crucii și prin această lentilă pricepem cu totul altfel toată umblarea și toate experiențele avute cu Hristos, și cele bune și cele în care am gafat. Important este că am rămas lângă Hristos, și ce PRICEPEM în acel moment de răscruce. Și atunci, TOT trecutul nostru cu Hristos, fiecare zi în parte, fiecare experiență, fiecare biruință și fiecare greșală se transformă într-o resursă teribilă pentru a lupta alături de El, în bătăliile Sale, după strategiile Sale. Și când ajungem la acel moment, să ne aducem aminte că totul e prin har și că am ajuns acolo pentru că Hristos a avut încredere în noi. Iată de ce Pavel nu disperă în fața greșelilor repetate a celor din Corint, ci își arată încrederea sa în ei. El știe că de acest lucru au nevoie Corinteni. Pavel știe că așa ar fi făcut Hristos și Pavel calcă pe urmele Lui.

Și în legătură cu momentele de răscruce despre care vorbim. Ele pot fi mai multe în viața unui om, aducându-l pe acesta mai aproape de cruce și oferindu-i noi lumini asupra trecutului său, transformându-l într-un arsenal teribil în lupta spirituală.

Pavel își arată nu doar încrederea sa în Corinteni, dar și dragostea sa (vezi v.4). Hristos i-a cucerit pe ucenici prin dragoste și încredere. Pavel face la fel cu cei din Corint. Și le explică faptul că el nu le-a scris prima scrisoare plângând, dar nu ca cei din Corint să se întristeze că și-au dezamăgit tatăl spiritual, ci ca ei să vadă dragostea lui nespuse de mare pentru ei. Pavel i-a muștră de multe ori în prima epistolă, dar a făcut-o cu multă dragoste. El știa că muștrarea are efect doar dacă este însoțită cu dragoste abundentă. Căci altfel muștrarea poate distruge, poate să îl îndepărteze pe cel bolnav sau îl poate doborî (după cum

vom vedea) prin mai multă întristare. Aflarea adevărului despre sine poate fi distrugător, fatal. Pavel le rostește adevărul despre ei, dar o face cu atâta dragoste încât acest adevăr să aducă viața și nu moartea. Pavel a învățat lucrul acesta de la Domnul. Domnul ne muștră din dragoste. Trebuie să știm acest lucru. Când suntem pedepsiți de Domnul, chiar dacă în inima noastră nu îi mai simțim prezența și în același timp auzim glasul lui Rabșache care vrea să ne descurajeze, noi trebuie prin DUHUL să vedem dragostea Domnului care îmbracă muștrarea. Doar așa muștrarea Sa ne va vindeca. Și noi trebuie să urmăm exemplul lui Pavel. A muștra un frate este un lucru extrem de complex și consecințele pot fi exact pe dos. De aceea, îmbracă orice muștrare cu o dragoste critică. Și dragostea trebuie să fie MAI MARE decât mesajul muștrării, pentru ca ea să aibă IMPACT. Cel pe care îl muștri trebuie întâi să vadă dragostea și apoi muștrarea. Mântuitorul l-a muștrat pe Iuda cu atâta dragoste încât ucenicii nici nu și-au dat seama că Mântuitorul îl muștră pe Iuda. Doar Iuda a primit mesajul.

Pavel este conștient că nu are stăpânire peste credința Corintenilor. Credința lor este ceva între ei și Dumnezeu. Pavel păstrează un echilibru fantastic. Pe de o parte, face tot ce ține de el ca să lucreze la întărirea credinței lor. În același timp nu este împovărat de această sarcină, îi lasă în mâna lui Dumnezeu și are libertate în alegerile din lucrarea sa. Astfel el decide să amâne venirea sa în Corint. Ba mai mult, în v.12-13, el le explică fraților din Corint cum a plecat din Tora chiar dacă acolo i se deschisese o ușă pentru Cuvânt. Pavel știe că lucrarea este în mâna lui Dumnezeu. Diavolul va încerca să ne atace folosind atât slăbiciunile noastre cât și calitățile noastre. De exemplu, diavolul poate specula disponibilitatea de a ajuta pentru a ne conduce în diverse capcane. Pavel este liber în alegerile sale. El nu este călăuzit doar de dorința de a ajuta. El are un discernământ cristic care ține cont nu doar de nevoile de slujire, cât și de capcanele celui rău și de realitatea războiului spiritual. Astfel, el poate spune NU porții pentru Cuvânt deschise în Trap și se duce în Macedonia. Astfel, el poate decide să fugă din Tesalonic din pricina prigonitorilor lăsându-și copiii spirituali în gura leului. Și Pavel ia aceste decizii ca unul care era conștient că el are o slujbă mai mare decât a lui Moise și că lui i-a fost încredințată Evanghelia pentru a o da mai departe omenirii. Cu toate acestea, el știe că Domnul sprijină lucrarea și că lucrarea nu depinde de el. El știe că Domnul poate lucra cu el sau fără el, și cu oricând lucrarea se poate lipsi de el. El nu se ghidează doar după principiul: "Trebuie să ajut Biserica cu darurile puse de Dumnezeu în mine". El știe când trebuie să spună DA și când trebuie să spună NU. El știe că mulți nu vor înțelege deciziile sale și se vor supăra, poate cum s-au supărat pe el Corinteni. El știe că uneori poate sluji chiar prin absența sa și de aceea amână venirea sa în Corint și le trimite în schimb o scrisoare. Pavel are în vedere și realitatea războiului spiritual și știe să se ferească de capcanele celui rău chiar dacă acestea sunt îmbrăcate în oferte de slujire greu de refuzat.

Pavel face cel mai probabil referire la prima scrisoare trimisă către corinteni, adică 1 Corinteni din Noul Testament, și cel mai probabil cel din v.5-9 este curvarul din Corint despre care am aflat din 1 Cor. Cap.5. Citind aceste rânduri și cap.7 înțelegem că cei din Corint au fost receptivi la muștrările lui Pavel. Ei s-au pocăit de păcatele lor, au luat atitudine față de curvarul din Corint și au respins ereziile ce atăcau doctrina învierii. Pentru că tocmai a introdus tema bucuriei și întristării, Pavel găsește cu cale să aloce câteva rânduri tratamentului oferit de Biserica curvarului din Corint. Pedepsa dată aceluia om de Biserică a

fost tocmai rupoerea oricărei legături cu el (vezi 1 Cor. Cap.5). Există două tipuri de iertări. Există o iertare în inimă, și o iertare în relație. Cei din Biserică l-au iertat în inima lor, dar nu au restabilit relația cu el. Domnul ne cheamă să iertăm pe toți oamenii în inima noastră, dar nu ne cheamă să avem relații cu toți oamenii. Anumite relații pot fi refăcute doar dacă cel în cauză își cere iertare. Așa era și situația curvarului din Corint.

Pavel știe că mustrarea aduce întristare, și că fără acest proces nu poate avea loc pocăința. Dar Pavel cunoaște și pericolul de a fi doborât de întristare. El a învățat de la Tatăl său ceresc că pedeapsa este limitată în timp. Orice pedeapsă este o pricină de mâhnire, dar fără ea nu putem învăța sfințirea. Și Dumnezeu care ne cunoaște inima ne pedepsește cât crede El de cuviință. Domnul nu ne pedepsește prea puțin dar nici prea mult. Dacă pedeapsa este prea mică, vom repeta curând greșeala. Dacă pedeapsa este prea mare, vom fi doborâți de întristare. Pavel are grijă că pedeapsa dată aceluia om din Corint să nu fie PREA MARE. Noi suntem predispuși extremelor: fie minimalizăm greșeala și transformăm harul în desfrânare, fie cădem în groapa auto învinovățirii de sine și a lipsei oricărei speranțe de vindecare și reabilitare.

În prima parte a capitolului Pavel pare să răspundă supărării celor din Corint că nu a mai trecut pe la ei, precum și acuzației că el ia deciziile în chip ușuratic. Pavel pornește de aici și le explică modalitatea sa de a lua decizii. Dar nu mai atât, el merge mai departe, și în lumina modelului său, Pavel îi învață pe corinteni cum să ia decizii spirituale pe arena luptei spirituale. Pavel le-a explicat decizia de a amâna venirea sa în corint în lumina principiilor întristării și bucuriei. Pornind de la aceste principii, Pavel îi învață cum să le aplice și ei în contextul lor de slujire. Pavel deci nu doar se apără, ci se dă și pildă. El pornește de la acuzațiile corintenilor, vorbește despre sine, și apoi ajunge la viața spirituală a corintenilor. El rămâne orientat spre ceilalți.

În v. 8 Pavel îi roagă să își arate din nou dragostea față de cel căzut în păcat. Deci dragostea era, doar că nu era descoperită față de acel om. Așa ne pedepsește adesea și Domnul. Din pricina păcatelor noastre, Domnul nu ne mai îngăduie o vreme să îi simțim prezența și dragostea. Prezența Sa și dragostea Sa este cu noi după ce ne-am cerut iertare, dar noi nu o vom simți o vreme. E vremea pedepsei. Și la un moment dat Domnul ne va arăta din nou dragostea Sa pentru noi. Și vom învăța din nou să apreciem prezența Sa mai mult ca orice pe lumea aceasta. Și vom învăța din nou că păcatul nu aduce niciodată ce ne promite ci doar chin și durere, și moarte, și despărțirea de Cel care este VIAȚA.

Este interesant argumentul din v.9. Pavel nu le-a scris doar ca să fie pedepsit curvarul din Corint ci și ca să testeze ascultarea corintenilor. Nu era Dumnezeu, dar ca părinte spiritual avea dreptul să îi testeze pe corinteni. Și deci el nu a avut de la început în vedere o separare totală și pentru totdeauna față de cel căzut în păcat, dar le-a cerut acest lucru ca și cum ar fi fost pentru totdeauna, tocmai pentru a testa disponibilitatea la ascultare a corintenilor. Nu a făcut așa și Dumnezeu cu Avraam? I-a cerut să îl jertfească pe Isaac ca să îl testeze, dar l-a oprit pe Avraam în a-l jertfi. Uneori Domnul ne cere să renunțăm la anumite lucruri pentru totdeauna. Dar alteori ne cere să renunțăm la anumite lucruri doar pentru o vreme ca apoi să ni le dăruiască înapoi la fel cum i l-a dat înapoi pe Isaac. El nu ne spune

acest lucru de la început, și în actul renunțării noi renunțăm în inima noastră pentru totdeauna la acel lucru. Mai târziu Domnul ne poate da înapoi acel lucru. Dar El vrea să ne testeze. Dar orice teste este spre binele nostru. Căci renunțarea în inima noastră la acel lucru sau dar, ne dezlipește inima de el, și ne ajută apoi să ne raportăm corect la acel lucru fără a-l idolatriza. Moise trebuie să renunțe la slujba de a izbăvi din Egipt pe poporul Domnului pentru ca apoi să primească această slujbă înapoi. David trebuie să renunțe la poziția de conducere de la curtea lui Saul ca mai târziu să primească însăși tronul de împărat. Iosif trebuie să renunțe la funcția sa privilegiată din casa lui Potifar ca să primească apoi funcția de conducător al întregului Egipt. Și exemplele pot continua.

În v. 10 Pavel onorează autoritatea locală a Bisericii din Corint: ***pe cine iertați voi, iert și eu...*** El îi lasă pe corinteni să ia ei decizia întreruperii pedepsei față de curvarul din Corint. Pavel îi roagă acest lucru dar nu le poruncește acest lucru. Pavel respectă autoritatea unei Biserici locale față de problemele lor interne, chiar dacă este vorba de o Biserică plantată de el. Pentru Pavel actul de iertare este ceva extrem de serios. El iartă în fața șui Hristos și pe arena luptei spirituale. El nu iartă în felul lumii. El nu iartă din politețe. El nu iartă pentru sine. El nu iartă din propria sa bunătațe, El nu iartă din interes, El nu iartă minimalizând greșeala. El nu iartă din lisp de demnitate și fermitate morală. El iartă:

- Pentru Corinteni
- Înaintea lui Hristos și
- Pentru ca Satan să nu aibă nici un câștig de la ei.

Pavel păstrează mereu conștiința faptului că:

- Trăiește pentru ceilalți și nu pentru sine,
- Că se află clipă de clipă în prezența lui Hristos și sub privirile Acestuia. Hristos nu este departe în ceruri, ci este lângă Pavel clipă de clipă cercetându-i inima.
- Că este în mijlocul unui cumplit război spiritual și orice decizie luată are un impact în acest război. Deciziile credincioșilor pot mări puterea vrăjmașului sau pot mări puterea luminii împotriva întunericului acestei lumi.

Astfel, Pavel iartă de dragul Corintenilor, și iartă înaintea lui Hristos. El iartă ca Hristos și din pricina lui Hristos. El iartă total și fără rest. El iartă din toată inima. Și el vede iertarea ca o armă spirituală în timpul luptei. El argumentează: ***ca să nu lăsăm pe Satana să aibă un câștig de la noi; căci nu suntem în neștiință de planurile lui.***

Satana poate să aibă multe câștiguri de la noi, și aceasta cu atât mai mult cu cât suntem mădulare în trupul lui Hristos, și cu cât autoritatea noastră în Trupul lui Hristos este mai mare. El poate câștiga enorm prin greșelile noastre. Cu cât suntem mai sus și cu cât am fost o mai mare pricină de încurajare în Trupul lui Hristos cu atât putem fi o pricină mai mare de întristare în Biserică prin căderea noastră. Cu cât autoritatea noastră e mai mare cu atât neiertarea noastră, sfaturile și deciziile noastre greșite vor fi vătămătoare pentru Biserică. Deci suntem bogați, semnificativi și extrem de importanți și valoroși. Satana ne vânează clipă de clipă. Vânătoarea și hăituirea sa crâncenă și fără milă nu face decât să ne arate cât de importanți suntem în Trupul lui Hristos și cât de mari pot fi câștigurile sale de pe urma noastră.

Pavel este mereu în veghere, mereu conștient de uneltirile celui rău și de câștigurile pe care el vrea să le aibă de pe urma credincioșilor în diferite contexte. În acel context specific, cel rău putea profita de asprimea prea mare a corintenilor pentru a doborî de întristare pe cel căzut în păcat și putea câștiga astfel un suflet în împărăția sa. Înainte de a lua o decizie, adu-ți aminte că cel rău stă la pândă și vrea să aibă un câștig de la tine. Dar oare noi nu suntem în neștiință de planurile celui rău? Pavel le cunoștea și le anticipa. Noi adesea trăim, slujim și luăm decizii naivi și în neștiință de planurile celui rău. Slujirea în trupul lui Hristos nu este o muncă voluntară în concediu și pe o insulă minunată. Slujirea în Trupul lui Hristos înseamnă război. Fiecare secundă suntem încojurați de demoni care vor să aibă un câștig de la noi. Pentru fiecare zi cel rău ne pregătește capcane și contexte în care păcătuim. Când ne-am trezit dimineața, artileria sa pentru acea zi și planurile sale pentru întinarea noastră sunt deja gata. El ne așteaptă dimineața cu armamentul pregătit. Prin contextele din acea zi, prin oameni cu care ne vom întâlni, prin gândurile cu care ne va bombarda, prin veștile pe care le vom primi, el va încerca să lovească în integritatea noastră, în credința noastră, în elanul și entuziasmul nostru spiritual. Dar nu doar el și-a făcut treaba. Și Domnul a pregătit acea zi. Și a pregătit pentru acea zi resursele pentru a birui ispita și pentru a lupta cu putere pentru lărgirea Împărăției Sale. Dar vom căuta sau cere noi acele resurse? El ni le va da în timpul nostru de rugăciune și meditație în Cuvânt, prin gânduri, prin oameni cu care ne vom întâlni, prin diferite contexte. Dar vom căuta și vom cere noi zilnic aceste resurse, și oare vom păstra pe timpul zilei acea vigilență spirituală care să ne împuternicească să vedem atât capcanele celui rău cât și mijlocul pregătit de Domnul pentru a birui ispita? Mântuitorul ne-a învățat să ne rugăm astfel: pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne nouă astăzi, și în altă parte: ajunge zilei necazului ei, și de ce vă îngrijorați pt ziua de mâine? Dar omul nu se hrănește doar cu pâine ci cu orice Cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. Mântuitorul nu are în vedere doar hrana pământească ci cu atât mai multe cea spirituală. Ca să voia să se facă precum în cer așa și pe pământ prin viața noastră nu avem nevoie doar de mâncare fizică ci cu atât mai mult de mâncare spirituală. Ce frumoasă este rugăciunea tatăl nostru! parcă o citesc pentru prima dată. Ea ne învață lupta spirituală de fiecare zi. Acel ASTĂZI, ne focalizează pe prezent și pe lupta spirituală din fiecare zi. Rugăciunea Tatăl nostru ar trebui rostită în fiecare dimineață și ea ne învață cum să ne începem ziua și cum să biruim în ziua de azi.

Rugăciunea (rostită dimineața)	Interpretarea în lumina unei zile
<p>Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfîntească-se Numele Tău! Vie Împărăția Ta! Facă-Se voia Ta, precum în cer așa și pe pămînt!</p>	<p>Scopul zilei este să facem voia lui Dumnezeu și ca slava Sa să se arate prin noi. Pentru aceasta trăim și aceasta este prioritatea zilei: să rămînem în ascultare de Domnul. Aceasta este bătălia noastră și pe aceasta ne focalizăm. Celelalte lucruri sunt pe planul doi (nevoile noastre, problemele noastre pămîntești...Domnul va purta de grijă, iar el nu reprezintă decît decorul cadrului luptei, dar nu lupta noastră. Lupta noastră este ca în acest CADRU să rămînem în ascultare. Probemele se vor rezolva sau nu. Mai puțin contează. Ele sunt în mîna Domnului care va purta de grijă. Grija noastră este să trăim ASTĂZI în ascultare de Domnul). Și nu putem singuri. Putem birui doar prin ajutorul de sus. Și ajutorul primit ieri a fost ieri. Astăzi avem din nou nevoie de ajutorul cerului! De aceea îl cerem declarăm înaintea cerului că vrem și ASTĂZI să împlinim voia Lui!</p>
<p>Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne nouă astăzi.</p>	<p>Pentru a birui spuneam avem nevoie de resurse. Și fiecare zi are resursele ei. Aceste resurse sunt atît fizice cît și spirituale. Avem nevoie de mîncare, sănătate și protecție fizică pentru a rămîne în viață și a putea sluji Domnului pe acest pămînt. Dada avem nevoie și de resurse spirituale. Noi credem că pentru fiecare zi Domnul a pregătit resursele spirituale, de care avem nevoie, și i le cerem astăzi. Domnul nu ne va da resurse spirituale pt toată săptămîna ci doar pentru astăzi. Și dacă urmează o săptămînă grea ne vom simți neputincioși, și așa și suntem căci Domnul ne dă resurse doar pentru azi. Dar important este să biruim azi, și ajunge zilei necazului ei. Și știm că mâine Domnul va veni cu noi resurse.</p>
<p>Și ne iartă nouă greșelile noastre.</p>	<p>Zilnic facem greșeli, unele mai mici, altele mai mari. Ele pot bloca ajutorul de sus. De aceea, e nevoie de o pocăință grabnică pentru fiecare greșeală. Pocăința față de greșelile mici ne va</p>

	feri de greșelile mari, care să ne frângă puterea în drum. Zilnic avem nevoie de iertarea lui Hristos care se acopere discrepanța dintre trăirea noastră și standardele atât de înalte ale sfințeniei lui Dumnezeu. Iertarea lui Dumnezeu face parte din resursele spirituale.
Precum iertăm și noi greșitorii noștri.	Dar nu transformăm harul în defrânare. Cele mai multe teste sunt în relațiile cu semenii. Noi primim har pentru a arăta har. noi primim har zilnic, pentru a arăta har zilnic și a trăi în iertare și dragoste față de semenii.
și nu ne duce pe noi în ispită ci izbăvește-ne de cel rău.	În fiecare zi știm că cel rău a pregătit pentru noi ISPITE. și îi cerem lui Dumnezeu să ne ferească de ele și dacă vin, să le putem birui.
Căci a ta este împărăția și slava și puterea în veci. Amin!	Recunoaștem totală noastră dependență de Dumnezeu, precum și faptul că doar El este Cel care merită slăvit. Deci dacă vom trăi azi în ascultare, vom ști că este prin puterea Lui și spre slava Lui. Îl vom slăvi pe El și pe sine! Așa vom păstra în noi puterea sa și pentru următoarea zi!

Pavel încheie pasajul acesta explicând decizia sa de a pleca din Troa în Macedonia. Este un exemplu pe care îl dă Pavel și care se leagă de ce a prezentat până acum. Temele sunt deci aceleași: luarea deciziilor. Dacă cei din Corint erau supărați că Pavel a amânat decizia de a veni la ei, Pavel le explică faptul că ei nu sunt singurii care au fost privați de prezența lui. Pavel a luat decizia de a părăsi Troa măcar că acolo i se deschisese o ușă pentru Cuvânt. Și Pavel a ajuns la Troa PENRU Evanghelia lui Hristos. El venise deci la Troa cu scopul de a propovădui Evanghelia. Și i se deschide o poartă pentru Cuvânt. Și totuși decide să părăsească Troa. De ce? Argumentul este foarte interesant: n-am avut liniște în duhul meu fiindcă n-am găsit pe fratele meu Tit.

E dificil să explicăm decizia lui Pavel. Tit era în Domnul, era în Hristos, dar cei mai mulți din Troa nu îl cunoșteau pe Domnul. Tit era unul singur, dar cei din Troa erau mai mulți. Înainte de a explora decizia lui Pavel trebuie să facem observația că slujirea în Trupul lui Hristos ne pune adesea în situația de a alege între două lucrări sau slujiri. Nu suntem nici omnipotenți și nici omniprezenți. Nevoile de slujire sunt nelimitate. Dar resursele noastre sunt limitate. Și atunci trebuie să ne delimităm o arie de slujire și să ne fixăm priorități și principii în alegerea slujirii, și să ascultăm mereu șoapta Duhului. Și cu cât vom crește în Hristos cu atât vom fi mai solicitați în slujire de Trupul lui Hristos. Și adesea cei din Trupul lui Hristos se vor gândi mai mult la nevoile lor și mai puțin la limitele și nevoile noastre. Și

să ne gândim la Pavel, cel căruia Domnul i-a încredințat Evanghelia, cel care trăia Evanghelia. Oare cât de dorit și solicitat era el de Bisericile din secolul întâi? Cu siguranță că toți doreau să se bucure de slujirea lui, și îl chemau și îl invitau la ei. Dar Pavel știa să decidă și să traseze limite și să se lase călăuzit de Domnul în lucrare. El nu a căzut în capcana de a se crede indispensabil și nici de a se simți obligat să slujească pe toată lumea care-i solicita ajutorul. Și el are o libertatea minunată în slujire. Și astfel poate decide să părăsească Troa măcar că i se deschisese acolo o ușă pentru Cuvânt. Și ce este mai greu pentru un iubitor de Hristos, pentru un evanghelist, pentru un iubitor de oameni, pentru apostolul neamurilor, decât să refuze o Ușă deschisă pentru Cuvânt? Cum de a ales Pavel acest lucru?

În Troa mai erau frați. v.13 precizează că Pavel și-a luat ziua bună de la frați. Pavel avea încredere în Trupul lui Hristos. Deși el avea un dar special, el credea că Domnul lucrează cu putere prin Trupul lui Hristos. În cele din urmă, avea să vină vremea când el va fi luat de pe acest pământ și Evanghelia va rămâne în mâinile Bisericii lui Hristos. Frații din Troa, cu ajutorul Duhului Sfânt, puteau duce mai departe lucrarea deschisă acolo. Pavel a considerat în acel moment că este mai important să îl găsească pe fratele său Tit decât să vestească Evanghelia în Troa. Sunt două variante de explicare a deciziei sale, variante care nu se exclud. Există varianta unei călăuziri speciale. În Fapte 16:6-10 Luca ne prezintă cum Pavel se bucura de o călăuzire specială în lucrare. Este posibil să fie luat decizia cu pricina în urma unei înștiințări speciale din partea Domnului. Poate Domnul l-a călăuzit tocmai prin neliniștea pe care a îngăduit-o în sufletul lui. Prin această neliniște Domnul îl înștiința că Tit are nevoie de el, și că în acel moment al bătăliei spirituale era mai important ca Pavel să îl găsească pe Tit decât să continue slujirea din Troa. A doua variantă de interpretare insistă pe principiile care au stat la baza deciziei lui Pavel. Pavel nu a avut nevoie de o călăuzire specială ci a luat o decizie într-un context specific pe baza unor principii clare cu care el opera. Iată câteva din aceste principii posibile:

- Trebuie să existe un echilibru în lucrare între întărirea fraților și vestirea Evangheliei la cei care nu îl cunosc pe Domnul. De aceea, nu tot timpul o poartă nouă deschisă pentru Cuvânt are prioritate. Uneori trebuie să renunțăm la porți deschise pentru Cuvânt dacă este vreo urgență în Trupul lui Hristos. Pavel îl menționează din nou pe Tit în cap.7, și din 7:13 ar reieși că în acea perioadă Tit avea o nevoie specială de mângâiere și încurajare.
- Întărirea liderilor și a celor din echipa sa de slujire era o prioritate pentru Pavel. La fel cum a fost o prioritate pentru Mântuitorul să îi formeze pe ucenici, la fel era o prioritate pentru Pavel să investească în cei din echipa sa de slujire. Ucenicii au fost prioritatea Mântuitorului. Cel mai mult din timpul Său și din energiile sale au fost canalizate spre ucenici, și nu spre predicare sau slujirea mulțimilor. Pavel era călăuzit de același principiu.

Prin acest exemplu, Pavel le transmite corintenilor că deciziile sale nu sunt nici ușurate dar nici ușor de priceput. Pavel este un slujitor matur conștient de realitatea războiului spiritual, de nevoile oamenilor, de dinamica spirituală din Trupului lui Hristos, de călăuzirea personală din partea Duhului. Și când ia o decizie el se gândește simultan la toate

acestea. Și tocmai de aceea, este dificil de înțeles de ceilalți din jur care nu au perspectiva sa apostolică asupra realității spirituale și nici nu operează cu toate informațiile cu care operează el. Trebuie să învățăm de la Pavel. Mai întâi să învățăm să luăm decizii duhovnicești. Apoi, să învățăm să luăm decizii duhovnicești chiar dacă cei din jurul nostru nu ne vor înțelege și ne vor judeca. Și apoi, în funcție de timp, de context, de persoana care întreabă să ne găsim momente în care să explicăm celorlalți deciziile luate.

Slujba Apostolică (2:12-3:18)

Până acum Pavel explică raportarea sa față de Corinteni, deciziile pe care le ia în lucrare și foarte semnificativ pentru Corinteni: decizia sa de a amâna venirea sa în Corint. Se pare că acesta era primul punct care trebuia clarificat de Pavel pentru ca cei din Corint să îl poată asculta. Cei din Corint au aflat că Pavel nu era în concediu și amâna venirea la ei din motive egoiste sau neînsemnate. Pavel trecea prin mari încercări și în aceste încercări se gândea la ei. Pavel lua deciziile din lucrare cu toată responsabilitatea unui apostol. Pavel a amânat decizia venirii la ei pentru că a ținut cont de nenumăratele legi ale luptei spirituale. Pavel a amânat această decizie din dragoste pentru ei. Pavel își aducea aminte de ei chiar și în necazurile lor, nu era supărat pe ei și vroia să lucreze cu putere pentru zidirea credinței lor.

După această introducere care clarifică anumite aspecte importante din relația dintre el și Corinteni, Pavel intră în miezul problemei: slujba apostolică. Ei erau contestați de niște apostoli mincinoși. Pavel atunci le aduce aminte care este SLUJBA primită de ei de la Domnul. Și în acest pasaj **2:14-3:18** Pavel le explică cine sunt ei în planul lui Dumnezeu și cum această slujbă este mai slăvită decât slujba lui Moise. Apoi, în 4:1-6:10 Pavel vorbește despre credințioșii lor și raportarea lor față de slujba primită. Deci până acum logica pasajelor din 2 Corinteni este:

- 1:1-2:13 – Clarificarea amânării deciziei lui Pavel în Corint și a raportării sale pline de dragoste și grijă față de Corinteni
- 2:14-3:18 – Slava slujbei apostolice primite de la Domnul
- 4:1-6:10 – Credințioșii lor față de slujba primită

Este important să remarcăm că în aceste pasaje când Pavel spune NOI, el se referă la el și la echipa sa misionară și nu la NOI, creștinii în general. Ceea ce era o realitate în viața lui Pavel, este de dorit să fie în viața oricărui credincios.

Iată cum se prezintă Pavel pe sine:

- Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu care ne poartă *totdeauna* cu carul Lui de biruință în Hristos, și care răspândește prin noi *în orice* loc mireasma cunoștinței Lui.

Cine ar avea curajul să spună aceste lucruri despre sine? Întotdeauna și în orice loc! Indiferent de circumstanțele din viața sa și indiferent de locul unde se găsea, Pavel transmitea mireasma cunoștinței lui Hristos! Să analizăm cu atenție diferitele aspecte ale acestui minunat verset.

Pavel începe descrierea măreței sale slujbe arătând nu spre sine, ci spre Domnul. El mulțumește lui Dumnezeu. Nu Dumnezeu îi este dator lui, ci el îi este dator Domnului. Nu el

îi face un favor Domnului, ci Domnul îi dă harul să fie în lucrarea Sa. Nu Dumnezeu are nevoie de el ci el are nevoie de Dumnezeu. Deci, deși slujba sa este atât de importantă în planul lui Dumnezeu, el trebuie să mulțumească Domnului și nu Domnul lui. Domnul Își poate împlini planul cu sau fără Pavel. Dar viața lui Pavel nu este tot una cu sau fără Domnul. Pavel este conștient că este slujba primită este un har și o onoare nemeritată, de aceea mulțumește Domnului pentru ea. El nu se plânge Domnului de cât de greu este în lucrare și nu se bate în piept arătându-i câte sacrificii a făcut el pentru lucrarea Domnului. El nu vine înaintea Domnului spunându-i: ***Doamne, iată ce am făcut eu pentru Tine, și iată ce am primit în schimb: câtă suferință și cât necaz!***

Pavel nu Îl vede pe Dumnezeu un Datornic, cum Îl vedem noi adesea, ci el se vede îndatorat lui Dumnezeu. Și el îi mulțumește Domnului pentru slujba primită. Dar când vom citi mai târziu și vom afla ce însemna această slujbă și câte necazuri și câtă suferință presupunea această slujbă, ne vom întreba: Doamne, cum poate mulțumi cineva pentru o asemenea slujbă? Dar Pavel nu rămânea focalizat pe suferință, ci el vedea onoarea de a fi mireasma lui Hristos pe pământ! Și marea sa mângâiere era o viață de biruință în Hristos trăită spre slava lui Dumnezeu! Decât o viață în liniște și confort, dar în dualitate și robia păcatului și jefuită de cel rău, Pavel prefera o viață plină de necazuri și suferință, dar de biruință asupra păcatului și plină de prezența și roada lui Hristos. Acesta era Pavel. El privea la măreția slujbei și la adevăratul succes pe acest pământ: să poți trăi o viață de biruință în Hristos! Nu este nimic mai frumos aici și acum, pe acest pământ, decât să poți trăi o viață de biruință asupra păcatului, să trăiești ca Hristos, să trăiești zi de zi spre slava lui Dumnezeu, să răspunzi cu dragoste la dragostea primită, să faci bine și nu rău Trupului lui Hristos în toate zilele vieții tale! Mai mult nu se poate! Răsplata mai mare pe acest pământ nu poate fi! Și pentru o asemenea viață AICI și ACUM, merită să înfrunți cu curaj toate necazurile și primejdiile prin care trecea Pavel. Pavel privea la necazurile lui, dar privea și la viața sa de biruință în Hristos. Pavel privea la viața liniștită dusă de cei care nu Îl slujeau cu toată inima pe Hristos dar și la viața de doi bani trăită de aceștia, la goliciunea și robia păcatului, la jefuirea vieții lor de cel rău, la răul făcut de aceștia împotriva Casei lui Dumnezeu. Și Pavel ieșea astfel mereu pe plus, și nu avea decât cuvinte de mulțumire lui Dumnezeu căci i-a dăruit o astfel de viață. Gloria unei vieți de biruință în Hristos trăită aici și acum în firea pământească și în mijlocul acestui pământ stricat cântărea mai mult decât suferințele din războiul spiritual.

Pavel recunoaște de la început că împlinirea slujbei se înfăptuiește prin puterea lui Hristos și nu prin puterea lor. Dumnezeu este Cel care îi poartă pe ei și nu invers. Nu ei poartă planurile lui Dumnezeu în carul lor, ci Dumnezeu îi poartă pe ei în carul de biruință în Hristos. Un împărat, după o victorie, se suia în carul său și primea slava mulțimilor. De asemenea, generalii învingători erau primiți în carul împăratului și primeau alături de acesta slava mulțimilor. Dumnezeu primește pe apostoli în carul Său de biruință în Hristos. Dar apostolii nu sunt nici generalii victorioși și nici măcar oșteni care au luptat alături de Domnul pentru victorie. Dumnezeu a câștigat războiul la cruce prin Hristos. El este Cel care a luptat și a câștigat bătălia. Noi nu eram acolo cu El ca să Îl ajutăm. Hristos a rămas singur, și singur a biruit la cruce. Nici un om nu a fost acolo să îl ajute. Noi eram morți în păcatele

noastre, slujitori ai întunericului, descurajându-L pe Hristos să meargă până la capăt. De aceea, singurul care merită să fie primit în carul de biruință al Domnului este Hristos. Totuși, Domnul, în marea Sa îndurare, ne chemă și pe noi în carul Său de biruință în Hristos. În Hristos este spațiul biruinței lui Dumnezeu asupra întunericului. De aceea, cine este în Hristos este în spațiul biruinței lui Dumnezeu. Apostolii erau în acest spațiu al biruinței, și erau purtați de Domnul și din pricina meritelor lui Hristos în carul Domnului. Puterea deci este doar a lui Hristos și meritele sunt doar ale lui Hristos. Deci totul este prin har. De aceea, Pavel arată spre Dumnezeu și aduce mulțumiri lui Dumnezeu. Pavel deși trudește așa de mult pentru Evanghelie, el nu se percepe pe sine ca purtând lucrarea Domnului, ci se vede pe sine ca fiind purtat de Domnul. Dacă avem impresia vreodată că noi purtăm povara lucrării ne înșelăm. Domnul este Cel care ne poartă pe noi, după cum este scris:

- Ascultați-Mă, casa lui Iacov, și toată rămășița casei lui Israel, voi, pe care v-am purtat în spinare de la obârșia voastră, pe acre v-am purtat pe umăr de la nașterea voastră: până la bătrânețea voastră Eu voi fi același, până la căruntețile voastre vă voi sprijini. V-am purtat, și tot vreau să vă mai port, să vă sprijinesc și să vă mântuiesc. (Isaia 46:3-4)

Ori câte de mari ar fi sacrificiile noastre pentru Hristos să nu uităm că El ne poartă, că El este Cel care în fiecare zi ne convingem să Îl alegem din nou, care ne dă puterea să Îl alegem, și care nu obosește să ne ierte, care ne ține în frâu inima noastră rea și ne protejează de diferitele vânturi demonice care vor să ne defocalizeze de la slujire. Pavel vedea acest adevăr, și de aceea, nu consideră că Domnul trebuie să Îi mulțumească lui pentru sacrificiile făcute pentru Biserica Domnului, ci că el trebuie să Îi mulțumească Celui care zilnic Îl poartă, Celui care operează prin Hristos mântuirea până la capăt.

Este minunat faptul că Pavel răspândea în orice loc nu mireasma sa ci mireasma lui Hristos, mireasma cunoștinței Lui. În mod instinctiv noi purtăm cu noi mireasma noastră, a ceea ce suntem noi. Dar Pavel se lepăda de sine, pentru ca Hristos să poată trăi prin el. Pavel murea, pentru ca Hristos să poată trăi. Pavel se micșora, pentru ca Hristos să poată crește. Și Pavel făcea acest lucru cu o consecvență uimitoare astfel că întotdeauna și în orice loc Dumnezeu răspândea prin ei mireasma cunoașterii Sale. Prin Pavel nu curgea doar informație sau doar teologie corectă. Prin Pavel curgea Hristos. Prin Pavel curgea viața din Dumnezeu. Pavel este conștient de limitele vasului Său. Prin Hristos întrupat a curs cunoașterea vie a lui Dumnezeu către oameni. Prin el, Pavel, cel mai de seamă apostol, poate curge doar mireasma cunoștinței Lui. Prin Hristos, a curs VIAȚA însăși. Prin Pavel curgea doar adierea acestei vieți, dar o adiere suficient de intensă ca orice om să se întrebe ca Iov de altădată:

- Înaintea lui Dumnezeu tremură umbrele sub care și locuitorii lor; înaintea Lui locuința morților este goală, adâncul nu are acoperiș. El întinde miazănoapte asupra golului, și spânzură pământul pe nimic. Leagă apele în norii Săi, și norii nu se sparg sub greutatea lor. Acopere fața scaunului Său de domnie și Își întinde norul peste el. A tras o boltă pe fața apelor, ca hotar între lumină și întuneric. Stâlpii cerului se clatină, și se înspăimântă la amenințarea Lui. Prin puterea Lui tulbură marea, prin priceperea Lui îi sfărâmă furia. Suflarea Lui

înseninează cerul, mâna Lui străpunge șarpele fugar. **și acestea sunt doar marginile căilor Sale, și numai adierea lor ușoară ajunge până la noi! Dar sunetul lucrărilor Lui puternice cine-l va auzi?** (Iov 26:5-14)

Versetul 14 ne vorbește despre minunea care se întâmpla în viața lui Pavel, și parcă am vrea și noi, ca hristos să răspândească prin noi oriunde am fi mireasma cunoștinței Lui. Dar pavel încă nu ne explică cum era posibil acest lucru. și într-adevăr, ce stătea în spatele acestei minuni? Ce cauza această minune? Pavel ne va explica mai târziu, iar explicația sa nu e foarte încurajatoare pentru noi:

- Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu și nu de la noi. Suntem încolțiți în toate chipurile, dar nu la strâmtorare; în grea cumpănă dar nu deznădăjduși, prigoși, dar nu părășiți; trântiți la pământ; dar nu omorâți. **Purtăm ÎNTOTDEAUNA cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Isus, pentru ca viața lui Isus, să se arate în trupul nostru.** Căci noi cei vii, **TOTDEAUNA suntem dați la moarte din pricina lui Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru muritor.** Astfel, că în noi lucrează moartea, iar în voi viața. (2 Cor.4:7-12)

În mod cert ÎNTOTDEAUNA din 3:14 este strâns legat de ÎNTOTDEAUNA din 4:10-11). Viața lui Isus se arată cu putere prin noi, atunci când noi suntem dați la moarte pentru El. Dacă vrei ca întotdeauna mireasma cunoștinței Sale să se reverse prin tine spre ceilalți cu putere, atunci trebuie ca întotdeauna să porți în tine omorârea Domnului Isus, și ca întotdeauna să fii dat la moarte din pricina Lui. Și cum am comentat în altă parte aceasta nu înseamnă ca să fii prigonit fizic în fiecare zi de oameni vrăjmași crucii lui Hristos, ci înseamnă să ai parte în fiecare zi de prigoană spirituală continuă, care uneori poate lua și forma unei prigoane fizice. Dar înseamnă ca zilnic să fii hăituit de duhurile întunericului, de demonii păcatului, adevărații vrăjmași ai crucii lui Hristos. Când ești prigonit NU POȚI AVEA O VIAȚĂ normală. Lucrul acesta este atât de clar în timpul unei prigoane fizice. Dar când prigoana fizică încetează, noi în naivitatea noastră avem impresia că ne putem permite luxul unei vieți normale căci ne bucurăm de liniște și pace! Nimic mai fals! Prigoana este la fel de intensă, și vom fi urmăriți la orice pas ca cel rău să ne întineze și să ne descurajeze. Să ne aducem aminte de David, Unsul Domnului. David, s-a ridicat ca un viteaz al Domnului și a adus o mare biruință în fașa lui Goliat. Dar această biruință a stârnit lumea întunericului împotriva sa. Saul a fost doar un vas, iar invidia sa doar un mijloc. În spate era Satan care prigonea sufletul lui David și dorea să îl întineze, și să îl descurajeze să Îl iubească pe Domnul. Și prigoana prin Saul a durat 11 ani. Și în psalmii davidici, descoperim frământările sufletești ale Unsului Domnului:

- Pentru ce se întărită neamurile, și pentru ce cugetă popoarele lucruri deșarte? Împărații pământului se răscoală și domnitorii se sfătuiesc împreună împotriva Domnului și împotriva Unsului Său zicând...(Ps.2:1-1)
- Doamne, ce mulți sunt vrăjmașii mei! Ce mulțime se scoală împotriva mea! Cât de mulți zic despre mine: Nu mai este scăpare pentru el la Dumnezeu! (Ps.3:1-2)
- Nu mai pot gemând! În fiecare noapte îmi stropșesc așternutul, și-mi scald patul în lacrimi. Mi s-a supt fața de întristare și a îmbătrânit din pricina tuturor celor ce mă prigonesc! (Ps.6:6-7)
- Doamne, Dumnezeule, în Tine îmi caut scăparea! Scapă-mă de toți prigonitorii mei și izbăvește-mă, ca să nu mă sfâșie ca un leu, care înghite fără să sară cineva în ajutor. (Ps.7:1-2)
- Apără-mă, Tu, Doamne, de potrivnicii mei, luptă Tu cu cei ce se luptă cu mine! Ia pavăza și scutul, și scoală-Te să îmi ajuți. Învârte sulita și săgeata împotriva prigonitorilor mei și sufletului meu: Eu sunt mântuirea mea! (Ps.35:1-3)
- Scapă-mă, Dumnezeule, căci îmi amenință apele viața. Mă afund în noroi, și nu mă pot ținea; am căzut în prăpastie și dau apele peste mine. Nu mai pot strigând, mi se usucă gâtul, mi se topesc ochii, privind spre Dumnezeul meu. Cei ce mă urăsc fără temei, sunt mai mulți decât perii capului meu; ce puternici sunt cei ce vor să mă piardă, cei ce pe nedrept îmi sunt vrăjmași; trebuie să dau înapoi ce n-am furat. (Ps.69:1-4)

Și am dat doar câteva citate. Dar vom observa că o TEMĂ majoră a psalmilor lui David sunt vrăjmașii lui, și prigonitorii sufletului său. David se simte împresurat de toate părțile, de toate popoarele, de multe ori peste puterile sale, de multe ori deznădăjduit, de multe ori disperat, de multe ori crezând că este părăsit de Domnul, de multe ori greșind și cerându-și iertare, de multe ori aducându-și aminte de păcatele sale, dar de fiecare dată strigând către Domnul și punându-și încrederea în El. Pentru mulți psalmii lui David sunt niște poezii frumoase și emoționante. Dar psalmii davidici ne prezintă UN JURNAL DE RĂZBOI. David ne vorbește mereu și mereu de prigonitorii sufletului său și de un război cosmic asupra sa. Doar în măsura în care ne vom regăsi în acei psalmi vom ști că suntem pe drumul devenirii davidice. Dacă nu ne regăsim înseamnă că poate suntem la început, sau suntem defocalizați dar nu am intrat încă în adevăratul proces al formării davidice. Dacă ne regăsim deci să nu disperăm, ci să ne bucurăm, CĂCI suntem pe drumul cel bun.

David nu a putut avea o viață normală până la 30 de ani. Între 19 și 21 ani a fost prigonit de Saul și a fugit din peșteră în peșteră. Nu a putut avea o viață de familie, o carieră, un loc al lui. Dar marea întrebare este: după 30 de ani s-a schimbat ceva? Prigoana lui Saul a

încetat, iar David a devenit împărat putându-se bucura de un confort, de o viață de familie. Da, s-au schimbat anumite lucruri, dar războiul împotriva sufletului lui nu a scăzut, ci s-a intensificat. O lecție majoră din acei 11 ani pe care Dumnezeu a vrut să îl învețe a fost tocmai realitatea permanentă a războiului spiritual împotriva lui. Și tocmai acest lucru l-a uitat David când a devenit împărat. L-a uitat peste vreo 10-15 ani când s-a relaxat și a păcătuit cu Bat-Șeba. Prigoana fizică a încetat dar prigoana asupra sufletului său a continuat, și s-a intensificat, și când David a pus garda jos, adevărații săi prigonitori (lumile demonice) l-au lovit fără milă și l-au trântit la pământ. Da, încetarea unei prigoane fizice aduce anumite schimbări. Dar doar câteva. Războiul rămâne război, și la fel cum David nu aputut duce o viață normală înainte de 30 de ani, în sine nu putea duce o viață normală nici după 30 de ani. Și prigoana spirituală pe vremuri de aparentă pace e mai grea decât prigoana directă, fizică. Căci în prigoana fizică, e clar că e război, și e clar ce avem de făcut, dar în absența unei prigoane directe avem impresia că avem dreptul la o viață normală pe acest pământ, și tendința de a ne relaxa și lăsa garda jos e atât de mare. David a rămas în veghere în timpul prigoanei directe, dar a ales nevegherea în timpul prigoanei ascunse. Toată ura lui Saul din acei 11 ani de formare trebuiau să amprenteze adânc în sufletul lui David, că el este mereu în vizorul celui rău care îl urmărește cu o ură de moarte. Saul a încetat să îl urmărească, dar cel rău a continuat să îl urmărească zi de zi. Și a așteptat 10 ani și chiar 15 ani, știind că în vremuri de pace și succes, omul are tendința să își scadă vigilența spirituală. Și David și-a scăzut vigilența spirituală și nu s-a mai dus la război, ci a decis să se relaxeze atunci. Și alegerea i-a fost fatală. Ce repede uităm. Oare de câte prigoane avem nevoie că să reținem un adevăr simplu: suntem în război până în ultima secunda a vieții. Nu putem trăi o viață normală. Nu ne putem permite relaxare și neveghere. Vrajmașul ne poate ataca oricând. Deci dintr-o anumită perspectivă nimic nu s-a schimbat după vârsta de 30 de ani la David. Cu toate acestea, s-a schimbat ceva. decorul luptei s-a schimbat, bătăliile s-au schimbat. David a intrat într-o nouă etapă. Și acest lucru a fost extrem de important. Atunci când a fost înălțat peste noapte ca împărat David a văzut credințioșia lui Dumnezeu și acest lucru a devenit o resursă spirituală fundamentală pentru David. Acea etapă a luptei spirituale s-a încheiat. Și s-a încheiat cu bine. Încercarea a avut un final fericit, ea s-a terminat și a strălucit minunata credințioșie a lui Dumnezeu. Dacă până la încheierea etapei diavolul putea folosi cei 11 ani de încercări pentru a-l ispiti pe David să se răzvrătească împotriva Domnului și pentru a-l descuraja, acum deodată, peste noapte, celui rău i s-a furat această posibilitate. Acum, dimpotrivă, Duhul lui Dumnezeu putea folosi cei 11 ani pentru a-l încuraja pe David în ce privește protecția, purtarea de grijă și credințioșia lui Dumnezeu. Deci, deși din perspectiva războiului spiritual a intrat doar în altă etapă, această intrare a fost binevenită. Lupta spirituală are diferite etape. E fundamental să ieșim dintr-o etapă cu bine, pentru a putea intra în altă etapă. David avea nevoie să vadă împlinindu-se promisiunea lui Dumnezeu și să nu mai fie prigonit de Saul, pentru a putea intra în următoarea etapă spirituală. Și Dumnezeu știe acest lucru. Avem nevoie să ieșim din labirintul prezent nu pentru a intra în concediu, ci pentru a putea intra în următorul labirint. Finalul contează. Într-o singură zi perspectiva lui David asupra celor 11 ani de prigoană s-a schimbat. Dacă cu o zi înainte să moară Saul și să devină împărat, era descurajat și obosit în sufletul lui, și cel rău îi șoptea: ***ce viață de câine trăiești? Unde este promisiunea lui Dumnezeu că vei deveni împărat? Ce ai câștigat că ai slujit Domnului și ai intrat în bătăliile Lui și ai salvat pe Israel ucigându-l pe Goliat: Nu***

mai bine stăteai cuminte la locul tău? Așa va fi toată viața. Nu mai este nădejde pentru tine!, doar după o zi, două, toate aceste minciuni ale celui rău nu mai aveau putere. Dimpotrivă, privind în urmă David nu mai vedea întuneric, ci vedea minunatul plan al lui Dumnezeu, care prin cei 11 ani de întuneric nu a făcut decât să îl pregătească pentru minunata funcție de Uns al Domnului, de Căpetenie a poporului Său. În concluzie: bătălia continuă până la capăt, și orice ieșire din labirint este în vederea intrării în alt labirint. Dar schimbarea decorului este atât de binevenită, și ieșirea din labirint atât de importantă. Ea ne dovedește credințioșia lui Dumnezeu și ne împuternicește să intrăm în următorul labirint. Și cu cât labirintul este mai lung și mai greu, și cu cât ieșirea din el pare imposibilă, cu atât strălucește mai mult credințioșia lui Dumnezeu când ieșim din el prin puterea Domnului. Un labirint de 11 ani... Și ce labirint. Ce resursă teribilă a fost pentru inima lui David ieșirea din acel labirint. Domnul ne ține în labirint până la vremea potrivită. Dar și El de-abia așteaptă să ne scoată din acel labirint și să ne dea resursa minunată a ieșirii din labirint, resursa pentru care ne-a ținut de fapt în acel labirint. Domnul nu ne ține în labirint pentru că Îi place să ne vadă chinându-ne. El ne ține acolo pentru a ne putea dăruia resursa cea minunată în momentul ieșirii din labirint. Și atunci înseamnă că și El de-abia așteaptă să ieșim din acel labirint, și să ne dea cu mare bucurie resursa cea minunată. La vremea potrivită El ne va scoate cu mare drag și bucurie din labirintul care ne-a hăituit și chinuit sufletul. Dar o va face doar la vremea potrivită. El știe cât de repede uităm, și cât de înșelătoare este inima noastră. De aceea trebuie să avem încredere că El ne va ține în labirint cât avem nevoie.

Pavel și echipa sa misionară erau mireasma lui Hristos printre oameni. Ei erau o mireasmă a lui Hristos atât pentru cei ce erau pe calea mântuirii cât și pentru cei care erau pe calea pierzării. Pentru primii ei erau o mireasmă de la viață spre viață, iar pentru ceilalți o mireasmă de la moarte spre moarte. Ce vrea să spună Pavel? Cei ce sunt pe calea mântuirii au viața și vor moșteni viața pentru eternitate. Cei ce sunt pe calea pierzării au moartea și vor moșteni moartea pentru totdeauna. Mesajul lui Hristos le transmitea adevărul despre ei înșiși. Mireasma lui Hristos e minunată, e plină de viață, e plină de dragoste. Dar această mireasmă rostește adevărul, adevăr care poate fi adesea incomod. Mai mult, această mireasmă are o dublă funcție: atât de mântuire și îndreptățire pentru cei care o primesc, dar și de împietrire și judecată pentru cei ce nu o primesc. Dacă cineva se întâlnește cu mireasma lui Hristos, aceasta îi va revela adevărul despre sine, dar cu toată dragostea și în vederea recuperării. Dar dacă cineva respinge această mireasmă, pe de o parte inima îi se va împietri, iar pe de altă parte realitatea acestei întâlniri va fi martoră împotriva lui în ziua judecății și îl va condamna.

În 16b Pavel întreabă: **Și cine este potrivit, sau suficient de competent pentru o asemenea slujbă?** Pavel arată spre Dumnezeu și nu spre sine, dar este conștient de înălțimile spirituale cucerite prin Hristos în viața lui. El este conștient de minunata lucrare pe care Hristos o face prin ei, și de faptul că această lucrare este condiționată de credințioșia lor față de Dumnezeu. El este conștient că pentru o asemenea slujbă este necesară o credințioșie și maturitate specială. Să poți fii întotdeauna și oriunde o mireasmă vie a lui Hristos și nu a ta însuși, și să transmiți fără compromis adevărul lui Hristos despre oameni, adevăr îmbrăcat în

dragoste și viață de Dumnezeu, nu e puțin lucru. Și Pavel știa acest lucru. Și Pavel știa la că înălțimea slujbei apostolice se ridicau doar apostolii.:

- Căci noi nu stricăm Cuvântul lui Dumnezeu, cum fac cei mai mulți; ci vorbim cu inima curată, din partea lui Dumnezeu, înaintea lui Dumnezeu, în Hristos.

Pentru a fi pregătit sau potrivit pentru o asemenea slujbă și o asemenea performanță condiția fundamentală este SĂ NU STRICI CUVÂNTUL lui Dumnezeu. Dar ce înseamnă să nu strici Cuvântul? Pavel spune că cei mai mulți strică acest Cuvânt. La cine se referă el: la credincioși sau necredincioși? Necredincioșii nu cred Cuvântul și nu își propun să Îl vestească. De aceea, cred că Pavel se referă la comunitatea celor credincioși, și nu are în vedere doar pe cei care se abat de la adevăr și îmbrățișează erezii revoltătoare, ci Pavel îi are în vedere pe toți învățătorii creștini care nu sunt consecvenți în a vorbi:

- Cu inimă curată
- Din partea lui Dumnezeu
- Înaintea lui Dumnezeu
- În Hristos.

Pavel vorbește despre tentația teribilă de a strica, de a perverti, de a corupe Cuvântul lui Dumnezeu. Un credincios strică acest Cuvânt al Domnului ori de câte ori vorbește:

- Cu inima duală. Nesinceră, necurată
- Din partea sa
- Înaintea oamenilor
- În sine însuși.

Pavel nu urmărea nici un câștig sau interes prin proclamarea Cuvântului. El nu vorbea pentru a obține slava oamenilor sau pentru interese financiare, sau pentru a-și justifica o viață duală și imorală. El vorbea cu inima curată, fără nici un interes. El era sincer și credea ce propovăduia. El trăia ce propovăduia. Motivația sa era curată. El propovăduia din dragoste un mesaj din partea lui Dumnezeu menit să aducă mântuire. El nu se propovăduia pe sine, El nu arăta deloc spre sine. El nu vorbea frumos despre Hristos pentru a arăta spre sine. El vorbea despre Hristos pentru a arăta DOAR spre Hristos. El nu vorbea din partea sa. El nu predica părerile și interpretările sale subiective. El propovăduia mesajul lui Dumnezeu. Mesajul lui Dumnezeu era curat și necompromis de propria sa subiectivitate sau experiență de viață. Pericolul cel mai mare în propovăduirea Cuvântului suntem noi înșine. În mod instinctiv dorim să ne propovăduim pe noi înșine înaintea oamenilor. Și atunci cu siguranță vom și schimba Cuvântul lui Dumnezeu pentru a fi după chipul și asemănarea noastră și după placul celor din jur. Hristos și planul Său de mântuire vor fi mijloace prin care să ne afirmăm pe noi înșine sau să ne justificăm pe noi înșine. În cel care studiază și interpretează Scriptura este o

permanentă luptă între chemarea firii de a se propovădui pe sine și chemarea Duhului de a-L propovădui pe Hristos. De multe ori apare un amestec dintre noi și Hristos, și de aceea propovăduirea noastră nu are impact. Mireasma Cuvântului este slăbită de viață prin putregaiul propriului sine. Pavel era biruitor în această luptă complexă. El Îl propovăduia PE Hristos, cu inima curată, înaintea lui Dumnezeu. Și acest lucru era posibil doar în Hristos. O asemenea biruință asupra firii pământești, asupra afirmării de sine, asupra propriei subiectivității și asupra îndumnezeirii umane care ȘTIE TOTUL și ȘTIE MAI bine decât Dumnezeu Însuși era posibilă doar prin puterea lui hristos. Pavel alege cu această putere să moară și să se micșoreze în fiecare zi pentru ca doar Hristos să trăiască în el. În cele din urmă omul în esența lui nu poate arăta decât spre sine. Pavel omora acest om vechi pentru ca să Îl propovăduiască pe Hristos prin el. În cele din urmă doar Hristos Se poate propovădui pe Sine. Pavel murea pentru ca Hristos să Se poată propovădui prin el. În slujirea în Biserică și în relația cu Hristos, atât de mult privim la noi înșine, la performanțele și greșelile noastre, la victorii și înfrângeri, al impactul nostru, la ce spun alții despre noi, și vorbim despre noi și raportăm totul la noi înșine. Acum este normal să ne gândim la noi, la cine suntem, la ce facem, și să ne cercetăm mereu inimile. DAR cât este vorba despre noi și cât este vorba despre Hristos? Cât privim la noi și cât privim la Hristos? Scriptura ne îndeamnă să ne cercetăm permanent inimile. Deci înseamnă să privim permanent la noi înșine. Dar această cerere este ÎNAINTEA Lui Hristos, deci înseamnă să privim permanent și la Hristos. dar nu doar atât! Să privim mai mult la Hristos, decât la noi înșine. Să analizăm din această perspectivă epistola către Evrei. Epistola către Evrei vorbește atât despre om cât și despre Hristos. atât despre păcatul și inima înșelătoare a omului cât și despre slava lui Hristos. Dar despre cine vorbește mai mult? Și despre cine vorbește prima dată? Ea vorbește mai întâi despre Hristos, și mult mai mult despre Hristos. Și deși ne îndeamnă să veghem asupra inimii noastre și asupra inimii fraților, ea ne îndeamnă să privim ȚINTĂ spre Hristos, și nu spre noi înșine:

- De aceea, frați sfinți, care aveți parte de chemarea cerească, ațintiți-vă privirile la Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre, adică Isus...(3:1)
- Punctul cel mai însemnat al celor spuse este că avem un mare Preot care S-a așezat la dreapta Scaunului de domnie al măririi în ceruri, ca slujitor al Locului Preasfânt și al adevăratului cort care a fost ridicat nu de om, ci de Domnul (8:1-2)
- Să ne uităm ȚINTĂ la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu. Uitați-vă dar cu luare aminte la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor o așa mare împotrivire față de Sine pentru ca nu cumva să vă pierdeți inima și să cădeți de oboseală în sufletele voastre. (ev.12:1-2)

Autorul nu ne îndeamnă niciodată să privim ȚINTĂ la noi înșine, ci să privim ȚINTĂ doar la Hristos. Deci deși trebuie să privim mereu și la noi înșine, centrul atenției noastre trebuie să fie Hristos și nu sinele. El trebuie să fie centrul atenției noastre, iar sinele în plan secundar. Tendința noastră este să privim la sine. Apoi învățăm să privim și la sine și la Hristos în același timp, deși noi rămânem în centru iar hristos în plan secundar. Iar apoi învățăm ca Hristos să fie în centrul atenției noastre și noi în plan secundar. Și apoi urmează o luptă de o viață pentru a păstra și consolida această perspectivă. Scriind aceste lucruri mă simt atât de împovărat de sine. Îmi dau seama că eu sunt încă în centrul atenției mele, și nu Hristos. pare mereu și mereu vorba despre mine. Cu sigurnată că totul e în contextul relației mele cu Dumnezeu și a slujirii din Biserică. Dar e prea mult vorba despre mine și prea puțin de Hristos. Simt povara sinelui și nevoia de a privi cu adevărat spre Hristos. Simt nevoia de a uita de mine și de a privi spre Hristos ca și cum eu nu aș mai fi. Simt că aceasta era normalitatea edenică, normalitate pe care am pierdut-o de când am fost virusați cu virusul luciferic care ne-a întors spre noi înșine. Dragostea de sine rămâne cel mai mare obstacol în iubirea lui Hristos. Sinele rămâne cel mai mare obstacol în propovăduirea lui Hristos. Pavel s-a eliberat prin Hristos de sine și rămânea în această eliberare. Doar așa Îl putea propovădui pe Hristos și nu pe sine. Cu siguranță că Domnul lucrează prin noi așa cum suntem și unde suntem. Și El lucrează, dar cu puțină putere. Pavel are dreptate: cei mai mulți dintre noi stricăm Cuvântul lui Dumnezeu amestecând CE ESTE SCRIS cu ce CREDEM NOI că ar trebui scris, și pe Hristos cu sine. Și acest amestec slăbește puterea Cuvântului. Domnul lucrează însă. Dar și Pavel ne arată înălțimile spre care trebuie să tindem. Și aici este bătălia cea mai mare și cea mai subtilă : între sine și Hristos. Putem fi biruitori în alte zone ale luptei spirituale, și anume putem să ne înfrânăm poftele, și chiar și vorbele, și chiar iuțimile, și să biruim și lenea și comoditatea, și să învățăm să iertăm. Și sunt roade minunate ale Duhului. Dar marea înălțime care rămâne de cucerit este tocmai această luptă de moarte în noi înșine, lupta dintre SINE și Hristos. Mulți nici nu conștientizează această luptă. Și cel rău nu vrea să o conștientizăm, Căci aici este cheia revărsării puterii lui Hristos în noi. Anticipăm răspunsurile din cap.4:7-12, și din 12:1-10, pe care le-am comentat deja. Se pare că o viață de suferință și slăbiciune este singura modalitate prin care sinele poate fi ținut în frâu pentru ca Hristos să poată trăi cu putere prin noi. Și astfel suferința NU este doar acel unic mijloc către slavă, ci este și unicul mijloc prin care eul poate fi ținut într-o permanentă zdrobire pentru ca viața lui hristos să poată curge prin noi. Avem nevoie ca și Pavel de suferință, de slăbiciune și de țepușuri în trupul și viața noastră, căci doar așa putem birui asupra sinelui. În alte domenii biruința poate fi și altfel, dar în acest domeniu biruința poate fi doar prin zdrobire. La fel cum Domnul a găsit cu cale să Îl zdrobească pe Robul Domnului prin suferință (vezi Isaia 53), la fel găsește cu cale să zdrobească eul nostru prin suferință. Și este SINGURA cale. Căci suntem prea infectați, prea virusați cu această otravă luciferică. Dacă Domnul a găsit cu cale să îi pună lui Pavel, mare model de credincioșie, un țepuș în carne ca să îl chinuie pentru a-l ajuta să își țină în frâu sinele, cine suntem noi să fim lipsiți de un asemenea tratament? Cu siguranță, că un ȚEPUȘ ne chinuie, ne tulbură ne ia din energii, și ne vedem mai puțin eficienți în lucrare. Dar oare ce înseamnă eficiența în lucrare? Să facem cât mai multe lucruri, sau Hristos să se manifeste cât mai clar și curat prin noi? Și e mai eficient o lună de boală urmată de o predică în care să strălucească cu putere Hristos, decât o lună de sănătate cu 20 de predici în care să mă propovăduiesc pe mine, și în care slava lui hristos să

fie mult umbrită de realitatea hidoasă a sinelui meu. Harul e făcut desăvârșit în slăbiciune, Hristos strălucește în noi când noi suntem cu duhul mâhnit și zdrobit. Se pare că aceasta e singura cale.

Să privim deci spre Hristos. Să uităm de noi, de nevoile noastre, de greșelile noastre, de performanțele noastre, de slujirea noastră. Să Îl contemplăm pe Hristos ca și cum noi nu am mai fi. Să ne luăm momente din zi când să facem acest exercițiu. Și să nu ne fie teamă că vom uita definitiv de noi înșine sau ne vom pierde identitatea sau vom neglija cercetarea de sine. Tendința de a privi spre sine este oricum prea mare. Avem nevoie să luptăm contra ei.

Pavel scria despre măreția slujbei sale Corintenilor, nu pentru a se lăuda, ci de dragul corintenilor, de dragul mântuirii acestora. El nu avea trebuință de scrisori de laudă, scrisori folosite probabil de apostolii mincinoși pentru a-i impresiona pe Corinteni. Pavel nu avea nevoie de acest tip de scrisori, pentru că Biserica din Corint era o scrisoare vie care nu-i dădea slavă lui, dar mărturisea despre apostolia sa și dădea slavă lui Dumnezeu. Acei apostoli mincinoși îl denigrau pe Pavel și scriau scrisori de laudă personală, dar Biserica din Corint fusese plantată nu de ei, ci de Hristos prin apostolul Pavel. Ei veneau într-o lucrare care deja era. Dar cum de era acea lucrare acolo? Corinteni trebuiau să își amintească CUM erau ei înainte să se întâlnească cu Pavel. Da, erau morți în păcatele lor și străini de Hristos și de Dumnezeu. Dar ei s-au născut din nou. Inima li s-a deschis și au văzut slava lui Hristos și au fost transformați de ea. Au început o viață nouă. Corinteni nu puteau nega realitatea nașterii din nou, și nici că aceasta a avut loc prin slujirea lui Pavel. Deci Pavel nu intră în concurență cu acei apostoli mincinoși și încearcă să scrie și el o epistolă de laudă personală ca și ei. El nu face acest lucru căci nu e nevoie. El are de partea sa epistola vie a Bisericii din Corint. De la început deci, prin această epistolă vie, i-a devansat și depășit pe acei apostoli mincinoși care vin doar cu cuvinte și scrisori și nu cu realități spirituale vii pentru a-și justifica apostolia. Iată ce spune Pavel în 1 Cor.9:1-2:

- Nu sunt eu slobod? Nu sunt eu apostol? N-am văzut eu pe Isus, Domnul nostru? Nu sunteți voi lucrul meu în Domnul? Dacă nu sunt apostol pentru alții, sunt măcar pentru voi; căci voi sunteți pecetea apostoliei mele.

Nașterea din nou și nașterea unei Biserici nu este ceva care poate fi imitat. Este o lucrare inconfundabilă a Duhului Sfânt. De aceea, un apostol mincinos nu poate planta Biserici. Bisericile VII plantate de Pavel, viețile schimbate în bine di acele Biserici erau pecetea apostoliei lui Pavel. Neamurile trăiseră în întuneric mii de ani. dar acum la mesajul lui Pavel, dintre Neamuri, se formau Biserici VII care dădea lecții de moralitate și dragoste iudeilor! Așa ceva se putea întâmpla doar prin Duhul lui Dumnezeu. Având aceste mărturii de partea sa, Pavel nu se simțea deloc concurat de o mână de apostoli mincinoși care aveau de partea lor doar vorbe și scrisori de laudă personală. Cu toate acestea, Pavel nu scria pentru sine, ci pentru Corinteni, ca și ei să vadă diferența colosală între apostolul Pavel și acei oameni mincinoși din Corint.

Pornind de la scrisorile de laudă ale apostolilor mincinoși, Pavel folosește el însuși tema epistolei ca pe o metaforă. El folosește de două ori această metaforă.

Astfel, mai întâi Biserica din Corint era epistola de laudă a lui Pavel. Ea era scrisă în inima lui Pavel. Pavel îi purta în inima sa. El era părintele lor spiritual, după cum spune și în 1 Cor.4.15:

- Căci chiar dacă ați avea zece mii de învățători în Hristos, totuși n-aveți mai mult părinți; pentru că eu v-am născut în Hristos Isus, prin Evanghelie.

Pavel nu avea de ce să îi curteze. El era tatăl lor. El îi ținea în inima sa. El se lăuda cu ei în Domnul față de celelalte Biserici ale lui Hristos și celelalte Biserici știa de Biserica din Corint și se rugau pentru ea.

Apoi, Biserica din Corint era epistola lui Hristos, scrisă de ei, ca slujitori ai Lui, nu pe table de piatră, ci pe inimi de carne. Cum am mai spus, Biserica din Corint era o epistolă vie, scrisă de Hristos. Hristos, prin Duhul, a scris slava Lui., poruncile Lui, chipul Lui, Numele Lui în inima prin nașterea din nou și prin lucrarea Duhului de după nașterea din nou. Și El a făcut acest lucru prin Pavel și echipa sa. Deci aceștia sunt slujitorii lui Hristos, și dovada vie este însăși existența Bisericii din Corint. Este ușor să vii din afară și să spui că tu ești apostolul adevărat care ai venit să schimbi ceva. Dar această venire din afară nu ar fi avut sens, dacă în Corint nu ar fi existat deja Biserica. Dacă nu ar fi fost o Biserică, nimeni nu ar fi fost receptiv la mesajul acestor apostoli mincinoși care vesteau un alt Isus. Or, Biserica exista ca trudă a slujirii lui Pavel. Era clar că el îi declassa în mod evident pe apostolii mincinoși.

Pecetea slujirii noastre sunt oamenii transformați de Domnul în urma slujirii noastre. E adevărat că Domnul poate lucra și fără noi. E adevărat că succesul din afară nu garantează și succesul din interior. Dar la fel de adevărat este că în realitatea luptei spirituale, nașterea și transformarea unei comunități după chipul și asemănarea lui Hristos NU SE poate face dacă liderii acelei lucrări nu vestesc și trăiesc un Hristos autentic. Nașterea din nou autentică nu poate avea loc decât pe baza vestirii Evangheliei, iar creșterea spirituală poate avea loc doar prin aceeași Evanghelie. Deci schimbarea propriei vieți și schimbarea vieții celorlalți este o pecete din partea lui Dumnezeu pentru slujirea noastră. Și roada Duhului nu poate fi imitată. Ori este, ori nu este!

Folosind expresia: ***nu pe niște table de piatră, ci pe niște table care sunt inimi de carne***, Pavel introduce tema principală a acestei secțiuni, și anume superioritatea slujbei apostolice a Noului Legământ față de celei mozaice a Vechiului Legământ. Pavel a dezvoltat această temă până la sfârșitul cap.3. De ce compară Pavel slujba apostolilor cu slujba lui Moise? Sunt măcar două motive:

- a) Să sublinieze cât de măreață este slujba apostolică, căci dacă este mai mare decât cea mai slăvită slujbă din Vechiul Testament, respectiv cea a lui Moise, atunci este cu adevărat o slujbă colosală în planul de mântuire a lui Dumnezeu.
- b) Să răspundă acuzațiilor apostolilor mincinoși care probabil erau Iudei și susțineau și mesajul întoarcerii la Legea lui Moise. Ei spuneau probabil: ***Cine este Pavel? Noi trebuie să ne luăm nu după Pavel, ci după Moise!*** Răspunsul lui Pavel este incredibil: ***Eu sunt mai mare ca Moise!***

Vreau să explic de la început expresia: **nu pe table de piatră, ci pe inimi de carne**, expresie care evidențiază superioritatea Noului Legământ. Într-adevăr, în Exod, Domnul a scris cele 10 porunci pe niște table de piatră. Dar este bine de știut că în cadrul Vechiului Legământ:

- Duhul lui Dumnezeu lucra în poporul lui Dumnezeu. (Isaia 63:7-14)
- Domnul vroia ca poruncile să fie scrise în inima poporului și inima poporului să fie tăiată împrejur. (Deut.10:16)
- Existau resurse spirituale pentru a rămâne în ascultare de Dumnezeu.(Deut.30:11-14)
- Exista HAR și iertare – vezi toate jertfele aducătoare de iertare de la Cortul Întâlnirii. (vezi Levetic cap.1-10)

Și atunci de ce acest contrast între Vechiul și Noul Legământ? Vechiul Legământ era umbra, iar Noul Legământ realitatea. De aceea, harul și resursele spirituale din Vechiul Legământ derivau nu din Vechiul Legământ ci din realitatea viitoare a Noului Legământ. În cadrul Vechiului Legământ Domnul lucra iertare, har și prin Duhul Lui pe baza Noului Legământ ce avea să vină. Deci toate harul și lucrarea Duhului nu izvorăsc în sine din Vechiul Legământ, și nu sunt specifice acestui legământ. Luat în sine și separat de Noul Legământ, Vechiul Legământ aducea doar scrierea unor porunci pe table de piatră. Revela poporului voia lui Dumnezeu dar doar pentru a le arăta că nu o împlinesc și că nu o pot împlini. De aceasta Pavel spune că slujba lui Moise este aducătoare de pieire, de aceea Pavel vorbește de Legea care aduce doar condamnare și blestem, chiar dacă în Exod și Levitic găsim atâta har precum și minunata slujbă a Duhului. Dar Pavel știa că Iudeii nu vedeau Vechiul Legământ ca pe o anticipare a Noului Legământ, ci vedeau Vechiul Legământ separat. Și luat separat era doar aducător de condamnare și blestem. El nu aducea nici iertarea și nici resursele spirituale pentru a împlini Legea.

Și apoi pentru că Vechiul Legământ era doar umbra lucrarea Duhului în vechime era mai mică decât cea din Noul Legământ. În Noul Legământ Duhul lucrează cu mai multă putere și cu mai multe resurse. În Vechiul Testament lucrarea Duhului este tainică și nu ni se prea vorbește foarte deschis despre ea. Si este normal să fie așa, deoarece Duhul opera în baza unei realități viitoare. Dacă Duhul ar fi operat ca în Noul Legământ și s-ar fi vorbit la fel de deschis despre lucrarea Sa, atunci cei din vechime de ce ar mai fi așteptat o realitatea viitoare și un Nou Legământ? Duhul lucrează cu mai multă putere și mai deschis în Noul Legământ după ce Hristos cel așteptat a venit și Și-a împlinit marea lucrare de ispășire.

Pavel nu spera sau bănuia că ei sunt slujitorii unui nou legământ. El era sigur de acest lucru. El avea această încredințare TARE în Dumnezeu, prin Hristos. El primise prin

revelație directă această slujbă de la Hristos Însuși. Și apoi avea puterea lui Hristos în fiecare zi în el confirmându-i chemarea. Din pricina slujbei apostolice primite, Pavel trebuie să vorbească pe sine și să se apare tocmai pentru a apăra Evanghelia vestită de el și de care depindea mântuirea Corintenilor. Ca unul care se vedea pe sine cel dintâi păcătos și vroia să arate doar spre Hristos, îi era greu să vorbească despre sine. Dar era nevoie și o face. Dar mereu are grijă să accentueze că totul vine de la Dumnezeu și doar El merită slava. Nici chemarea și nici puterea de a o împlini nu venea din el însuși, ci de la Dumnezeu care nu doar că l-a chemat, dar l-a și făcut în stare să fie slujitorul unui legământ nou, nu al slovei, ci al Duhului. La fel cum Dumnezeu l-a pregătit pe Moise 80 de ani pentru acea lucrare și i-a dat puterea să fie slujitorul Vechiului Legământ, la fel Dumnezeu l-a pregătit și pe el și l-a împuternicit și pe ei. La fel ca Moise, și Pavel a fost ales încă din pântecul mamei, a fost format, și a primit revelații speciale din partea lui Dumnezeu și a fost împuternicit de Dumnezeu să fie credincios slujbei primite.

Pavel insistă în a doua parte a cap.3 că slujba apostolică este mai mare și mai slăvită decât slujba lui Moise. El enumeră mai multe contraste între cele două slujbe pentru a evidenția superioritatea slujbei apostolice. Sunt două tipuri de contraste:

- a) Contraste între legăminte
- b) Contraste între slujitorii celor două legăminte

Pavel începe prin a prezenta contrastele între cele două legăminte. Raționamentul său e simplu: slujba apostolică e mai mare și mai slăvită ca slujbele unui legământ mai slăvit decât cel vechi care a fost și el foarte slăvit.

- a) Contraste între cele două legăminte

Legământul vechi	Legământul nou
Scris pe table de piatră	Scris pe table care sunt inimi de carne
Un legământ al slovei care omoară	Un legământ al Duhului care dă viața
Slujba aducătoare de moarte	Slujba Duhului
Slujba aducătoare de osândă	Slujba aducătoare de neprihănire
trecător	etern
Concluzie: dacă slujba veche a fost atât de slăvită, cu mult mai slăvită este slujba cea nouă!	

Vechiul Legământ a avut o importanță fundamentală. El a revelat voia lui Dumnezeu și explicat nevoia unui Legământ nou. El a adus conștiința condamnării și a neputinței omului de schimba această condamnare. Astfel, el a fost un îndrumar atât de necesar spre Noul legământ și spre credința în Isus Hristos. Și a fost foarte slăvit acest Vechi Legământ. Dar era doar îndrumarul spre ceva ce va veni. Era doar umbra unei realități viitoare. Deci dacă umbra a fost atât de slăvită, oare cât de slăvită trebuie să fie realitatea. Căci Domnul nostru este un Dumnezeu al îndurării și mântuirii care vrea să aducă neprihănirea, viața și mântuirea, și nu pieirea și judecata. Deci câtă slavă trebuie să aibă slujba aducătoare de mântuire?

Pavel nu se simte amenințat de acuzațiile iudeilor și de slava Vechiului Legământ. El recunoaște că slava Vechiului Legământ a fost mare. Dar vede în acest adevăr un argument și nu un contraargument față de slava slujbei sale. Așa-zisul contraargument al iudeilor nu este pentru el decât o minge aruncată la fileu.

b) Contrastele între slujitorii celor două legăminte

Moise , slujitorul Vechiului Legământ	Apostolii, slujitorii Noului Legământ
<p>Fiii lui Israel nu își puteau pironi ochii asupra feței lui Moise din pricina strălucirii feței lui, măcar că strălucirea aceasta era trecătoare.</p> <p>Moise își punea o mahramă pentru ca fiii lui Israel să nu își pironesc ochii asupra a ceea ce era trecător.</p>	<p>Noi lucrăm cu multă îndrăzneală și nu facem ca Moise care își pune o mahramă pe față....</p> <p>Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.</p>

După păcatul cu vițelul de aur, după mijlocirea lui Moise, după ce Moise a văzut spatele Domnului și slava Domnului, după ce legământul a fost reînnoit și după ce Moise a primit noile table ale Legii și a coborât de pe munte fața sa îi strălucea, căci vorbise cu Dumnezeu. Moise nu știa acest lucru. Dar Aaron și copiii lui Israel vedeau lucrul acesta și se temeau să se apropie de el. Totuși s-au apropiat, Moise le-a dat poruncile lui Dumnezeu, și apoi și-a pus o mahramă pe față. Când intra înaintea Domnului să vorbească, Moise își scotea mahrama, iar când ieșea spunea copiilor lui Israel ce i se poruncise. Copiii lui Israel se uitau la fața lui Moise și vedeau că pielea feței îi strălucea; și Moise își pune iarăși mahrama pe față până ce intra ca să vorbească cu Domnul. (vezi Exod 34:29-35).

Faptul că îi strălucea Fața arăta măreția slujbei sale. Moise vorbea cu Dumnezeu și primea direct de la Dumnezeu poruncile Domnului pentru copiii lui Israel. Slujba lui Moise era slăvită. Nici o altă slujbă nu a fost atât de slăvită în Vechiul Legământ. Și pentru ca cei din Israel care îl nesocotiseră pe Moise să înțeleagă cât de mare și adevărată era slujba sa, Domnul făcea ca să îi strălucească fața. Și atunci de ce își acoperea Moise fața cu o mahramă? Dar înainte să răspundem la această întrebare trebuie să observăm că el nu și-o punea tot timpul. Iată ce făcea Moise:

- Vorbea cu Domnul fără mahrama pusă
- Ieșea din prezența lui Dumnezeu cu fața strălucind și spunea poporului cuvintele Domnului. Poporul putea vedea slava sa.
- APOI, după ce termina de vorbit cu poporul, Moise își punea mahrama până intra din nou în Cort să vorbească cu Domnul.

Deci Moise nu purta mahrama tot timpul, ci doar că fiii lui Israel se temeau de el. El își punea mahrama DUPĂ ce transmitea copiilor lui Israel mesajul Domnului și până ce intra în cort și primea un nou mesaj. Deci de ce își punea Moise mahrama?

Copiii lui Israel trebuiau să vadă slava de pe fața lui Moise doar când el ieșea din prezența lui Dumnezeu și le spunea poruncile Domnului. Domnul a făcut să îi strălucească fața lui Moise ca o resursă pentru popor, ca poporul să aibă încredere în Moise, să vadă că Domnul este viu și ce minunat este să stai în prezența Lui. Dar după ce Moise le spunea poruncile primite, el își punea mahrama. Și acest lucru din mai multe posibile motive:

- a) Acest lucru îl făcea pe de o parte pentru ca ei să poată relaționa cu Moise în restul zilei. Căci ei se temeau, **nu își puteau pironi ochii asupra feței lui Moise din pricina strălucirii feței lui** (vezi 2 Cor.3:7). Pentru a le ușura relaționarea în restul zilei, Moise trebuia să își pună o mahrama.
- b) Copiii lui Israel s-ar fi putut obișnui cu strălucirea feței lui Moise la fel cum s-au obișnuit cu prezența norului slavei. Domnul dorea să păstreze impactul strălucirii feței lui Moise pentru momentul în care acesta le transmitea poruncile Domnului.
- c) Copiii lui Israel trebuiau să îl respecte pe Moise, dar nu să îl idolatrizeze. Domnul l-a făcut pe Moise ca un Dumnezeu pentru popor, dar poporul trebuia să îl venereze pe Domnul. Și atunci El ascunde prin mahramă slava lui Moise de popor.
- d) Strălucirea feței lui Moise era trecătoare. Ea nu era o strălucire în sine, ci izvoara din prezența lui Dumnezeu. La un moment dat strălucirea dispărea. Moise mergea din nou în prezența lui Dumnezeu și strălucirea apărea din nou. Și se pare că această strălucire a fost prezentă pe fața lui Moise doar în acea perioadă de reînnoire a legământului de după evenimentul cu vițelul de aur. Cartea Numeri nu ne sugerează că Moise a purtat mahrama timp de 40 de ani. Și cu siguranță el nu a avut această strălucire înainte de Exod 33, deși vorbise și înainte cu Domnul. Dar acum în Exod 33, el făcuse un salt în cunoașterea Domnului și a văzut mai mult din slava Lui, iar pe de altă parte strălucirea sa a fost o nouă resursă pentru popor.

La darea primelor table, ei au auzit vocea lui Dumnezeu. Acum însă au văzut fața lui Moise strălucind. Deci strălucirea feței lui Moise era trecătoare. Pe acest lucru insistă și Pavel în 2 Cor. cap.3, și explică gestul lui Moise astfel: ***pentru ca fiii lui Israel să nu își pironescă privirile asupra sfârșitului a ceea ce era trecător***. Se ridică anumite întrebări: ce era trecător? Care era sfârșitul a ceea ce era trecător? De ce fiii lui Israel să nu își pironescă privirile asupra sfârșitului a ceea ce era trecător? Tot din interpretarea lui Pavel strălucirea feței lui Moise era trecătoare, iar sfârșitul se referă la sfârșitul acestei străluciri. Deci, Moise își punea mahrama ca fiii lui Israel să nu vadă sfârșitul strălucirii feței lui Moise și faptul că această strălucire era trecătoare. Deci Moise îi păcălea în vreun fel? Și ce dacă ei vedeau că slava este trecătoare? Poate atunci ar fi zis în răzvrătirea lor: fața îi strălucește dar slava este trecătoare! Și atunci Moise apelează la măhramă! Strălucirea feței lui Moise era trecătoare căci slava Vechiului Legământ era trecătoare. Vechiul Legământ era doar umbra ce avea să fie schimbată. Dar copiii lui Israel nu trebuiau să știe în acel moment că Vechiul Legământ era umbra, căci dacă ar fi știut, ar fi zis: "Oricum este doar o umbră, de ce să luăm aminte? Oricum va fi schimbat, de ce să fim serioși?" Dar pentru ei atunci și acolo, Vechiul Legământ era calea apropierei de Domnul. Domnul dă Vechiul Legământ ca și cum ar funcționa pentru totdeauna. Iată de ce în Levetic se repetă atât de des: aceasta să fie o lege veșnică pentru voi. Și iată un alt motiv de ce în profeți se precizează că la înnoirea tuturor lucrurilor de către Mesia va fi funcționa încă Vechiul Legământ (alt motiv alături de motivul pe care l-am explicat când am studiat cartea Isaia și anume că era o problemă de limbaj: Domnul le explica o realitate viitoare prin limbajul umbrei, singurul accesibil lor în acea vreme). Evreii trebuiau să ia cât se poate de în serios Vechiul Legământ. Pe ei nu îi ajuta atunci și acolo informația că acest Legământ va fi schimbat. Căci inima lor era plină de răzvrătire. Dar cu toate acestea, Domnul trebuia să anunțe de la început că Vechiul legământ este doar o măsură temporară și că va fi schimbat la venirea lui Mesia. Și Domnul face lucru acesta, dar într-un mod tainic ascuns. El include în lege elemente care arată zădărnicia ei (de exemplu, ritualul de Ion Kippur – vezi Lev.16. - comentat în Evrei 10a). Cât de complexă a fost problema Vechiului Legământ! El a fost necesar pentru a pregăti Noul Legământ și a fost necesar ca oamenii din acea vreme să se poată apropia de Domnul. Cu toate acestea a fost o măsură temporară, iar inima omului era plină de răzvrătire și îl desconsidera chiar dacă nu știa că e o măsură temporară. Și de raportarea la această măsură temporară depindea mântuirea sufletului lor. Deci dacă Domnul anunță de la început că va fi schimbat va da apă la moară răzvrătirii poporului, iar dacă nu anunță că va fi schimbat, nu va putea schimba legămintele la venirea lui Mesia. Ce ecuație complexă! Și atunci Domnul găsește cu cale să anunțe discret și în taină slava trecătoare a Vechiului Legământ. El ascunde acest lucru de popor, dar oferă indicii în Lege și profeților, indicii care vor deveni clare DOAR la venirea realității. Câtă înțelepciune în planul lui Dumnezeu! Și ce ecuație complexă! Și nu este de mirare că și acum este atâtă confuzie cu legătura dintre cele două legăminte și că de aici izvorăsc multe erezii și multe greșeli. Și autorul epistolei către Evrei ne spune că hrana tare ține tocmai

de înțelegerea legăturii dintre cele două legăminte (vezi Evrei cap.5). Și tocmai acest lucru este ilustrat de gestul cu mahrama. Slava era trecătoare, dar Domnul ascunde acest lucru de popor. Este dat indiciul, dar acest lucru este tănuțit de inima răzvrătită a poporului. Fac o mică paranteză: ne întrebăm adesea de ce ne ascunde Domnul anumite lucruri și nu ni le descoperă. Răspunsul e simplu: pentru binele nostru și din pricina inimii noastre răzvrățite. Nu suntem pregătiți încă sau încă nu putem duce acele adevăruri. De aceea binecuvântată fie tăcerea lui Dumnezeu! Nici lui Avraam Domnul nu i-a descoperit de la început că moștenirea țării nu va avea loc în timpul vieții lui, deși la început a premeditat ca Avraam să înțeleagă acest lucru. Domnul i l-a descoperit mai târziu. Avem adesea diferite întrebări cu privire la viața noastră. Dar să nu insistăm prea mult. Nu e bine să știm. E bine să știm doar ce Domnul ne descoperă acum. Cunoașterea viitorului nu ne face bine adesea, căci nu suntem pregătiți. De aceea, să ne trăim bucușosi și în ascultare de Domnul ziua de AZI! Deci, Moise își punea mahrama pentru a ascunde poporului că slava feței sale, și respectiv slava Vechiului Legământ era trecătoare. Și Pavel folosește minunat această metaforă a mahramei. Peste inima evreilor a rămas o mahramă. Ei ÎNCĂ nu văd, nici acum după venirea realității, că slava Vechiului Legământ era trecătoare. Acest lucru era nevinovat și chiar de dorit pentru vremurile trecute. Dar acum vremurile s-au schimbat. Acum a păstra mahrama înseamnă a fi greoi la minte, a nu te racorda la noua fază a revelației. Credințioșia față de vechea față a revelației devine NECREDINȚIOȘIE în noua fază a revelației care o înlocuiește pe prima. Ce paradox! Ce le cerea Domnul atât de mult să facă în trecut, același lucru era acum privit ca o urâciune și răzvrățire față de Domnul. Putem face o mică aplicație. Și în viața noastră revelația lui Dumnezeu este progresivă. Trebuie să ne armonizăm mereu viețile după noile faze ale revelației lui Dumnezeu către noi. Așa a făcut și Avraam, tatăl tuturor credințioșilor și așa vom fi provocați și noi, căci trebuie să călcăm pe urmele lui. Poate Domnul ne-a călăuzit o vreme să stăm într-un anumit loc chiar dacă ne era greu. Și a trebuit să ascultăm. Dar apoi Domnul ne cheamă în alt loc. Ce era în trecut ascultare, devine în prezent neascultare de Domnul. Ce în trecut ne aducea viață, acum ne aduce moarte. Cât de complexă și dinamică este umblarea cu Domnul. Și oare nu este normal să fie așa, căci noi vorbim de relaționarea cu un Dumnezeu infinit ai cărei slavă nu poate fi cuprinsă de cerurile cerurilor? Tot din perspectiva dinamicii din relația cu Domnul, menționez acest aspect: poate Domnul era în trecut îngăduitor cu anumite slăbiciuni pe care nici nu le conștientizăm prea bine, dar ne îngăduia, ne lua de unde eram și ne creștea către El. Dar vine momentul în care Domnul vrea să trateze și să vindece și acele slăbiciuni. Și nu mai e așa de îngăduitor ca în trecut și focul Său ne arde pentru fiecare abatere. Căci acum știm voia Lui și și avem puterea să o împlinim. Deci apropierea de Domnul nu ne va permite niciodată să fim mai relaxați în sfințire pe motiv că noi suntem apropiați Domnului. Dimpotrivă, tocmai pentru că suntem apropiați Lui, sfințenia Sa ne va pârjoli mai repede dacă ne jucăm cu păcatul. În Levitic descoperim sfințenia lui Dumnezeu, precum și faptul că, cu cât erai mai aproape de chivot, cu atât focul Domnului se aprindea mai repede asupra ta.

Trebuie deci să ne preschimbăm mereu în lumina noilor faze ale revelației din viața noastră.

Mahrama este dată la o parte în Hristos. Deci până la Hristos era bine ca mahramă să rămână acolo. Dar după El, mahrama trebuie luată căci ea înseamnă acum ROBIE, robie față de o umbră care este acum nimicitoare și vătămătoare, căci este o piedică pentru apropierea de Domnul. Apropierea este doar prin Hristos. Orice se interpune între noi și Hristos ne ține în robie, în robia păcatului, în robia necunoașterii de Dumnezeu, și în robia vremurilor trecute. Oh, câtă încăpățănare la poporul lui Dumnezeu. Când s-a dat Vechiul Legământ l-au respins, dar când a venit Noul Legământ s-au ținut de Vechiul Legământ cu ambele mâini și nu i-au mai dat drumul. Mereu s-au împotrivit planului lui Dumnezeu cum ne explică și Ștefan în discursul său din Fapte 7. De fapt, Ștefan ne explică revelația progresivă a lui Dumnezeu și faptul că Israel mereu a rămas la fazele vechi și a respins pe cele noi. Deci nu a fost așa de mirare că l-au respins pe Mesia! Nu au făcut decât să repete ce au făcut părinții lor peste o mie de ani!

În Noul Legământ, întoarcerea la Domnul înseamnă și luarea mahramei. Domnul este Duhul, iar Duhul aduce slobozenia. Vom mai reveni la acest aspect. Dar acum după ce am înțeles mai bine de ce și-a pus Moise mahramă, să meditam asupra a ceea ce Pavel face în contrast:

- Noi lucrăm cu multă îndrăzneală și nu facem ca Moise care își punea o mahramă...ci noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip cu al Lui din slavă în slavă. Ce vrea de fapt să spună Pavel?

Cu siguranță că el nu are în vedere aspectul fizic al mahramei, ci semnificația ei. Între el și Moise este o diferență de atitudine. Moise revela umbra care avea o slavă trecătoare, pe care o ascundea cu o mahramă. Pavel însă revela realitatea a cărei slavă era eternă. Și astfel lucra cu MULTĂ îndrăzneală și nu era nevoit să folosească vreo mahramă. Pavel nu era nevoit să protejeze revelația prezentă care era de fapt o altă fază temporară a revelației lui Dumnezeu. Nu, Pavel îl vestea pe Hristos care era ÎNSUȘI slava Domnului. Nu mai avea să urmeze o altă fază a revelației până la venirea Domnului. În Hristos, Domnul S-a revelat în mod desăvârșit, căci Hristos este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui.

Când Pavel spune: **noi toți**, se referă la el și echipa sa misionară sau la toți creștinii în general? Să analizăm. Cu siguranță că în expresia **noi toți** se include pe sine și echipa sa misionară. Ei deci privesc cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului. Moise a văzut slava Domnului pe stâncă și vorbea cu Domnul slavei în Cortul Său. Moise a văzut doar spatele Domnului. Și Moise a văzut doar o parte din slava Domnului. Slava Domnului este revelată în mod desăvârșit în Hristos. Pavel și echipa sa priveau permanent spre Hristos, deci priveau slava Domnului! Hristos este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui. Este foarte interesant că Pavel pune mai presus de revelațiile primite de Moise, revelația lui Hristos prin Duhul. Și Pavel a avut parte de revelații speciale și ne va vorbi despre acest lucru

în cap.12. Dar cu toate acestea, deși Moise a avut parte de revelații directe, acestea erau în cadrul umbrei. În Hristos, prin Duhul, revelația este superioară. Dar de această revelație are parte cel care se lasă călăuzit de Duhul lui Dumnezeu întru cunoașterea lui Hristos. Și această cunoaștere prin Duhul este un proces îndelung. Dar este important să reținem ca măcar potențial vorbind, în Hristos, avem o revelație superioară celei primite de Moise, pe care o putem explora. Și ține de fiecare credincios cât de mult vrea să o exploreze. Pavel și echipa sa o explorau din plin. De aceea înclin să cred că v.3:18 se referă la Pavel și echipa lui ca realitate împlinită și apoi la toți credincioșii ca și realitate posibilă, potențială.

Deci Pavel privește prin Hristos slava Domnului, o slavă revelată mai clar și mai bine față de slava văzută de Moise. Dar el menționează că ei privesc la această slavă ca într-o oglindă. La ce se referă e bine de știut, că oglinzile din vremea lui Pavel nu reflectau ca astăzi, foarte clar, chipul celui ce privea în oglindă. De aceea, Pavel menționează în 1 Cor.13:12:

- Acum vedem ca într-o oglindă, **în chip întunecos**, dar atunci vom vedea față în față. Acum, cunosc în parte, dar atunci voi cunoaște deplin, așa cum si eu am fost cunoscut pe deplin.

Oare Pavel oferă expresiei din 2 Cor.3:18 aceeași semnificație ca cea din 1 Cor.13.12? Cu alte cuvinte, el ar spune că deși ei privesc slava Domnului revelată în Hristos, și deși este o revelație superioară celei primite de Moise, este încă o revelație parțială. Se pare că da. Pavel vrea să echilibreze balanța. Deși revelația în Hristos este superioară revelației din vechime, acum avem acces parțial la această revelație. Între Pavel și Dumnezeu nu erau cerurile deschise și el vedea ca Ștefan din Fapte 7, pe Fiul la dreapta Tatălui. Expresia ca într-o oglindă pare să anticipeze capitolul 4. Pavel trăia prin credință și nu prin vedere. Comoara lor era ascunsă în ei, iar slava eternă o realitate viitoare explorată prin credință. Prin Duhul deci putem privi slava Domnului revelată în Hristos, dar cunoașterea va rămâne în parte. De-abia dincolo vom vedea față în față. Este încurajator să știm că însuși Pavel cunoștea în parte și trăia prin credință ca fiecare din noi. Suntem nu în epoca cunoașterii depline, ci în epoca trăirii prin credință. Cum spune Petru: Îl iubim fără să Îl vedem. Deci ce trebuie să strălucească în această epocă este CREDINȚA și nu o cunoașterea deplină. De aceea să nu ne simțim frustrați că primim prin Duhul acele revelații coplesitoare în fiecare zi și că nu simțim din plin prezența lui Dumnezeu și că nu vedem cu claritate frumusețea Domnului. Da, cunoaștem în parte, și cu cât trec anii cu atât ne dăm mai bine seama cât de mică, incompletă și trunchiată este cunoașterea noastră de Domnul. Dar acest lucru nu trebuie să ne descurajeze sau frustreze. Așa trebuie să se întâmple. Înadins, Duhul ne ține într-o cunoaștere parțială. Înadins revelațiile primite se diminuează repede în sufletul nostru și nu sunt ținute VII de Duhul în mod permanent. Căci nu cunoașterea, ci credința trebuie să strălucească acum. Și deși credința crește odată cu cunoașterea, pentru a putea străluci, ea trebuie să se întemeieze pe o cunoaștere în parte. Căci o nădejde care se vede, se mai poate nădăjdui? Noi suntem chemați să perseverăm în cunoaștere. Dar în această cunoaștere în parte, care niciodată nu va fi suficientă pentru o trăire pentru Domnul. Presiunea din jur va fi MAI mare decât cunoașterea primită. Putem birui presiunea din jur împotriva vocii lui Dumnezeu doar prin saltul credinței. Acest salt are la bază cunoașterea în

parte, dar rămâne un salt al credinței. Deci Domnul nu ne va premia performanțele în cunoaștere, ci cele în credință. Credința trebuie să strălucească. De aceea să nu ne simțim că știm așa puțin despre Domnul chiar dacă perseverăm în cunoașterea Lui de ani de zile, și nici de faptul că nu putem păstra foarte proaspăt în suflet revelațiile primite prin Duhul în trecutul nostru. Căci nu L-am văzut niciodată pe Domnul și El știe lucrul acesta. Și nu ne poate cere să Îl cunoaștem ca și cum L-am fi văzut. El ne cere însă să ne încredem în El în ciuda faptului că Îl cunoaștem așa de puțin. Ferice de cei ce nu au văzut și au crezut. Credința rămâne un salt în gol, un salt spre necunoscut. Și tocmai de aceea strălucește. Pe acest pământ nu vom ajunge la o dimensiune deplină a cunoașterii și nici nu vom putea atinge cine ce știe ce performanțe într-o cunoaștere cu adevărat profundă a Domnului. Dar vom putea atinge mari performanțe ale credinței.

Pavel privește deci slava Domnului ca într-o oglindă, dar în contrast cu Moise o privește cu fața descoperită. Și am comentat faptul că Pavel nu simte nevoia să protejeze slava Noului Legământ, căci ea este eternă. Noi o cunoaștem în parte, dar ea este eternă. Atunci și acolo o vom cunoaște pe deplin. Dar atunci și acolo nu este vorba de o altă slavă, ci de aceeași slavă a Noului Legământ.

Dar să revenim la comparația între Moise și Pavel. Moise purta o mahramă prin care pe de o parte dorea să ca fiii lui Israel să nu îl idolatrizeze pe el, iar pe de altă parte să nu desconsidere slava trecătoare a umbrei. Deci pe de o parte, el nu dorea ca ei să vadă cât de sus este el, dar pe de altă parte să nu vadă cât de jos este. Era sus din pricina revelațiilor primite, dar jos din pricină că era doar slujitorul umbrei. Fac doar o paranteză. Deci cei din vremea lui Moise se aflau între pericolul de a-l idolatriza pe Moise și pericolul de a-l desconsidera. Mahrama echilibra balanța. Din această perspectivă, și noi, ca slujitori ai Domnului poate trebuie să purtăm o mahramă. Ce să le spunem despre noi ca ei nici să nu ne idolatrizeze, dar nici să nu ne desconsidere. Este o provocare.

Revenim la Pavel. El nu poartă mahramă. Pe de o parte pentru că slava slujbei sale este eternă. Deci nu are să se teamă din acest punct de vedere. Dar pe de altă parte pentru că slava Noului Legământ este ascunsă. Pavel va dezvolta această temă în cap. 4. Lui nu îi strălucea fața ca lui Moise. Comoara lui Pavel era în interiorul său și era ascunsă în vasul de lut al trupului Său. Slava Noului Legământ, deși este mai mare, este o slavă ascunsă. Dacă în Vechiul Legământ Domnul opera cu multe elemente vizibile, acum lucrează în special în ascuns în inima omului. Da, și Pavel a făcut minuni, dar el vestea un mesaj fără să aibă fața strălucind ca Moise și fără să fie lângă un munte plin de tunete și fără un nor și un foc care să meargă înaintea Lui. Este specific în Noul Legământ ascunderea slavei în vase de lut. Și acest lucru se întâmplă așa, pe deo parte pentru a echilibra balanța credinței (căci revelația este superioară în Hristos, și să nu uităm că cunoaștere nu trebuie să eclipseze credința), iar pe de altă parte pentru a ne feri de pericolul mândriei și idolatrizării celorlalți (sau cum spune Pavel în 4:7. Pentru această putere nemaipomenită să vină de la Dumnezeu și nu de la noi). Deci comparația între Moise și Pavel este în continuare explicată în cap.4. Căci Pavel afirmă superioritatea slujbei și slavei sale față de cele ale lui Moise, dar iudeii ar fi putut replica: ***Pavele, acestea sunt doar cuvinte, dar lui Moise îi strălucea fața! Moise era înconjurat de semnele vizibile ale slavei lui Dumnezeu și era protejat de Dumnezeu de***

vrăjmașii lui, și la 120 de ani încă era în putere. Tu nici nu ai 60 de ani și ești micuț și fragil, și bătut și prigonit, Și apropo, nu ți-am văzut niciodată fața strălucind!

Pavel pare să răspundă la o astfel de replică în cap.4. Dar deocamdată reținem această idee foarte importantă: slava Noului Legământ deși o slavă eternă și superioară slavei lui Moise, este o slavă ascunsă în vase de lut. Cei din jur nu pot vedea slava chipului lui Hristos din noi, și nici măcar noi nu o putem vedea. Și acest lucru este spre binele nostru. Suntem păziți pe de o parte de mândrie, iar pe de altă parte de idolatrizarea slujitorilor lui Dumnezeu.

Lui Pavel nu îi strălucea fața, dar el era schimbat înlăuntrul lui din slavă în slavă, în același chip al Lui, prin Duhul Domnului. Deși omul de afară îmbătrânea, și nu rămânea tânăr ca al lui Moise, omul dinlăuntru se înnoia în fiecare zi. Pavel nu se simte astfel complexat de slava vizibilă a lui Moise și nici de vigoarea trupului lui la 120 de ani și nici de protecția primită în fața lui Faraon și în fața poporului. Pavel știe că Noul Legământ care are o slavă eternă a adus și niște schimbări majore în planul lui Dumnezeu. Și o schimbare majoră are accentul pus pe o slavă ascunsă, și pe ceea ce se petrece în inima omului. Și nu erau doar vorbe. După cum vom vedea în cap.4, argumentul său era crucea lui Hristos. Căci ce slavă vizibilă este la cruce? Cu toate acestea, acolo se găsește slava eternă de care tot vorbește.

Credincioșia față de slujba primită în mijlocul suferințelor (4:1-6:10)

Dacă în pasajul 2:14-3:18 Pavel explică măreția și slava slujbei apostolice, slavă care îl eclipsează și pe Moise, în următoarea secțiune, el detaliază credincioșia lor față de slujba primită, greutățile slujbei, rolul acestor greutăți, precum și resursele pentru a răbda aceste greutăți.

Primul lucru pe care îl spune Pavel este că ei nu cad de oboseală. El nu spune că ei nu obolesc, ci că ei nu cad de oboseală. Oboseala apare din pricina greutăților pe care le presupune slujba. Aceste greutăți vor fi detaliate în mai multe pasaje din 2 Corinteni, respectiv:

- 4:7-12
- 6:1-10
- 11:22-29

Citind aceste pasaje, înțelegem repede de ce Pavel și colegii săi de slujire aveau motive întemeiate să obosească. Ei se aflau sub artileria diavolului care lovea mereu și mereu în ei. Și pentru ei atunci și acolo, prigoana fizică era arma cel mai des folosită de cel rău împotriva lor. Atâtea împotriviri, atâtea pericole, atâta suferință, și toate acestea pe termen lung: cum să nu obosești? Ei simțeau oboseala în lupta spirituală, dar nu cădeau de oboseală. Și acest lucru ne interesează pe noi: care era secretul lor de nu cădeau de oboseală, de nu dădeau înapoi, de nu slăbeau motoarele, de nu renunțau. Dar nu doar că nu renunțau dar rămâneau la fel de hotărâți și de plini de curaj și entuziam în vestirea Evangheliei. Iată ce ne spune Pavel în 1 Tes.2:1-2:

- *Voi înșivă știți, fraților, că venirea noastră la voi n-a fost zadarnică. După ce am suferit și am fost batjocoriți în Filipi, cum știți, am venit plini de încredere în Dumnezeu nostru, să vestim Evanghelia în mijlocul multor lupte.*

Pavel este prigonit și batjocorit în Filipi din pricina Evangheliei. Și se duce în Tesalonic unde îl așteaptă din nou multe lupte. Cu toate acestea, el vine în Tesalonic plin de încredere și vestește Evanghelia cu multă îndrăzneală. El nu se lasă descurajat de atacul spiritual din Filipi, și nu doar că nu renunță, dar nici nu își pierde entuziasmul vestirii Cuvântului. El învinge oboseala. Care era secretul lui? Care erau resursele lui?

Secretul lui se găsește în motivația sa. Pentru a învinge o presiune foarte mare este nevoie de o motivație mai mare decât presiunea respectivă. Presiunea celui rău față de Pavel pentru a-l face să o lase mai moale cu propovăduirea Cuvântului era imensă! Dar motivația lui Pavel pentru vestirea Cuvântului era și mai mare! Și aici era secretul lui. Dar care erau resursele sale motivaționale? Ele sunt mai multe. Prima este relatată în 4:1:

- *De aceea, fiindcă avem slujba aceasta, după îndurarea pe care am căpătat-o, noi nu cădem de oboseală.*

Pavel era conștient de:

1. Slava și măreția slujbei propovăduirii Cuvântului
2. Faptul că primirea acestei slujbe a fost un har nemeritat

Deci, primul lucru: conștiența slavei slujbei primite. Și acum înțelegem rolul cap.3. Versetul 1 ne explică rolul acestui capitol. Slava slujbei era o resursă pentru Pavel ca să nu cadă de oboseală. El avea o slujbă cu mult mai slăvită și mai importantă decât a lui Moise. Cum să renunțe la ea? Cum să cadă de oboseală? Și într-adevăr, cum să renunți la o asemenea slujbă? S pricepi că slujba ta este mai mare decât a lui Moise și că este de fapt cea mai înaltă slujbă din istoria omenirii, și că nimeni nu a avut și nu va avea o slujbă mai înaltă, și pur și simplu să îți dai demisia? Pavel își prețuia slujba primită și cunoștea slava ei. De aceea, nici o altă slujbă, sau ocupație, sau mod de a fi pe acest pământ nu reprezenta o alternativă. El primea toate celelalte oferte de a trăi pe acest pământ ca pe un gunoi. El fusese angajat de Însuși Dumnezeu pentru a împlini o slujbă mai mare decât cea a lui Moise! Cum să dea înapoi? Cum să cadă de oboseală? Și Pavel semnase un contract cu Marele Angajator. Pavel acceptase slujba și își luase angajamentul să o ducă până la capăt. Dacă era să o respingă, trebuia să o facă de la început. Dar acum după ce intrase în joc, după ce vestise la așa de mulți oameni Evanghelia, cum să dea înapoi? Era un drum fără întoarcere pentru Pavel! Și dacă ar fi dat înapoi, nu ar fi putut rămâne neutru, ci ar fi devenit de fapt angajatul diavolului, și ar fi lucrat din nou împotriva Bisericii lui Dumnezeu. Fusese înainte de convertire angajatul diavolului împlinindu-i, fără să știe, voia și luptând cu toate darurile sale împotriva Bisericii lui Hristos. Făcuse odată acest lucru, și nu mai vroia să se întoarcă la această umilință. Până la sfârșitul vieții Pavel a trăit cu amintirea aceasta dureroasă în suflet: că a prigonit Biserica Domnului. Să se întoarcă în acel iad? Să se întoarcă la acea umilință? Nicidecum! Să renunțe la o slujbă mai slăvită decât a lui Moise pentru a redeveni angajatul celui care i-a furat jumătate din viață și l-a umilit făcându-l să lupte împotriva Bisericii preaiubite a Domnului? Nicidecum!

Și la faptul că slujba era așa de slăvită și era o asemenea onoare, Pavel mai știa că ea fusese primită prin îndurarea lui Dumnezeu și nu prin meritele sau eforturile sale. Nu era o slujbă câștigată sau căpătată de Pavel. Am discutat deja cum Dumnezeu l-a chemat pe Pavel în lucrare, pe când el prigonea Biserica lui Hristos, tocmai pentru a nu putea căuta în sine nici cel mai mic merit. El era cel dintâi păcătos, anticristul secolului întâi. Domnul i s-a revelat direct și l-a chemat. Ce merite putea invoca Pavel? Și cât de mare a fost îndurarea primită? Hristos a murit pentru el, și l-a chemat pe el, cel dintâi păcătos, la cea mai înaltă slujbă din istoria omenirii! Ce har! Câtă îndurare. Pavel ar fi fost mulțumit și veșnic recunoscător dacă Domnul doar l-ar fi iertat și i-ar fi dat voie să primească cea mai neînsemnată slujbă din Biserică, și să stea măcar la ușa Raiului. Dar Domnul în, marea s-a îndurare, nu doar că l-a iertat, ci i-a dat pe pământ o slujbă mai slăvită ca cea mai înaltă slujbă di Vechiul Testament, și prin ea, îl chema să primească slava eternă a lui Hristos, și să șadă o eternitate alături de Hristos, la dreapta Tatălui. Câtă îndurare și generozitate din partea lui Dumnezeu. Cel ce prigonișe Biserica Domnului primise slujba de a pune temelie Bisericii și de a fi cel mai

important slujitor al acestei Bisericii. Oh, cât de mare a fost îndurarea Domnului pentru Pavel! Și cât de bine vedea sufletul lui Pavel acest lucru! Și să dea înapoi, și să dea cu piciorul la această îndurare? Pavel nu se vedea pe sine făcându-i un serviciu, un favor Domnului prin slujba sa, ci vedea în această slujbă o imensă onoare și îndurare, El era cel îndatorat Domnului pentru slujba primită, și nu Domnul îi era dator lui Pavel că îi împlinea slujba. Pavel știa foarte bine că Domnul poate împlini planul său pentru Biserica Sa cu sau fără el, și dacă dă înapoi, va chema imediat pe altcineva să primească slujba. Când Saul a nesocotit slujba de Uns al Domnului, el a fost cel care a pierdut. Domnul nu a intrat în criză. Domnul l-a chemat pe David care a împlinit toată voia Sa. Saul din Tars nu vroia să repete istoria lui Saul de altădată. Ce slujbă primise, și o primise fără nici un merit și doar prin marea îndurare a Domnului! Cum să dea înapoi? Cum să renunțe? Cum să cadă de oboseală?

Pavel era conștient de slava slujbei sale. Dar Pavel trebuia să rămână în continuare smerit. Observăm că nu era o soluție bună pentru a-l ține smerit diminuarea conștientizării rolului său în planul lui Dumnezeu, căci această conștientizare era o imensă resursă. Cu siguranță că dacă Pavel se vedea făcând ceva mărunț și neglijabil în planul lui Dumnezeu, ar fi căzut de oboseală în fața unor asemenea împotriviri. În fiecare om există balanța motivațională. Pur și simplu nu putem plăti un preț imens de suferință pentru un lucru care nu merită acel preț. Motivația trebuia să fie mai mare decât suferința. Și pentru aceasta, semnificația slujbei, rostul pentru care suferim, trebuie să fie mai mare decât suferința. Pavel trebuia să știe cât de important era rolul lui în planul lui Dumnezeu, chiar dacă acest lucru deschidea o altă luptă spirituală pe viață și pe moarte: lupta cu mândria! Pavel va vorbi mai târziu și despre această luptă. Și cât de mare era această luptă în Pavel, căci Pavel cultivase în firea lui pământească, înainte de convertire, atâta mândrie și afirmare de sine. Dar Domnul nu-i ascunde slava slujbei pentru a-l ajuta să învingă ispita mândriei. Nu, ci Domnul îi descoperă slava slujbei pentru a-l ajuta să învingă oboseala! Iar pentru mândrie găsește un alt tratament și îi dă alte resurse. Trecutul rușinos înainte de convertire și țepușul din carne! Dar Domnul VREA ca Pavel să știe slava slujbei sale. Pavel avea nevoie de această resursă pentru a învinge oboseală și a birui atacurile celui rău. Și legat de împotrivirile diavolului, chiar aceste împotriviri îi arătau lui Pavel cât de măreață și importantă era slujba lui, căci dacă nu ar fi fost așa de importantă și nu ar fi avut un asemenea impact benefic pentru Casa Domnului, atunci de ce l-ar fi mai urmărit cel rău cu atâta furie în fiecare zi, la fiecare pas și ar fi apelat la atâtea lucruri pentru a-l descuraja și a-l face să renunțe la propovăduirea Cuvântului? Pentru ce ar fi mobilizat o întreagă cetate (Efes) împotriva lui? Deci măreția slujbei lui Pavel era dovedită atât de Dumnezeu cât și de împotrivirile celui rău? Domnul îi revelase direct măreția acestei slujbe, iar diavolul îi transmitea același mesaj prin dimensiunea împotrivirii sale. Pavel trebuia să cunoască și să păstreze în inima sa măreția, slava și unicitatea slujbei primite. Dacă dădea înapoi, și revenea apoi la Domnul, putea primi o altă slujbă în Biserică, poate chiar de păstor, dar nu mai putea primi slujba apostolică. Aceasta era unică. Nu mai exista a doua șansă. Acum sau niciodată! Era singurul tren. Pavel nu putea să nu urce în el și nici să coboare. Slujba sa era măreață, slăvită și unică! De aceea, nu cădea de oboseală.

Cel rău știa aceste lucruri, și cu siguranță el încerca să îi diminueze slava slujbei primite în mintea lui Pavel. Dacă aceasta era o resursă pentru Pavel atunci cel rău cu siguranță încerca să lovească în ea. Cel rău știe cum funcționăm și că în fața presiunilor sale putem rezista doar cu o motivație mai puternică. Și știe ce anume ne motivează să rămânem tari în fața ispitei. Și el va lovi exact în acele resurse motivaționale. Și de aceea, prima grijă este ca resursele să fie de la Dumnezeu și nu de la noi. Iar a doua grijă este ca resursele de la Dumnezeu să le păstrăm vii în mintea noastră. Putem să ne motivăm prin resurse care nu sunt autentice. De exemplu dacă îl slujim pe Dumnezeu cu credința că El ne va proteja de anumite suferințe pentru că Îl slujim, atunci ne aflăm în pericol! La un moment dat, cel rău va aduce în viața noastră acele suferințe de care noi credem că Domnul ne va proteja pentru că Îl slujim, și atunci nivelul nostru motivațional va scădea considerabil (vezi istoria lui Iov care credea că Domnul îl va păzi de necazuri mari, dacă el trăiește în ascultare de Domnul...). Deci mare grijă ca resursele motivaționale să fie autentice, de la Dumnezeu. Pavel nu se amăgea singur că are o slujbă mai mare ca a lui Moise. El primise prin revelație acest lucru. Și resursele adevărate, primite de la Dumnezeu să le păstrăm în mintea noastră. Pavel își amintea mereu de slava și măreția slujbei primite. Această continuă reamintire îi ținea sus nivelul motivațional. Cu siguranță că cel rău încerca să-l determine pe Pavel să uite de unicitatea și slava slujbei primite și să se vadă pe sine cât mai neînsemnat și puțin important în planul lui Dumnezeu, ba chiar să se vadă ca pe cineva care se află în treabă și suferă din pricina prostiei lui și nu din pricina lui Hristos! Pavel nu ar fi putut îndura atâta suferință dacă nu era conștient de rolul său în planul lui Dumnezeu și că această suferință era pentru Hristos și planurile Sale eterne și glorioase! Legat de acest aspect, observăm că Domnul a vrut ca toți slujitorii Săi să fie conștienți de măreția slujbei primite. Ne aducem aminte de Avraam cum de la început i-a spus că în el va binecuvînta toate familiile pământului. Ne aducem aminte de Moise, cum Domnul i-a spus că el va izbăvitorul și că el va fi ca Dumnezeu pentru popor. Ne aducem aminte de David care a fost înștiințat de tânăr că este chemat să fie Păstorul poporului Domnului și Unsul Domnului pe pământ alături de marele preot. Ne aducem aminte de Ieremia care de tânăr a fost înștiințat că a fost ales de Domnul din pânțelele mamei pentru a fi profet al Neamurilor. Ne aducem aminte de Iosif care a fost înștiințat de mic că va fi patriarh al familiei sale. Domnul nu a ascuns de slujitorii săi măreția slujbei pentru a-i ține smeriți. Ei trebuiau să știe importanța, unicitatea și slava slujbei pentru a birui oboseala izvorâtă din împotrivirile diavolului. David s-a dus la Filistenii când a uitat promisiunea și chemarea lui Dumnezeu. El s-a văzut un om fugărit de Saul și a fugit să își scape viața. Domnul nu vrea să uităm cine suntem și pentru ce ne-a chemat în planurile Sale, măcar că acest lucru ne stimulează ispita mândriei. El va găsi un alt leac pentru această ispită, dar nu ne va ascunde importanța rolului nostru în planul lui Dumnezeu. Avem nevoie de acest lucru!

Dar acesta era Pavel! Dar cum rămâne cu noi? Noi nu am primit și nici nu vom putea primi vreodată slujba apostolică, unică în istorie. Ce relevanță au toate aceste lucruri despre Pavel pentru noi? Au relevanță măcar din trei perspective:

1. În mic, fiecare din noi suntem ca Pavel. Prin păcatele noastre înainte de convertire și după convertire am lovit în planurile lui Dumnezeu, în Biserica Sa. Am fost

prigonitori ai Bisericii lui Dumnezeu. Prin felul nostru păcătos am fost o fereastră spirituală prin care Satana a putut lovi în Biserica lui Hristos. Uneori am lovit direct, prin faptul că am intimidat pe creștini sau am descurajat pe alți oameni să citească Biblia sau să meargă la Biserică. Am ironizat pe cei credincioși, am batjocorit pe cei care trăiau în curăție, am amenințat pe cei apropiați care s-au întors la Domnul. Dar Satana a lucrat și indirect prin noi. Prin felul nostru de a fi am participat la mersul lumii acesteia care definește normalitatea ca fiind o viață cu omul în centru și Dumnezeu departe. Acest mers al lumii exercită o teribilă presiune de grup asupra minorității credincioșilor care, punându-l pe Dumnezeu în centru, sunt văzuți ca anormali. Am participat deci la prigoana spirituală asupra sfinților. Prin păcatele noastre am amplificat răul din lumea aceasta și am primit puterea Satanei de a lucra în această lume, iar ținta manifestării puterii sale este, desigur, Biserica Domnului. După ce ne-am întors la Domnul prin păcatele noastre am descurajat pe sfinți, și am devenit din interior un aliat al Satanei. Am contribuit la slăbirea rezistenței spirituale a Bisericii și am devenit un canal prin care cel rău a putut aduce tulburare și amărăciune. Am fost pricini de păcătuire pentru frați. Prin dualitatea noastră am încurajat fariseismul și religiozitatea. Prin inconsecvența noastră am propus un model fals de creștin dedicat și prin nevegherile noastre am intrat în capcane, care au devenit pricină de necaz pentru Biserica Domnului. Prin sfaturile noastre greșite am pus poveri false pe trupul lui Hristos sau am împins pe frați spre diferite capcane. Prin păcatele noastre am stricat mărturia Bisericii față de lume, am umbrat lumina și slava Bisericii în lume. Nu doar Pavel a fost prigonitor al lui Hristos și al Bisericii, ci și fiecare din noi. Nu doar Pavel trebuia să se simtă cel mai neînsemnat dintre toți sfinții și cel dintâi păcătos, ci și fiecare din noi. Căci fiecare din noi ne cunoaștem cel mai bine păcatele noastre. Le cunoaștem din interior în hidoșenia și urâciunea lor. De aceea, e onest ca fiecare să se privească pe sine cel dintâi păcătos. Și în cele din urmă, nu doar evreii l-au răstignit pe Hristos, ci fiecare din noi. Păcatele noastre l-au răstignit. Păcatele noastre au cauzat moartea Sa pe cruce, care nu ar fi avut loc dacă noi nu am fi ales calea păcatului. Și păcatele noastre, îndreptate împotriva lui Dumnezeu și a Bisericii sale, au fost atât de grave încât au cerut peste noi iadul, o pedeapsă eternă, și singura soluție pentru ispășirea lor a fost moartea Fiului lui Dumnezeu. Da, suntem prigonitori ai Bisericii lui Hristos ca Pavel. Dar ce a făcut Dumnezeu cu noi? Ce a făcut și cu Pavel! A trimis pe Fiul Său să moară pentru noi, și apoi ne-a căutat și ni s-a revelat. Noi umblam pe drumul Damascului lumii acesteia și prigoneam, prin felul nostru de a fi, pe sfinți. Dar pe acest drum Domnul ne-a căutat și ni s-a revelat. Nu noi l-am căutat pe El, ci El ne-a căutat și ni s-a revelat. Și, apoi, nu ne-a dăruit doar iertarea, ci și onoarea de a fi un mădular al Bisericii lui Hristos și de a participa la zidirea Bisericii Sale. Ne-a încredințat mesajul mântuirii și ne-a trimis în lume cu acest mesaj. Nu am primit slujba apostolică, dar am primit o slujbă asemănătoare și extrem de prețioasă în Trupul lui Hristos. Fiecare credincios este chemat să fie martor al învierii. Fiecare a primit în dar această slujbă. Și este o slujbă slăvită și măreață, primită prin îndurarea lui Dumnezeu. Și dacă am vedea ca Pavel în mod

clar cine suntem, ce merităm și ce am primit în schimb prin harul lui Dumnezeu, nici noi nu am cădea de oboseală. Chiar dacă nu avem slujba apostolică, avem o slujbă atât de prețioasă și atât de slăvită. Biserica este câștigată prin sângele lui Hristos. Suntem chemați să slujim această Biserică. Nu poate exista o slujbă mai înaltă, mai măreață. Și din această perspectivă, pentru că suntem slujitori ai umbrei și nu ai realității, slujba noastră poate fi considerată mai slăvită ca slujba lui Moise. Dacă am vedea toate aceste lucruri:

- grozăvia păcatului nostru, că am fost prigonitori ai Bisericii Domnului, vrednici de moarte, și că prin noi înșine, am meritat, merităm și vom merita doar IADUL ETERN. Nimic din noi nu poate schimba această realitate: suntem cei dintâi păcătoși și merităm iadul. Nu putem îmbunătăți prin noi această stare de fapt. Este o realitate implacabilă a ființării noastre sub soare;
- prețul plătit de Hristos pentru a fi iertați;
- Faptul că prin marea Sa îndurare nu am primit doar iertarea, ci și onoarea de a fi slujitori ai Bisericii sale;
- Măreția și slava slujbei de a propovădui mesajul crucii și de a zidi templul în care Dumnezeu va locui toate veșnicile.

Atunci, și noi, ca și Pavel, nu am cădea de oboseală.

2. Ne aducem aminte de principiul învățat din viața lui David. Prin David Domnul a binecuvântat întreg pământul și întreaga istorie. Dar am descoperit că Domnul vrea să facă acest lucru cu fiecare din noi. Fiecare om care se naște, dacă urmează modelul credincioșiei davidice, va deveni un vas prin care Dumnezeu va binecuvânta întreg pământul. și o va face nu neapărat vizibil, cum a făcut-o de exemplu prin Luther, ci nevăzut prin ceea ce se întâmplă în văzduh și noi nu vedem. Pavel a urmat exemplul davidic și a fost un vas prin care Domnul a binecuvântat întreg pământul și întreaga istorie. În mic, suntem un Pavel. Dar Domnul vrea să fim un vas mare asemenea lui Pavel prin care să inunde cu binecuvântare tot pământul. Deci, deși nu avem slujba apostolică ca lui Pavel, primim chemarea de a fi o binecuvântare pentru tot pământul. Domnul a vrut ca să binecuvânteze tot pământul nu doar prin Avraam, ci și prin toți fiii săi spirituali. Nu există deci chemări mici și neînsemnate în trupul lui Hristos. fiecare primește o chemare măreață ca a lui Avraam, David și Pavel de a fi o binecuvântare pentru tot pământul. Modalitatea poate fi diferită, dar chemarea rămâne aceeași.
3. Fiecare este unic și primește o chemare unică. Prin fiecare în parte Domnul vrea să reveleze ceva special din El și să binecuvânteze pământul printr-o modalitate și formă unică. Da, Pavel a primit slujba apostolică, unică în istorie. Noi nu vom putea primi această slujbă, dar și noi vom primi o chemare unică pe care nimeni nu

o va primi în istorie. De aceea, dincolo de chemarea generală de a fi slujitori ai Bisericii lui Hristos, fiecare primește o chemare unică și irepetabilă în istorie. De aceea, nu trebuie să cădem de oboseală.

Deci tot ce scrie Pavel este atât de relevant pentru noi. Și era atât de relevant pentru corinteni. Pavel era în linia întâi a bătăliei, dar și ei fuseseră chemați să fie părtași ai acestei slujbe. De aceea slava slujbei este descrisă nu doar pentru a pricepe importanța lui Pavel în planul lui Dumnezeu, ci și importanța fiecăruia din noi în același plan al lui Dumnezeu. În vechime, Moise primise revelații speciale și doar el avea un acces privilegiat în Sfânta Sfințelor. În Noul Legământ toți avem prin Duhul acces liber în Sfânta Sfințelor. În vechime, doar David era Unsul Domnului, dar acum toți suntem uniți cu Duhul Sfânt, chemați să Îl reprezentăm pe Domnul și să păstorim Biserica Domnului. În vechime, doar unul era împăratul în Israel, dar acum toți formăm o preoție împărătească. Fiecare e chemat să fie preot și împărat al Domnului pe pământ. Cu siguranță că și în vechime, fiecare credincios din Israel avea chemarea de a purta Numele Domnului, dar în Noul Legământ este mult mai clar acest lucru.

În 4:2 Pavel insistă din nou pe credințioșia lor față de slujba primită. Pavel nu cade de oboseală ci rămâne credincios subiectului primit. Ei nu strică Cuvântul, ei nu se arată pe ei înșiși, ci arată adevărul. Am comentat acest lucru pe larg când am studiat 3:17. Pavel reia tema și în cap.4., deci este o temă importantă. El propovăduiește adevărul înaintea lui Dumnezeu și nu are motive sau interese ascunse. În același timp nu propovăduiește adevărul într-un mod brutal sau neînțelept, ci el se face vrednic să fie primit de orice cuget omenesc. Ce echilibru minunat! Pavel este credincios adevărului și nu îl compromite. În același timp ține cont și de cugetul ascultătorului și propovăduiește adevărul astfel încât acest adevăr să poată fi primit de cugetul ascultătorului. Pentru a se face vrednic de a fi primit de orice cuget omenesc, Pavel ține cont de realitatea cugetului sau conștiinței umane. Și astfel el ține cont de:

- Capacitatea de înțelegere a cugetului
- De dimensiunea culturală a cugetului
- De rațiunea cugetului
- De sensibilitatea cugetului
- De valoarea intrinsecă a cugetului

Și astfel mesajul său este unul credibil și rațional, susținut de argumente puternice. Este un mesaj coerent și rațional care ține cont de raționalitatea cugetului. Mesajul lui Pavel poate fi înțeles de auditoriu. El ține cont de capacitatea de înțelegere și folosește un limbaj cunoscut și accesibil auditoriului. Mesajul lui Pavel este transcultural. Pavel știe cum să se raporteze la cultura auditoriului, cum să o respecte, cum să răscumpere prin adevăr ce este bun în acea cultură și cum să folosească acele elemente bune pentru susținerea mesajului său.

Pavel îmbracă în același timp mesajul în dragoste și respect, Pavel nici nu judecă și nici nu este arogant. Mesajul dragostei lui Dumnezeu este transmis ținându-se cont de nivelul de înțelegere al auditoriului. Și Pavel face toate aceste lucruri și ține cont de toate sensibilitățile cugetului fără a compromite mesajul. Ce credincioșie! Ce performanță!

Apar însă două posibile obiecții, obiecții legate una de alta:

- a) Dacă mesajul lor e mai măreț ca cel al lui Moise, de ce este respins de lume?
- b) Dacă ei sunt slujitorii lui Dumnezeu, într-un mod mai special ca Moise, de ce există atâta suferință în viața lor - suferință cauzată de lumea care respinge mesajul?

Pavel răspunde în cele ce urmează la cele două posibile obiecții. Pavel explică mai întâi de ce lumea nu este receptivă la mesajul Evangheliei. Acest lucru nu se întâmplă pentru că Evanghelia nu are putere, ba din contra Evanghelia luminează cu putere în lume. Evanghelia este Evanghelia slavei lui Isus Hristos, care este chipul lui Dumnezeu. Ea nu este doar un mesaj. Este mesajul lui Dumnezeu către oameni, și acest mesaj este însuflit de Duhul lui Dumnezeu și puterea lui Dumnezeu. Mesajul Evangheliei este mai mult decât informație, este ceva dincolo de informație. Prin intermediul acestei informații se revarsă viața din Dumnezeu către oameni, lumina din Dumnezeu către oameni. Hristos este chipul lui Dumnezeu și slava sa oglindește slava dumnezeirii. Evanghelia poartă lumina acestei slave. Deci este o lumină foarte intensă și foarte clară care luminează către orice om. Atunci de ce oamenii nu văd această lumină?

Lumina este suficient de intensă ca să nască credința mântuitoare dar suficient de palidă pentru a fi respinsă. Domnul nu vrea să constrângă lumea că creadă în El. Domnul vrea să fie ales de bunăvoie, și astfel cineva poate răspunde cu necredință la revelația divină, și dacă răspunde cu necredință atunci mintea sa este orbită de dumnezeul veacului acestuia ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei. Diavolul este cel care orbește inima omului ca să nu vadă slava Evangheliei. Dar diavolul are această putere din pricina necredinței oamenilor. Credința aduce mai multă lumină, dare necredința aduce mai mult întuneric. Evreii care l-au respins pe Isus s-au împietrit și mintea lor a devenit și mai oarbă, mai întunecată. Lumea răspunde cu necredință la revelația divină. Ea răspunde cu necredință la revelația generală (prin creație și conștiință – vezi Romani 1-2) și răspunde cu necredință și la revelația prin Hristos. Și atunci mintea lor necredincioasă este orbită de cel rău. Cel rău nu poate aduce pu și simplu orbirea. Orbirea este în strânsă legătură cu necredința oamenilor.

Pavel folosește un verset din Genesa: Dumnezeu care a zis: Să lumineze lumina din întuneric, ne-a luminat inimile pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos. De ce face Pavel această paralelă cu creația din Genesa? Paralela ar putea fi următoarea: Același Dumnezeu care a adus lumină în întuneric și a făcut o creație minunată care să reflecte slava Sa, acum a făcut o a doua creație cu același scop. La fel cum prima creația a pornit dintr-un spațiu al întunericului și a adus lumina slavei lui Dumnezeu cu sine, la fel se întâmplă și acum. Biserica este o a doua creație. Ea fost născută din moarte, din întuneric. În întunericul oamenilor Domnul a adus lumina ca această

lumină să facă să strălucească slava Sa în lume. Pare să fie o paralelă între Adam și Hristos: în prima creația, cununa creației era Adam care era făcut după chipul și asemnarea lui Dumnezeu. Adam oglindea, din toată creația, cel mai bine slava lui Dumnezeu, el era așezat în mijlocul creației pentru a oglindi acest chip al lui Dumnezeu. Elementele creației făceau să strălucească pe chipul lui Adam slava lui Dumnezeu. Cununa celei de-a doua creații este Hristos. El este al doilea Adam. Hristos este și el așezat în mijlocul unei noi creații: El este Capul unui Trup, El este piatra unghiulară a unui Templu. El este soțul unei Mirese. Rolul creației în care este așezat Hristos este să facă să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos. De această dată numai vorbim de strălucirea feței lui Moise, ci de strălucirea feței lui Isus. De această dată nu este cineva după chipul și asemnarea lui Dumnezeu, ci însuși chipul lui Dumnezeu. Slava noii creații în Hristos este mai mare atât decât slava Vechiului Legământ dar este mai mare și decât slava creației inițiale. Deci această paralelă cu prima creație ne ajută să înțelegem cât de intensă este lumina slavei Evangheliei, și în același timp ne arată rolul nostru în această nouă creație. Elementele din prima creației nu arătau spre sine, ci spre Domnul. Ele făceau să strălucească lumina slavei lui Dumnezeu pe fața lui Adam. În a doua creație noi jucăm rolul acelor elemente ale creației. Prin noi lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu strălucește mai intens pe fața lui Hristos. Noi nu suntem meniți să strălucim în sine și să arătăm spre noi. Noi nu facem altceva decât să revelăm mai mult din slava lui Dumnezeu oglindită în Hristos. Dumnezeu ne-a luminat inimile ca Hristos să strălucească mai mult și să fie proslăvit mai mult. Domnul nu ne-a luminat inimile pentru ca noi să strălucim spre slava noastră. De aceea, Pavel înțelegând rolul său în această a doua creație nu se propovăduiește pe sine, ci pe Hristos. Este o așa mare eliberare să știm că noi trebuie să facem să strălucască slava pe chipul lui Hristos, și nu pe chipul nostru. În noi oamenii nu trebuie să vadă perfecțiunea și nici cât de minunați suntem noi. Ci în noi, oamenii trebuie să vadă harul lui Dumnezeu: cum acest har ne iartă, ne vindecă, ne rabdă, ne transformă. Cununa noii creației este Hristos, iar noi suntem doar elemente care pun mai bine în lumină slava lui Hristos. De aceea, puterea mărturiei noastre nu stă într-o reputație impecabilă. Desigur, mesajul nostru e credibil în măsura în care îl trăim. Dar mesajul nostru este un mesaj al harului și un mesaj al slavei lui Hristos și nu al reputației noastre. Nu reputația noastră dă putere lucrării noastre ci măsura în care reușim să arătăm spre Hristos, și nu spre noi înșine. Și nu putem arăta și spre Hristos și spre sine. Hristos și harul Său strălucesc în noi când noi scădem și El crește. Oamenii trebuie să cunoască adevărul despre noi, ca să poată vedea în noi cu claritate adevărul lui Hristos. Și adevărul despre noi este că suntem cei dintâi păcătoși care suntem iertați și transformați de harul lui Dumnezeu. Dacă privirea oamenilor poposește asupra noastră, menirea noastră este compromisă. Acum este adevărat că oamenii ne pot idolatriza, chiar dacă noi arătăm spre Hristos și nu spre noi înșine. Dar grija noastră trebuie să fie aceasta: să arătăm spre Hristos și doar spre El. Povestea noastră trebuie să arate cât de mare este Domnul și cât de mici suntem noi, cât de mare e harul Său și cât de nevrednici suntem noi. Și aceasta este de fapt povestea fiecăruia dintre noi. Nu există eroi în Hristos, ci doar mari păcătoși și un mare Salvator. În Efeseni cap.2 Pavel ne spune lămurit că prin răscumpărarea noastră Domnul Își va arăta nemărginita bogăție a harului și îndurării Sale. Și acest lucru este posibil prin contrastul dintre ceea ce suntem și merităm și ceea ce primim în Hristos. Deci când privesc la noi, îngerii văd îndurarea și bunătatea fără margini a Creatorului. Ei nu sunt impresionați de noi,

ci de Domnul. Noi nu suntem eroii ci păcătoșii care fac să strălucească harul lui Dumnezeu. har care nu doar ne iartă, ci și transformă după chipul lui Hristos. și în procesul transformării tot acest har ne convinge mereu și mereu să acceptăm schimbarea. Și are răbdare, și se luptă cu încăpățânarea și răzvrătirea noastră mereu și mereu. Și ne primește înapoi când ne abatem de la El și o ia din nou de la capăt, și nu obosește iertând, vindecând, motivând. Deci și în procesul transformării strălucește tot Domnul. E adevărat că acest proces se face prin colaborare cu noi, cu alegerile credinței noastre. Dar nu e vorba doar de puterea lui Dumnezeu prin alegerile noastre, însăși alegerile noastre sunt posibile prin Dumnezeu. Căci spre deosebire de Hristos care era într-o fire asemănătoare cu a păcatului și alegea mereu vocea Duhului, dar ca unul care nu era infecat de păcat, noi suntem infectați de păcat până în cele mai mici unghere ale ființei noastre și însăși mecanismul alegerii este infecat. El este puternic înclinat spre răzvrătire și rebeliune. Motivațiile și atitudinile acestui mecanism sunt profund infectate de păcat. Procesul transformării noastre include vindecarea modului în care alegem. Și în această vindecare partea noastră, deși reală, rămâne atât de mică, încât doar harul Lui strălucește. Iată de ce Pavel ne spune că însăși credința e un har. această afirmație nu exclude faptul că este o parte a alegerii care ține de noi și nu declară predestinarea în mântuire. Această afirmație ne ajută să înțelegem că în răscumpărarea în Hristos credința noastră este acel 0,00000.....1%, și că în credința noastră partea alegerii noastre este acel 0,000000.....1%, care în sine nu poate fi considerat un merit, și care oricum este atât de mic în ansamblul aceea ce face Dumnezeu. Deci mântuirea este 100% prin har, căci partea noastră nu e considerată nicidecum un merit, iar această parte este 0,00000.....1% din ceea ce se întâmplă în noi. De aceea de sus, se vede strălucind doar Hristos. Și tot același lucru trebuie să îl arătăm noi pe pământ. Dar cum face acest lucru Pavel, căci în întreaga epistolă el se laudă cu apostolia și performanțele sale apostolice. Pentru a arăta spre Hristos el nu neagă creșterea sa în Hristos. El închină și această creștere doar lui Hristos. El nu pomenește în această epistolă de trecutul său păcătos și nici nu face o listă cu păcatele sale de după convertire. De fapt el nu pomentește nici măcar un lucru greșit pe care el l-a făcut, ci el înalță doar creșterea sa în Hristos, dar o face arătând doar spre Hristos. Și dincolo de cuvintele folosite este desigur o problemă de atitudine, de CUM. Pavel putea vorbi despre creșterea sa amețitoare în Hristos fără să arate spre sine. Era nu doar o problemă de conținut (pe care îl putem analiza), ci și o problemă de atitudine (pe care o putem intui). Pavel își păstra sufletul smerit lângă cruce, și de acolo izvorau cuvintele sale. De aceea, arată spre Hristos și nu spre sine. Putem să vorbim despre păcatele noastre celorlalți și tot spre noi să arătăm. Putem ca în vorbele noastre să tot repetăm că doar Hristos merită slăvit și tot să mai arătăm spre noi. Putem arăta doar spre Hristos doar prin Hristos, doar prin harul Lui. Și aceasta dacă rămânem în inima noastră în genunchi lângă cruce și ne vedem mereu așa cum suntem, cei mai mari păcătoși mântuiți prin mila lui Dumnezeu. De acolo, din această atitudine sufletească putem înșirui doar creșterea noastră în Hristos și arătăm doar spre Hristos. Dar dacă stăm în picioare, lângă cruce atunci chiar dacă vom rosti doar despre înfrângerile noastre spirituale tot vom arăta și spre noi. Singura soluție este să rămânem în genunchi lângă cruce. Cu cât suntem mai smeriți în genunchi lângă cruce cu atât Hristos poate lucra cu mai multă putere prin noi și Se poate propovădui pe Sine fără ca noi să-i umbrim slava. Dar după perioadele de constanță în ascultare, noi ne ridicăm în picioare lângă cruce. Suntem tot lângă cruce, dar nu mai suntem în genunchi, ci în picioare. Cumva

perioada de constanță în ascultare diun viața noastră ne-a făcut să ne vedem ceva mai buni, ceva mai meritoși, și mai puțin păcătoși? Atenție ne vedem doar ceva mai buni. Nu ne vedem perfecți și plini de merite, ci doar puțin, puțin mai buni și puțin, puțin mai meritoși. Și acolo este mândrie, mândrie care îl împiedică pe Hristos să lucreze prin noi pe deplin. Și atunci vom arăta și spre noi. Dar ce va urma este: Domnul ne va sta împotriva, căci nu mai suntem în smerenie. Și va urma un atac spiritual căruia nu-i vom face față și vom avea o cădere mai mare și vom fi din nou în genunchi la cruce, căci Domnul preferă un păcătos smerit decât un neprihănit mândru. Și tot așa. Oare nu acest lucru cere psalmistul:

- *Cine își cunoaște greșelile făcute din neștiință? Iartă-mi greșelile pe care nu le cunosc! Păzește de asemenea pe robul Tău de mândrie, ca să nu stăpânească ea peste mine! Atunci, voi fi fără prihană, nevinovat de păcate mari. (Ps.19:12-13)*

Mândria face parte din păcatele mari care generează în noi căderile mari.

Și aceasta spre binele nostru, căci Domnul știe că odată ce ne-am ridicat în picioare de lângă cruce, suntem în pericolul să ne îndepărtăm total de cruce. Dar minunea la Pavel este că el rămâne lângă cruce, chiar dacă are o constanță în ascultare copleșitoare și rămâne lângă cruce fără acele căderi rușinoase. Deci se poate și altfel decât cum este în viețile noastre. Am amintim deja o parte din resursele folosite de Pavel și faptul că el își amintește mereu cine este cu adevărat și vede atât de clar harul lui Dumnezeu atât în iertare, cât și în creșterea spirituală. Noi recunoaștem harul lui Dumnezeu în iertare mai ușor, dar îl recunoaștem mai greu în creșterea spirituală. Dar este același har care trebuie nu doar să ne țină la fel de smeriți, dar să ne facă și mai smeriți. Căci alături de harul iertării primim și harul transformării. Deci este o nouă măsură de har care ar trebuie să ne facă și mai smeriți, și să fim mai adânc în genunchiați lângă curce. Fiecare vindecare, fiecare zi trăită în ascultare, fiecare strop din cercetarea spirituală este o nouă măsură de har care trebuie să ne facă mai smeriți, ca fiecare iertare pe care o primim. Pavel vedea acest lucru și astfel, creșterea în Hristos îl ajuta să fie și mai îngenunchiat în fața crucii. Pavel înțelegea și vedea cu claritate harul. Și harul iertării și transformării este același, dar nemeritat, primit prin credința în Isus Hristos. Să ne aducem aminte situația în care ne luptam cu robia unui păcat și am comis din nou același păcat, deși am promis Domnului că nu îl vom mai face niciodată. Și atunci nu ne mai vine să mergem la Hristos să ne cerem iertare. Pe de o parte ne gândim dacă ne va mai ierta și primi, pe de altă parte ne gândim că nu putem garanta că nu vom mai comite păcatul din nou și atunci ne simțim ca niște ipocriți și farisei când ne cerem iertare și ne simțim falși în pocăința noastră. Care este totuși soluția ca să putem merge să ne cerem iertare? Credința în Isus Hristos, dar nu doar credința în moartea Sa ci și credința în învierea Sa. Trebuie să credem că Hristos a murit pentru toate păcatele și poate și vrea să ierte orice păcat. Dar apoi trebuie să credem că Hristos a înviat și că puterea învierii Sale este în noi și ne poate vindeca de orice boală spirituală, ne poate smulge din orice robie a păcatului, ne poate ajuta să biruim orice păcat! Și această credință în Hristos Isus ne va da curajul să ne apropiem de scaunul harului cu nădejde și îndrăzneală și să ne ancorăm toată nădejdea noastră DOAR în Hristos și atunci când este vorba de iertarea noastră și atunci când este vorba de vindecarea și transformarea noastră. Atât iertarea cât și transformarea noastră sunt

doar prin Hristos, prin același har primit prin credință. Dar practica pare să contrazică acest lucru. Când e vorba de iertare, îngenunchiem și spunem: iartă-mă! Dar când e vorba de vindecare trebuie să ne luptăm până la sânge împotriva ispitei, și alegem din nou și din nou, și parcă e altfel și e mult mai greu, și parcă partea noastră e mai reală și, de ce nu, mai mare decât atunci când îngenunchiem și spunem: iartă-mă! Cum să vedem harul lui Dumnezeu la fel de mare în vindecare ca în iertare când totuși partea noastră în vindecare pare a fi mult mare. Dar am spus PARE, căci poate că doar PARE. Poate nu vedem noi cum trebuie. Oare ce înseamnă că Hristos trăiește prin noi? Oare înseamnă că El ne dă puterea și noi alegem să folosim această putere? Sau oare nu cumva Hristos este chiar în spatele acelor alegeri pe care noi le vedem ca fiind ale noastre? Oare ce înseamnă o alegere? Oare ce înseamnă mecanismul unei alegeri? Oare în iertarea este doar credința în Hristos, iar în vindecare este credința în Hristos și alegerea noastră de a lupta cu păcatul? Este adevărat că alegerea de a lupta cu păcatul este o manifestare a credinței în Hristos. Dar recunosc că atunci când privesc la mine, în procesul pocăinței și iertării văd atât de clar acel gest de capitulare în fața crucii, și că îmi pun toată nădejdea în Hristos și că prin credința în El sunt iertat. Dar în procesul vindecării Petru ne spune: dați-vă și voi toate silințele. Și așa și este: văd cum trebuie să facem alegeri și să mă lupt cu toată ființa mea și până la sânge împotriva păcatului și Îl văd pe Hristos și harul Lui, dar atât de clar ca la cruce. În procesul vindecării contribuția mea pare a fi mai mult decât acel gest de capitulare. Dar oare pentru că este așa? Sau pentru că nu văd eu cum trebuie? Oare Hristos când trăiește în noi oare nu trăiește în însăși mecanismul alegerii? și oare nu El este de fapt în spatele alegerilor noastre și în spatele luptei noastre până la sânge și în spatele tuturor silințelor noastre? Oare nu El ne dă și voința și înfăptuirea? Și poate singura alegere a noastră este acea capitulare în fața crucii și acea ancorare a nădejzii doar în Hristos, și prin această credință Hristos trăiește în noi dându-ne și voința și înfăptuirea? Și poate de aceea, vindecarea întârzie să apară căci încercăm prin noi înșine și nu prin Hristos. Și oare nu poate de aceea vindecare apare în mod miraculos doar când capitulăm și spunem: Doamne, suntem total neputincioși, inclusiv în a alege binele! Lucrează, Tu! și apoi în mod tainic facem alegerile bune în acel domeniu, dar poate pentru că acum Hristos poate trăi prin nou cu putere în acel domeniu, căci ne-am încrezut cu adevărat în El? Rămâne să mai medităm. Pavel vedea cu multă claritate că tot ce se făcea prin el, se făcea doar prin Hristos și doar prin har. Și el vedea o singură credință mântuitoare care ne aduce și iertarea și transformarea. Oare ce vedem noi însă înlăuntrul nostru? Alegerile noastre sunt strâns legate de discernământul nostru și de motivație. Dar cine ne dă gândul cel bun să deosebim voia lui Dumnezeu, și cine ne dă motivația necesară pentru a alege voia lui Dumnezeu? Toate acestea vin de la Dumnezeu. Este interesant să comparăm două situații din viața noastră: avem același puternic context de ispitire: prima dată alegem voia lui Dumnezeu, a doua oară însă alegem păcatul. Care e diferența dintre cele două contexte? Cu siguranță că există multe posibile explicații. Cea mai simplă, și adesea adevărată, este că prima dată am ales voia lui Dumnezeu, iar a doua oară pur și simplu am ales păcatul. Și adesea este adevărat. Dar dacă totuși ambele situații ne găsesc în luptă și în dorința sinceră de a face voia lui Dumnezeu, pot fi și alte explicații. Una din ele este că în atunci când am greșit, Hristos nu a putut trăi cu putere în noi. Credința în Hristos nu a fost vie. Nu am fost îngenunchi în fața crucii și nu ne-am pus toată nădejdea în Hristos, singurul care poate birui în noi. În parte, credința noastră a fost și în sine. Și atunci, puterea lui Hristos nu a putut rămîne

deplin în noi. Și astfel, el nu ne-a putut dăruia acel gând bun și acea motivație pentru a face voia lui Dumnezeu. Acel gând bun și acea motivație care ne împuternicesc să deosebim și să facem voia lui Dumnezeu curg în noi prin credința în Hristos. Dacă lucrurile stau așa, atunci cu adevărat la fel cum suntem iertați prin credința în Isus Hristos, exact la fel, suntem și transformați și vindecați. În măsura în care ne smerim inimile, ne recunoaștem neputința și ne punem încrederea doar în Hristos pentru vindecarea noastră, în măsura aceasta El va trăi în noi și ne va da și voința și înfăptuirea, și în acest proces nu va fi credința plus alegerile noastre, ci doar credința, și vom ști să deosebim că acele alegeri sunt viața lui Hristos în noi. El trăiește cu adevărat în noi și ne dă și voința și înfăptuirea. Iată câteva pasaje care par să sprijine gândurile de mai sus despre alegerile noastre bune, care de fapt, nu ar fi ale noastre, ci ale lui Hristos:

- *Astfel dar, preaiubiților, după cum totdeauna ați fost ascultători, duceți până la capăt mîntuirea voastră, cu frică și cutremur, nu numai când sunt eu de față, ci cu mult mai mult în lipsa mea, căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea. (Filipeni 2:12-13)*
- *Eu mă pot lăuda în Isus Hristos, în slujirea lui Dumnezeu. Căci nu aș îndrăzni să pomenesc nici un lucru pe care să nu-l fi făcut Hristos prin mine ca să aducă Neamurile la ascultare de El: fie prin cuvântul meu, fie prin faptele mele, fie prin puterea semnelor și a minunilor, fie prin puterea Duhului Sfânt. (Romani 15:17-19a)*
- *Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc...dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc prin credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe sine însuși pentru mine. (Galateni 2:20)*
- *Dar Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii ca să facă de rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii ca să facă de rușine pe cele tari. Și Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii, și lucrurile disprețuite, ba încă lucrurile care nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt, pentru ca nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu. Și voi, prin El, sunteți, în Hristos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare, pentru ca, după cum este scris: Cine se laudă, să se laude în Domnul. (1 Cor.1:27-31)*
- *Căci cine te face deosebit? Ce lucru ai pe care să nu-l fi primit? Și dacă l-ai primit, de ce te lauzi ca și cum nu l-ai fi primit? (1 Cor.4:7)*
- *El ne-a înviat împreună, și ne-a pus să ședem în locurile cerești, În Hristos Isus, ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Hristos Isus. Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte ca să nu se laude nimeni. Căci noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți*

în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte ca să umblăm în ele. (Efeseni 2:6-10)

Ce lucru ai pe care să nu-l fi primit? Oare nu primi și voința și înfăptuirea pentru fiecare faptă bună pe care o facem? Și oare nu primim acest lucru în măsura în care credem în Isus Hristos? Oare alegerea de a ne sfinți nu este tot un dar pe care –l primi prin credința în Isus Hristos? Oare Pavel se joacă cu cuvintele atunci când spune: *nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine?* Pavel Îl vedea cu claritate pe Hristos trăind în El și de aceea faptele bune în Hristos nu umbreau în mintea Sa harul lui Dumnezeu. Aici era secretul lui. El înțelese ce înseamnă ca Hristos să trăiască în El. Deși, aparent, el își dădea toate silințele, el alegea binele, el suporta suferința, Pavel știa să îl vadă pe Hristos trăind în el și făcând toate acestea prin credința în Isus Hristos. Să facem un exercițiu: să ne amintim de cele mai mari greșeli de după convertire, și cum ne-am pus nădejdea în Hristos și am fost iertați prin har. Vedem cu claritate lipsa oricărui merit și neputința noastră în a soluționa problema vinei noastre și cine suntem de fapt și că totul a fost doar prin har, prin credință? Cred că da. Și amintirea acestor lucruri ne fac să rămânem smeriți în genunchi lângă cruce. Dar să ne amintim acum cele mai mari biruințe de după convertire, cum am acceptat suferințe mari pentru Hristos, cum ne-am luptat până la sânge împotriva păcatului și am rămas în ascultare de Domnul în contexte extrem de complicate și dificile. Întrebarea este: vedem la fel de clar neputința noastră, lipsa oricărui merit, și că toată biruința a fost doar prin har, prin aceeași credință care ne-a adus iertarea? Amintirea acestor lucruri ne face să rămânem la fel de smeriți în fața crucii, copleșiți de neputința noastră și de măreția harului lui Dumnezeu? Vedem la fel de clar că am primit voința și înfăptuirea exact la fel (prin har, prin credință) cum am primit și iertarea? Răspunsul este probabil nu. Dar în lumina pasajelor de mai sus, cred că ar trebui să fie DA! Cel care s-a luptat cu păcatul, care a răbdat suferința a fost Hristos, și nu noi. Hristos care s-a unit cu duhul nostru și s-a împletit atât de adânc cu ceea ce suntem noi, încât avem tendința să Îl confundăm cu noi în sine. Totul a venit de la El: și voința și înfăptuirea. Și ele au venit prin har, prin credință. Hristos trăiește în noi în măsura în care credința noastră în El crește, și aceasta înseamnă în măsura în care recunoaștem totala noastră neputință în a ne sfinți și recunoaștem că totul în sfințire vine doar prin El. Și nu vom mai trăi noi, ci El va trăi prin noi, nu anulându-ne pe noi ca ființă, dar umplându-ne ființa cu Sine. Ființa noastră va fi doar templul, dar slava din Templu este doar Hristos! Mare este revelația atunci când privim în trecut și descoperim că cel care s-a sfințit, a studiat Scriptura, a iertat, a răbdat, nu am fost de fapt eu, ci a fost Hristos care trăia în mine. Și acest Hristos care trăia în mine s-a unit adânc cu mine, de aceea am impresia că am fost eu. Și într-un fel am fost eu. Pavel folosește următoarele trei expresii:

- *Nu mai trăiesc eu, ci trăiește Hristos...*
- *Nu mă pot lăuda cu nici un lucru pe care Hristos să nu-l fi făcut prin mine.*
- *Eu am lucrat mai mult decât toți.*

Nu e ușor de armonizat cele trei afirmații. Căci e vorba de taina Templului lui Dumnezeu. Hristos care trăiește în noi nu este o putere iar noi nu suntem doar un vas prin

care curge acea putere. Hristos se unește cu noi, se împletește cu noi, devine una cu vasul. Și de aici vine dificultatea. Faptul că El se unește cu noi, și ne înflorește personalitatea și nu ne anulează sau desființează, tocmai din acest motiv este foarte greu să facem distincția eu-Hristos. Cine sunt Eu în cele din urmă? Iată întrebarea! Pavel știa că BINELE izvorăște doar din Hristos, de aceea el spune: nu mai trăiesc eu, ci Hristos. Dar știe că Hristos trăiește în măsura în care Îl lăsăm să trăiască. El știe că este o conlucrare permanentă între Hristos și noi. El știe că este și o parte a noastră. De aceea, are sens îndemnul lui Petru: dați-vă și voi toate silințele...dar e important că atunci când ne dăm toate silințele să Îl vedem pe Hristos trăind în noi. Cel care răspunde chemării de a împlini poruncile este Hristos care trăiește în noi. Deci în fața unei ispite, El este Cel care ne poate da și voința și înfăptuirea. Ce îl face să ne dea acest lucru? Ce îl împiedică să ne dea acest lucru? Problema este legată de credința în El. În măsura în care Îl credem pe cuvânt, și în măsura în care recunoaștem totala noastră neputință de a învinge ispita, dar ne punem nădejdea în puterea și harul Lui care trăiește în noi, în măsura aceasta El va putea trăi prin noi. Pentru că Hristos nu este doar o putere și noi nu suntem doar un vas, pentru că Hristos este o persoană care se unește cu persoana care suntem noi, de aceea, e dificil să distingem între eu și Hristos. Și pentru a distinge din ce în ce mai clar între eu și Hristos, avem nevoie de revelație, dar avem și nevoie de contexte de suferințe în care ne simțim slabi și neputincioși. Atunci se vede mult mai ușor cum Hristos trăiește în noi și că de fapt El, și nu noi, împlinește voia lui Dumnezeu în noi.

Este foarte interesant modul în care trece de la versetul 6 din cap. 4 la pasajul despre suferință din 2 Cor.4:7-18. Și v. 7 este versetul care introduce al acestui pasaj:

- *Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită, să fie de la Dumnezeu și nu de la noi.*

Pavel folosește trei termeni cheie: comoara aceasta, vasele de lut, puterea aceasta nemaipomenită. La ce se referă? **Comoara aceasta** se referă la ce a spus mai sus. Mai sus Pavel vorbește de Evanghelia care le-a fost încredințată, și care este o lumină în inimile lor. Pavel nu avea doar un mesaj. Ci el avea o inimă transformată și luminată de Dumnezeu, de unde izvora lumina Evangheliei vestită de el în lume. Comoara deci este Evanghelia din inima lor, lumina din inimile lor care luminează cu putere în lume. Această comoară este purtată în vase de lut. Vasele de lut sunt cortul lor pământesc. Este vorba de acest trup supus putrezirii și care este încă unit cu firea pământească care este sub robia păcatului. Pavel nu are fața strălucindă și nici nu a primit un trup nou, dacă nu de slavă, măcar preschimbat în parte și măcar în parte cu puteri supranaturale. Nu, ci Pavel, este în același trup ca înainte de convertire. Este un trup fragil, slab, care are nevoie de somn și mâncare, care obosește, care simte suferința, care este atât de slab în fața suferinței, și prin care cel rău îl poate ispiti clipă de clipă să încalce poruncile lui Dumnezeu, care are în sine înclinația îndumnezeirii și răzvrătirii. Și Domnul face premeditat acest lucru: pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu și nu de la ei. La ce putere se referă Pavel? Din context se referă la puterea comorii, adică la puterea Evangheliei din inima lor, care este de fapt Hristos care trăiește în ei. Evanghelia are o putere peste orice imaginație: ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuire. Astfel, ea străpunge întunericul propriei inimi aducând revelația divină, și dacă găsește credință acolo, iartă orice păcat și eliberează de orice păcat. Poate vindeca orice boală

și să lucreze transformarea omului păcătos și rebel după chipul și asemănarea lui Hristos. Îl poate convinge pe omul-dumnezeu să accepte și să urmeze calea crucii. Evanghelia face posibilă trecerea de la o extremă la altă. La primă extremă este omul păcătos, rebel, dumnezeu, centrat pe sine și trăind pentru sine. La cealaltă extremă este frumusețea lui Hristos care trăiește pentru alții și renunță la sine de dragul altora. Domnul își propune ca pe omul rebel și păcătos să îl transforme după chipul lui Hristos. Domnul își propune ca să ia ființa cea mai urâtă și să o preschimbe după cea mai înaltă frumusețe. Și împotriva acestei transformări stau mai multe obstacole:

- Însăși Legea și dreptatea lui Dumnezeu care cere moarte în dreptul păcătosului. (însuși Dumnezeu)
- Firea pământească cu toate bolile ei, forța gravitațională din noi (tendențele din noi)
- Legiunile întunericului care se luptă permanent împotriva omului (diavolul)
- Însăși inima noastră rebelă, necredincioasă, răzvrătită, luciferică (ceea ce suntem și vrem noi de fapt)

Deci împotriva acestui proces mare sunt împotrivă și Dumnezeu, și diavolul, și oamenii. Cu siguranță, că motivele sunt diferite. Domnul este împotrivă din pricina dreptății Lui, diavolul din ură față de Dumnezeu și noi, tendințele păcătoase din noi și apoi chiar noi înșine pentru că noi VREM să fim dumnezei. Dar Evanghelia este puterea lui Dumnezeu care biruiește peste toate aceste obstacole. Evanghelia topește mânia lui Dumnezeu, ne eliberează de sub puterea Satanei și ne dă o putere mai mare, ne eliberează din robia poftelor firii pământești și ne convinge inima rebelă și necredincioasă să alegem calea crucii. Cu adevărat este o putere nemaipomenită. Și această putere opera peste lume prin Evanghelia propovăduită de apostoli. Dar ca această putere să fie de la Dumnezeu și nu de la ei, era ascunsă în niște vase de lut. Dar se putea ca această putere să fie de la ei? Nicidecum! Dar pentru A SE VEDEA că această putere este de la Dumnezeu și nu de la ei, Domnul o ascunde în niște vase de lut. Cine trebuia să vadă acest lucru? Atât apostolii cât și cei din jurul lor. Avem deci probleme cu vederea. Vederea noastră se izbește de ce se vede. Mai mult avem tendință să furăm și să confiscăm mereu slava lui Dumnezeu. Domnul știe că ochiul sufletului nostru e bolnav. De aceea ne ajută să vedem că puterea Evangheliei e de la Dumnezeu și nu de la noi. Și avem nevoie de acest lucru, căci ALTFEL ea nu poate opera în noi. Dacă credem că e de la noi ne mândrim și atunci puterea lui Hristos ne părăsește, dacă credem că e de la alți oameni îi idolatrizăm și nu primim această putere. Deci Pavel nu se simte eclipsat de strălucirea feței lui Moise sau de vigoarea trupului acestuia la vârsta de 120 de ani. Pavel știe că tocmai pentru că slava Noului Legământ e mai mare, ea trebuie ascunsă mai bine, în sensul că trebuie făcută mai clar distincția: nu de la Om, ci de la Dumnezeu. Și de aceea, Pavel laudă strategia lui Dumnezeu pentru acest lucru, și anume: de a lucra prin vase slabe și de a amplifica slăbiciunea acestor vase prin suferință. De aceea, Pavel nu se simte eclipsat de Moise pentru că Domnul i-a protejat trupul și viața de vrăjmașii lui. Pavel

știe că Noul Legământ operează cu o nouă strategie. Și tocmai despre această strategie vorbește el mai departe.

- *Suntem încolțiți în toate chipurile, dar nu la strâmtorare, în grea cumpănă, dar nu deznădăjduiți, prigonți, dar nu părășiți, trântiți jos, dar nu omorâți.*

Împotrivirea diavolului față de Pavel se arată cu mai multă putere decât cea față de Moise. Și aceasta pentru că slava Noului Legământ e mai mare și puterea din inima lor e mai mare. O putere mai mare poate duce o povară mai mare, și poate purta un război mai mare. În Noul Legământ războiul spiritual se amplifică, puterea vrăjmașului crește, și suferințele sfinților devin mai mari, martirajul devine o normalitate și nu o excepție. Dar împotrivirea mai mare a vrăjmașului face să strălucească și mai mult puterea Evangheliei, și face să se vadă mai clar că această putere e de la Dumnezeu și nu de la om. Într-adevăr Pavel vorbește nu doar de suferințele sale, ci și de biruința din mijlocul suferinței:

Suntem încolțiți în toate chipurile DAR nu la strâmtorare...

Ei erau încolțiți de prigonitori, dar adevăratul prigonitor era diavolul. Acesta îi încolțea pe apostoli în toate chipurile. Dacă medităm la expresia în TOATE chipurile, ar trebui să ne îngrozim în primă fază. Vrăjmașului i s-a dat putere să ne încolțească în toate chipurile, chiar în cele mai groaznice chipuri. El poate opera contexte de ispită, de groază absolut teribile, căci i s-a dat putere să ne ispitească și încolțească în toate chipurile. Și Doamne, multe și groaznice sunt chipurile în care el ne poate ataca. Domnul pune limită atacurilor lui, dar aceste atacuri pot lua orice formă, orice chip. De aceea, să nu spunem: acest lucru nu ar fi posibil, Domnul nu l-ar putea îngădui....căci vrăjmașul ne poate încolți în toate chipurile. Poate aduce orice ispită în viața noastră, ne poate răpi orice din viața noastră, poate aduce orice tip de suferință....Unui credincios i se poate lua TOT ce are în această lume. În inima sa poate fi adusă orice tip de dorință păcătoasă. Poate să fie adusă în viața lui orice tip de suferință, umilință sau tortură. Fiarei i s-a dat putere să biruiască pe sfinți. Ar fi bine să acceptăm acest adevăr. Să ne eliberăm de miturile: Domnul nu ar îngădui această suferință în viața mea. Vrăjmașului i s-a dat putere și el o va putea aduce. Domnul nu va îngădui să fim ispitiți peste puterile noastre, și El ne va păzi credința noastră. Dar în rest, nu avem nici o promisiune de genul: vei fi scutit de acest tip de suferință. Și Pavel era în linia întâi a acestui război. La el toate chipurile chiar însemna toate chipurile. Dar Pavel nu vorbește doar despre atacul celui rău, ci și despre biruința în fața acestui atac: ***dar nu la strâmtorare, sau nu zdrobiți – în alte traduceri.*** Pavel este încolțit în toate chipurile dar nu este zdrobit de de aceste atacuri. El rămâne în picioare și nici nu este disperat. Credința sa rămâne în picioare și este plină de pace și speranță. El nu se vede la strâmtorare, în disperare.

În grea cumpănă, dar nu deznădăjduiți...

Alte traduceri propun: în mari dificultăți sau surprinși, dar nu disperați. Dificultățile sunt reale. Atacurile celui rău sunt surprinzătoare și pentru Pavel. El simte greutatea, cumpăna, dificultatea și complexitatea atacului. Adesea acest atac este peste puterile lor

omenești așa cum a descris în cap.1. Dar Pavel nu este deznădăjduit. El își păstrează încrederea și nădejdea în Dumnezeu. El crede că Dumnezeu este în control că toate lucrează spre binele lui, că Domnul îi va da putere să treacă și prin acea încercare și că merită să treacă pe acolo din pricina slavei viitoare. De aceea, Pavel nu deznădăjduiește. Mare este deci puterea Evangheliei din inima lui!

Prigoniți, dar nu părăsiți

Pavel știe că este prigonit de demoni și de oameni, dar că nu este părăsit de Dumnezeu. În cele din urmă el nu este la strâmtorare, căci are nădejde, și are nădejde, căci știe că nu este părăsit de Dumnezeu. Când treci printr-o încercare de tip Iov, atunci pare atât de clar că ești părăsit de Domnul, căci dacă Domnul ar fi de partea noastră, am spune noi, El ne-ar proteja de rău și nu ar îngădui atâta suferință. Pavel era prigonit la fiecare pas. Dar el știa că nu este părăsit. El știa că prigoana nu vine din partea lui Dumnezeu. El nu cădea în capcana lui Iov de a crede că este părăsit de Domnul. El știa că Domnul este cu el și că nu îl părăsește, și aceasta nu din pricina meritelor sale, ci din pricina meritelor lui Hristos. Atâta timp cât Pavel își păstra credința în Hristos, el știa că Domnul este de partea lui și nu împotriva lui. Chiar dacă cel rău vroia să-l convingă, ca și pe Iov, că Domnul este cel care îl pedepsește și luptă împotriva lui, Pavel avea lumina revelației în Hristos și știa că nu este părăsit de Domnul. De aici venea nădejdea lui. Și erau și mulți din copiii lui Dumnezeu care nu îl părăseau, ci rămâneau cu el în necazurile lui.

Trântiți jos, dar nu omorâți

Oare Pavel are în vedere planul fizic sau cel spiritual? Probabil amândouă. Chiar dacă era prigonit de vrăjmași Domnul îl ținea în viață. Mai târziu ne va spune cum a fost împrorcat cu pietre și cum a stat pe fundul mării. Domnul l-a ținut în viață și chiar la readus la viață. Era o dovadă clară pentru el că Domnul era de partea lui și vroia să îl țină în viață și să vestească Evanghelia. Împotrivirea era din partea celui rău, dar Domnul era de partea lui, căci în ciuda prigonirilor teribile, el era prin minune încă în viață. Domnul era cu el și vroia ca el să trăiască! Dar Pavel era în viață atât fizic cât și spiritual. E mare lucru să rămâi în credință după cele 40 de zile de ispitire. Pot fi încercări mari din pricina cărora să ne simțim din punct de vedere spiritual trântiți la pământ. După cele 40 de zile de ispitire Isus a obosit așa de tare încât a fost nevoie să-I slujească îngerii. În Ghetsimani sufletul său a fost cuprins de o întristare ca de moarte. Vrăjmașul ne poate trânti la pământ. Dar minunea este că trăim, că acea ispită sau trântă nu ne frânge credința, și nici relația cu Dumnezeu. Pavel a rămas în viață atât fizic cât și spiritual. Mare este deci puterea Evangheliei!

Dar suferința din viața lor nu era îngăduită pentru a se arăta mai clar că puterea Evangheliei e de la Dumnezeu și nu de la ei. Această suferință urma strategia Mielului. Cei din Corint știau că Hristos a murit pe cruce. Deci, posibilul argument al iudeilor (de ce Pavel ca slujitor al lui Dumnezeu mai mare decât Moise are parte de atâta suferință?) era de fapt un argument împotriva lui Hristos. Iar corinteni credeau în Hristos. Pavel ca ucenic al lui Isus, călca pe urmele lui Isus. Iar a-L urma pe Isus înseamnă a urma întregul model al Său. Nu putem lua din viața lui Isus doar ce ne place. A-l urma pe Isus înseamnă a urma întreg

modelul vieții sale. Deci nu doar momente ca schimbarea la față sau facerea de minuni sau vindecări, sau rostirea unor predici frumoase, sau părtășia cu oamenii în case, sau o viață de biruință asupra păcatului trebuie incluse în viața ucenicilor Săi, ci și momente ca cele 40 de zile de ispitire, Ghetsimani, crucificarea. Și de fapt Isus a fost un om al durerii și obișnuit cu suferința și crucea a fost elementul central al lucrării și vieții Sale. Deci crucea va fi și elementul central al vieții ucenicilor Săi. În cele din urmă Isus însuși a spus celor care vor să fie ucenici ai Săi să se lepede de sine și să își ia crucea în fiecare zi. Deci prezența suferinței în viața lui Pavel nu este o ciudățenie, ci o normalitate, un element care de-abia dacă ar lipsi ar stârni semne de întrebare.

- *Purtăm **totdeauna** cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru muritor.*
- *Căci noi cei vii, **totdeauna** suntem dați la moarte din pricina lui Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru muritor.*
- *Așfel că, în noi lucrează moartea, iar în voi viața.*

Pavel nu suferă în sine. El poartă în trupul lui omorârea Domnului Isus. Ce înseamnă acest lucru? Tot el explică: el este dat la moarte din pricina lui Isus. Pavel trăia mereu cu amenințarea morții din pricina lui Isus. Dar cred că expresia a fi dat la moarte din pricina lui Isus vizează mai mult decât atât. Ea include întreaga suferință din pricina lui Isus, toate sacrificiile pentru Isus. Sacrificiul final este moartea, iar amenințarea morții este o suferință teribilă. Dar pâna a pierde viața, ucenicul lui Isus pierde viața sa în lumea aceasta. Pavel a pierdut efectiv tot: reputație, bani, carieră, succes, gloria deșartă, pacea cu oamenii, afirmarea de sine, împlinirea dorințelor păcătoase. Și în schimb a primit denigrare, prigoană, suferință fizică, amenințarea cu moartea, primejdii. Pavel trăia mereu sub amenințarea morții și de aceea spune: noi cei vii totdeauna suntem dați la moarte din pricina lui Isus. Am comentat deja legăturile dintre prigoana fizică și cea spirituală. Din această perspectivă orice suferință, orice pierdere, orice lepădare de sine DIN pricina lui Isus este ca o dare la moarte pentru Isus. Pavel purta întotdeauna în trupul lui omorârea Domnului Isus, căci întotdeauna era dat la moarte pentru Isus. Era mereu sub amenințarea pierderilor, a suferinței și a morții deopotrivă fizice și spirituale. El nu era bătut în fiecare zi cu pietre, și nici martirizat în fiecare zi. Și cu siguranță avea și el acele perioade mai liniștite de oază spirituală. Cu toate acestea, el afirmă despre sine că poartă **întotdeauna** în trupul lui omorârea Domnului Isus pentru că **întotdeauna** este dat la moarte din pricina lui Isus. Acest mod de a trăi era permanent pentru Pavel și nu doar în zilele grele. Pavel avea conștiința lepădării de sine și morții zilnice. Purtarea crucii este pentru fiecare zi, ne spune Isus. Aceasta nu înseamnă că crucea e la fel de grea în fiecare zi. Dar purtarea ei este în fiecare zi. Nu putem avea un model de trăire pentru zilele bune, și unul pentru zilele rele. În fiecare zi vom fi provocați să ne lepădăm de sine și să alegem moartea și pierderea în această lume, de dragul lui Isus. De aceea, privirea ținută spre suferințele lui Isus și abordarea vieții după acest model, trebuie să fie un exercițiu zilnic, și nu o armă doar pentru zilele foarte grele. Așa ne vom menține în formă și zilele grele nu ne

vor lua prin surprindere. Și dacă luăm în serios sfințirea vom simți cât de mare este împotrivirea firii în fiecare zi și deși vor fi și zile mai ușoare, toate zilele vor fi caracterizate prin lepădare și moarte de sine pentru Isus. Noi conștientizăm lupta aceasta când ne confruntăm cu ispite mari și intense, sau când trecem prin suferințe mari. Dar dacă privim atent la noi înșine în fiecare dimineața ne întorcem cu fața întoarsă spre sine. Și da, putem fi morali și să slujim în Biserică, dar cu privirea orientată spre noi înșine. Deci chiar dacă nu avem nici o suferință mare sau presiune în acea dimineață, chiar dacă este o perioadă de pace și oază spirituală, orientarea spre sine va fi acolo. Și va fi necesară lepădarea de sine și alegerea de a trăi pentru Hristos și pentru ceilalți. Această alegere înseamnă moarte, căci orintarea eului spre sine este atât de mare. Această alegere înseamnă mereu zdrobire de sine, căci tendința de a trăi pentru sine chiar în mijlocul lucrării Domnului e mereu atât de mare. De aceea, pentru cel care a intrat în această luptă cu sinele, nu există zile ușoare, zile fără moarte, zile fără zdrobire de sine, zile fără purtarea în trupul lui a omorârii Domnului Isus. Pavel se identifică cu moartea lui Isus, urmându-i modelul, și o face zilnic.

Dar care este scopul acestei zdrobiri zilnice? Este în primul rând din pricina lui Isus. Și scopul este ca viața lui Isus să se arate în trupul nostru muritor spre binele celorlalți. Hristos a murit pentru mântuirea noastră. Și zdrobirea noastră este spre mântuirea celorlalți. Cu adevărat suntem chemați să călcăm pe urmele lui Isus, să urăm tainica strategie a Mielului. Pavel nu doar vestează Evanghelia, ci o și trăia. Iar a trăi Evanghelia înseamnă să trăiești taina jertfirii Mielului spre mântuirea celorlalți și către slava viitoare. Pavel descoperă o taină: că viața lui Isus se revarsă prin el DOAR dacă poartă în el și moartea lui Isus. Ba mai mult: Că viața lui Isus se revarsă prin el ÎN MĂSURA în care poartă în el moartea lui Isus. Viața lui Isus nu se poate revărsa prin noi decât în urma suferinței. Dar de ce? În primul rând pentru că Hristos trăiește în noi dacă sinele este dat la moarte. Sinele este autocentrat. Hristos înseamnă dăruirea spre ceilalți. Sunt două realități incompatibile. De aceea, pentru ca Hristos să trăiască prin noi, sinele trebuie să moară, să fie lepădat. Dar această moarte este în fiecare zi crescândă. Și dincolo de lepădare zilnică de sine, vom trece prin suferințe intense care să desăvârșească zdrobirea sinelui. Domnul a găsit cu cale să îl zdrobească pe Robul Său prin suferință, la fel ne va zdrobi și spre noi. E singura cale. Aceasta e esența tainei Evangheliei: moarte care aduce viață! Suntem așa de plini de sine, încât singurul tratament pentru moartea sinelui și apoi pentru stăpânirea sinelui este zdrobirea prin suferință. Și suferința poate îmbrăca diferite forme. Ce ciudat! Noi ne vedem eficienți în lucrare atunci când este puțină suferință în viața noastră și ne putem focaliza toate energiile în slujire. Dar Pavel vede altfel. El vede că atunci când este dat la moarte pentru Isus, viața lui Isus se revarsă cu putere prin el. El nu vede eficiența în slujire prin numărul de predici, de consilieri etc. Ci prin revărsarea Hristosului celui viu prin el. Căci o predică rostită de Hristos prin el face mai mult decât o mie de predici rostite prin elanul sinelui. Viața lui Isus se revarsă doar prin darea noastră la moarte. Pe de o parte pentru că sinele, o relitate incompatibilă cu viața lui Isus, trebuie să moară. Pe de altă parte pentru că în sine taina vieții aduse de Hristos este tocmai VIAȚĂ în urma morții. În noi se revarsă nu orice fel de viață, ci tocmai viața lui Isus, și de aceea pentru a fi viața lui Isus, ea se revarsă doar în urma morții. Apoi, cu cât zdrobirea de sine e mai mare, cu atât Hristos se poate revărsa mai mult. Și nu în ultimul rând, harul Său e făcut desăvârșit în slăbiciune. Viața lui Isus are două mari obstacole

când vrea să se reverse prin noi. Primul este realitatea sinelui, al doilea este pericolul mândriei, pericolul ca noi să ne mândrim DUPĂ ce viața Lui își arată puterea în noi. Și tratamentul Domnului pentru aceste două obstacole este zdrobirea prin suferință, este o viață de necaz și slăbiciune. Această viață de suferință zdrobește sinele și ne ajută să biruim ispita mândriei. Și este singura cale. A fost singura cale pentru Pavel. Oare este altă cale pentru noi? Sunt multe ispiti care pot fi învinse prin exercițiu. Dar ispita mândriei și eului este ultima redută. Și aceasta pentru că lupta esta atât de subtilă iar orientarea spre sine este atât de mare. Când trebuie să renunți la orice alt păcat lucrurile par mai clare. Dar când trebuie să renunți la a mai trăi pentru sine, lucrurile sunt atât de subtile. Căci continui slujirea în Biserică, sfințirea, rugăciunea. Dar cine știe cât din toate acestea le faci pentru tine și nu pentru Hristos? Lupta e foarte subtilă. Dar nu doar atât. Tendința de a arăta spre sine și de a confisca lucrarea lui Hristos din noi este atât de mare, încât nici marele Pavel nu putea birui această ispită fără sprijinul țepușului din trupul lui. Și aparent suntem atât de infectați cu virusul luciferic încât nu este speranță pentru a-l învinge. Dar Domnul a găsit soluția: zdrobirea continuă prin suferință. Doar așa eul e ținut în moarte și ispita mândriei îndepărtată. Realitatea despre noi e tragică: în această fire pământească nu putem administra (pe termen lung cel puțin) binele, pacea, succesul. Și atunci Domnul, în bunătatea Sa, ne orânduiește o viață de necazuri și slăbiciune. Și observăm că suferința, care ne duce spre slavă, este și cea care ne protejează de sine. Trebuie să recunoaștem că suntem așa de bolnavi încât fără zdrobirea prin suferință nu putem învinge sinele. Să ne uităm la Iov. Înainte de zdrobirea prin suferință, era un om neprihănit, dar avea o părere înaltă despre sine și trunchiată despre Domnul. După zdrobirea prin suferință și întâlnirea cu Dumnezeu el rostește: ***urechea auzise vorbindu-se despre Tine, dar acum ochiul meu te-a văzut și de aceea mi-e scrâmbă de mine și mă pocăiesc în sac și cenușă.*** Iov exersa lepădarea de sine și avea performanțe atât de mari. Cu toate acestea, realitatea sinelui mai activa în el și îl împiedica să vadă mai mult din gloria lui Dumnezeu. Și Domnul curăță în Iov acea realitate de sine încă nerăstignită, și de abia apoi poate vedea mai mult din slava lui Dumnezeu. Lupta cu sinele e până la capăt. Mereu vom descoperi zone ale noastre care încă nu le-am închinat lui Dumnezeu. Niciodată nu vom ajunge la o lepădare totală a sinelui. Curățirea de sine continuă toată viața. Și Domnul știe acest proces. Și noi trebuie să îl acceptăm. Sinele se răstignește zilnic, progresiv și neîntrerupt. Pavel a înțeles această taină a revărsării cu putere a vieții lui Isus doar prin darea noastră la moarte pentru Isus și protejarea noastră de mândrie prin suferință. Și de aceea, ***el se bucură în suferințele sale pentru Hristos și de aceea el se laudă cu slăbiciunile sale și simte plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări, pentru Hristos,..... căci când sunt slab, atunci sunt tare.***

Lepădarea de sine interioară, zilnică este ajutată de suferințele, necazurile, prigonirile, ispitirile puternice persărate peste viața noastră. Nu trebuie să căutăm aceste lucruri și e normal să ne bucurăm când suntem izbăviți dintr-un necaz ca Pavel în Efes. Dar să avem încredere în Domnul care ne cunoaște mai bine și știe de ce anume avem nevoie. Pavel însuși a considerat că nu mai are nevoie de acel țepuș. Iată că Pavel alături de viața sa de continuă suferință și prigoană, primește bonus un țepuș în trup. Din perspectiva lui Dumnezeu nu era suficientă acea suferință pentru a ține în zdrobire sinele lui Pavel. Și astfel îi mai dă un țepuș în carne. Și când Pavel cere să îi fie depărtat, considerând că poate birui doar mândria prin

celalte resurse, răspunsul Domnului e ferm: NU! Cu alte cuvinte: Pavele, ai nevoie de acest țepuș! Fără el nu poți birui ispita mândriei! Cât de cumplită trebuie să fie, deci realitatea sinelui în noi? Domnul nu ar fi îngăduit acel țepuș în trupul lui Pavel dacă acesta nu ar fi avut nevoie de el. Afirmația: fără acel țepuș marele Pavel ar fi căzut pradă ispitei mândriei, este tulburătoare! Doamne, cine suntem noi? Doamne, ce realitate hidoasă ascundem în noi? Doamne, cât de infectați suntem de virusul luciferic?

Lupta cu sinele rămâne ultima redută și aici se poate mereu mai mult. Aici este de fapt rădăcina luptei cu toate celelalte ispite. Mândria este rădăcina tuturor relelor. Deci e normal că lupta cu mândria este *the ultimate battle – lupta finală*, și lupta centrală a noastră. De aceea, când ne luptăm cu o ispită anume sau cu un păcat anume, să nu uităm că puterea acelui păcat este legată și de mândrie. Trebuie să explorăm unde este mândria ascunsă din spatele acelui păcat, și vom descoperi că abordând așa vindecarea, biruința asupra celui păcat va fi mai mare. Pavel spune: m-am deprins să trăiesc smerit și în belșug. În dinamica luptei spirituale se formează deprinderi sfinte. Acest lucru ne ajută să ne focalizăm energiile spre noi lupte, spre tratarea altor boli. Domnul vrea să ne vindece de un păcat. Și energiile noastre sunt focalizate acolo. Și prin luptă se formează deprinderea de a stăpâni acel păcat. Și apoi, când noi celebrăm vindecarea vieții noastre, Domnul ne descoperă un nou domeniu în care suntem bolnavi. Și tot așa. Deprinderile formate în anumite domenii deschid calea vindecării spre alte domenii. Cu siguranță că Domnul va reveni mai târziu la același domeniu pentru a-l curăți mai mult și a-l vindeca mai mult. Lupta cu mândria și orientarea spre sine este o luptă permanentă. Cu siguranță că și aici parcurgem diferite etape și ne formăm anumite deprinderi. Dar cu siguranță că aici procesul va continua până la capăt. Și la fel ca Iov vom ajunge din nou și din nou al aceeași concluzie: *urechea mea auzise despre Tine, dar acum ochiul meu Te-a văzut. De aceea, mi-e scârbă de mine și mă pocăiesc în sac și cenușă*. Prin această lentilă creșterea în maturitate înseamnă o mai clară percepție a măreției și slavei Domnului acompaniată automat de o mai clară percepție a hidoșeniei sinelui. Nu poți vedea măreția Domnului cu adevărat fără să vezi și nimicnia ta. Nu poți vedea sfințenia Sa fără să vezi și păcătoșenia ta. Nu poți vedea frumusețea Lui fără să vezi mai mult urâciunea din tine. Isaia, când a fost chemat în slujbă, nu a văzut doar sfințenia Domnului ci și păcătoșenia sa și a celorlalți de lângă el. De aceea, rugăciunea: Ai milă de mine, păcătosul! Nu este doar pentru începutul credinței, ea este pentru fiecare zi și devine din ce în ce mai intensă, clară și necesară cu cât ne apropiem de măreția Domnului. Creșterea spirituală autentică înseamnă o mai mare conștiință a păcătoșeniei, nevredniciei, hidoșeniei noastre. Dar cel care parcurge acest labirint nu va fi depresiv, ci bucuros și liber. Căci această autocunoaștere va avea loc în mediul dragostei, iertării, reabilitării și acceptării necondiționate din partea lui Dumnezeu, și cel în cauză va fi eliberat de povara iluziei imaginii de sine și se va centra nu spre sine, ci spre Dumnezeu. Sursa bucuriei nu va mai fi căutată în sine, căci e clar că nu e cu putință, ci în Dumnezeu.

Taina e minunată: în Pavel lucra moartea pentru ca în corinteni să poată lucra viața. Și în primul capitol am comentat această taină prin metafora mângâierilor. Nu vom relua diferitele modalități prin care moartea lui Pavel opera viață în corinteni. Pentru aceasta se poate reciti comentariul pe cap.1. Observăm doar că deși taina e minunată, nu e deloc ușor să

trăiești o asemenea viață. Tocami de aceea, Pavel va insista pe resursele care ne împuternicesc să trăim o asemenea taină. Înțelegerea tainei este în sine o resursă. Să înțelegi rolul indispensabil al suferinței în acest proces nu e puțin lucru. Cu toate acestea, e greu. E nevoie de mai multe resurse pentru a nu cădea de oboseală. Pavel a enumerat până acum două:

- Înțelegerea slavei slujbei primite prin marea îndurare a lui Dumnezeu (privind spre trecut)
- Înțelegerea tainei crucii, tainei prin care ne împlinim slujba primită: doar prin moartea noastră viața lui Isus se poate revărsa spre ceilalți acum și aici. (privind spre prezent)

Pavel mai adaugă o resursă, fără de care tabloul nu e complet:

- Învierea și slava viitoare (privind spre viitor).

Și vom vedea că el insistă mai mult spre această resursă decât spre celelalte. Lupta e atât de mare încât e nevoie de toate resursele: și cele din trecut, și cele din prezent, și cele din viitor. Dar resursa viitorului pare a fi resursa cheie, căci Pavel o detaliază cel mai mult în aceste capitole.

Pavel introduce mai întâi tema credinței. El crede, de aceea vorbește atât de deschis despre moarte. Și el crede în învierea și slava viitoare. El introduce această temă printr-un citat din Ps.116.10. În traducerea Cornilescu, traducerea e diferită, dar de exemplu în traducerea literală v.10 din Ps.116 sună așa:

- *Am crezut, de aceea am vorbit. Am fost foarte necăjit.*

Psalmistul scrie aceste lucruri tot în contextul morții. Viața și sufletul au fost amenințate de moarte. El s-a rugat Domnului și a fost izbăvit de moarte. Și probabil când spune: am crezut, de aceea am vorbit, el are în vedere: am crezut, de aceea, am vorbit Domnului cerându-i izbăvirea. El a putut să vorbească despre izbăvire în contextul unui prezent ce amenința cu moartea deoarece credea că Domnul îl va izbăvi de această moarte. La fel și Pavel poate vorbi deschis și liniștit în contextul morții, căci crede în izbăvirea viitoare. Doar credința ne poate împuternici să vorbim astfel despre moarte.

Pavel poartă totdeauna în El moartea Domnului Isus. Dar el știe că Dumnezeu a înviat pe Domnul Isus după ce acesta a murit. Astfel, el mai știe că dacă moare moartea Domnului Isus va fi și el înviat de Dumnezeu. Pavel privește spre trecut, spre mângâierile prezente (adică spre modul în care prin suferințele Sale viața lui Isus lucrează mântuire în corinteni), dar așteptările sale mari nu sunt pentru acest pământ, ci dincolo. El știe că pe acest pământ încercările sunt limitate, dar că oricum vor veni altele și altele și din ce în ce mai mari. De aceea, deși știe că viața de acum e plină și de mângâieri și conține și oaze spirituale, așteptările sale cele mari sunt pentru dincolo. Marea sa speranță nu este că prigonirile vor înceta și va avea în sfârșit parte de o viață normală și liniștită pe acest pământ. El știe că pe

acest pământ acest lucru nu este posibil. El știe că se află în mijlocul celui mai mare război din istoria eternității. Iată cum privea el spre viitorul său pe acest pământ:

- *Și acum, împins de duhul, mă duc la Ierusalim, fără să știu ce mi se va întâmpla acolo. Numai Duhul Sfânt mă înștiințează din cetate în cetate că mă așteaptă lanțuri și necazuri. Dar eu nu țin la viața mea ca și cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sfârșesc cu bucurie calea și slujba pe care am primit-o de la Domnul Isus ca să vestesc Evanghelia harului lui Dumnezeu. (Fapte 20:22-24)*

Iată de ce marea așteptare a sufletului lui Pavel era dincolo, era învierea din morți. Doar primirea unui nou trup va aduce pacea, odihna și bucuria în sufletul lui Pavel, căci primirea acestui trup nou marchează:

- Ieșirea din acest război spiritual teribil
- Scoaterea definitivă din această lume a suferinței
- Eliberarea de firea pământească care mereu va pofți împotriva Duhului
- Posibilitatea de a-L vedea pe Hristos așa cum este și de avea o părtășie deplină și nemijlocită cu El.

Cum ar putea fi așteptările noastre legate de acest pământ, când știm că pe acest pământ nu îl putem vedea pe Mirele nostru preaiubit, și vom trăi în firea pământească, și vom fi mereu asaltați de cel rău. Da, e normal să așteptăm sfârșitul încercării prezente, dar ca unii care știm că oaza, odihnă ce va fi, va fi temporară, și apoi vor urma alte bătălii. Lupta spirituală nu este o bătălie permanentă la aceeași intensitate, ci un șir de bătălii intense cu perioade de odihnă și refacere între ele. Cadența acestui șir de bătălii nu o știm. Dar odihna deplină este dincolo. Iată de ce Pavel, își avea mare speranță a sufletului său la învierea din morți. El era gata să își piardă viața în această lume pentru că avea nădejdea învierii. Căci dacă doar pentru viața aceasta ne-am pus nădejdea în Hristos suntem cei mai nenorociți dintre oameni.

Iar învierea va aduce cu ea și răsplata. Pavel nu crede doar în viața veșnică și ci într-o răsplătire eternă. Și această răsplătire este legată în primul rând de cei pe care i-am slujit în Hristos. Când Pavel privește spre înviere vede nu doar învierea sa, ci și învierea corintenilor:

- *Ne va învia și pe noi împreună cu Isus, și ne va face să ne înfățișăm împreună cu voi. Căci toate aceste lucruri se petrec spre folosul vostru, pentru ca harul mare câpătat prin mulți, să facă să sporească mulțumirile spre slava lui Dumnezeu.*

Când privește spre viitor Pavel nu vede doar învierea ci și răsplătirea. Și vede nu doar învierea lor, ci și învierea corintenilor, precum și slava lui Dumnezeu. Pavel nu rămâne centrat pe sine nici când e vorba de răsplătirea viitoare. El vede în primul în răsplătirea

viitoare mântuirea corintenilor. Ei sunt cununa lui de slavă. Cum am comentat deja, Pavel calcă cu adevărat pe urmele lui Hristos. Hristos a murit pentru noi ca noi să putem trăi cu el o eternitate. Noi suntem parte a răsplătirii Sale, bucuria Sa pentru eternitate, rodul suferințelor Sale. La fel, Pavel poartă moartea lui Isus în el de dragul corintenilor, pentru ca viața lui Isus să lucreze în ei și astfel ei sunt cununa sa de slavă, parte esențială a răsplătirii sale eterne. Corinteni nu sunt doar un mijloc prin care Pavel să își mărească răsplătirea sa în ceruri și chipul lui Isus să se zidească în el. Pavel nu spune: dacă eu vă slujesc aici, Domnul mă va răsplăti dincolo. Deci, indiferent ce faceți voi sau ce se va întâmpla cu voi, eu îmi fac treaba, căci eu voi fi răsplătit dincolo. Dacă Pavel gândea așa el nu călca cu adevărat după urmele lui Hristos și cu siguranță chipul lui Isus s-ar fi zidit mai puțin în el, și el ar fi fost mai puțin răsplătit. Lui chiar îi păsa de corinteni, și întâlnirea cu ei în slavă era răsplata sa, parte esențială din răsplata sa.

Noi suntem atât de bolnavi, că rămânem centrați pe noi și când privim spre slava viitoare. Dar Pavel rămâne orientat spre ceilalți și atunci când privește spre răsplătirea viitoare. Adesea, ne vedem în fața tronului, singuri, primindu-ne răsplata. Dar Pavel se vedea înfățișându-se cu corinteni, se vedea cu o mică parte din măreața Mireasa. Și știa că totul, inclusiv răsplătirea sa, este spre slava lui Dumnezeu. Deși el vorbește despre slava viitoare pe care ei o vor primi, cu toate acestea, el nu uită că toate aceste lucruri se petrec pentru ca să facă să sporească mulțumirile spre slava lui Dumnezeu. Totul e din El, prin El și pentru El! Totul începe cu El și se încheie în El. Nu răsplata noastră este finalul poveștii, ci proslăvirea lui Dumnezeu!

Care sunt toate aceste lucruri care se petreceau în folosul corintenilor din v.15? Cred că Pavel are în vedere mai întâi toată slujirea sa și toate suferințele sale. Da, tot ce făcea și suferea el era în folosul corintenilor. Dar scopul final era proslăvirea lui Dumnezeu: pentru ca harul mare, căpătat prin mulți, să facă să sporească mulțumirile spre slava lui Dumnezeu. Corinteni nu trebuiau să rămână cu ochii ațintiți spre Pavel ci spre Domnul. Prin Pavel curgea viața lui Isus, și totul era acel har mare al lui Dumnezeu. Ce frumoasă expresie: harul mare căpătat prin mulți. Totul este harul lui Dumnezeu și este un har atât de mare, mai mare decât tot păcatul omenirii. Izvorul harului deschis de Isus este mai mare decât izvorul blestemului deschis de Adam. Și Izvorul harului este atât de mare încât este gata să înghită moartea pe acest pământ și să îl transforme în întregime. Și într-o bună zi îl va transforma și în noi cu o slava mai mare decât creația dintâi. Iată harul cel mare despre care vorbește Pavel care este disponibil acum și aici pentru orice păcătos, pentru orice familie pentru orice comunitate, pentru orice națiune! Însă acest har se capătă prin mulți. El se revarsă prin Biserica Domnului, se revarsă prin fiecare mădular și se revarsă generație după generație prin istorie. Și mulți sunt cei care fac parte din Biserica Domnului. Dar deși acest har se capătă prin mulți, el nu poate fi umbrat sau confiscat de **acești mulți**. Harul rămâne harul venit doar de la Dumnezeu, doar de sus. De aceea, povestea nu se încheie mulțumindu-i lui Pavel sau acestor mulți, povestea se încheie sporind mulțumirile către Dumnezeu spre slava lui Dumnezeu. Totul începe în Dumnezeu și se încheie în Dumnezeu. După cum povestea noastră nu a început cu meritele noastre, ci cu îndurarea lui Dumnezeu, la fel povestea nu se încheie cu răsplătirea noastră, ci cu proslăvirea lui Dumnezeu. Deci, povestea nu începe cu

îndurarea lui Dumnezeu și se încheie cu răsplătirea noastră. Povestea începe cu îndurarea lui Dumnezeu și se încheie cu proslăvirea lui Dumnezeu. Căci răsplata noastră, deși diferențiată după credincioșia noastră, este tot un har care izvorăște din dragostea și îndurarea lui Dumnezeu. Dumnezeu nu trebuie să ne răsplătească. El a ales de bunăvoie să ne răsplătească și să conceapă o răsplătire diferențiată după credincioșia noastră pe acest pământ. Dar și răsplătirea este tot un har nemeritat. Și de aceea când ne vom primi răsplata de slavă înaintea scaunul de domnie, privirile lumilor cerești nu vor rămâne o secundă ațintite asupra noastră, ci vor rămâne ațintite tot asupra lui Dumnezeu căci El va străluci în noi, și toți vor fi uimiți de cât de mare este răsplata primită. Cu alte cuvinte, în răsplătirea noastră va străluci tot Dumnezeu. Va străluci îndurarea Sa care va răsplăti atât de mult pe cei care meritau iadul. Și în noi va străluci chipul lui Hristos. În noi lumile cerești vor vedea noi frumuseți ale Domnului și tot pe Domnul îl vor proslăvi. Totul se încheie cu proslăvirea lui Dumnezeu. Și atunci cum mai rămâne cu noi? Nu mai rămâne! Căci aceasta e normalitatea: ca Dumnezeu să fie TOTUL în TOȚI și doar El să fie proslăvit ! Aceasta e de fapt normalitatea, libertatea și însăși răsplătirea noastră. Răsplătirea noastră nu e cât de mult strălucim noi spre slava noastră, ci cât de mult poate străluci în noi Domnul spre slava Lui! O, adâncul bogăției și înțelepciunii și priceperii lui Dumnezeu! Căci cine a cunoscut gândul Lui? Și cine i-a dat ceva mai întâi ca să aibă de primit înapoi? Din El , prin El și pentru El sunt toate lucrurile! A Lui și doar a Lui să fie slava în veci de veci amin!

Pavel revine în v.16 la tema oboselii din v.1. Slujba primită nu e ușoară din pricina suferinței atât de mari. Pericolul oboselii este real și este cel mai mare. Căci e vorba de o oboseală acumulată în timp. Suferința nu e doar azi. Suferința e pâinea de toate zilele a apostolului. Cum să nu fii în pericol să cazi de oboseală? Reziști un an, doi, trei sub o presiune intensă, dar cât vei mai rezista? Ei, bine, Pavel rezista și nu cădea de oboseală. El se folosea de resursele cerului pentru a învinge oboseală. Astfel, el privea la trecut (la îndurarea lui Dumnezeu și la slava slujbei primite), la prezent (la roada Duhului din corinteni în urma suferințelor sale) și la viitor (la învierea din morți și răsplătirea viitoare). Deci, prin v.16 el vrea să ne spună că a rămas la același subiect: la resursele care înving oboseala. Și nu este suficientă doar resursa din v.1. Este nevoie și de resursa din v.16.

Pavel nu se simte descurajat că omul de afară se trece. Pavel ca orice om era supus procesului de îmbătrânire. El nu era ca Moise care și la 120 de ani era în putere, dar privea spre omul dinlăuntru. Și procesul îmbătrânirii nu împiedică procesul transformării omului dinlăuntru. Îmbătrânirea ne afectează sănătatea, precum și timpul de implicare în slujire. Nu mai este aceeași energie și vigoare ca în tinerețe. Dar din nou, implicarea și eficiența în slujire nu este judecată simplist, doar din perspectiva timpului. Pavel privește spre transformarea dinlăuntru. De acolo vine adevărata eficiență în slujire, precum și impactul spiritual în lumea văzduhului, acolo unde se dau de fapt adevăratele bătălii. Chiar dacă îmbătrânirea pune anumite limite pământești slujirii noastre vizibile, ea nu poate nici împiedica, nici încetini transformarea noastră după chipul lui Hristos, singura care contează de fapt, și cea care este măsura adevăratei eficiențe spirituale.

Iar această transformare a omului vizibil este eternă și se vede prin credință.

- Căci întristările noastre ușoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă.

Ce vrea să spună Pavel prin expresia: întristările noastre ușoare de o clipă? Oare este compatibilă această expresie cu descrierea suferințelor sale din 4.8-9? Ar fi două posibilități: Pavel poate spune că cea mai ușoară întristare pentru Hristos produce o greutate eternă de slavă. Deci dacă o întristare ușoară de o clipă pentru Hristos produce o mare măsură eternă de slavă, atunci câtă slavă produce o suferință mai mare pentru Hristos? Și câtă slavă produce o viață de suferință pentru Hristos? A doua posibilitate este: în lumina eternității suferința de acum e așa mică și trecătoare, e doar o întristare ușoară de o clipă care produce o slavă cu mult mai mare, și de aceea suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături de slava viitoare. În lumina ansamblului Noului Testament cred că ambele posibilități de interpretare sunt corecte. Pe de o parte cea mai mică suferință pentru Hristos primește o slavă nespus de mare, iar pe de altă parte suferințele de acum sunt mici și pentru puțină vreme.

De unde era Pavel așa de sigur că omul dinlăuntru se înnoiește zi de zi? Poate vedea acest lucru. Și uneori vedem mai clar vindecările și transformările din noi. Dar Pavel privea prin credință spre această realitate interioară. El vedea suferința pentru Hristos și prin credință, știa că această suferință zidește în el în mod tainic chipul lui Hristos. Și dacă ar fi văzut foarte clar aceste transformări nu ar mai fi adăugat versetul 18. Într-adevăr, transformările noastre interioare vizibile par uneori destul de mici în ciuda unor mari suferințe pentru Hristos prin care trecem. Dar pentru a fi prin credință noi nu vedem decât în parte din ce se modelează în noi. Viața noastră este ascunsă cu Hristos. Când se va arăta Hristos, viața noastră, ne vom arăta și noi cu El în slavă. Ce era vizibil era suferința pentru Hristos, puterea de a rămâne în ascultare, precum și anumite vindecări interioare. Dar slava chipului lui Hristos din noi rămâne ascunsă, pentru ca trăirea noastră să fie prin credință, și nu prin vedere. Nu cred că Pavel vedea în fiecare zi în sine o imensă vindecare sau transformare. Cred că el în fiecare zi trăia prin credință și privea la lucrurile care nu se văd. Și iată de ce nu obosea. Obosești atunci când rămâi cu privirea la lucrurile care se văd. Acestea nu doar că sunt trecătoare dar nu pot în sine să justifice suferința prin care trecem. Doar slava viitoare eclipsează suferința prin care trecem și doar ea ne poate împuternici să nu obosim. Dar spre ce rămâne țintită privirea noastră? Spre suferința prezentă și spre rezultatele prezente și vizibile, sau spre slava viitoare? Pavel privea prin credință spre slava viitoare. Așa stătea în picioare, așa învingea oboseala. Și slava viitoare nu era doar un concept. El gustase din ea prin experiență și revelație. dar cu toate acestea, ea era explorată tot doar prin credință. Și ce era vizibil era suferința pentru Hristos. Pavel alegea să creadă ce i-a spus Domnul: slava viitoare eclipsează cu mult această suferință. Și atunci suferința devenea ea însăși o lentilă prin care să exploreze nemărginitul slavei viitoare. Credința rămâne cheia. Într-adevăr dacă privim atent la logic și înlănțuirea cauzală din v.16.17 și 18 înțelegem și că pentru Pavel cheia era CREDINȚA. Și credința este în esența ei o încredere neclintită în lucrurile

nădăjduite, o puternică încredințare în **lucrurile care nu se văd**. (Evrei 11:1). *Căci o nădejde care se vede, nu mai este nădejde: pentru că ce se vede, se mai poate nădăjdui? Pe când, dacă nădăjduim ce nu vedem, așteptăm cu răbdare.* (Rom.8:24b-25).

Pavel vorbește despre resursa slavei viitoare în pasajul 4:13-5:10. El introduce tema învierii în 4:13-15, pentru ca apoi să o dezvolte vorbind despre slava viitoare amplificată de suferința prezentă în 4:16-18. Apoi în 5:1-10 el folosește metafora casei pentru a explica raportarea sa la moarte și la realitățile viitoare. Toate explicațiile despre slava viitoare se încheie cu concluzia din 5:9-10: Pavel caută să fie plăcut Domnului din pricina răsplătirii viitoare, o răsplătire diferențiată de altfel.

Din pasajul 4:16-17, aș mai comenta un singur aspect. Cornilescu folosește expresia **tot mai mult** în v.17. Alte traduceri abordează altfel: ele insistă că slava viitoare este cu mult mai mare decât suferința prezentă. Cornilescu propune o altă nuanță. Aceste suferințe lucrează **tot mai mult** pentru noi o greutate veșnică de slavă. Cu alte cuvinte, dacă accepți voia lui Dumnezeu și rămâi în ascultare în mijlocul suferinței, atunci viteza cu care chipul lui Hristos se zidește în noi crește în măsura trecerii timpului. Cu alte cuvinte chipul lui Hristos se zidește în noi într-o cadență exponențială. Relația dintre timpul petrecut în ascultare și măsura slavei viitoare nu este o relație direct proporțională, ci exponențială. Cu alte cuvinte dacă o zi de ascultare generează o măsură de slavă, următoarea zi de ascultare nu va genera tot o măsură de slavă, ci mai mult de o măsură de slavă și tot așa. Deci cu cât trăim mai consecvenți în ascultare de Domnul cu atât capacitatea noastră de a absorbi slava eternă crește. Deci să dai înapoi după 15 ani de ascultare e o nebunie? Căci acum, după 15 ani de ascultare, fiecare zi trăită pentru Domnul înseamnă o acumulare de slavă foarte mare. Măsura vasului credinței se lărgește mereu, și după 15 ani de ascultare s-a lărgit considerabil. O zi trăită acum în ascultare e cu mult mai mult decât o zi trăită în ascultare acum 15 ani. Căci întristările noastre ușoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate eternă de slavă. Ce minunat? Este cam și cum ar trebuie să adunăm într-un coș de dimineața până seara nestemate. Dar după fiecare zi de adunat se mărește puțin și coșul cât și capacitatea noastră de a aduna astfel încât coșul e mereu plin seara. Și dacă acest lucru se întâmplă timp de 15 ani, atunci oare cum arată acest coș acum? Cu siguranță noi nu vedem aceste lucruri. Ele trebuie luate doar prin credință. Fiecare zi este semnificativă, și fiecare zi trăită pentru Hristos are un impact imens în lupta spirituală și are o răsplătire eternă și inimaginabil de mare. Și dacă acest lucru este valabil pentru prima zi de credință, cât de valabil este pentru o zi trăită după 15 ani de umblare prin credință? Ferice de cine crede aceste lucruri! Căci deși lupta spirituală se intensifică, și resursele cresc. Da, și lupta trebuie să devină mai ușoară pe zi ce trece măcar din două motive:

- Capacitatea de a aduna slava cerească crește
- Suntem mai aproape de linia de sosire.

Dacă primul motiv este explicat de Pavel în 2 Cor.4:17, al doilea motiv este amintit în Romani 13:11-12:

- *Și aceasta cu atât mai mult, cu cât știți în ce împrejurări ne aflăm: este ceasul să vă treziți în sfârșit din somn, căci acum mântuirea este mai aproape de noi decât atunci când am crezut. Noaptea a trecut, se apropie ziua. Să ne dezbrăcăm dar de faptele întunericii și să ne îmbrăcăm cu armele luminii.*

Indiferent dacă vom trece dincolo prin moarte sau prin întâlnirea cu Domnul în slavă, fiecare zi care trece înseamnă o apropiere de acea zi. Drumul pe care îl mai avem de parcurs devine din ce în ce mai mic, iar timpul pe care îl mai avem de răbdat devine și el mai scurt. Dacă era de dat înapoi, era ieri, dar nicidecum azi. Ieri era mai greu decât azi. Azi e mai ușor. Pavel ne învață să facem exact opusul a ceea ce face diavolul în mintea noastră cu cântarul suferinței. El vrea să mărească percepția noastră asupra greutății suferinței pentru a ceda sub povara ei, Pavel vrea să scadă această percepție. Diavolul ne va spune: iată cât ai răbdat, și iată cât mai ai de răbdat. 15 ani de așteptare și umblare cu Domnul, diavolul va încerca să ni-i prezinte astfel încât să purtăm asupra umerilor noștri 15 ani de suferință. Astfel, o zi înainte înseamnă o nouă greutate de suferință adăugată peste umerii noștri. Dar Pavel ne învață ceva diferit. El ne spune de la început că alergarea e grea. El ne propune nu imaginea cu cântarul pe care se adaugă suferință, ci imaginea cu alergătorul. El ne spune că distanța până la final nu doar că nu o știm, dar și că o putem micșora prin râvna noastră. Dar să spunem doar că ea este stabilită. El ne învață că fiecare zi care trece înseamnă o apropiere de final. Deci fiecare zi nu înseamnă adăugarea unei greutăți de suferință de pe cântar, ci luarea unei greutăți de suferință de pe cântar. Ba mai mult, ziua nu o știm și poate fi chiar și mâine. Ba mai mult, Domnul ne înnoiește puterile în fiecare zi. Noi nu suntem ca un alergător care cu doza de energie de la început trebuie să ajungă la sfârșit. Domnul este cu noi pe drum și ne dă în fiecare zi pâinea de care avem nevoie, după cum este scris:

- *Nu știi? N-ai auzit? Dumnezeu cel veșnic, Domnul a făcut marginile pământului, El nu obosește, nici nu ostenește; priceperea Lui nu poate fi pătrunsă. El dă tărie celui obosit și mărește puterea celui ce cade în leșin. Flăcării obosesc și ostenesc, chiar tinerii se clatină; dar cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii, aleargă și nu obosesc, umblă și nu ostenesc. (Isaia 40:31)*

Deci chiar dacă bătăliile spirituale cresc și împotrivirea vrăjmașului crește, drumul devine mai ușor. Căci și resursele cresc, căci și răsplătirea crește, căci drumul de parcurs devine mai scurt și pentru că Domnul ne înnoiește puterea în fiecare zi! O, cât avem nevoie de aceste resurse pentru a birui încercările pe teremen lung. Căci în aceste încercări cel rău va încerca să ADAUGE suferința de fiecare zi pe cântarul de pe umerii noștri. Și dacă va reuși, la un moment dat vom ceda, căci suferința va fi prea mare. Dar dacă ne înarmăm cu adevărurile de mai sus și respingem interpretările lui, și primim perspectiva scripturii asupra suferinței alergării noastre, atunci vom putea sta în picioare. Oh, și drumul nu va deveni mai greu ci mai ușor, căci prin credință vom vedea din ce în ce mai aproape și mai clar capătul drumului. Privirea noastră va fi ațintită asupra capătului drumului și nu asupra suferinței prezente și asupra trecutului nostru. Iată de ce Pavel insistă cel mai mult spre resursa slavei viitoare. Pavel ne învață să privim și spre trecut și spre prezent și spre viitor, și ne învață la ce să privim. Dar în ce proporție să privim la cele trei? Intr-o capacitate de 100% se pare că

trebuie să privim 25% spre trecut, 25 spre prezent, și 50% spre viitor. Doar cu o asemenea distribuție a percepției sufletului nostru nu vom cădea de oboseală și vom sluji cu tărie Domnului. Cel rău nu vrea cu nici un chip să privim spre viitor, spre victoria finală, spre capătul drumului, spre răsplătirea noastră eternă. El nu vrea să mergem cu privirea înainte, ci cu privirea înapoi, el vrea să privim spre trecut adăugând pe cântarul sufletului nostru toată suferința îndurată și pe cântarul conștiinței noastre toate păcatele noastre. Și atunci, greutatea durerii va crește și povara sinelui va crește. Drumul va deveni din ce în ce mai greu. Dar dacă privim spre înainte, atunci va fi cu totul altfel. Slava viitoare va deveni din ce în ce mai clară și din ce în ce mai aproape. Drumul va deveni mai ușor. Iată de ce scrie Pavel următoarele gânduri în Filipeni 3: 10-14

- *Și să-l cunosc pe El și puterea învierii Lui, și părtășia suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui, ca să ajung cu orice chip, dacă se va putea, la învierea din morți. Nu că am și câștigat premiul, sau că am și ajuns desăvârșit; dar alerg înainte, căutând să-l apuc, întrucât și eu am fost apucat de Hristos Isus. Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă; dar fac un singur lucru: **uitând ce este în urma mea** și aruncându-mă spre ce este **înainte, alerg țintă**, pentru premiul chemării cerești al lui Dumnezeu, în Hristos Isus.*

Centrul de greutate al atenției luptătorului creștin este înspre înainte, și nu înspre înapoi. Este spre ziua care ne stă înainte, și spre răsplata eternă ce se vede din ce în ce mai clar în spatele zilei de azi. Aducerea aminte este importantă, dar dacă centrul atenției noastre este spre înapoi, nu alergăm cum trebuie. Pe calea credinței se aleargă cu privirea înspre înainte. Dar acest lucru este cu puțință doar prin puterea Duhului Sfânt, prin exercițiu și prin înnoirea minții. O, Doamne, ajută-ne să privim înspre înainte! Cel rău știe cât de important este acest lucru, și că privind înainte vom arde pentru tine. De aceea el vrea să privim spre înapoi, spre suferințele îndurate care parcă nu se mai încheie și spre eșecurile și păcatele noastre. El vrea să ne mărească povara de pe umeri pentru ca drumul să fie din ce în ce mai greu. El nu vrea să privim spre înainte, spre ziua în care te putem sluji, și spre slava viitoare care ne poate motiva să îți slujim și azi. El nu vrea să luptăm ca Pavel pentru ca drumul să nu ni se pară mai ușor, ci mai greu. Dar , Doamne, ai milă de noi păcătoși. Înnoiește-ne tu mintea și învață-ne Tu cum să privim echilibrat spre trecut, prezent și viitor. Doamne, Ție toate lucrurile îți sunt cu puțință. Trecutul e alb ca neaua, prezentul plin de putere și viitorul plin de slavă. Căci Hristos a murit ieri, a înviat azi, și va reveni mâine. Ține-ne tu privirea înspre înainte, și nicidecum înspre înapoi!

În 5:1-10 Pavel ne explică perspectiva sa echilibrată de raportare la slava viitoare și la realitățile de dincolo. Într-adevăr, cum ar trebuie credinciosul să se raporteze la moarte? Din perspectiva slavei viitoare moartea este cel mai bun lucru care i se poate întâmpla pe acest pământ unui credincios. Credinciosul este asemenea unui închis într-o temniță. El are biletul ieșirii din închisoare, dar este încă în închisoare. Aici e multă suferință, nu îi poate vedea pe cei dragi. Ba mai mult sunt mulți vrăjmași și există și pericolul pierderii biletului de ieșire din închisoare. Și există o ușă, prin care dacă trece, scapă pentru totdeauna de chinurile și

pericolele din închisoare și e liber pentru totdeauna alături de cei dragi. Doar o ușă! Oare cât de mult ar dori el ca să se deschidă această ușă! Și această ușă este moartea! Moartea ne duce pentru totdeauna în realitatea slavei viitoare alături de Domnul și de sfinții răscumpărați și departe pentru totdeauna de păcat, de suferință, de atacurile vrăjmașului. Din această perspectivă, oare nu ne-am dori moartea, oare moartea nu ar fi cel mai bun și dorit lucru de pe acest pământ?

Pavel răspunde tocmai unei asemenea extreme. El are certitudinea unui trup de slavă acolo în ceruri pentru el. Și când compară trupul și lumea de acum cu trupul și lumea viitoare, nu are nici un motiv să mai rămână aici. El tânjește, geme după realitatea viitoare și este plin de dorința să se îmbrace cu trupul de slavă. Și el geme apăsător. Cine caută împlinirea totală pe acest pământ e un nebun. Cum poți să fii pe deplin fericit în această lume răzvrătită și condusă de cel rău, în acest trup care se răzvrățește mereu împotriva Domnului, și care pune o barieră între noi și Domnul. Cum am putea fi pe deplin fericiți fără să vedem pe Cel ce Îl iubim, fără să auzim vocea Lui, și fără să ne contopim pe deplin cu El? Cine caută fericirea aici, și mai ales cel care o găsește, este un egoist care nu îl iubește pe Domnul. Căci cum ai putea să Îl iubești pe Domnul și să nu suspini în acest trup decăzut și în această lume decăzută? Cum să Îl iubești pe Domnul și să nu te doară toate dizarmoniile lumi acesteia și toate hulele rostite prin păcat la adresa Lui? Cum să Îl iubești pe Domnul și să nu te întristeze realitatea firii pămîntești care luptă mereu împotriva Duhului și care adesea ne întinează prin păcat: Cum să îl iubești pe Domnul și să poți fi fericit departe de părtășia deplină cu El? Cel care iubește pe Domnul este condamnat la o viață de geamăt și suspin. Cel care Îl iubește pe Domnul nu are nici o șansă să găsească fericirea pe acest pământ. Dar el va găsi în schimb nădejdea, și această nădejde îi va dărui o adiere de împlinire mai mare decât toate împlinirile celui centrat pe sine și care nu Îl iubește pe Domnul. Cel care îl iubește pe Domnul suspină după învierea trupului, și geme apăsător după casa din ceruri. Pavel nu și-a pus nădejdea în Hristos doar pentru acest pământ. Pavel nu așteaptă o mare izbăvire și eliberare aici. El știe că marea izbăvire va fi doar atunci și acolo. Până acum Pavel pare să spună că își dorește moartea. Dar el va sublinia exact opusul. El își dorește ajungerea dincolo dar nu prin moarte:

- *Nu că dorim să fim dezbrăcați de trupul acesta (adică să murim), ci să fim îmbrăcați cu trupul celălalt peste acesta, pentru ca ce este muritor în noi, să fie înghițit de viață. (adică momentul transformării).*

Pavel a explicat în 1 Tes, cap.4 și în 1 Cor. cap.15 că cei care vor rămâne în viață până la venirea Domnului vor fi îmbrăcați în slavă fără să mai treacă prin moarte. Ei vor fi răpiți la cer, și nu va mai avea loc dezbrăcarea de acest trup, adică moartea. Ci, trupul acesta va fi înghițit de slavă, și va avea loc transformarea fără trecerea prin moarte. Exact același lucru Pavel îl explică și aici în 2 Corinteni cap.5a. El nu așteaptă și nu își dorește moartea. El așteaptă revenirea Domnului. El vrea să participe la toate bătăliile de pe pământ până la venirea Domnului, sau până la momentul în care Domnul, prin moarte, îl va scoate din aceste bătălii. La fel ca Moise, care la 120 de ani, dorea să continue slujirea Domnului pe acest pământ, Pavel vrea să participe la toate bătăliile Bisericii până la revenirea Domnului. Cu siguranță, că poate exista și varianta morții, după cum spune și Pavel: ***negreșit dacă atunci când vom fi îmbrăcați nu vom fi găsiți dezbrăcați de el.*** (5:3) Pavel știe că este posibil să nu

prindă revenirea Domnului și că Domnul îl poate lua acasă prin moarte. Dar aceasta e decizia Domnului și nu a lui. În ce-l privește el luptă cu avânt privind spre revenirea Domnului. El nu este un laș care vrea să scape din luptă prin moarte. El nu este un fricos care vrea să evadeze din slujire prin moarte. El vrea să pună arma jos doar după bătălia finală, doar după victoria finală. El nu se gândește la sine, ci și la Hristos. Din perspectiva sa, era mai ușor să părăsească lupta prin moarte. Căci o părăsea mai repede, și nici nu mai îndura marile suferințe din confruntarea cu Anticrist. Dar pentru Hristos odihna finală începe de-abia la doua sa venire. Pavel intră în odihna finală prin trecerea dincolo, fie că e prin moarte, fie că e prin răpirea de la a doua venire a Domnului. Dar pentru Domnul odihna finală începe doar după victoria finală. Pavel era una cu Domnul, nu doar Domnul simțea cu Pavel, dar și Pavel simțea cu Domnul. Și de aceea, de dragul Domnului, Pavel vroia să lupte până la capăt și să iasă din bătălie doar după victoria finală. Pavel nu se sperie de moarte căci înseamnă trecerea spre ceva mult mai bun! Dar Pavel nu își dorește moartea, și nici nu o caută. Pavel nu este un laș. Nici nu îi este teamă de moarte, dar nici nu îi este teamă de viață. El este gată să înfrunte atât moartea cât și viața. Și îl lasă pe Dumnezeu să hotărască ce este mai bine. Iată o perspectivă apostolică și echilibrată asupra realității morții. Pavel scria aceste lucruri corintenilor nu doar pentru a se apăra, dar și pentru a se da o pildă.

- *Și Cel ce ne-a făcut pentru aceasta, este Dumnezeu, care ne-a dat și arvuna Duhului.*

Pavel știa că nu este creat pentru această lume strâmbă. De aceea, nici nu căuta un loc de odihnă pe acest pământ. De aceea, nu căuta să se îmbogățească pe acest pământ și nici nu căuta fericirea aici și acum. El fusese făcut de Domnul pentru lumea viitoare. Acolo era adevărata sa casă. Acolo era țara făgăduinței, și cetatea eternă. Și Pavel nu se îmbată cu nădejdi false. Domnul i-a dat arvuna Duhului. Duhul este o degustare și garanție prezentă a realității viitoare. Lucrarea Duhului este reală și este acum și aici în noi. Ea ne dă putere împotriva păcatului, ea ne deschide ochii inimii ca să avem părtășie cu Domnul, ea ne descoperă din slava Domnului, ea ne vindecă bolile, ea ne răbdare în încercare, ea ne transformă după chipul și asemănarea lui Isus Hristos, ea ne botează în realitatea minunată a trupului lui Isus Hristos, ea ne deschide porți pentru cuvânt, ea aduce noi oameni din moarte la viață. Arvuna Duhului nu este ceva palid din prezentul nostru. Da, este doar o adiere a slavei viitoare, dar este ceva viu și plin de putere care zdruncină acum și aici temeliiile pământului. De aceea Pavel nu aruncă vorbe în vânt. El are certitudine cu privire la slava viitoare, căci o privește prin lentila prezentă și palpabilă a arvunei Duhului. Ferice de cine are această arvună și de cel care nu se obișnuiește cu ea, care nu o ia ca un lucru de apucat, ci care se bucură de slava ei în fiecare zi!

Viața lui Pavel este o viață plină de curaj, de încredere, de optimism, și aceasta indiferent de circumstanțe. El are două case: casa de acum și casa viitoare. El se simte acasă și aici, dar cu mult mai mult dincolo. Și astfel, nu îi este teamă nici să trăiască, nici să moară. Nu-i este teamă nici de viață, nici de moarte. El este acasă și merge spre casă. De ce nu ar fi deci plin de încredere? Este foarte interesant că Pavel folosește cuvântul CASĂ atât pentru realitatea viitoare, cât și pentru cea de acum. Da, adevărata casă, este realitatea viitoare. Dar și acum în trup este tot un fel de acasă. Pavel nu vrea să prezinte viața de acum ca un chin

insuportabil, ca un blestem de care trebuie să fugim. Diavolul vrea să ne vedem astfel viața și vrea să ne-o urâm și să blestemăm ziua când ne-am născut și să ne dorim moartea (vezi cartea Iov). Pentru Pavel, deși adevărata casă e dincolo, și acum este tot acasă. Suntem acasă acum și aici, pentru că aceasta este prima casă pe care Domnul ne-a dăruit-o. El ne-a creat și ne-a așezat mai întâi în această lume decăzută. El ne-a născut din nou și ne-a așezat acum și aici în Biserica Sa, în bătăliile sale pentru mântuirea lumii. El ne-a pus în acest trup care deși decăzut poartă din slava Sa. El ne-a așezat într-o casă temporară, dar care este totuși o casă. E casa noastră prezentă. Și de aceea trebuie să locuim responsabili în ea și să ne pese de ea. Deși știm că finalitatea noastră eternă vizează o altă casă, cu toate acestea realitatea de acum e casa noastră prezentă pe care trebuie să o prețuim și să o locuim cu cinste.

Și toate aceste realități prezente și viitoare de care ne vorbește Pavel, au rolul de a-l MOTIVA pe acesta să-i fie plăcut Domnului, **fie că rămâne acasă, fie că este departe de casă**. Foarte interesantă expresia: fie că rămâne acasă, fie că este departe de casă. Această expresie are trei posibilități de interpretare:

- Adică să îl prolăvească pe Hristos în trupul lui fie prin viața lui (adică fie dacă rămâne acasă în trup), fie prin moartea lui (adică prin îndepărtarea sa de casa pământească).
- Adică să îi fie plăcut lui Hristos fie aici, fie dincolo. Scopul existenței lui Pavel era să îi fie plăcut lui Hristos. Acest scop poate fi împlinit și acum acasă în trup, fie dincolo departe de această casă trecătoare. Acum și aici și atunci și acolo reprezintă în cele din urmă cadrul, contextul relației sale cu Hristos. Dar el nu confundă contextul cu esența. Esența este să îi fie plăcut lui Hristos, spre aceasta se concentrează Pavel și nu pe circumstanțe. Și circumstanțele contează și ele și pot fi atât de diferite. Pavel rămâne focalizat pe a-I fi plăcut lui Hristos.
- Lupta lui Pavel este să-i fie plăcut lui Hristos acum și aici, căci acum și aici e lupta. În casa de acum e război, în casa viitoare nu mai există ispite și război. Iar realitatea de acum în care el vrea să îi fie plăcut lui Hristos poate fi percepută fie ca o rămânere acasă (în prima casă trecătoare, fie ca o pribegie departe de casă (de a doua casă eternă). Pavel se focalizează pe lupta de acum și aici și se vede pe sine simultan și acasă, și departe de casă. Echilibrul se atinge când avem ambele realități. Când poți spune: sunt acasă, și totuși departe de ea. Doar atunci vei putea să îți dai toate silințele să-i fii plăcut lui Hristos acum și aici. Căci dacă privești prea mult spre atunci și acolo, viața de acum devine un chin, și neglijezi luptele prezente, nu te implici cu toată inima în ele. Iar dacă privești prea mult spre acum și aici te împovărează greutatea luptei și strâmbătatea lucrurilor de acum. Și atunci soluția lui Pavel este să spună: **sunt acasă, și totuși departe de casă!** Nu e ușor să păstrezi acest echilibru. E ca mersul pe sârmă. Când ne merge mai bine, acum și aici, suntem prea mult acasă, iar când ne merge mai greu ne vedem prea mult departe de casă. Și atunci ce este de făcut? Când ne merge bine să privim ma

imult spre strâmbătatea lucrurilor prezente și spre casa ce va veni. Iar când ne merge greu să privim mai mult spre lucrurile frumoase și semnificative de acum și aici. Nu e ușor. Dar prin puterea duhului și prin exercițiu ne putem deprinde să trăim și în belșug și în lipsă. Domnul să ne ajute să mergem pe sârma dintre cele două case. În fiecare dimineață să nu uităm să spunem: acasă și totuși departe de ea! Ah, Doamne, Tu parcă ne chemi la lucruri atât de înalte pentru noi! Parcă e prea complexă lupta spirituală. Ne ceri un echilibru atât de greu de atins. Noi am fost creați o singură făptură așezați într-o singură lume. Dar acum suntem așezați între două lumi, și mereu, și mereu între două realități. Astfel:

- Suntem așezați între vocea Duhului și vocea celui rău...dar și cel rău se transformă într-un înger de lumină. Și ambele voci operează cu gândurile, simțirile, memoriile noastre....Cum să le deosebim?
- În noi este și un om vechi, și unul nou și totuși suntem o singură făptură. Cum să pricep acest lucru?
- Pe de o parte suntem albi ca neaua, copiii ai lui Dumnezeu, sfinți și socotiți fără prihană. Pe de altă parte suntem cei dintâi păcătoși care încă mai păcătuim și care mereu trebuie să exersăm pocăința?
- Pe de o parte suntem o făptură nouă în Hristos, dar pe de altă parte suntem plini de boli spirituale.
- Pe de o parte suntem chemați să slujim pe alții și să fim învățători și doctori, dar în același timp noi suntem bolnavi, studenți și avem nevoie de slujire și vindecare. Învățător și student, doctor și bolnav în același timp....
- Pe de o parte suntem chemați să luptăm în bătăliile prezente, să prețuim lumea prezentă, să trăim în ea și pe de altă parte să fim niște străini și călători și să nu ni se lipească prea mult inima de această lume.
- Pe de o parte totul e prin har, pe de altă parte suntem chemați să ne dăm toate silințele pentru a dovedi că suntem vrednici de Împărția lui Dumnezeu...

Și am putea continua lista aceasta. Ce mari sunt înălțimile spirituale la care suntem chemați. și noi suntem așa de limitați și atât de predispuși spre extreme și nu spre echilibru. Dar e bine că ne simțim slabi și neputincioși în fața acestor înălțimi, căci ce e cu neputință la om, e cu putință la Dumnezeu și Domnul ne duce pe stâncă doar când vom recunoaște că suntem total neputincioși să ajungem acolo. De aceea să găsim plăceri în slăbiciuni, în neputințe, în suferințe, căci când suntem slabi, atunci suntem tari!

Deși toate variantele de mai sus sunt purtătoare de adevăruri sfinte, din pricina v.10, înclin să aleg a treia interpretare:

- ***Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de domnie al lui Hristos pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul pe care-l va fi făcut când trăia în trup. (5:10).***

Alte traduceri propun: să-și primească răsplata după tot ce a făcut: fie bine , fie rău. Cu alte cuvinte când e vorba de răsplătire se va ține cont atât de binele cât și de răul făcut pe pământ. Și Pavel vorbește aici și de credincioși, dacă nu în special de credincioși. Există o judecată și a celor credincioși. Nu este o judecată în sensul pedepsei, dar este totuși o judecată, căci în următorul verset Pavel continuă: *ca unii care cunoaștem deci **frica de Domnul**...* De această judecată a celor credincioși Pavel ne mai vorbește în Romani 14:10-12, și în 1 Cor.3-5

- *Dar pentru ce judeci tu pe fratele tău? Sau pentru ce disprețuiești tu pe fratele tău? Căci toți ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Hristos. Fiindcă este scris: Pe viața Mea Mă jur, zice Domnul, că orice genunchi se va pleca înaintea Mea și orice limbă va da slavă lui Dumnezeu. Așa că fiecare va da socoteală despre sine însuși lui Dumnezeu.*
- *Cât despre mine, prea puțin îmi pasă dacă sunt judecat de voi sau de un scaun omenesc de judecată. Ba încă, nici eu însumi nu mă mai judec pe mine. Căci n-am nimic împotriva mea; totuși nu pentru aceasta sunt socotit neprihănit: Cel ce mă judecă este Domnul. De aceea, să nu judecați nimic înainte de vreme, până va veni Domnul, care va scoate la lumină lucrurile ascunse în întuneric, și va descoperi gândurile inimilor. Atunci fiecare își va lua lauda de la Dumnezeu.*

Toți vom sta înaintea scaunului de judecată a lui Hristos și vom da socoteală de tot ce am făcut pe pământ. Noi nu vom fi pedepsiți pentru răul făcut pe pământ, căci judecata a fost luată de Hristos. Dar răul făcut pe pământ ne va afecta răsplătirea. Atunci când Domnul ne va cântări răsplata, el va ține cont atât de binele făcut pe pământ cât și de răul făcut pe pământ. Cât am lucrat la încurajarea și zidirea Trupului lui Hristos, și cât am lucrat la întristarea și dărâmarea Templului lui Dumnezeu. Iar binele va fi cântărit de Dumnezeu. El va trece lucrarea fiecăruia prin foc. Fânul, trestia, paieile vor arde. Va rămâne doar aurul curat, adică doar ceea ce a făcut Hristos cu adevărat prin noi, după voia sa, și după strategia Sa. Și vor fi mari surprize. Lucrări evaluate de noi ca fiind mari și minunate, vor arde aproape în întregime. Lucrări de care nu știam nimic, vor fi laudate înaintea întregului cer. Domnul va descoperi gândurile ascunse ale inimilor. În ce măsură acea lucrarea a fost făcută de Hristos prin noi și spre slava Sa, sau în ce măsură în acea lucrare am lucrat noi pentru slava noastră. Vor fi mari surprize. De aceea, Pavel ne îndeamnă să nu ne dăm cu părarea până atunci

despre lucrările altora. Noi nu avem acces la gândurile inimilor și nici la multe alte informații. Nu sunt nici pe poziția de a judeca și nici în măsură să o facem. Cel ce va judeca va fi Domnul și El este în măsură ca să judece, căci cunoaște gândurile ascunse ale oamenilor. Până în ziua aceea, să nu privim prea mult în lucrarea altuia, ci să ne dăm silințele să-I fim noi înșine plăcuți. Pavel ne vorbește despre realitățile viitoare. Acestea înseamnă înviere urmată de răsplătire. Vom fi răsplătiți cu înșăși slava lui Isus Hristos. Dar răsplata va fi diferențiată. Și acest lucru reprezintă o motivație cheie pentru Pavel. Cu siguranță că el îl slujea pe Hristos din dragoste. Dar Pavel se gândea și la propria răsplată, care însemna o mai mare cunoaștere a lui Dumnezeu, și o mai mare strălucire spre slava Domnului. Nu era nici o contradicție între dragostea Sa pentru Hristos și preocuparea pentru propria sa răsplată. Lupta spirituală este foarte intensă și suferințele sunt foarte mari, de aceea, ideea răsplătirii diferențiată este o resursă indispensabilă pentru credincios. Nu toți credincioșii se avântă la fel de mult în bătăliile Domnului și nu toți suferă la fel de mult pentru Domnul. Presiunea pentru fiecare pas e mare. Și Domnul știe, și va răsplăti pe fiecare după credințioșia lui. Și Domnul știe să răsplătească. Și câte răsplăți și cununi a pregătit pentru copiii Săi. Și fiecare este chemat să alerge astfel încât să capete premiul. Este o competiție, o olimpiadă cerească. Da, suntem pe marea arenă a eternității și alergăm pe aceeași pistă cu toți sfinții, și alergăm în această olimpiadă minunată cu mari oameni ai credinței ca Avraam, Moise, Iosua, David, Ilie, Isaia, Ioan Botezătorul, apostolii, Pavel, sfinții părinți, cu martirii, cu reformatorii, marii misionari....și cu mulți alții mai puțin cunoscuți ca Sunamita, fetița din casa lui Naaman, văduva cu cei doi bănuți, orbul din naștere vindecat de Isus,... și cu mulți alții pe care nu-i cunoaștem. Și cât de mulți sunt ce-i care ne privesc. Tot cerul ne privește. Toți îngerii ne privesc cu uimire și îl laudă pe Domnul pentru fiecare mic pas al credinței pe care îl facem înainte. Și toți demonii ne privesc încolțindu-ne din toate părțile și încercând să ne descurajeze la fiecare pas. Și Domnul Însuși ne privește. Și El privește spre tot pământul ca să sprijinească pe cei a căror inimă întregă este pentru El. Ce olimpiadă cerească! Ce fel de oameni ar trebui să fim noi alergând în fiecare zi spre gloria Celui ce șade pe scaunul de domnie! Și cât de onorați trebuie să ne simțim căci alergăm pe aceeași arenă cu atât de mulți oameni minunați ai lui Dumnezeu! Mulți dintre ei și-au sfârșit alergarea. Dar acum este rândul nostru, acum e timpul nostru. Cei care și-au sfârșit alergarea nu mai pot face nimic pentru a-și mări răsplata. Dar acum este timpul nostru. Noi mai putem face multe isprăvi ale credinței. Dar cu adevărat sunt ale credinței. Căci noi nu vedem marea arenă, și nici mulțimile care ne privesc cu sufletul la gură, și nici răsplata viitoare. Noi vedem realitatea crudă a suferinței, și atacurile intense ale celui rău. Dar privim cu curaj prin credință, căci noi nu trăim prin vedere, ci prin credință. Da, acesta era secretul lui Pavel: credința. Acesta poate fi și secretul nostru.

Pavel a lăudat slava slujbei apostolice, apoi credințioșia lor în mijlocul suferinței insistând asupra resurselor spirituale care îi ajută să nu cadă de oboseală în fața suferinței. El a punctat trei resurse principale:

- Slava slujbei primite prin îndurarea lui Dumnezeu (privind spre trecut)
- Viața lui Isus revărsată prin suferințele lor către corinteni (privind spre prezent)

- Slava viitoare (privind spre viitor).

Ce urmează să ne mai spună în continuare Pavel despre slujba apostolică?

El mai scrie două pasaje:

- 5:11-21, în care insistă pe mesajul crucii
- 6:1-10, în care insistă din nou pe credințioșia lor față de slujba primită

Deci observăm același tipar:

a) Slujba apostolică și credințioșia față de ea (2:14-5:9)

- a. Slujba apostolică, mai slăvită decât slujba lui Moise (2:14-3:18)
- b. **Credințioșia față de slujbă** în mijlocul suferinței, resursele spirituale din spatele acestei credințioșii (4:1-5:10)

b) Slujba apostolică și credințioșia față de ea (5:11-6:10)

- a. Slujba apostolică: mesajul crucii și împăcării cu Dumnezeu (5:11-21)
- b. **Credințioșia față de slujba primită**: nu dăm nici un prilej de poticnire auditoriului (6:1-10)

Deci în pasajul 5:11-21 el revine la explicarea slujbei apostolice. Dacă până acum a explicat că ei sunt chemați să fie o mireasmă a lui Hristos spre mântuire, și că această chemare e mai mare decât slujba lui Moise, dar Pavel nu a insistat pe esența mesajului propovăduit de ei. A menționat doar că este o slujbă a Duhului aducătoare de neprihănire, care eclipsează slujba lui Moise aducătoare de osândă. Dar nu a explicat până acum de ce slujba și mesajul lor este o slujbă a Duhului aducătoare nu de osândă, ci de neprihănire. Pavel consideră că acum este momentul să explice acest lucru. Și face acest lucru probabil din considerente pedagogice. El le explică de ce slujba lor este mai slăvită decât a lui Moise, de ce este o slujbă a suferinței și cum rezistă ei în mijlocul acestor suferințe. Probabil apostolii mincinoși din Corint erau iudei care îl comparau pe Pavel cu Moise în detrimentul lui Pavel. Iudeii vedeau în slava lui Moise și în protecția primită de acesta în fața suferințelor fizice un argument împotriva lui Pavel. Pavel răspunde acestor posibile contraargumente. Dar în același timp se dă și pildă corintenilor. De aceea insistă și pe resursele puse la dispoziție de Dumnezeu în această luptă spirituală. Și aceasta pentru că cei din Corint nu trebuiau doar să îi recunoască pe apostoli, ci și să le calce pe urme. La fel cum apostolii nu trebuiau doar să fie de acord cu Hristos și ci să trăiască ca Hristos, la fel și corintenii trebuie să și urmeze pilda apostolilor. Într-un plan mai mic și ei erau făcuți părtași slujbei împăcării și trebuia să

calce pe urmele lor. Pavel răspunde deci acestor posibile contraargumente și oferă un pasaj aparte mesajului crucii. El pregătește cu grijă acest pasaj. El consideră că această temă are o importanță aparte astfel încât o tratează aparte și nu o dezvoltă în pasajul în care compară slujba apostolică cu cea a lui Moise. În acel pasaj el doar pregătește pasajul cu mesajul crucii. Într-adevăr, ce a scris până acum ridică următoarele întrebări:

- Pavele, am înțeles că la fel ca Moise ai primit un mesaj de la Dumnezeu căruia îi ești credincios, dar care este acest mesaj?
- Și de ce este acest mesaj așa de diferit de cel al lui Moise? Și de ce consideri slujba lui Moise o slujbă aducătoare de pieire, iar slujba ta, o slujbă aducătoare de neprihănire?

Pavel răspunde acestor întrebări în pasajul 5:11-21, insistând pe mesajul crucii. Deși ei caută să fie plăcuți de Domnul și cunosc frica de Domnul, ei caută să îi încredințeze pe oameni. Corinteni se puteau întreba: Pavele dacă tu trebuie să duci o viață plăcută Domnului de ce ești așa preocupat de alții, de ce cred alții despre tine, sau despre Dumnezeu? Răspunsul e simplu: Pavel caută să-i fie plăcut lui Dumnezeu, dar porunca primită de la Dumnezeu este să ducă mesajul mântuirii oamenilor. Pavel este preocupat de oameni și de ceea ce cred ei, dar aceasta tot din teamă față de Dumnezeu. El caută să îi încredințeze pe oameni din teamă de Domnul. Pavel vorbește în același pasaj despre frica de Domnul și dragostea față de Domnul. El este motivat pe de o parte de teama față de acel Dumnezeu sfânt care va răsplăti pe fiecare după binele și răul care-l vor fi făcut când trăiau în trup. Iar pe de altă parte el este motivat de dragostea lui Hristos. Frica de Domnul nu este doar pentru vremea Vechiului Legământ. Dar ne întrebăm: oare frica de Domnul și dragostea de Dumnezeu înseamnă același lucru? Și dacă nu, cum merg ele împreună? Cred că frica de Domnul și dragostea de Domnul au multe puncte comune, dar nu cred că înseamnă același lucru. Dragostea creionează acea motivație de a răspunde cu dragoste la Cel care ne-a iubit așa de mult. Frica de Domnul creionează acea motivație de a rămâne plăcut Celui Preasfânt care este un foc mistuitor și care va răsplăti pe fiecare după faptele Lui. Cum e posibil ca dragostea și teama să fie prezente simultan în relaționarea cu aceeași Persoană? Și ne este cunoscut argumentul: eu sunt fidelă soțului meu pentru că îl iubesc și nu pentru că mi-e teamă de el, că-mi va tăia capul dacă nu-i voi fi fidelă...Dragostea e suficientă. Nu mai este loc pentru teamă. Și apoi cităm din 1 Ioan 4:16-18 și din Romani 8:14-16, pentru a argumenta că dacă dragostea a ajuns desăvârșită frica nu își mai are locul. Dar cu toate acestea, Pavel, marele apostol, folosea încă frica de Domnul ca o puternică resursă spirituală. Cum rezolvăm dilema? Simplu: observând că în 2 Cor, 5 Pavel vorbește despre frica de Domnul, iar În Romani 8 și 1 Ioan ni se vorbește doar despre FRICĂ. Cred că duhul de frică din Romani 8 și frica din 1 Ioan 4 nu este aceeași cu frica de Domnul despre care vorbește Pavel în 1 Cor 5 și care nu intră deloc în contradicție cu dragostea de Domnul. Există o frică de pedeapsă și iad a celui păcătos care nu cunoaște dragostea lui Dumnezeu, care nu are certitudinea iertării și acceptării înaintea lui Dumnezeu. Este tema omului care privește doar spre sfințenia lui Dumnezeu și încearcă prin lege și fără Hristos să îi fie plăcut lui Dumnezeu.

Este o teamă chinuitoare, traumatizantă, este o robie a fricii lipsită de siguranță, bucurie, pace, nădejde. Hristos ne eliberează de o asemenea teamă, dar cu siguranță că Hristos crește în noi frica de Domnul. La Domnul este iertare ca să fie de temut ne spune Psalmistul. Prin Hristos cunoașteam mai mult atât iertarea primită, cât și sfințenia și dreptatea lui Dumnezeu care nu a cruțat nici chiar pe Fiul Său când a fost vorba de păcat. Crucea nu ne vorbește doar de dragostea lui Dumnezeu ci și de sfințenia și dreptatea Lui. Dumnezeu nu ne-a putut ierta decât prin moartea Fiului Său. Cine este deci acest Dumnezeu drept și sfânt care Și-a plătit Sieși prețul răscumpărării? Crucea ne învață, mai mult decât Legea din vechime, frica de Domnul. Da, frica de Domnul și dragostea de Domnul, merg împreună. E nevoie de amîndouă. Un copil își iubește părintele dar are și o teamă de acesta, de pedeapsa acestuia. Copilul nu are încă maturitatea unui adult și nu înțelege sfaturile și interdicțiile părintești. Și este nevoie alături de dragoste, de pedeapsă și teamă pentru a învinge teama de a călca porunca părintească. Și oare noi nu suntem niște copii care nu înțelegem gravitatea păcatului și cum încălcarea poruncii ne face așa de răi? Oare alături de dragoste nu avem nevoie și de teamă pentru a învinge poftele și teama din nou? Să citim cu atenție Noul Testament, de la predicile lui Isus, la epistolele lui Pavel până la cartea Apocalipsei. Teamă de Domnul e mereu prezentă și este o resursă pentru a birui ispita. Avem mare nevoie de teama de Domnul, pentru că poftele din noi se războiesc cu sufletul pentru că noi cunoaștem doar în parte și nu înțelegem încă gravitatea fiecărui păcat, și nu în ultimul rând relaționăm nu cu un părinte pământesc, ci cu Părintele veșniciei, Dumnezeu cel de trei ori sfânt care este un foc mistuitor. Și cine crede că nu vom păstra această teamă de Domnul și după învierea din morți? Moise când s-a apropiat de Domnul pe munte a fost îngrozit și a tremurat. Măreția Domnului ar trebuie să ne înfioare chiar dacă știm cât de mult ne iubește și chiar dacă suntem socotiți neprihăniți înaintea Lui. Oare îngerii nu se înfioară la vederea slavei și sfințeniei lui Dumnezeu? Nu știm sigur cum va fi atunci, dar de aici, mi se pare atât de normal să ne fie teamă de Domnul toată eternitatea. Dar dacă nu ni se spune prea mult despre frica de Domnul în veșnicie, știm sigur că acum și aici ea are un rol fundamental și nebun este cel care crede că se poate lipsi de ea și că doar dragostea de Hristos este de ajuns. Pavel opera atât cu dragostea de Hristos cât și cu frica de Domnul. Să fim smeriți și să umblăm în exemplul lui Pavel și să luăm aminte la tot mesajul Scripturii: frica de Domnul este începutul înțelepciunii, dar și înțelepciunea însăși. Să citim doar epistola către evrei pentru a înțelege cât de viu și actual și vital este rolul fricii de Domnul pentru credinciosul nou testamentar! Frica de Domnul nu izvorăște doar din faptul că El este sfânt și noi păcătoși. Cred că frica de Domnul izvorăște și din măreția Sa. Oare, știm cine este Dumnezeu? Oare, știm de cine ne apropiem? Oare, știm cui ne rugăm? Oare, știm cui îi spunem Tată? El, cel fără de început, El creatorul tuturor lucrurilor, El, Părintele veșnicilor, El pe care nu-l vom putea cunoaște o eternitate, și cu cât Îl vom cunoaște mai mult, cu atât ne vom da seama că Îl cunoaștem mai puțin...Universul nemărginit nu poate cuprinde nici cea mai mică fărâmbă din slava și măreția Sa. Ooo, nu cumva apropierea de acest Dumnezeu prin Hristos să ne facă să uităm măreția Lui și frica de Domnul. Când Domnul i-a vorbit lui Iov din mijlocul furtunii, nu i-a explicat despre atacul celui rău, nici despre rolul suferinței. Domnul i-a arătat măreția Sa revelată în creație. Și atunci Iov s-a smerit în fața măreției lui Dumnezeu. Iov și-a dat seama cu cine vorbește, și că atitudinea sa față de Dumnezeu era atât de nepotrivită ținând cont de o realitate covârșitoare: cine este Dumnezeu și cine era el, omul Iov. Distanța este așa de mare încât,

chiar dacă Iov ar fi avut dreptate, nu ar fi avut dreptul să vorbească astfel față de Domnul. Oare, de cât ori vorbim de la egal la egal cu Domnul, și îl luăm la rost pe Domnul întrebându-L: de ce, Doamne? O, dar cine suntem noi doar ca să deschidem gura în fața Celui fără de început? Domnul ne apropie de Sine prin Hristos și ne cheamă să îi spunem Tată, și să-i fim prieteni, dar să nu uităm că El e Dumnezeu, iar noi doar un bob de țărână. Apropierea de Domnul trebuie să meargă mână în mână cu creșterea reverenței și fricii față de El. Da, suntem îndemnați să ne vărsăm povara sufletului și întrebările noastre fără răspuns înaintea Lui ca psalmiști, dar în atitudinea noastră să nu uităm o clipă cine suntem noi și cine este El. Este adevărat că alături de frica de El este și dragostea față de El, și încrederea că acest Dumnezeu măreț și sfânt ne iubește și face toate spre binele nostru. Să evităm dezechilibrul. Încrederea deplină în dragostea și îndurarea Sa să meargă mână în mână cu reverența și teama față de măreția și sfințenia Sa!

Deci revenind la resurse, Pavel folosea ca și resursă motivațională atât frica de Domnul, cât și dragostea față de Domnul. Și interesant că el ne vorbește mai întâi de frica de Domnul, și apoi de dragostea de Domnul. Deci resursa realității slavei viitoare merge mână în mână cu frica de Domnul. Căci din realitatea viitoare face parte și judecata. Și toți vom sta în fața scaunului de judecată a lui Hristos. Această realitate viitoare trebuie să țină vie în noi frica de Domnul. Pavel vorbește nu doar spre slava viitoare, ci și spre judecata viitoare. Ambele constituie o resursă motivațională în alergarea lui.

În cele ce urmează ne vorbește și despre resursa motivațională reprezentată de dragostea lui Hristos. Slujba primită de la Domnul nu înseamnă ca ei să fie doar oameni sfinți și morali. Slujba lor este orientată spre oameni. Și nu înseamnă doar a fi modele pasive, ci a purta mesajul mântuirii către oameni, a chema pe oameni la împăcarea cu Dumnezeu. Pavel nu predică pentru a impresiona oamenii sau pentru a se băga în seamă sau de capul lui. Nu, ci Pavel predică pentru a împlini slujba primită de la Domnul. Pavel trăiește pentru Dumnezeu și pentru oameni. Astfel încât orice face el, este din dragoste de Dumnezeu și pentru oameni. Motivația sa este așa de ancorată în această realitate astfel fie că își iese din minți, fie că rămâne întreg la minte, el o face de dragul lui Dumnezeu și a semenilor. Din perspectiva lumii și-a ieșit din minți și este un nebun. Din perspectiva lui Dumnezeu este întreg la minte și trăiește în frică de Domnul. Oricare ar fi eticheta ce i se pune, orice face Pavel face pentru Domnul. De unde acest foc din inima lui Pavel? De unde această trăire permanentă pentru Dumnezeu și pentru semeni? Răspunsul e clar: este un foc al iubirii:

- *Căci dragostea lui Hristos ne strânge (ne constrânge); fiindcă socotim că, dacă Unul singur a murit pentru toți, toți deci au murit. Și El a murit pentru toți, pentru ca cei ce trăiesc, să nu mai trăiască pentru ei înșiși ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei.*

Hristos a murit din dragoste pentru Pavel. Pavel este copleșit de această iubire fără margini. Și o asemenea dragoste naște dragoste în cel iubit așa de mult. Dar Hristos nu a murit doar pentru Pavel ci pentru toți, și din aceeași mare iubire. Și atunci cel care îl iubește pe Hristos trăiește pentru Hristos, pentru ceea ce Hristos iubește, pentru ceea ce Hristos a murit. Cel care îl iubește pe Hristos nu poate trăi decât pentru mântuirea semenilor. Visurile

și planurile personale devin un nimic. Mântuirea sufletelor eterne pentru care a murit Hristos, iată ce contează cu adevărat, iată adevărata miză! Scopul morții lui Hristos este să ne elibereze din robia sinelui. El a murit că să trăim cu adevărat, că să avem viața din Dumnezeu. Iar viața veșnică, adevărata viață înseamnă tocmai acest lucru, și anume: să nu mai trăim pentru noi înșine, ci pentru Hristos. Și pentru a fi ajutați în acest proces al eliberării de sine, Hristos moare și înviază pentru noi. Și dragostea Sa este așa de mare încât răspunsul nostru nu poate fi decât dorința de a trăi pentru El. În fața iubirii Sale, a trăi pentru sine și nu pentru El, este un blestem, un lucru atât de urât și hidos, este realmente iadul. Dar să poți trăi pentru Hristos, să poți răspunde cu dragoste și mulțumire dragostei Sale, iată singura dorință a Celui care cunoaște dragostea lui Hristos. Iată de ce dragostea lui Hristos ne constrânge, căci ea este atât de mare încât nu poate să nu trezească în noi dragostea. Și aceasta pentru cei care cred dragostea Lui. Și Hristos ne oferă harul de a trăi pentru El și de a răspunde cu dragoste la dragostea Lui. Și ne dă slujba împăcării ca prin noi să fie mântuiți cei pentru care El a murit. Hristos ne oferă lucruri atât de semnificative din Împărția Lui. El ne implică în lupta pentru destinele eterne a celor pentru care a murit. Răspunsul nostru e real și semnificativ. Dacă Hristos ne-ar fi arătat dragostea Lui și nu ne-ar fi oferit posibilitatea reală să răspundem cu dragoste la dragostea Lui, atunci am fi fost cei mai nenorociți dintre oameni. Dar Hristos ne descoperă dragostea Sa și ne dăruiește bucuria, libertatea, harul posibilitatea de a răspunde cu dragoste la dragostea Lui luptând alături de El pentru o miză atât de mare: mântuirea sufletelor eterne pentru care a murit. Pavel cunoaște nu doar frica de Domnul, ci și dragostea de Domnul. Și în lumina acestei iubiri el nu mai cunoaște pe nimeni în felul lumii. El nu îi vede pe semeni prin criteriile lumii, criterii sociale, morale, economice. El îi percepe pe toți prin lumina crucii. Fiecare om cu care se întâlnește este în primul rând un suflet creat de Dumnezeu și pentru care Hristos a murit. Iată de ce Pavel se face robul tuturor. Pentru că el îi vede pe toți prin lentila crucii. El nu poate judeca, condamna, ignora, disprețui sau fi indiferent față de semeni. El nu mai cunoaște pe nimeni prin lentila firii pământești. El îi cunoaște pe toți prin lentila crucii. Iată, deci, o nouă resursă. El cunoaște nu doar dragostea lui Hristos pentru sine, cât și dragostea lui Hristos pentru semeni. El trăiește pentru ceilalți, căci îi vede prin lentila crucii.

În acest context apare celebrul verset:

- *Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile sunt noi.*

La ce se referă Pavel? Oare toate sunt noi? Oare nu rămânem în firea pământească, oare nu mai rămâne în noi omul cel vechi cu toate bolile și poftele lui, și oare acest om vechi nu mai face parte din noi după convertire? Da, din această perspectivă nu toate sunt noi. Toate vor fi noi la învierea din morți. Dar când rostește acest verset Pavel se referă la omul cel nou, după chipul lui Dumnezeu, care ia ființă în noi prin nașterea din nou. Chiar dacă este un izvor de viață în mijlocul unei mări a morții (omul cel vechi), acest om este NOU și CURAT, și este centrul de greutate al noii noastre identități în Hristos. Și acest om nou primește un fel nou de a cunoaște pe semeni, de a vedea lumea. Semenii nu mai sunt evaluați prin lentila subiectivă a firii pământești, ci prin lentila crucii. Cu siguranță că este o luptă să rămânem și să creștem în această nouă realitate din noi. Dar ea este o resursă minunată, căci

este curată, de sus și ne împuternicește să trăim o viață nouă în lumina crucii și nu în lumina spiritului veacului. Acest fel de a privi lucrurile nu este de la Pavel, ci de la Dumnezeu. Toate aceste lucruri sunt de la Dumnezeu și nu de la om. Pavel nu uită să arate spre Domnul. Pavel vorbește despre sine dar vrea ca privirile corintenilor să fie pironite asupra Domnului și nu asupra sa însuși. De aceea în mod repetat amintește că lauda sa este doar în Hristos, și că toate performanțele sale apostolice sunt prin Hristos, sunt de la Dumnezeu și nu de la om. Și acest Dumnezeu:

- Mai întâi i-a împăcat pe ei cu Dumnezeu,
- Apoi le-a dăruit slujba împăcării, și
- Apoi le-a dăruit puterea să împlinescă această slujbă.

De aceea gloria nu poate fi a lui Pavel, ci doar a Domnului. Pavel este un păcătos ca și ei care a fost iertat, care a primit slujba și apoi puterea împlinirii slujbei. Și acest lucru este încurajator. Căci Dumnezeu poate face același lucru și prin noi. Dacă am rămâne cu privirile spre Pavel ne-am gândi că noi nu avem voința, ambiția lui etc., dar dacă înțelegm că Dumnezeu este totul în toți, înțelegem că tot ce era în Pavel era de la Dumnezeu. TOT și nimic de la el! Deci noi nu trebuie să venim cu nimic. Ba dimpotrivă, dacă recunoaștem că nu avem nimic este un avantaj, căci atunci puterea Domnului poate opera cu putere în noi. Totul vine de la Dumnezeu, și el este generos nu doar cu Pavel, ci și cu noi.

Să facem o scurtă recapitulare a resurselor spirituale care-l împuterniceau pe Pavel să trăiască o viață de biruință în Hristos:

- Acceptarea normalității suferinței în viața credinciosului
- Mângâierile prezente care însoțesc suferințele pentru Hristos
- Cunoașterea voii lui Dumnezeu, a căilor Împărăției și a tainelor Trupului în Hristos în amănunt: exemplificare prin cunoașterea nevoii de încurajare și a legii spirituale intitulată: fă economie cât se poate de mult la întristare!
- Conștiența războiului spiritual și a planurilor celui rău
- Conștiența faptului că Domnul poartă povara lucrării și Domnul îl poartă pe el pe umeri și nu invers.
- Slava slujbei primite
- Marea îndurare a lui Dumnezeu prin care a primit slujba apostolică
- Taina împlinirii slujbei: viața dăruită către corinteni prin suferințele lor
- Nădejdea învierii
- Slava viitoare amplificată de suferințele prezente

- Conștiința că este acasă și totuși departe de casă
- Trăirea permanentă nu în așteptarea morții, ci în așteptarea revenirii Domnului
- Trăirea prin credință și nu prin vedere
- Răsplata diferențiată
- Judecata viitoare
- Frica de Domnul
- Dragostea lui Dumnezeu pentru el arătată în moartea Fiului Său
- Dragostea lui Dumnezeu față de toți oamenii arătată în moartea Fiului Său
- Dragostea față de Hristos
- Conștiința puterii lui Dumnezeu prin Hristos care este totul în toți
- Încrederea nu sine, ci în Hristos care trăia în el
- Păstrarea unui duh smerit, zdrobit și îngenunchiat în fața crucii
- Acceptarea zdrobirii de sine, micșorării de sine prin suferință pentru ca Hristos să se poată manifesta cu putere prin el
- TOTUL este spre slava lui Dumnezeu!

Sunt două observații extrem de importante în legătură cu aceste resurse:

- a) Pavel avea mereu toate aceste resurse vii în mintea sa. Și de aceea fiecare zi a sa era o zi de biruință în Hristos. Toate aceste resurse activate simultan îi țineau motivația sus, și învingea atât suferința și oboseala cât și capcanele celui rău. Dar cum să ții vii în mintea toate aceste resurse simultan? Omului îi este cu neputință, dar Duhul Sfânt poate face acest lucru, și îl face în timp. El va lua pe rând fiecare resursă și ne-o va revela și ne va învăța să o folosim în momente de încercare. Și se va forma o deprindere sfântă de a păstra mereu acea resursă vie în minte. Și va face așa cu fiecare resursă în parte. Și apoi va aduce un moment de răscruce în viața noastră prin care ne va reaminti de toate aceste resurse pe care le va activa simultan. Și apoi, ne va împuternici să intrăm într-o măreață lucrare. Și apoi, în funcție de diferitele încercări el va activa în mintea noastră acea resursă de care avem nevoie mai mult în acel context. Deci toate resursele vor fi vii în mintea noastră, și Duhul le va păstra vii printr-un timp de părtășie zilnic cu Domnul și prin mângâierile prezente, și din aceste resurse vii din mintea noastră el va învia mai mult acea resursă de care avem nevoie în lupta spirituală prezentă. Astfel, uneori frica de Domnul ne ajută mai mult, alteori dragostea de Domnul, alteori slava viitoare, alteori cunoașterea în amănunt a voii lui

Dumnezeu, alteori cunoașterea planurilor vrăjmașului ș.a.m.d. Și cu siguranță va continua și procesul întăririi fiecărei resurse, descoperindu-ne mai mult: frica de Domnul, dragostea lui Hristos, intensitatea războiului spiritual etc.

- b) Nu găsim în aceste resurse lucrurile pământești, binecuvântările pământești. Da, mângâierile prezente pot lua forma unor binecuvântări pământești, dar Pavel nu ia o binecuvântare sau un context pământesc anume ca pe o resursă în sine. El așteaptă izbăvirea doar de la Dumnezeu și doar prin puterea lui Hristos. El nu așteaptă nici izbăvirea și nici răsplătirea din altă parte sau printr-un anume mod. De multe ori noi vedem izbăvirea prin ceva pământească, și anume: obținerea unui serviciu mai bun, depășirea unei crize financiare, nașterea unui copil, vindecare unei boli, construirea unei case, întemeierea unei familii, încetarea unui context de presiune, pedepsirea prigonitorilor, izbăvirea din temniță etc. Pavel nu își pune nădejdea în aceste răsplătiri sau izbăviri. El își pune nădejdea DOAR în Domnul. Domnul și doar Domnul este răsplătirea sa, izbăvirea sa, scutul său! El știe să trăiască și în belșug și în lipsă. El mulțumește lui Dumnezeu pentru izbăvirile pământești și pentru mângâierile prezente, dar Domnul este singurul Său sprijin, iar marea sa așteptare nu este legată de acest pământ, ci de atunci și acolo. Și de aceea, cel rău nu reușea să îl descurajeze pe Pavel. Pavel a acceptat adevărul dureros, că pe acest pământ poate fi încolțit de cel rău din toate părțile. Cu alte cuvinte, cel rău îi putea lua orice și putea aduce orice tip de suferință în viața lui. Pavel nu se lega de absolut NIMIC de pe acest pământ și era gata să renunțe la orice și să accepte orice tip de suferință. El nu avea un lucru despre care să zică: aceasta nu mi s-ar putea lua, sau de el Domnul nu va îngădui ca cel rău se atingă. Pavel nu avea nici un lucru despre care să nu poate spune: sunt gata să renunț la el de dragul lui Hristos. Pavel nu avea o așteptare sau un vis sau plan pământească care să îl țină rob și în teamă. În același timp nici nu era un depresiv, speriat sau pesimist. El știa în același timp că Domnul va da mereu sub diverse forme belșug de mângâieri prezente și că vor fi și perioade mai frumoase și mai liniștite pe acest pământ și că Domnul va pune limite suferinței și ispitirile celui rău. El nu va îngădui mai mult decât poate duce omul. Pavel se bucura de ce avea, dar fără să își lege inima de ce avea. Astfel se bucura de creșterea în credință a tesalonicenilor, dar nu se lega în sine de această mângâiere. Dacă tesalonicenii renunțau la Hristos, Pavel se întrista, dar nu cădea de oboseală, ci continua cu elan alergarea. Este fantastic echilibrul preaiubitului apostol. Hristos îi era de-ajuns în toate pe acest pământ, încrederea îi era doar în Hristos, și marile sale așteptări erau dincolo și nu aici. Pavel deci nu avea nici un călcâi al lui Ahile, nici o fisură în armătură sau teologie. Pavel întărit de Hristos, nu avea nici un punct vulnerabil. Cel rău nu avea nici un domeniu din viața lui în care să lovească și să îl trântescă la pământ. Da, îl lovea din toate părțile, Pavel suferea, dar nu putea fi doborât la pământ. El se încredea cu putere doar în Hristos, și Hristos îi era îndeajuns peste toate domeniile vieții lui. De aceea, el putea spune că în Hristos nu se teme de nimic și că poate TOTUL prin Hristos care îl întărește. Deci să privim adânc în inima noastră și să explorăm miturile intitulate: ce nu ar putea Domnul îngădui în viața mea, sau mai corect formulate: ce nu va îngădui celui rău să îmi facă sau să îmi ia. Și apoi să explorăm așteptările legate de acest

pământ, lucrurile la care ținem prea mult și de care nu ne putem lipsi, visele pe care nu le-am îngenunchiat în fața crucii, domeniile în care încrederea noastră nu este doar în Hristos și în care Hristos singur nu ne este de-ajuns. Aceste domenii reprezintă fisurile armurii noastre, locurile unde suntem vulnerabili, și locurile în care vrăjmașul va ținti și ne va lovi. Și avem un timp de har să îl lăsăm pe Domnul să ne dea vindecare înainte de lovitura vrăjmașului. Și dacă vom primi vindecarea înainte, lovitura celui rău nu ne va trânti la pământ. Va produce durere mare, dar nu ne va frânge puterea în drum. Dar dacă nu vom căpăta vindecarea în timpul de har, lovitura celui rău ne va doborî, ne va trânti la pământ. Și va fi mult mai greu. Vindecarea va veni după aceea, dacă ne vom pune Încrederea în Hristos și vom accepta pierderea suferită. Este mai înțelept să pierzi de la început TOTUL. Durerea tot va fi pe drumul pierderilor, dar nu ne va doborî. Domnul va lua rînd pe rînd fiecare astfel de mit sau vis sau fisură ca să ne vindece. El ne va așeza întâi în contexte în care se ne arate vulnerabilitatea. Va îngădui doar o presiune moderată în acel domeniu. Nu va îngădui ca lovitura mare să vină deodată. În contextele de presiune moderată El vrea să ne arate vulnerabilitatea și să ne motiveze să conlucrăm cu El la vindecare. Noi adesea ne bucurăm că acel context temporar de presiune medie a trecut și nu înțelegem mesajul de sus care spune blînd: ai o fisură acolo! Trateaz-o înainte de clipa cea rea! Deci să privim la miturile sau visurile sau așteptările pămîntești din adîncul vieții noastre...și voi face o listă care ne poate ajuta să le descoperi....căci uneori sunt vise nerostite, dorințe ascunde sau temeri ascunde de care nu suntem foarte conștienți...

a) Bunuri

- Ce bunuri ai...cât ții le ele? Ai putea să trăiești doar cu Hristos și fără ele? Sau ți se par indispensabile? Sau crezi că Domnul nu va îngădui celui rău să se atingă de ele...Mașină, casă, cărți, suveniruri, haine, bani, un serviciu bine plătit cu care poți plăti ratele la bancă....o bicicleta, un ceas, o proprietate, un teren, o chirie bună, telefonul, internetul, provizii, economii pentru zile negre, asigurări, siguranță financiară, pâine și pentru ziua de mâine, propriile comentarii sau cărți scrise, cântecele compuse de noi, operele de artă făurite de noi, teza noastră de doctorat sau de licență din calculator și încă nedepusă la secreteriat, și putem continua. Cartea Iov ne arată că cel rău ni le poate lua pe toate într-o clipă, și că Domnul poate îngădui acest lucru. Cei prizoniți din istoria Bisericii ne arată același lucru. Este vreun lucru despre care să spunem: nu știu cum am putea trăi fără el sau nu știu ce m-aș face fără el sau mi se pare indispensabil sau pur și simplu refuzăm să ne gândim că ne-ar putea fi luat? Dacă da, acolo este o fisură, și cel rău va lovi și ne va hăitui exact acolo. Va aduce temeri, îngrijorări, pierderi chiar acolo...Și dacă în aceste contexte vom asculta de Domnul și vom lăsa ca doar Hristos să ne fie de-ajuns, vom căpăta vindecarea și eliberare. Nu vom mai fi șantajabili în războiul spiritual. Dar dacă ne vom ține cu mâinile de idoli noștri, prin ei cel rău ne va tulbura, defocaliza și descuraja în permanență.

b) Relații

- Este cineva apropiat, rudă sau prieten fără de care credem că nu putem trăi. Poate fi vorba de soț, soție, copil, părinte, pastor, lider, prieten, verișor...În războiul spiritual cel rău se poate atinge de oricine de lângă noi și astfel oricine de lângă noi poate să moară, să fie lovit cu o boală, să sufere un accident grav, să rămână paralizat, să fie abuzat sexual, să i se întâmple ceva rău, să fie răpit, să fie torturat, să își piardă credința, să devină dușmanul și prigonitorul nostru, să își piardă mințile, să fie lovit cu tulburări de natură psihologică, să se sinucidă, să se împietrească și să ajungă în iad...Chiar, ce am face dacă toți prietenii noștri ar renunța definitiv la Hristos, și s-ar întoarce împotriva noastră? Istoria Bisericii ne confirmă toate aceste posibilități și distruge miturile: așa ceva nu s-ar putea întâmpla cu cei de lângă mine..Mitul e mai ușor de spart..de multe ori aducem ca argument pentru aceste mituri faptul că trăim în ascultare de Domnul....Acesta a fost și mitul lui Iov...Iov credea că din pricina ascultării de Domnul, el va fi scutit de asemenea suferințe extreme...Deci miturile sunt mai ușor de spart, mai greu este de acceptat aceste posibilități, dar pot fi acceptate prin punerea nădejzii doar în Hristos, că El ne este de ajuns, că El ne poate trece prin aceste încercări, și că răsplata noastră cea foarte mare e acolo și nu aici.

c) Vise, dorințe, planuri

- De genul: vreau neapărat să fac o carieră universitară, sau să devin pastor, sau misionar, sau un afacerist de succes, sau să mă căsătoresc până la vârsta de, sau să am neapărat măcar un copil, sau să finalizez studiile superioare, sau să iau permisul auto din prima, sau să merg neapărat în acea tabăra, sau să termin licența la timp, sau să iau doar note bune la școală, sau să nu pic nici un examen, sau să fiu apreciat și respectat de ceilalți.Vise mari sau mici, vise rostite sau nerostite. Nu trebuie să renunțăm total la ele, dar să le punem la picioarele Domnului și să spunem: chiar dacă nu se va împlini nici unul din ele, tot te voi lăuda, căci Tu îmi ești de-ajuns în toate și marea mea răsplata ești Tu în slavă la învierea morților.

d) Reputația noastră înaintea celorlalți

- Poate ținem la reputația noastră și nu am suporta să fim acuzați de hoție, de adulter, de necurății sexuale, de minciună, de faptul că ne-am lepădat de Hristos etc. Cel rău poate să ne însceneze orice și să devenim peste noapte condamnați cu dovezi incontestabile de absolut orice. Să ne aducem aminte de Iosif care a fost pedepsit ca violator deși el a fost un model de curăție în domeniul sexualității? Putem să conducem mașina și să ne sară un copil în față și să fim condamnați ca și criminali și să purtăm această

etichetă toată viața. Și ce este mai dureros că cel rău îi poate convinge chiar pe cei mai apropiați că suntem hoți, curvari, criminali. Am putea trăi fără o reputație bună? Hristos ne este de ajuns? Credem că Hristos ne poate întări să trecem printr-o asemenea încercare?

e) Libertatea și independența noastră

- Poate ținem prea mult la libertatea și independența noastră...poate ne este teamă de închisoare, de pierderea libertății și independenței. Cel rău poate să facă astfel încât peste noapte să ajungem în pușcărie...Hristos ne va fi de ajuns acolo?Credem că el ne va putea întări și acolo?

f) Trupul și psihicul nostru

- Sănătatea și diferitele ei fațete, o bună funcționare a trupului nostru...oare ne-am putea lipsi de acest lucru...? la ce ținem mai mult? La văz, la auz, la capacitatea de a vorbi, la mobilitatea membrelor, la starea de bine și lipsa de durere din organism, la o dantură bună, la abilitățile noastre sportive, la echilibrul nostru psihic, la memoria noastră, la controlul propriilor gânduri și emoții, la controlul funcțiilor de bază ale organismului, la pacea interioară, la somnul nostru, la lipsa unor dureri fizice intense? Cel rău se poate atinge de toate acestea și ne poate supune la orice tortură fizică sau psihică? Ne este teamă? Sau putem să ne punem încrederea în Hristos că El ne este de ajuns, și că El ne va întări și ne va ajuta să trecem prin toate acestea? Sau poate ținem la intimitatea și sexualitatea noastră și credem că cel rău nu se poate atinge de ea. Istoria bisericii spulberă și aceste mituri: creștinii au fost drogați și violați, creștinii au fost supuși torturilor în zonele intime și au rămas cu impotență sau disfuncții sexuale grave. Este Hristos suficient și aici să ne ajute să putem trece și să putem trăi și cu o sexualitate frântă și neîmplinită? Sau poate ne este teamă de tortura fizică spunând: aici nu vom rezista. Aici a început să cedeze Iov, iar cel rău știa prea bine: piele pentru piele. Oare ne putem încrede și aici că Hristos ne va fi de ajuns?

g) Neprihănirea noastră personală

- Sunt domenii în viața noastră despre care spunem: aici nu am păcătuit niciodată și nici nu aş putea vreodată să păcătuiesc. Constituie aceste domenii un pilon care sprijină imaginea noastră de sine și o neprihănire personală care ne face să ne vedem mai buni ca ceilalți sau având ceva merite de care Domnul ar trebui să țină cont? Dar dacă ai păcătui exact în acele domenii? Te-am mai putea ierta, iubi, accepta? Crezi că Dumnezeu te-ar mai putea iubi, ierta: Crezi că Biserica te-ar mai putea primi? Nu e nevoie să comitem acele păcate pentru a căpăta vindecarea. Este o cale mai bună: să acceptăm că în toate domeniile vieții am păcătuit deja, și am păcătuit așa de profund încât merităm doar iadul. Și totuși, Domnul ne

iartă prin Hristos și ne iubește și ne dă binecuvântare chiar dacă nu merităm și nu vom merita nimic niciodată. Dacă vom primi vindecarea și smerirea în cămăruță, vom fi scutiți de căderi mai mari exact în acele domenii căderi care să ne frângă neprihănirea personală și mândria și să ne deschidă ochii să vedem că de mult și foarte grav păcătuisem în acele domenii.

h) Tipuri de ispite

- Poate credem că sunt tipuri de ispite care pe noi nu ne vor vizita niciodată....sau poate că sunt ispite la care noi nu am putea face față? cel rău ne poate ispiti în toate chipurile. Însuși Isus a fost ispitit în toate felurile ca și noi. Nu a fost tip de ispitită care să nu-l fi vizitat pe Isus. Și el era cel fără de păcat. Oare ce ne face să credem că ar fi tipuri de ispite sau dorințe păcătoase de care noi să fim lipsiți? În timpul prigoanelor credincioșii au fost închiși în aceeași încăpere cu prostituate....Cel rău ne poate aduce în minte cele mai bizare dorințe, precum și cele mai cumplite hule adresate împotriva lui Dumnezeu. Și poate sunt ispite la care credem că nu am putea face? Dar putem noi accepta că prin orice am trece sau simți, Hristos ne va fi de ajuns, și El va fi tăria și sprijinul nostru?

i) Lumile spirituale

- Poate ne e teamă de lumile spirituale, de manifestarea lor pe pământ, de ce ar putea face? Dar fără să ne hazardăm spre bătălii care nu sunt ale noastre, credem noi că doar lui Dumnezeu i se cuvine teamă, și că el ne va proteja de cel rău, și că nu va îngădui să fim ispitiți peste puterile noastre? Credem că, chiar dacă vom prinde vremea lui Anticrist, vom rămâne în picioare prin Hristos. Hristos ne va fi de ajuns și în cele mai întunecate vremuri ale istoriei?

j) Singurătatea

- Oare ne e teamă de singurătate? Singurătatea are multe forme. Singurătatea în forma ei cea mai cumplită este atunci când ești izolat fizic de toți semenii pentru multă vreme, și îi și simți departe pe cei apropiați. Și te simți atât de singur, și Îl simți și pe Dumnezeu departe...Și sunt creștini care au trecut pe acolo, gustând o infimă fărâmă din singurătatea trăită de Hristos pe cruce...și totuși au învățat că Hristos le este de ajuns și că îi poate trece și prin singurătate.

k) Mijloacele sau resursele spirituale văzute ca un sprijin în sine

- Domnul lucrează prin Cuvânt, prin timpul de rugăciune în cămăruță, prin timpul de dimineață cu Domnul, prin Biserică, prin frați, prin prieteni, prin ajutorul potrivit, prin familie, prin pastori, prin prezbiteri, dar ajutorul vine

de la Dumnezeu. Dacă Domnul ne-ar lua una din aceste resurse, sau chiar toate, credem că El ne este de ajuns? Unii creștini au fost despărțiți ani de zile de scriptură, familie și părtășia frățescă....Și au rezistat. Credem noi că doar Hristos ne este de-ajuns și că toate aceste sunt mijloace prin care El lucrează, dar de care El se poate lipsi?

l) Temeri, fobii

- Poate ne e teamă de un animal, sau de înălțimi, sau să fim închiși într-un spital pentru boli mentale, sau de orice altă natură. Poate prigonitorii ne vor lovi chiar în aceste temeri...Credem că Hristos ne poate ajuta să biruim și că el poate birui și peste cele mai mari temeri ale noastre?

m) Viața

- Și în cele din urmă ni se poate lua chiar viața. Se spune că frica de moarte este rădăcina tuturor fricilor...ce vom face în fața morții? Ce gândim acum despre moarte?

n) Și multe altele....

- și multe altele pe care nu avem timp să le scriem acum sau pe care nu le conștientizăm...

Privind la toate acestea ne dăm seama că suntem foarte bogați și suntem încă bogați pe multe domenii din viața noastră. Dar Hristos trebuie să domnească doar El peste toate aceste domenii din viața noastră. În toate aceste domenii trebuie să ajungem la punctul în care să acceptăm și să credem că doar Hristos este de ajuns, că El ne va putea trece prin toate, și suplini orice pierdere sau lipsă din viața noastră? Cu siguranță că este un proces și avem nevoie de multe încercări și experiențe spre curățirea noastră în profunzime. Dar fericite de cel care acceptă aceste lucruri în cămăruță, căci astfel va fi scutit de anumite teascuri, și va trece mai ușor prin teascurile care nu pot fi ocolite. Poate în fața acestei liste experimentăm groază, nesiguranță, incertitudine totală. Funcționarea noastră în această lume are la bază mituri personale: acest lucru nu mi se poate întâmpla etc. și uneori chiar nu ni se întâmplă. Dar noi funcționăm astfel cu ajutorul miturilor, minciunilor și cu încrederea pusă în vizibil. Hristos vrea să funcționăm în această lume dar nu bazându-ne pe mituri, pe noi înșine, sau pe ceilalți, ci doar pe El. Și nesiguranța pe care o simțim e binevenită! Și neputința și groaza sunt și ele binevenite! Căci tocmai ele de care fugim și în fața cărora ne baricadăm cu mituri și minciuni, ele ne vor conduce către Hristos, și ne vor ajuta să ne punem încrederea în El și doar în El. Și va fi o trecere de la funcționarea pe bază de iluzii, mituri și încredere mincinoasă în sine, la funcționarea prin încrederea în Hristos. El va răscumpăra fiecare domeniu din viața noastră și va domni cu adevărat peste ele: peste somnul nostru, peste trupul nostru, peste timpul nostru de părtășie, peste relațiile noastre, peste temerile și visele noastre, peste sexualitatea noastră, peste slujirea noastră, peste talentele și abilitățile noastre.

În toate aceste domenii El mai întâi va frânge încredere idolatră în sine, în vizibil, în mituri, în orice altceva decât Hristos, și apoi ne va conduce doar către încrederea în Hristos, și acolo vom experimenta adevărata noastră libertate și adevărata noastră biruință. Și va fi o perioadă de criză în această trecere și chiar de disfuncționalitate. Căci odată ce renunțăm la mituri ne simțim aruncați în gol și știm să funcționăm altfel. Dar încetul cu încetul învățăm ca în același domeniu să trăim prin Hristos. Un exemplu banal: conducem mașina fără teamă de accidente...nu am avut nici un accident și credem că nouă nu ni se poate întâmpla...sau chiar dacă afirmăm că ni se poate întâmpla în adâncul nostru e acea fabulă personală: la alții da, dar mie Nu! Și credem că atâta timp cât conducem prudent și cât trăim în ascultare de Domnul și ne rugăm la Domnul să ne protejeze de accidente totul va fi bine. Și suntem liniștiți la volan, dar până vine accidentul care ne distruge miturile pe care se baza liniștea noastră. Și atunci condusul devine un chin. Panica, teama ne inundă mereu. Știm că este posibil să fie din nou un accident. Și această teamă ne conduce către Hristos. Acceptăm că doar El ne poate proteja, dar și că orice va îngădui El este spre binele nostru. Și încetul cu încetul căpătăm din nou liniște și putem să ne bucurăm din nou de condus. Dar acum acest domeniu este răscumpărat de Hristos. Conducem pentru El și ne punem încrederea doar în El. Hristos vrea să pună stăpânire peste toate domeniile vieții noastre. Și le va lua pe rând. Dar există și efectul de halo. Și vindecarea în anumite domenii va grăbi sau genera și vindecarea în alte domenii. Și procesul durează de fapt toată viața, dar există totuși anumite momente de răscruce, bariere care sunt depășite și care ne propulsează ca pe apostoli sau ca pe Elisei de altădată în noi etape spirituale. Putem renunța la toate miturile noastre și să avem pace. Căci alegem să credem în Hristos, care Singur ne este de ajuns în toate, și prin care putem birui totul. Și nu trebuie să ne simțim tot timpul pregătiți să trecem prin ceva. Trebuie să adunăm cu Hristos și să ne punem încrederea în El și El ne va ajuta să trecem prin toate la momentul potrivit. Trebuie să ne și aducem aminte că Domnul pune limite celui rău, că nu va îngădui să fim ispitiți peste puterile noastre, că nu vom trece prin toate încercările posibile, că există și zile liniște, că orice ispitire este limitată în timp, că există și belșug de mângâiere acum și aici, că sunt zone ale vieții noastre în care cel rău nu va avea acces. Viața noastră e scurtă și unică. De aceea, la fel cum nu vom putea experimenta toate felurile de împliniri, nu vom putea experimenta nici toate tipurile de suferințe. E bine să păstrăm echilibrul. Să evităm și extrema miturilor, dar și extrema din care suferința este perceptuă mai mare decât este ea în realitate. Uneori ne e teamă de lucruri care nu se vor întâmpla niciodată în viața noastră. Deci, aici este echilibrul: să accepți în mintea orice tip de atac, dar să nu te consumi și să nu te frământă cu acel atac până el nu vine. Știi că poate să vină, te pregătești, dar începi lupta DOAR dacă vine. Iarăși echilibrul, iarăși mersul pe sârmă, iarăși predispoziția noastră spre extreme, iarăși neputința noastră, și iarăși dependența noastră totală de Duhul Sfânt, lăudat fie Domnul în veci, Amin!

Deci, revenind la pasajul din 2 Cor.5:11-21, Pavel ne mai face cunoscut o resursă din spatele credincioșiei Sale, și anume dragostea lui Hristos, dragostea lui Hristos pentru el și apoi pentru semenii. Pornind de la această resursă el ne explică și specificitatea slujbei aspotolice și de ce este ea o slujbă aducătoare de neprihănire și nu de pieire ca slujba lui Moise. Slujba sa este orientată spre oameni, spre mântuirea oamenilor. Prin cruce, Hristos deschide o cale a împăcării cu Dumnezeu pentru toți oamenii. Acesta este mesajul pe care, ei

apostolii, îl vestesc lumii. Deci a fi plăcut Domnului sau a fi găsit credincios în slujbă înseamnă a vesti cu îndrăzneală oamenilor mesajul crucii, mesajul împăcării cu Dumnezeu.

Prin ei, Dumnezeu Însuși îi roagă fierbinte pe oameni: În Numele lui Hristos, împăcați-vă cu Dumnezeu! Și în două versete extrem de profunde, Pavel le reamintește corintenilor de ce Hristos, și nu Moise a adus Singur împăcarea cu Dumnezeu. Deși sunt doar două versete, ele sunt de o imensă complexitate teologică:

- *că, adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor...*
- *Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.*

Dumnezeu era în Hristos împăcând lumea cu Sine....Domnul, în sfințenia și dreptatea Sa, nu putea ierta pur și simplu păcatul. De ce nu putea pur și simplu Dumnezeu ierta păcatul? El este Dătătorul Legii, El este Cel care definește ce este păcat și ce este curat. Nici noi, nici îngerii, nici demonii, nu puteau cere ispășirea păcatului prin moarte. Și probabil nici nu au cerut-o. Cu toate acestea, sfințenia și dreptatea lui Dumnezeu au cerut ispășirea păcatului prin moarte. De ce? Și acest lucru să coste moartea singurului Fiu al lui Dumnezeu? Cine este Dumnezeu? Cât de mare e dreptatea Lui? Cât de mare e sfințenia Lui? Cât de mare e demnitatea Sa? Cât de mare este conștiința valorii de Sine astfel încât pedeapsa implacabilă pentru cel care se răzvrățește împotriva Lui este iadul etern? Cine este acest Dumnezeu care când a fost vorba de păcat nu L-a cruțat nici măcar pe Fiul Său? Ce este păcatul înaintea Sa? Ce realitate hidoasă și groaznică este păcatul? Dumnezeu Și-a plătit Sieși prețul răscumpărării. El nu a plătit acest preț diavolului, nici îngerilor, nici conștiinței noastre. El a împăcat lumea cu Sine. Iar prețul plătit a fost atât de mare încât Însuși Fiul lui Dumnezeu în fața paharului nelegiurilor noastre s-a rugat cu lacrimi de sânge: ***Dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta!*** Dar nu a fost cu putință. Paharul TREBUIA sorbit. Aceasta era singură cale. Dumnezeu nu putea să ne accepte pe noi în prezența Sa dacă Hristos nu murea pentru noi. Dumnezeu nu era de acord, era total împotriva primirii noastre în prezența Lui, și aceasta în pofida dragostei Sale infinite pentru noi. Acesta este Dumnezeu în măreția sfințeniei Sale și în gloria dreptății Sale. Cine se poate apropia de acest Dumnezeu?

Noul Testament vorbește despre sacrificiul Fiului lui Dumnezeu pentru păcat. Cred că este singurul loc în care se folosește o expresie în care Mielul de Jertfă este Dumnezeu: Dumnezeu era în Hristos împăcând lumea cu Sine. Dar Dumnezeu nu L-a părăsit pe Fiul pe cruce tocmai din pricina păcatului? Dar oare păcatul purtat de Fiul nu a pus un zid de despărțire între El și Tatăl, și oare nu tocmai aceasta a fost pedeapsa (iadul) pe care El a purtat-o în locul nostru? Atunci în ce sens Dumnezeu era în Hristos împăcând lumea cu Sine? Singura interpretare care îmi vine în minte este că Dumnezeu Fiul era în Hristos împăcând lumea cu Sine. Fiul era Dumnezeu, și tocmai pentru că era Dumnezeu a putut purta povara păcatelor noastre. Jertfa a fost adusă Sieși de Însuși Dumnezeu în Persoana Dumnezeului Fiu. Folosind această imagine Pavel vrea să sublinieze că Dumnezeu Și-a plătit Sieși prețul

răscumpărării. Deci nu Tatăl era cel mânios, și Fiul cel plin de dragoste, iar Fiul a plătit Tatălui prețul răscumpărării noastre. Nu, ci Dumnezeu Și-a plătit Sieși prețul răscumpărării. Tatăl și Fiul una sunt. Dragostea și dreptatea locuiesc deopotrivă și la fel de mult și în Tatăl și în Fiul.

- *Pe Cel care nu a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, pentru ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.*

Ce frază! Nimeni nu a putut scrie o astfel de frază, nimeni nu și-a putut închipui o astfel de afirmație. Hristos Fiul nu a cunoscut nici un păcat. Doar citind-o ne putem închipui câtă înțelepciune avea Pavel în cunoașterea tainei lui Dumnezeu, și cât de mare este taina crucii. Hristos a fost făcut de Dumnezeu păcat pentru noi. Jertfa a fost reală. Hristos și-a asumat vinovăția noastră la modul cel mai real. El S-a identificat cu toate păcatele noastre și cu toată vinovăția noastră ca și cum ar fi fost ale Lui. El S-a identificat cu noi înșine ne mai spune Pavel în Romani 6, căci păcatul nu poate fi despărțit de păcătos. Dumnezeu nu putea pedepsi pentru păcat un nevinovat, și nu putea da pedeapsa păcătosului unui om neprihănit. Și aici este taina crucii: Hristos a fost făcut păcat pentru noi. El S-a identificat cu noi înșine, cu păcatele și vinovăția noastră astfel încât acestea au devenit efectiv ale Lui, parte din El. El a fost făcut realmente păcat pentru noi. Deci, nu a fost ca și cum păcatele noastre ar fi fost ale Lui. Ci ele au devenit ale Lui, parte din El. El a devenit una cu păcatele noastre. El a fost făcut păcat. Oare ne închipuim ce a însemnat acest lucru pentru Cel care nu cunoscuse niciodată vreun păcat? Hristos era Dumnezeu și ura păcatul cu toată ființa Lui. De aceea a trăit în ascultare absolută de Dumnezeu și a urât păcatul până la moarte. Și deși a fost ispitit în toate felurile și în fiecare zi a vieții lui de însuși diavolul, cu toate acestea nu a cedat la nici o ispită. El a urât nelegiuirea și a iubit neprihănirea, așa cum spune Psalmistul. Și acum nu doar că a trebuie să se apropie de păcat, sau să îl atingă, sau să îl poarte pe umeri, ci a devenit una cu păcatul. Și păcatul i-a invadat ființa la fel cum ne-a invadat nouă ființă când am păcătuit. Când facem un păcat, păcatul nu se așază pe noi, el devine parte din noi și ne invadează întreaga personalitate și întreaga ființă. La fel cum atunci când mâncăm un aliment, alimentul devine parte din trup, la fel păcatul se unește cu personalitatea noastră întinând și influențând fiecare particulă din sufletul nostru. Hristos a fost făcut păcat pentru noi. El a devenit una cu păcătoșii și cu păcatele lor. Să ne gândim la o fecioară curată și inocentă, și pură care este violată cu brutalitate de un obsedat sexual. Ce simte ea nu reprezintă nici o mică fărâmbă infimă din ce a simțit Hristos când a fost făcut păcat pentru noi. Și dacă se făcea una cu un singur păcat, tot ar fi fost groaznic și ar fi îndurat iadul pentru el. Dar Hristos s-a făcut una cu toate păcatele omenirii. Acum cel mai mic și neînsemnat păcat în ochii noștri este cumplit de hidos, groaznic și vrednic de pedeapsa în ochii sfințeniei lui Dumnezeu. Dar Hristos a fost făcut una cu toate păcatele omenirii. Și sunt păcate, pe care chiar noi, cei păcătoșii și obișnuiți cu mocirla, nu suportăm să le auzim măcar. Cum a fost pentru Hristos să se unească cu toate păcatele omenirii? Oare putem auzi sfâșierea sufletului Său preacurat și sfânt? Și după această unire, Tatăl Însuși L-a părăsit, Și-a ascuns Față, Și și-a revărsat mânia Sa eternă asupra Lui. Închipuiți-vă chinul etern trăit de un singur păcătos. Hristos a purtat acest chin etern. Dar nu doar a unui sigur păcătos, ci a tuturor păcătoșilor. Să ne gândim ce ar însemna iadul pentru noi: cum am sta închiși pentru totdeauna în temița

formată de păcatele noastre, și în acel întuneric total, fără să simțim nimic din prezența și dragostea și acceptarea lui Dumnezeu, ci permanent apăsați de condamnarea și mânia Sa, și toate păcatele noastre strigând în lumina sfințeniei lui Dumnezeu cât de vinovați suntem și cât de mult merităm ceea ce trăim. Și bineînțeles faptul că acum puteam fi fericiți în prezența lui Dumnezeu, dacă alegeam să ascultăm de El. Și conștientizând că suferința va fi pentru totdeauna, și nu mai este nici o cale de ieșire, și că suferința nu se va diminua, ci va crește mereu și mereu. O durere mică, dacă este eternă, este cumplită. Dar acolo vor fi dureri atât de intense, și acestea nu doar că vor fi eterne, dar e posibil să fie și crescânde. Și nu va fi clipă de odihnă sau răgaz. Și să revenim la noi, cum toate păcatele pe care le-am făcut și pe care le cunoaștem vor sta acolo în toată hidoșenia lor și vor arăta cu degetul împotriva noastră, și nu doar conștiința noastră se va acuza, ci vom fi striviți de Însăși acuzarea Dreptului Judecător. Și grozav lucru este să cazi în mâinile Lui! Tot acest iad etern Hristos la parcurs, la trăit pe cruce. El a stat în mod etern închis în temnița păcatelor noastre și a trăit povare eternă a mânie și condamnării și absenței lui Dumnezeu. Și a parcurs acest chin etern pentru fiecare păcătos în parte. Și, Doamne, mulți păcătoși au mai fost pe acest pământ! Și El fiind veșnicia însăși a putut înghiți în Sine iadul etern. Cred că suferințele lui Hristos pe cruce au fost eterne, căci El nu a luat doar o părțică din pedeapsa meritată de noi, ci întreaga pedeapsă. Or, pedeapsa meritată de noi, era iadul etern. Deci Hristos a luat iadul etern asupra Lui. Fiecare din noi am construit prin păcatele noastre o temniță eternă în iad, în care să fim închiși pentru totdeauna. Închipuți-vă cum ar arăta iadul. Nu știu exact câți oameni au trăit și câți vor mai trăi pe acest pământ... Să spunem că e vorba de o sută de miliarde. Închipuți-vă un șir de o sută de temnițe sub formă de labirint. Pereții formați din păcatele oamenilor. Și când un păcătos intră în temnița-labirint a păcatelor sale, el este împins de pereți înainte spre capătul labirintului, și cu cât înainta mai multă vinovăție, mai mult chin, mai multă goliciune, mai multă zdrobire, mai multă singurătate, mai multă rușine, mai mult regret, și glasul păcatelor se aude din ce în ce mai tare. Și labirintul este fără sfârșit. Și cel păcătos știe acest lucru. Hristos pe cruce, a luat fiecare labirint în parte și l-a parcurs până la capăt, până la capătul de neatins, până la capătul lui etern, Și a luat primul labirint și l-a parcurs, și a luat și al doilea, și al treilea...și toate acele păcate erau ale Lui, și toate acele temnițe erau ale Lui...și El s-a identificat cu fiecare din noi parcurgând labirintul pedepsei eterne. Și la un moment dat a ajuns la labirintul pe care scria Iulian Ghica. Era labirintul adus în ființă de păcatele mele. Și toate păcatele mele erau acolo, și nu lipsea nici unul, și acum erau în toată hidoșenia și grozăvia lor. Și cele mai mici greșeli erau asemenea unui monstru mai mare decât muntele Himalaya. Și m-am văzut pe mine aruncat de Însuși Dumnezeu în acel labirint. Și am văzut cum parcurgeam labirintul zdrobit de o suferință insuportabilă care totuși nu mă zdrobea sau nu mă distrugea așa cum aș fi dorit. Rușinea, singurătatea, goliciunea, regretul, inutilitatea, mânia lui Dumnezeu, vinovăția, scârba de sine, toate erau acolo în mine și se amplificau mereu, și am înaintat mereu spre hăul fără sfârșit al labirintului...și a trecut o eternitate, și au trecut două eternități și mă tot afundam într-un întuneric și într-un chin și mai mare...și deodată viteza cu care parcurgeam labirintul a crescut, dar și durerea a crescut, și parcurgeam labirintul cu o viteză incredibilă, dar simțind fiecare strop de durere la fel de intens ca și cum aș fi parcurs labirintul în ritmul inițial, și cu această viteză copleșitoare am parcurs hău după hău, veșnicie după veșnicie, veac după veac, eternitate după eternitate...până când viteza a devenit atât de mare încât a lăsat eternitatea în urmă, și a atins capătul de neatins al

labirintului și a ieșit din labirintul fără capăt și fără sfârșit...Și am murit moartea eternă a labirintului, și am ispășit pedeapsa eternă pe care am meritat-o....și am murit sub mânia lui Dumnezeu la capătul labirintului. Dar la capătul labirintului mai existam totuși, mort cum eram Și nu mai eram vinovat de nici un păcat, și temnița păcatelor nu mai era. Pedeapsa fusese ispășită. Și hainele mele erau albe, mai albe ca zăpada, și Dumnezeu mi-a suflat în nări suflare de viață. Era viața! Viața din Dumnezeu! Și m-am ridicat. Și Dumnezeu mă privea cu atâta dragoste și bucurie și acceptare. Era ca și cum aceea era prima clipă a existenței mele. Nu făcusem nimic rău, și nimic neplăcut înaintea Lui. Eram fără pată înaintea Lui.Și El nu mă condamna cu nimic. De-abia mă născusem. Eram o făptură nouă. Era prima mea clipă de viață, de existență. Și cine ar putea acuza pe cineva alb ca neaua, adus în ființă prin suflarea de viață și prin voia Creatorului? Totul era nou, și toate cele vechi s-au dus ca și cum nu ar fi existat niciodată. Și mă priveam pe mine alb ca neaua și plin de viață, și labirintul nu mai era, de fapt nici nu existase vreodată....Și eram total nedumerit. Și atunci, acel Iulian nou îmbrăcat în haine albe s-a apropiat de mine...Și m-am aruncat înaintea lui ca să mă închin..dar el m-a ridicat în picioare și m-a întrebat: înțelegi tu ceva din toate acestea? Și am răspuns: Nu, nu înțeleg nimic...Și el mi-a zâmbit și cu lacrimi în ochi mi-a răspuns: Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine....Și am privit la mâinile lui și pe mâini era o mică rană sub formă de labirint...Și am întrebat din nou: ce este cu acest semn. Și El mi-a răspuns din nou: Ai fost răstignit împreună cu mine, și acum trăiești, dar nu mai trăiești tu ci Eu trăiesc în tine....Și au început să curgă lacrimi pe ochii lui, și au început să curgă lacrimi și în ochii mei...și lacrimile mele s-au îmbrățișat cu lacrimile lui și lacrimile s-au strâns laolaltă apropiindu-ne unul de altul, mîna mea de mîna lui, piciorul meu de piciorul lui, fața mea, de fața lui, pieptul meu de pieptul lui...Și am devenit una...Și când mă tot întrebam cine era de fapt cel cu care vorbisem...Mi-a venit un gând...Și am privit spre mână...dar semnul nu mai era acolo...

Nu, nu vom înțelege niciodată nici taina crucii și nici cât a pățimit Hristos pentru noi. Veșnicia toată e prea scurtă pentru a putea măcar degusta cât de puțin din această taină...Pavel a avut revelația lui Isus Hristos, și revelația Evangheliei. Nu știu ce a însemnat acest lucru, dar cred că a fost prin Duhul acolo la cruce să asiste la răstignirea Fiului lui Dumnezeu. Și acolo la cruce a văzut mai mult decât au văzut ceilalți apostoli care fuseseră fizic lângă cruce. Cortina vizibilului a fost dată la o parte și Pavel a putut vedea ceva din ceea ce s-a întâmplat cu adevărat acolo...De aceea, Pavel nu se putea lăuda cu nimic altceva decât cu crucea lui Hristos. De aceea, dragostea lui Hristos îl constrângea. De aceea, în lumina suferințelor lui Hristos, suferințele Sale erau așa de mici. Dar mai ferice de cel care nu a văzut și a crezut. Mai ferice de cel care vede cu ochii minții crucea. E tot prin revelație, e tot prin Duhul. Dar cu toate acestea este ca și cum nu s-a văzut.

Hristos a devenit păcat iar noi am devenit neprihănirea sau dreptatea lui Dumnezeu în El. El, neprihănirea lui Dumnezeu, a devenit păcat, iar noi păcătoșii am devenit neprihănirea lui Dumnezeu. Ce schimbare de identitate! Noi, păcatul, am devenit dreptatea, neprihănirea lui Dumnezeu. Dacă ești în Hristos, și cineva te întreabă cine ești, răspunsul corect este: eu sunt neprihănirea sau dreptatea lui Dumnezeu. Nu doar că noi suntem socotiți neprihăniți sau drepiți, dar noi suntem însăși dreptatea Dumnezeului Preasfânt. Hristos a fost făcut de

Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire, și răscumpărare. Noi suntem uniți cu Hristos, și natura Lui devine a noastră. Noi suntem făcuți părtași firii dumnezeiești, natura noastră este natură divină. Noi astfel suntem neprihănire și dreptate divină. Reabilitarea demnității noastre este deplină, totală, desăvârșită. Căci în termeni de statut, poți aspira să fii mai mult decât însăși dreptatea și neprihănirea Dumnezeului Prea Sfânt. Este ca și cum Dumnezeu ar avea niște oaspeți și ar vrea să le descopere cum arată dreptatea și neprihănirea Lui. Și atunci îi invită să privească spre noi. Noi suntem neprihănirea lui Dumnezeu în El. Neprihănirea lui Hristos ne este dăruită nouă. Viața noastră păcătoasă a fost îmbrăcată de Hristos, ca viața sa preasfântă să ne fie dată nouă. Și Hristos trăiește acum în noi și împlinește voia lui Dumnezeu. Și la finalul vieții toate faptele noastre rele vor fi uitate, și când vom privi înapoi vom vedea doar faptele bune făcute de noi în Hristos. Este ca și când ai privi acum înapoi spre viața ta nu ai vedea doar lucrurile bune făcute de Hristos. Trecutul nostru este strâns legat de identitatea noastră. Și atunci, acolo în slavă, în memoria noastră cu privire la ce am făcut noi, va fi doar ceea ce Hristos a făcut desăvârșit în noi. Doar atât vom vedea noi, doar atât vor vedea și ceilalți și doar atât va vedea și Dumnezeu. Doar pe Hristos, care a trăit pe pământ în noi și care a făcut doar voia lui Dumnezeu. Și de fapt așa ne și vede acum Dumnezeu în Hristos, și așa trebuie să ne vedem și noi în Hristos. Dar toți vom ști că acest lucru este doar prin Hristos. Atât noi, cât și Dumnezeu, cât și lumile cerești vom ști că această nouă identitate are la bază răstignirea și învierea noastră cu Hristos. Vom ști că am fost păcătoși și că Hristos a murit pentru noi, dar nu vom mai simți nici un strop de vină sau rușine și aceasta în prezența Celui Preasfânt a cărui mâini vor purta o eternitate semnele cuielor. Vom conștientiza harul și bunătatea lui Dumnezeu, dar fără a putea fi chinuți sau condamnați măcar o fărâmă de amintirile păcatelor noastre hidoase. În mic degustăm această minune acum și aici. Dar atunci va fi trăită din plin în trupurile de slavă pregătite de Dumnezeu pentru noi. Jertfa a fost atât de desăvârșită încât noi, păcătoșii, devenim în Hristos dreptatea lui Dumnezeu. Și Pavel vorbește la prezent. Deci chiar acum, când mai suntem încă în firea pămîntească, SUNTEM ÎNSĂȘI dreptatea lui Dumnezeu. Pentru că suntem una cu Hristos, pentru că suntem îmbrăcați cu Hristos, pentru că Dumnezeu când privește spre noi Îl vede pe Hristos.

Pavel le aduce aminte de cruce, nu doar pentru a le reaminti mesajul propovăduirii lor, ci și de resursa crucii care revelează acea dragoste care constrânge. Pavel îi era plăcut lui Dumnezeu nu ducând doar o viață morală, ci iubind oamenii, dăruindu-se semenilor. Și el iubea oamenii nu doar comportându-se frumos cu ei, ci vestindu-L pe Hristos, chemându-i la împăcarea cu Hristos. Și atacurile celui rău veneau cel mai adesea tocmai prin acești oameni, prin prigonirile lor, prin laudele lor, prin căderile lor, prin dualitatea lor, prin împietrirea lor, prin ispitirile revărsate, prin slăbiciunile lor, prin bolile lor spirituale. Și totuși Pavel continua să trăiască pentru ei și să sufere pentru ei. Căci dragostea lui Hristos îl constrângea, îl împuternicea. Pavel nu fugea de oameni, ci alegea să rămână printre ei și să sufere pentru ei. Faptul că i se răspundea cu rău la bine, cu nerecunoștință la jertfă, nu îl descuraja pe Pavel. Căci El privea la cruce, la ceea ce Hristos făcuse pentru el, și îmbătat de iubirea lui Hristos slujea în continuare. Cunoașterea crucii lui Hristos este o resursă indispensabilă pentru cel care vrea să trăiască o viață de biruință în Hristos. Ea nu poate lipsi din armătură. Trebuie să fim atât de copleșiți de taina și slava crucii încât să ajungem să

spunem ca Pavel: singurul lucru cu care ne putem lăuda sau pe care îl putem lăuda este crucea lui Hristos, cruce prin care noi suntem răstigniți față de lume, și lumea față de noi.

6:1 ne reamintește că Pavel nu spunea toate aceste lucruri doar pentru a se apăra sau a-i ajuta pe corinteni să răspundă martorilor mincinoși, ci pentru a se da o pildă pe care frații din Corint să o urmeze. Ca unii care lucrau împreună cu Dumnezeu, ca unii care erau împuterniciți de Dumnezeu să ducă oamenilor mesajul mântuirii, ca unii care aveau o asemenea autoritate, îi sfătuiau pe corinteni să facă așa încât să nu fi primit în zadar harul lui Dumnezeu. Deci înțelegem că mesajul Evangheliei era rostit de Pavel atât pentru cei necredincioși cât și pentru cei credincioși. Cei necredincioși trebuiau să ajungă la credința în Hristos, iar cei credincioși să persevereze în credința mântuitoare. Iar cei credincioși se aflau în pericolul de a primi în zadar harul lui Dumnezeu. Și aceasta pentru că se poate cădea din acest har, și atunci primirea lui a fost în zadar. Pavel aduce un citat din Isaia 49. Robul Domnului a fost ajutat de Domnul în ziua mântuirii lui, ca și El să mântuiască Neamurile și apoi pe Israel la vremea mântuirii lor. Când a fost la strâmtorare Robul Domnul a fost izbăvit de Domnul. Și apoi a fost El făcut Mântuitor al Neamurilor și al lui Israel ca la vremea strâmtorării lor, Robul Domnului să îi izbăvească. Și această misiune Robul Domnului o împlinește în primă fază prin Biserica Sa de pe pământ, după cum interpretează același Pavel același pasaj din isaia 49 în Fapte 13:46-48. Domnul a adus mântuirea Robului Domnului ca El să o poată da mai departe și altora. La fel cei răscumpărați au primit harul lui Dumnezeu pentru a-l da și altora. Rămânem în acest har în măsură în care îl dăm mai departe. Creștem în acest har în măsura în care îl dăm mai departe și altora. Adică în măsura în care ne împlinim cu credincioșie slujba împăcării care, deși a fost dăruită în primul rând apostolilor, și corinteni erau chemați să fie părtași la ea. Și corinteni dădeau mai departe harul mântuirii în măsura în care urmau pilda credincioșiei apostolilor. Și această credincioșie este detaliată în versetele următoare, adică în 6:3-10.

Dacă până acum Pavel a insistat pe credincioșia lor în ce privește propovăduirea mesajului, și în rezistența la suferință și oboseală, acum Pavel insistă pe credincioșia lor în întruparea mesajului. Pavel a primit slujba împăcării, slujba propovăduirii crucii. Pavel nu compromite mesajul și continuă să îl proclame în mijlocul împotririlor și nu renunță și nu cade de oboseală în pofida prigoanelor și suferinței. Și el ne descoperă și resursele care îl motivează și îl împuternicesc să reziste. Acum Pavel ne explică faptul că parte din slujbă, din credincioșia față de slujbă este și întruparea mesajului:

- *Noi nu dăm nimănui nici un prilej de poticnire pentru ca slujba noastră să fie defăimată. Ci în toate privințele, arătăm că suntem niște vrednici slujitori ai lui Dumnezeu.(6:3)*

Resursele despre care am vorbit până acum nu erau folosite doar pentru a nu cădea de oboseală și a rezista să propovăduiască un mesaj în mijlocul împotririlor. Resursele despre care am vorbit îi împuterniceau să trăiască mesajul propovăduit, să Îl întrupeze pe Hristos. Mesajul lor avea impact pentru că ei îl trăiau. Cum am comentat în studiul pe 1 Tesaloniceni: Pavel era una cu Evanghelia, Pavel trăia Evanghelia, Pavel era Evanghelia. Evanghelia este o Evanghelie a harului. Nu trebuie să ajungem la înălțimea apostolică ca să o vestim. Trebuie

să o vestim chiar dacă viața noastră este imperfectă, chiar dacă am făcut greșeli, chiar dacă am dat demonilor și oamenilor motive să defaime slujba noastră sau se poticnească în ea. Vom recunoaște acele greșeli și vom vesti harul adus de Evanghelie, har de care noi suntem cei care beneficiem întâi. Dar Evanghelia nu este doar vestea iertării, ci și vestea transformării noastre. Viața noastră nu trebuie să reflecte doar dimensiunea iertării, ci și dimensiunea schimbării și transformării. Și aici este o competiție spirituală teribilă. Pe măsură ce ne vom lăsa transformați de Evanghelie, în această măsură ea va avea impact. Paradoxal, deși noi nu trebuie să arătăm spre noi înșine, și trebuie să ne prezentăm ca cei dintâi păcătoși care am primit prin har și împăcarea și slujba împăcării, cu toate acestea, evanghelia noastră va avea impact în măsura în care o vom trăi, în care Îl vom întrupa pe Hristos, în măsura în care vom crește în asemănare cu El. Da, vestim Evanghelia de unde suntem și trebuie să o proclamăm în pofida greșelilor și căderilor noastre. Dar trebuie să știm că impactul propovăduirii va crește în măsura în care nu vom mai da nimănui nici un prilej de poticnire sau defăimare, în măsura în care ne vom arăta în TOATE privințele niște slujitori ai lui Dumnezeu. Noi suntem ambasadorii Săi pe pământ. Oameni deci se așteaptă să Îl vadă pe Domnul în noi. Și vor fi foarte derutați când vor fi disonanțe între ce propovăduim și ce vestim. Nu vorbim de perfecțiune și despre o viață fără păcat în lumina standardelor sfințeniei Sale, ci de o viață de biruință în Hristos în care nici un om nu poate găsi o pricină de poticnire sau vreun prilej de defăimare. Orice disonanță dintre ce vestim și ce trăim este o pricină de poticnire pentru oameni sau un prilej de defăimare. Faptul că recunoaștem aceste disonanțe și ne cerem iertare pentru ele, atenuază din disonanțe dar nu le anulează. Pavel atinsese un asemenea nivel de credincioșie încât el putea spune: noi nu dăm NIMĂNUI NICI UN prilej de poticnire....cu alte cuvinte față de toți oamenii cu care au intrat în contact au depus o mărturie ireproșabilă. Pavel nu doar că nu renunța la slujbă și nu cădea de oboseală, dar își împlinea slujba cu o credincioșie ireproșabilă. El are atent la fiecare detaliu al slujbei și în orice context se afla și în orice interacțiune umană, el se comporta ca un slujitor al lui Dumnezeu. Între viața sa și statutul de vrednic slujitor al lui Dumnezeu nu era nici o disonanță. De aici puterea provăduirii sale. Noi nu vestim un mesaj magic ci o persoană, adică pe Hristos. De aceea nu formularea cât mai corectă a mesajului va produce minuni, ci întruparea lui Hristos pe pământ. Pavel le cere corintenilor să le urmeze exemplul, să fie în continuă creștere în asemănare cu Hristos și să îndepărteze încetul cu încetul orice disonanță dintre trăirea lor și mesajul propovăduit de el. Care lucruri, reacții, slăbiciuni din viața ta sunt încă în disonanță cu mesajul Evangheliei și reprezintă un prilej de poticnire pentru oamenii care te înconjoară?

Pavel ne vorbește despre o viață de biruință în Hristos, de constanță în ascultare, lipsită de înfrângeri rușinoase care ar putea fi o pricină de defăimare a slujbei lor. Și el îi îndeamnă pe corinteni să îi urmeze pilda! Deci se poate! Se poate trăi o viață de biruință în Hristos al cărui rod este o mărturie fără cusur față de frați și față de necredincioși. Nu înseamnă a avea o viață perfectă, desăvârșită sau fără păcat. O astfel de perspectivă sau un astfel de vocabular nu este folosit de Noul Testament. Noul Testament vorbește despre un proces de creștere, de vindecare și curățire în care se poate mereu mai bine și mai mult. Dar în acest proces se poate umbla într-o constanță în Hristos care să aducă lumii o mărturie minunată, adică o mărturie care să nu ofere nimănui nici un prilej de poticnire. Evanghelia lui

Hristos a adus biruință în Pavel în toate domeniile vieții, personalității și luptei spirituale. El nu dă NIMĂNUI NICI UN prilej de poticnire, și în TOATE privințele se arată fiind un vrednic slujitor al lui Dumnezeu. Deci, privind la reușita lui Pavel, putem fi siguri că Evanghelia are putere să aducă vindecare și biruință în toate domeniile vieții. Pornim de unde suntem, avem răbdare cu noi înșine, dar trebuie să țintim spre felul de viață creionat de Pavel. Trebuie să descoperim toate resursele Evangheliei și să le lăsăm să aducă viață și vindecare peste toate domeniile vieții noastre.

Un rod fundamental al Evangheliei în viața noastră prin care să fim împuterniciți să ducem o viață de biruință este RĂBDAREA. Acesta este primul lucru pe care îl menționează Pavel:

- Prin MULTĂ RĂBDARE
  - În necazuri,
  - În nevoi,
  - În strâmtorări,
  - În bățai,
  - În temnițe,
  - În răscoale,
  - În osteneli,
  - În vegheri,
  - În posturi

Răbdarea în diferite necazuri și încercări este primul element care ne califică drept vrednici slujitori ai lui Dumnezeu. Toți sfinții din vechime au avut nevoi e de răbdare, și mulți au căzut sau s-au clătinat pentru că și-au pierdut răbdarea. Ispita trebuie răbdată. Și pentru că sunt multe ispite, e nevoie de multă răbdare. Răbdarea este capacitatea de accepta un context de presiune fără a reacționa sau acționa împotriva lui Dumnezeu sau împotriva semenilor. Pavel răbda necazurile, nevoile, strâmtorările, bățăile, temnițele, răscoalele, osteneile, vegherile, posturile FĂRĂ să renunțe la propovăduirea Evangheliei, fără să cârtească sau să se răzvrătească împotriva Domnului, fără să reacționeze în mod ostil față de prigonitori, vrăjmași sau frați. Un vrednic slujitor al lui Dumnezeu este plin de răbdare, și tocmai prin această răbdare el arată că este un om al lui Dumnezeu. Căci un om al lui Dumnezeu crede că orice context este îngăduit de Dumnezeu cu un scop, și de aceea nu se răzvrătește și nici nu cârtește împotriva lui Dumnezeu. Un om al lui Dumnezeu se teme de Domnul și prețuiește relația cu Domnul mai mult ca orice. De aceea, rabdă ispita și nu comite compromisul spre care este împins de contextul de presiune. Omul lui Dumnezeu primește de

la Dumnezeu toate lucrurile, și astfel nu reacționează față de semeni în contextele de presiune. El nu reacționează nici față de cei care generează acest context de presiune și nici nu își varsă frustrările față de frații apropiați. Pavel vede dincolo de semeni. El știe că în spatele lor este cel rău, dar că în cele din urmă Domnul îngăduie acel context în viața lui. Și Pavel crede că toate lucrurile lucrează spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu. De aceea se încrede în Domnul și nu reacționează față de semeni. Încrederea în atotînțelepciunea și dragostea celui care orchestrează toate spre binele lui, îl ajută să topească orice frustrare și tensiune, și de aceea el nu reacționează față de cei apropiați în contextele de presiune. El nu își varsă tensiunile interioare asupra semenilor, ci el le varsă înaintea Domnului și le topește prin puterea credinței. Ca unul care a beneficiat de răbdare din partea lui Dumnezeu, are și el răbdare cu semenii. Chiar dacă frații învață greu calea și tot dau înapoi asemenea corintenilor, Pavel nu își pierde răbdarea. El are răbdare, căci știe că și Cel de sus a avut și are o mare răbdare față de sine.

Răbdarea este cea care ne împuternicește să așteptăm până la finalul poveștii, să așteptăm izbăvirea adusă de Domnul și să nu apelăm la false izbăviri. Răbdarea este cea care stăvilește răul stârnit în noi de contextele de presiune și suferință, și care face posibilă revărsarea binelui. Deci MULTA RĂBDARE blochează revărsarea firii pământești și face loc revărsării chipului lui Hristos:

- Prin curăție
- Prin înțelepciune
- Prin îndelungă răbdare
- Prin bunătate,
- Prin Duhul Sfânt,
- Printr-o dragoste neprefăcută,
- Prin cuvântul adevărului,
- Prin puterea lui Dumnezeu,
- Prin armele de lovire și de apărare pe care le dă neprihănirea

Prin curăție

Pavel nu este doar un stoic care nu reacționează și nu renunță în contexte de presiune prin multă răbdare. Multa răbdare și controlarea reacțiilor firești este doar primul pas care face posibil al doilea pas. În aceste contexte, prin Pavel, se revărsă mireasma lui Hristos către oameni. Pavel trăiește în curăție în contextele de presiune. El, cum am spus, nu reacționează ostil nici față de Dumnezeu, și nici față de semeni, și nici nu apelează la compromisuri sau la false izbăviri pentru a ieși din contextul de presiune. El rămâne în curăție.

Prin înțelepciune

El rămâne și în înțelepciune. El nu rămâne pasiv în contextele de presiune. El este activ și ia decizii. Înțelepciunea se traduce ca și capacitatea de a lua deciziile bune și plăcute Domnului în contextele particulare ale vieții. Înțelepciunea este cea care ne ajută să înțelegem contextul particular prin care trecem și ne deschide ochii să înțelegem care este voia lui Dumnezeu acum și aici, ce este mai bine pentru noi și pentru cei din jur. Pavel lua diverse decizii în mijlocul prigoanelor. Uneori fugea în altă cetate, alteori rămânea în contextul ostil în pofida împotrivilor, alteori mergea spre o cetate chiar dacă știa că acolo va fi prigonit. În aceste decizii se oglindea înțelepciunea divină. Un slujitor al lui Dumnezeu își păstrează luciditatea și discernământul spiritual în cele mai dificile contexte. Viața lui Pavel era presărată de primejdii la orice pas. Și la orice pas trebuia să ia decizii cu impact asupra vieții sale și asupra vieții celorlalți. Și pentru a lua deciziile bune, avea nevoie de înțelepciune. Înțelepciunea divină se manifesta prin Pavel din belșug în toate aceste contexte dificile.

Prin îndelungă răbdare

Vorbeam adineauri despre importanța răbdării. Răbdarea este ingredientul vital care face posibilă manifestarea celorlalte fațete ale neprihănirii cristice. Dar iată că Pavel se întoarce repede la răbdare. De data aceasta el vorbește despre îndelunga răbdare. Multa răbdare deschide calea către îndelunga răbdare. Reluarea elementului răbdării, și amplificarea lui prin trecerea de la multă răbdare la îndelungă răbdare nu face decât să accentueze importanța cheie a răbdării în lupta spirituală. Răbdarea este un element cheie deoarece mireasma lui Hristos trebuie să se reverse prin noi către ceilalți în contexte de presiune. Aceste contexte sunt generate de împotrivilor celui rău, dar au și rolul să desăvârșescă chipul lui Hristos în noi prin curățire, vindecare, modelare interioară. Dumnezeu se așteaptă de la noi să transmitem mireasma lui Hristos mereu și crescând. Pentru a o manifesta crescând e nevoie să trecem prin teascurile suferinței. Pentru a o manifesta mereu e nevoie să o manifestăm chiar atunci când trecem prin mijlocul teascului. Nu putem spune: *acum suntem în teasc și ne pregătim. Nu putem să manifestăm acum mireasma lui Hristos. dar să vedeți ce mireasmă vom manifesta când vom ieși din teasc.* Nu se poate așa. Așteptarea lui Hristos este să manifestăm mireasma lui Hristos mereu, deci și atunci când suntem în teasc. Și de fapt dacă nu o manifestăm atunci, nici nu se va produce creșterea, și nu o vom manifesta nici când ieșim din teasc. Din pricina aceasta, răbdarea este pâinea cea de toate zilele a credinciosului și elementul cheie care face posibilă manifestarea miresmei lui Hristos către oameni. Da, e nevoie de multă răbdare și de îndelungă răbdare. Fără răbdare întregul proces se blochează. Fără răbdare vom reacționa firește în contextele de presiune astfel mireasma lui Hristos nu se va mai putea manifesta și nici nu va putea crește în noi. Un context de presiune ne poate întina și poate diminua în noi manifestarea miresmei lui Hristos. Un context de presiune ne va face mai frumoși doar dacă în mijlocul contextului vom manifesta mireasma lui Hristos. Iar pentru aceasta e nevoie de răbdare, de multă răbdare, de îndelungă răbdare. Chipul lui Hristos a strălucit acolo la Golgota, pe cruce, în mijlocul presiunilor și împotrivilor. Acolo Hristos nu s-a răzvrătit împotriva Tatălui, nu a reacționat ostil față de oameni, ci dimpotrivă a manifestat dragoste, iertare, bunătate, grijă față de semenii. Dacă

așteptăm vremurile de liniște, de pace pentru a manifesta mireasma lui Hristos, pentru a sluji, pentru a vesti Evanghelia, pentru a iubi, pentru a manifesta grijă și preocupare față de semenii, ne înșelăm amarnic. Chipul lui Hristos prin definiție înseamnă manifestarea iubirii în mijlocul luptei. Răbdarea este elementul cheie, dar este primul pas. Ea ne ajută să rămânem pe curce. Următorul pas este manifestarea miresemei lui Hristos acolo pe cruce.

Prin bunătate

Suferința și contextele de presiune ne răscoală împotriva cerului, ne face ostili față de semenii și ne centreză pe sine. Pavel manifesta bunătate față de semenii în mijlocul suferințelor. Și acest lucru este fascinant la performanțele apostolilor. El nu spune că nu dă nimănui nici un prilej de poticnire manifestând bunătate, curăție, înțelepciune, dragoste neprefăcută la orice pas. Este fascinant că Pavel manifestă toate acestea în mijlocul necazurilor, strâmtorărilor, bătăilor, temnițelor, ostenețelor. Și aici strălucește puterea Evangheliei. Evanghelia nu este o putere doar pentru vremurile bune, Evanghelia este special făcută pentru vremurile grele. Evanghelia nu este eficientă în vremurile bune pe care încercăm să o folosim și să o adoptăm, și nu vremurile grele. Evanghelia este o armă specială făcută pentru vremurile grele. Evanghelia împuternicește pe credincios să împrăștie mireasma lui Hristos în mijlocul războiului, în mijlocul suferinței. Și mireasma lui Hristos este orientată spre semenii. De aceea bunătatea nu poate lipsi. Bunătatea, blândețea, preocuparea pentru ceilalți, grija de semenii sunt elemente definitorii ale miresmei cristice.

Prin Duhul Sfânt

Pavel nu uită să ne amintească că această putere nemaipomenită nu este de la el, ci de la Dumnezeu. De aceea, în lista sa, folosește anumite expresii care să readucă aminte cititorului acest adevăr. Doar Duhul Sfânt îl putea împuternici să ducă o asemenea viață.

Printr-o dragoste neprefăcută

Dragostea este rodul Evangheliei, este esența chipului lui Hristos. Dacă Pavel doar ar fi răbdat încercările și ar fi rămas sfânt, curat și moral în ele, ar fi rămas departe și de manifestarea miresmei lui Hristos. Aceasta înseamnă dragoste, dăruire către celălalt, jertfire pentru celălalt. În Corinteni Pavel ne învață că fără dragoste nu suntem nimic. Dacă nu apare roada dragostei, toate performanțele noastre sunt în zadar. Căci chiar dacă aș trăi fără păcat, dar nu aș iubi, aș fi un nimic. Dumnezeu este dragoste. Acolo unde este și Dumnezeu este dragoste. Dacă undeva pe acest pământ există cele mai frumoase lucruri posibile, dar lipsește dragostea, Dumnezeu nu este acolo. Căci Cel care umple toate lucrurile aduce mireasma dragostea Lui în orice loc sfințit de prezența Lui. De aceea, Pavel îndrăznește să spună că chiar dacă și-ar da trupul să fie ars și ar muri ca martir, și n-ar avea dragoste, tot un nimic ar fi. Dacă cineva trăiește fără păcat, și rezistă celor mai cumplite torturi și moare pentru adevăr, pentru credința sa în Dumnezeu, dar face acest lucru fără să îi pese de mântuirea prigonitorilor săi, fără să îi pese de ce se va întâmpla cu cei credincioși care rămân pe pământ, fără să ardă pentru Biserica Domnului, fără să considere neprihănirea și jertfa Sa o ardere de tot pe altarul Trupului lui Hristos și pentru întărirea credinței fraților, acel martir lipsit de dragoste, nu înseamnă nimic. Jertfa sa

ori cât de impresionantă ar fi nu va fi primită înaintea lui Dumnezeu. Dragostea lui Pavel era neprefăcută și se manifesta către semenii. Am putea spune că acel martir a murit din dragoste de Dumnezeu. Dar Scriptura ne învață că iubirea de Dumnezeu se oglindește în iubirea aproapelui. Cine nu iubește pe frați, nu iubește pe Dumnezeu. Dacă cineva este indiferent față de soarta Bisericii pe pământ, el este de fapt indiferent față de Dumnezeu. El rămâne de fapt centrat pe sine, și neprihănirea și martirajul său sunt idoli ai săi. Toată sfințirea și lupta lui Pavel era din dragoste, prin dragoste și pentru dragoste. Dragostea nu era un element de decor, ci un element central. Neprihănirea și sfințirea lipsită de dragoste este hidoasă, idolatră, drăcească. Toată lupta noastră cu păcatul trebuie urmată de dăruire conștientă către celălalt. De fapt, lupta cu păcatul este condiția ca dragostea lui Hristos să se poată revărsa prin noi către celălalt. Deci iubirea Trupului lui Hristos este motivația principală în lupta cu întinăriunile trupului și cărnii, căci știm că dacă lăsăm păcatul să locuiască în noi, atunci din uneltele lui Hristos spre zidire ne transformăm în uneltele diavolului spre distrugere.

Pavel nu era doar un stoic care rezista în prigoană. El era un iubitor de Dumnezeu și de semenii. Și el manifesta dragoste chiar față de prigonitorii și față de frații care îl întristau sau contestau. Pavel se afla într-o luptă pentru viață și moarte, o luptă în cele din urmă pentru credința și mântuirea sufletului său și era încolțit în toate chipurile, și lovit de cel rău pentru că nu înceta să propovăduiască cu putere Cuvântul. Și Cuvântul îl vestea pentru mântuirea oamenilor. Ei bine, tocmai acești oameni pentru care el vestea Cuvântul suportând atacurile celui rău, tocmai acești oameni erau canalele prin care cel rău îi hăitua sufletul. Oamenii erau o unealtă principală a celui rău prin care încerca să întineze sufletul lui Pavel și să îl facă să păcătuiască împotriva lui Dumnezeu. În cele din urmă necazurile, strâmtorările, bătăile, temnițele, răskoalele erau orchestrate de cel rău prin oameni. Pentru cineva care iubește pe Dumnezeu și vrea să trăiască curat înaintea Sa are în mod normal o atitudine ostilă față de orice lucru care încearcă să-l pângărească și să-i frângă elanul în umblarea cu Dumnezeu. Pavel era cel mai des atacat prin oameni. Pe de o parte prigonitorii cu toată ura lor și cu toate amenințările lor și cu toată furia lor și toată suferința adusă trupului și sufletului său, pe de altă parte oamenii care respingeau mesajul și îl disprețuiau și batjocoreau. Și ei erau o puternică sursă de descurajare. Apoi, cei care îi ignorau pur și simplu mesajul. Și ei făceau parte din prigonitorii sufletului său. Și apoi, toată lumea, care prin felul ei de a trăi promova ca NORMALITATE o viață fără Dumnezeu, o viață autocentrată și dominată de împlinirea poftelor. Toată această lume majoritară exercita o presiune teribilă asupra lui Pavel care renunțase la viața aceasta, care alesese de dragul lui Hristos să își piardă viața în această lume. Toată această lume îi striga în fiecare zi: ești un nebun! De ce atâta suferință? De ce atâta renunțare? De ce să nu trăiești liniștit și în confort în această lume? De ce să nu folosești darurile tale pentru a aduna cât mai mult în această lume? Lumea era purtătoare a spiritului veacului și prin acest spirit al veacului sufletul lui Pavel era momit în fiecare zi. Pe de o parte era calea lui Hristos de lepădare de sine și plină de suferință în fiecare zi, pe de altă parte era modelul lumii: o viață liniștită, în mijlocul bogățiilor și slavei acestei lumi. Glasul lumii îi punea zilnic o ofertă opusă ofertei crucii. De aceea, lumea cu felul ei de a fi, cu poftele și ispitele ei, era întregă ostilă lui Pavel. Pavel era prigonit de întreaga lume. Cultura lumii, mersul lumii, modelele propuse de lume, filosofii, religiile lumii toate promovau un SPIRIT opus crucii. Alegerea de a purta crucea în fiecare zi înseamna respingerea în fiecare

zi a acestui spirit al veacului. Pavel nu era prigonit doar de câțiva oameni care se atingeau fizic de el, el era prigonit zilnic de întreaga omenire, la fel cum și Hristos a fost prigonit de aceeași întreagă omenire. Conștient sau mai degrabă mai puțin conștient, întreaga lume era ostilă lui Pavel și era unealta din mâna celui rău pentru hăituirea sufletului său. Și oare nu este normal să urăști pe cei care vor să te despartă de Dumnezeu? Oare nu este normal să ai un sentiment de respingere și ostilitate față de cel care te presează să devii infidel partenerului de viață? Căci lumea nu doar că vroia să îi facă rău, dar lumea vroia să îl despartă de Hristos. Dar Pavel iubea prin Hristos această lume. El nu era ostil nici lumii, nici culturii, nici prigonitorilor săi direcți. El se lupta de fapt pentru ei. Și le arată acest lucru prin bunătate și dragoste neprefăcută. Pavel trăia pentru mântuirea prigonitorilor sufletului său. La fel cum spune psalmistul: neamurile se uniseră cu toate împotriva Unsului Domnului, și acest Uns al Domnului a ales să se jertfească pentru aceste neamuri. Întreaga omenire îi striga zilnic că este un nebun, și totuși Pavel alegea calea crucii. Pavel alerga pe un stadion în care majoritatea spectatorilor îi erau ostili. Pavel alerga o cursă grea și toți spectatorii îl descurajau și îi erau ostili. Pavel juca în deplasare. El trăia într-o lume a unui veac rău și condusă de vrăjmașul lui Dumnezeu. Și Pavel era conștient de acest lucru și îl accepta. Pavel știa că joacă în deplasare și nu aștepta ca spectatorii să îl susțină. Pavel ne-a descoperit adevărul despre această lume în Efeseni 2:1-2:

- *Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre, în care trăiați odinioară, după mersul lumii acesteia, după domul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării. Între ei eram și noi toți odinioară, când trăiam în poftele firii noastre pământești, când făceam voile firii pământești și ale gândurilor noastre, și eram din fire copii ai mâniei, ca și ceilalți.*

Pavel credea că lumea este condusă de vrăjmașul de moarte al lui Dumnezeu, și pentru că el era copilul lui Dumnezeu, Diavolul era și vrăjmașul de moarte al sufletului său. Pavel nu se vedea trăind într-o societate normală de la care aștepta pace, liniște, sprijin sau măcar să spere că îl va lăsa în pace. Nu, Pavel știa că joacă în deplasare. Pavel știa că este un oștean în armata Domnului, dar acest oștean lupta în tabăra adversă. De multe ori am vorbit de armata Domnului, și vizualizam de o parte tabăra vrăjmașului și de altă parte tabăra și armata Domnului. Dar nu este așa. Pâlcurile de oșteni ale Domnului sunt în tabăra vrăjmașului, pe teritoriului inamicului, depășiți numeric, hăituiți și fugăriți în fiecare zi. Cel rău se folosește de ÎNTREAGA lume pentru a descuraja pe drumul crucii, el are toată lumea în slujba ta pentru a te pângări, pentru a te face să păcătuiești împotriva lui Dumnezeu. Daniel a văzut în viziunea sa mai multe fiare. E adevărat că ultima fiară era cea mai feroce, dar toate erau fiare ostile. Ei bine erau stăpâniri ale acestei lumi. Și fiecare stăpânire erau o fiară, ostilă în primul rând credinței în Dumnezeu și poporului lui Dumnezeu. Cel rău construiește și concepe fiecare stăpânire pentru ca poporul lui Dumnezeu să cadă. Da, există un har general al lui Dumnezeu care ține un echilibru, care este o licărire de lumină în întuneric. Dar acum vorbesc despre mersul acestei lumi, despre puterile întunericului care conduc această lume. Totul e gândit ca tu să păcătuiești. Pronind de la trafic, de la birocrație, de la mijloacele de transport, sistemul de educație, și învățământ, locurile de muncă, de la servicii, de la prețuri, de la servicii, de la televiziune, reclame și mass-media, de la internet, de

la ierarhia socială, de la modele și valorile propuse de societate, de la modul prin care poți să obții o casă sau o pâine pe masă, TOTUL este GÂNDIT cu inteligență de cel rău ca tu să păcătuiești împotriva Celui Preaînalt. Totul este gândit ca tu, copilul lui Dumnezeu, să cârtești sau să poftești, să idolatrizezi sau să urăști, să faci compromisuri sau să devii un fanatic care să te călugărești, să faci pact cu lumea, sau să o părăsești și să abdică astfel de la mandatul preoției. Deschide ochii și privește adevărul: toată lumea și toată societatea este gândită de cel rău ca AZI tu să faci un compromis, ca azi tu să păcătuiești într-un fel sau altul împotriva celui rău. Și nu trebuie să îți propui acest lucru. Nu trebuie să cauți ispita. Ea va veni, ea va da buzna. Ea va hăitui cu brutalitate sufletul tău prin această lume, prin omenirea întregă care este prigonitorul sufletului tău. Deschide ochii: ești pe teritoriul vrăjmașului, și joci în deplasare. Și lumea aceasta are câteva avantaje incredibile:

- este majoritară,
- este la orice pas și nu poți fugi de ea, căci ai nevoie de hrană și îmbrăcăminte
- nu te poți izola de ea căci aceasta ar însemna din start înfrângere, adică renunțarea la mandatul preoției
- este condusă de vrăjmașul sufletului tău care este atât de puternic și de inteligent și care este mult mai puternic decât tine
- Acest vrăjmaș are legiuni de demoni care zilnic orchestrează contexte, prin această lume, ca tu să păcătuiești, contexte cât mai complicate și confuze în care să nu mai știi ce e bine și ce e rău, contexte în care parcă nu este ieșire decât prin compromis, contexte în care ești pus să alegi între două rele...
- și noi suntem slabi, fricoși, NAIVI și plăpânzi
- și ultimul lucru, off, această lume este în noi, în poftele, dorințele, slăbiciunile, bolilele fără număr ale firii pământești. Fiara din afară văzută de Daniel are ALIAT o fiară la fel de mare înlăuntrul nostru...

Și cu toate acestea Mântuitorul nu se roagă se fim luați din lume, ci să fim păziți de cel rău. Mântuitorul ne poruncește să rămânem în lume, să luăm cu asalt lumea, El nu ne poruncește să ne ascundem în această lume, nu să fim spioni în această lume. El ne cere în tabăra vrăjmașului să purtăm o uniformă distinctă și toți să știe că suntem din tabăra Inamicului. Deci nu doar să rămânem în tabăra vrăjmașului, dar să o luăm cu asalt și nu cu ambuscade ascunse, ci luptând deschis, pe linia întâi în bătaia puștii. Lumea în care ne-am născut nu este Acasă, nu este un loc cald și primitiv. Lumea în care ne-am născut ne aștepta cu brațele deschise ca să ne sfășie, să ne zdrobească și să ne distrugă. Oare nu acest lucru ne învață nașterea lui Moise sau nașterea lui Hristos? Să ne amintim cum s-a născut Moise și mai ales Hristos, cel pe care Moise îl prefigura. Un împărat păgând a dat o poruncă, după bunul plac și pentru propria sa glorie. Părinții lui Isus au trebuit să plece de acasă chiar dacă Maria era însărcinată. Au ajuns la Betleem. Nimeni nu i-a primit. Cum să închizi ușa unei

tinere însărcinate? Ne aflăm pe teritoriul lui Israel și nu într-o lume păgână, dar cum să închizi ușa unui confrate, unei familii tinere, unei femei în durerile nașterii? Doar animalele nu s-au simțit deranjate de prezența Regelui care descindea pe pământ. Acesta a fost primul mesaj al lumii adresat lui Isus Hristos. Dar ca mesajul să fie și mai clar, a urmat genocidul inițiat de Irod. Sute și poate mii de copii au murit. Era furia Stăpânitorului acestei lumi împotriva Pruncului Isus. Era al doilea mesaj rostit de către diavol și lume către Isus. Și nu era un mesaj de bunvenit. Mesajul era clar: NU TE VREM AICI, NU TE VREM PRINTRE NOI. AICI ESTE un loc ostil, te vom ucide! Te vom omorî! Te vom urmări la fiecare pas! Te vom hăitui în fiecare zi! Te vom urmări clipă de clipă ca să suferi și ca să te întinâm cu păcat! Și e de ajuns un singur păcat ca să pieri pentru totdeauna: Lumea este sub stăpânirea mea!!! spunea diavolul pruncului Isus. De ce pășești în această lume? Pleacă de aici!

Dar mesajul acesta a fost o resursă pentru pruncul Isus. El a știut de la început în ce a pășit. El nu a numit o clipă această lume acasă. El știa că a pășit pe teritoriul inamicului. Ooo! Din această perspectivă ce nebunie să cauți un loc clad în această lume, ce nebunie să cauți să îți faci cuibul aici, să te lași momit de ofertele acestei lumi, să cauți slava ei și un loc calduț și confortabil aici. Aici e tabăra vrăjmașului, pruncule Isus. Aici e luptă și război în fiecare zi. De aceea Isus nu a căutat nici măcar un loc unde să își poată odihni capul. O, cât de adevărat e ce a spus Domnul după cădere: *Vrăjmașie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei.* De la Cain și Abel învățăm că această planetă este un teatru de război, un loc al vrăjmașiei. Oare ce om s-ar duce pe un câmp de luptă în plin bombardament și ar începe să își zidească o casă. Așa suntem noi când căutăm un loc calduț și de confort în această lume. Mîntuitorul a știut de la început acest lucru. Noi îl învățăm pe parcurs. Unii îl învățăm mai greu, alții mai repede. Depinde și de context. Un om care se naște într-o familie de credincioși sau se naște din nou în mijlocul unei prigoane fizice, directe și foarte intensă împotriva creștinilor primește acest adevăr ca un cadou. Mesajul e clar. Trăiesc pe teritoriul inamicului, pe teritoriului vrăjmașului. Aici nu este un loc unde să îmi caut un loc de odihnă. Dar noi care ne-am născut în vremuri de aparentă liniște și pace vom avea un parcurs diferit. Vom crede multă vreme, măcar în parte, că lumea aceasta este acasă și vom căuta acel loc calduț și vom candida pentru posturile oferite de această lume. Dar cu toții trebuie să ajungem în punctul în care să trăim revelația trăită de Ieremia. Ieremia a fost chemat de tânăr în lucrare, și cu adevărat era un copil naiv și neîncercat. El era drăguț, ploticos, se comporta frumos cu lumea din jur, și vroia să ajute. Vedea în cei de lângă el niște oameni buni. Da, s-au abătut de la Dumnezeu, dar ei totuși sunt oameni buni și politicoși, sunt frații lui, sunt poporul lui, sunt cei care sunt casa lui. Și mijlocea pentru ei din această poziție. Dar Domnul a trebuit să îl trezească pe Ieremia din naivitatea sa. Ieremia era bun la suflet, dorea să ajute, iubea și slujea poporul Domnului. Dar el avea o mare fisură. Nu era conștient de războiul în care a intrat, de mărimea răului, de faptul că cei din poporul Său trecuseră în tabăra vrăjmașului și erau vrăjmașii lui Dumnezeu și a copiilor Săi. Dar are un moment de iluminare:

- *Domnul mi-a dat de știre, și am știut; atunci Tu mi-ai arătat faptele lor. DAR eu eram ca un miel blând care-l duci la măcelărie, și nu știam planurile rele*

pe care le urzeau ei împotriva mea, zicând: Să nimicim pomul cu rodul lui, să-l stărpim din pământul celor vii, ca să nu ni se mai pomenească numele.

- *O, Doamne, Dumnezeu al oștirilor, Tu care ești un judecător drept, care cercetezi răunchii și inimile: fă-mă să văd răzbunarea Ta împotriva lor, căci Ție îmi încredințez pricina mea!*
- *De aceea, așa vorbește Domnul împotriva oamenilor din Anatot, care vor să îți ia viața și zic: Nu prooroci în Numele Domnului, căci vei muri ucis de mâna noastră!*
- *De aceea așa vorbește Domnul oștirilor: Iată, îi voi pedepsi; tinerii vor muri uciși de sabie, iar fii și fiicele lor vor muri de foamete. Și nici unul din ei nu va scăpa, căci voi aduce nenorocirea peste oamenii din Anatot, în anul când îi voi pedepsi.*

(Ieremia 11:18-23)

Fiecare din noi trebuie să avem parte de trezirea de care a avut parte Ieremia. La început ne împlinim mandatul preoției într-o societate cu oameni politicoși, zâmbitori și binevoitori. Înțelegem că au nevoie de mântuire, dar încă nu ne dăm seama că ei sunt vrăjmașii Domnului și că fac parte din tabăra inamicului. Dar apoi Domnul ne va trezi. Ne va trezi când vom vedea că diavolul îi va folosi (aceștia fiind mai mult sau mai puțin conștienți) pentru a lovi în noi, pentru a ne hăitui, ispiti, întina, înfricoșa, tulbura, descuraja. Vom deveni atenți ca Ieremia când vom păși printre oameni pentru a-i ajuta. Noi nu ajutăm niște victime inocente, ci niște fii ai diavolului, vrăjmași de moarte ai Domnului. Fiecare interacțiune cu un necredincios este o luptă spirituală. Chiar dacă omul dinaintea noastră ține la noi și ne este binevoitor, să nu uităm că el este din tabăra inamicului și ORICÂND poate fi un canal prin care cel rău să lovească. Și loviturile pot fi diverse și subtile. Ele pot lua diverse forme: de la agresivitate la laudă exagerată, de la îndemnuri spre decizii greșite la stârnirea disprețului din noi. Deci, orice interacțiune cu un necredincios este o luptă spirituală în care trebuie să fim vigilenți în care să știm cum să contrăm, cum să spunem NU, cum să rostim adevărul în dragoste, cum să ne păstrăm calmul și să nu reacționăm etc.. Starea de veghere și vigilență ne vor ajuta să parăm loviturile vrăjmașului. Dar și interacțiunea cu cei credincioși este în mijlocul luptei spirituale. Poate este chiar mai complexă. Acum Domnul ne poate vorbi și prin cei credincioși și prin cei necredincioși. Și la fel și diavolul. Dar în mod cert Domnul ne va încuraja direct și consistent prin cei credincioși, iar cel rău va folosi mai des oștenii din armata sa pentru a ne descuraja. Cel credincios se poate conecta într-o secundă la împărăția întunericului. Petru după ce Îl declară prin Duhul pe Isus ca fiind Mesia, îl sfătuiește pe Isus să nu meargă la Ierusalim iar replica acestuia este: Înapoia mea, Satana! Deci și în interacțiunea cu cei credincioși trebuie să fim în veghere maximă. Deci orice interacțiune cu orice este în mijlocul războiului spiritual. Și acest lucru este valabil în primul rând cu privire la noi. Noi putem fi vase prin care Duhul să lucreze, dar și vase prin care cel rău să lucreze. De aceea, întâi să fim în veghere față de noi înșine, și apoi să fim în veghere față de ceilalți.

Ideea este că orice interacțiune cu orice om trebuie să fie făcută în vigilență maximă. Isus printre oameni era într-o veghere maximă. Și aceasta și când interacționa cu cei mai apropiați. Cunoscând că oamenii sunt vase prin care cel rău lovește cel mai des, El era mereu în veghere. Nu se încredea în OM și nu era naiv, ca Ieremia printre oameni. De aceea, știe să pareze loviturile și ispitirile vrăjmașului, fie că aceste vin prin Petru, prin Farisei sau prin tâlharii de pe cruce.

Mare atenția la disponibilitatea noastră de a ajuta. Ne gândim: Hristos ne-a ajutat când am avut nevoie, și noi trebuie să ajutăm când cineva are nevoie. Cel rău nu va lovi doar în fisurile noastre, ci și în punctele noastre tari. Fie le va specula, fie la va întina. Disponibilitatea de a ajuta poate fi un punct tare. Dar orice punct tare poate deveni o slăbiciune. Și cel rău este expert să ne atace chiar prin punctele noastre tari. Dacă cineva are disponibilitatea de a ajuta, această disponibilitatea poate fi foarte ușor folosită de cel rău ca acesta să extenueze, să intre în războaie care nu sunt ale lui, să intre în capcane. În filme și cărți adesea personajului pozitiv i se întinde o capcană sub forma unui om care are nevoie de ajutor. Personajele negative se folosesc de bunătatea personajului pozitiv pentru a-l atrage în capcană, și cel mai adesea reușesc. Iată ce ne spune Pavel în Galateni 6:1:

- *Fraților, dacă un om ar cădea vreodată în vreo greșală, voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blândeții. **Și ia seama la tine însuși ca să nu fi ispășit și tu.** (Gal.6:1)*

Când ajuți pe cineva intri într-o luptă spirituală. Iar cel pe care vrei să îl ajuți poate fi un canal prin care cel rău să te ispătească. Și cel mai adesea se întâmplă ca tocmai cel pe care îl ajuți să fie vasul prin care cel rău să te ispătească. Deci mare veghere la orice interacțiune cu orice om, și mai ales în contextul în care cineva ne cere ajutorul sau când alegem să ajutăm pe cineva. Nu putem fi ca tânărul Ieremia, un om drăguț, binevoitor, politicos și care nu vrem să deranjăm sau nu știm să spunem NU. Suntem în război și în război se aplică legile războiului. Cel rău nu are scrupule și va folosi orice metodă. Noi nu putem folosi orice metodă, dar trebuie să fim mereu în veghere gata să spunem NU, gata să FUGIM, gata să avem replica salvatoare, gata să rostim ADEVĂRUL în dragoste. În acest context vom deranja, vom lua decizii neînțelese de ceilalți, vom stârni reacții din partea celorlalți, vom pierde pacea cu oamenii. Dar nu ne vom mira, căci suntem în război, și suntem pe terenul inamicului. Nu ne putem încrede în nimeni. Da este o încredere generală pe care o acordăm oamenilor și o încredere specială acordată fraților. Dar nu suntem naivi, suntem pregătiți și ne încredem doar în Domnul TOTAL. El este sprijinul nostru. Și la fel trebuie să facă frații noștri. Ei trebuie să se încreadă în Domnul, iar față de noi să fie mereu în veghere. Singurul care nu va dezamăgi și nu va fi o sursă de descurajare va fi Domnul. Domnul va fi mereu Lumină. Dar noi suntem vase prin care operează și lumina și întunericului. Da să ne dăm silințele ca noi să fim vase prin care ceilalți mereu să fie încurajați să îl urmeze pe Domnul. Să nu ne potrivim spiritului veacului și să nu ne facem părtași spiritului Babilonului. Frații când vor privi la noi să vadă calea crucii și nu o cale firească care caută pacea și slava pe teritoriul inamicului. Nu putem fugi din lume și nici să ne izolăm de actul cultural. Dar trebuie să sfințim tot ce facem în această lume. Și prin deciziile pe care le luăm să urmărim să încurajăm pe frați să aleagă calea crucii. Această înseamnă să promovăm prin ce suntem

noi spiritul crucii și nu spiritul acestui veac. Oamenii când privesc la noi să vadă oameni preocupați să fie plăcuți lui Dumnezeu, să piardă această viață de dragul celei viitoare. Dar dacă oamenii vor vedea în noi preocupările de a ne împlini pe acet pământ, de a avea o casă, mâncare, o familie, o carieră, o mașină mai bună, dacă vom trăi în acest spirit, acest lucru vom transmite și ne vom uni cu spiritul lumii descurajând pe frați să urmeze calea crucii. Să fim atenți la spiritul veacului și Babilonului. Să nu ne legăm inima de lucruri și să alegem o cale a modestiei și cumpătării. Dacă noi vom cumpăra și umbla după lucruri luxoase și scumpe, mai ales ca frați mai în vârstă, vom strârni tot felul de pofte și de dorințe în frați. Să ne folosim de lumea aceasta fără să ne legăm inima de ea, și să ne folosim cumpătat și cu înțelepciune. Apoi, să fim atenți la reacțiile și deciziile punctuale pentru a nu fi în anumite contexte pricină de păcătuire pentru frații noștri. Acum, să fim și realiști. Oricum diavolul se va folosi de ce suntem pentru a stârni ispite în noi. Diavolul a folosit poziția lui Isus pentru a-l ispiti pe Iuda să îl vândă. Deci chiar dacă trăim fără păcat, cel rău ne va folosi ca pricină de ispitire pentru ceilalți. Oamenii vor fi ispitiți să ne invidieze, să ne judece, să ne idolatrizeze etc. Iar apoi noi înșine când ne întoarcem la Domnul suntem plini de boli și slăbiciuni și în dinamica vindecării vom face multe greșeli, greșeli care îi vor afecta și pe ceilalți. Vom fi vase prin care cel rău va lucra. Dar să ne cerem iertare de la Domnul și de la frații noștri și să revenim în ascultare de Domnul și să fim în primul rând o pricină de încurajare și să fie excepții situațiile când suntem pricină de păcătuire. Să avem un duh de acceptare și de îngăduință față de ceilalți, dar și față de noi înșine. Biserica este un spital. Suntem cu toții adunați în Trupul lui Hristos din iadul acestei lumi, fiecare cu slăbiciunile și greșelile lui. Și când suntem adunați laolaltă și formăm și Templul Domnului care este ținta războiului spiritual, este ușor să ne dăm seama că vor ieși multe scânteii. Da, în Biserică lupta se amplifică. Și diavolul va încerca mereu să ne lovească prin slăbiciunile celor de lângă. Și cei mai apropiați vor fi primii prin care va lovi. Aici este și o problemă de înțelepciune. Căci adesea putem alege cine să ne fie mai apropiați. Pavel era foarte atent pe cine primea în echipa sa de slujire. El nu a fost de acord ca Marcu să mai vină cu ei. Și din acest motiv s-a despărțit de Barnaba. Problema nu era dacă Marcu să fie iertat sau nu. Nici pe departe! Problema era dacă Marcu să mai fie primit printre cei mai apropiați ai lui Pavel. Pavel refuză acest lucru. Era suficient de lovit de cel rău ca să riște să ia în echipă pe cineva care, din punctul lui de vedere, nu era constant în slujire și putea fi un vas de tulburare și descurajare. Nu trebuie să judecăm simplist: lumea este teritoriul inamicului, iar Biserica este oaza de odihnă. Domnul ne poate încuraja și prin lume, căci există un har și o revelație generală a lui Dumnezeu care este prezent în lume. La fel, Biserica este în mijlocul unei lupte și cel rău ne poate lovi chiar prin camarazii noștri. De aceea, nu perfecțiunea este soluția pentru creșterea Bisericii, ci harul și iertarea. Da, revărsarea harului și a iertării este pâinea cea de toate zilele care face posibilă supraviețuirea și creșterea unei Biserici. Har și iertare, har și iertare, har și iertare față de frați și față de noi înșine. Și în același timp să ne dăm toate silințele în dreptul nostru ca să fim mai mult o pricină de încurajare și mai puțin un prilej de păcătuire pentru frați.

Pavel și el era lovit adesea și prin frați. Chiar când scria epistola el era lovit prin slăbiciunile corintenilor care erau din nou o pricină de descurajare și un prilej de ispitire pentru el. Pavel era prigonit de întreaga lumea și adesea și de frați, dar el nu era ostil față de

această lume. El ura păcatul dar nu pe păcătoși. El nu ura lumea, și nici nu fugea de ea. El rămânea în ea, răbda prigoana și arăta o dragoste neprefăcută. Căci cum putea uita că el însuși a fost un mare prigonitor, și totuși atât Hristos cât și Biserica Sa i-au arătat har și iertare. El a primit iertarea, de aceea alegea să ierte toată această lume prigonitoare. Își canaliza ura față de păcat și spiritul acestei lumi, dar nu față de oameni. Acestora le arăta dragoste, căci știa că tocmai prin această dragoste ei pot fi câștigați pentru Hristos. Pavel trăia în har și iertare. El s-a iertat pe sine ca prigonitor și a iertat și pe ceilalți ca prigonitori. Și acum arăta har și iertare corintenilor, chiar dacă aceștia erau vasele prin care cel rău îl descuraja din nou. El le arăta har și iertare. El nu își manifesta ura nici măcar pentru diavol. El știa că dincolo de atacurile lui reale, totul este în mâna lui Dumnezeu, îngăduit de Dumnezeu și merit să lucreze spre binele lui etern. Deci diavolul va fi judecat de Domnul la vremea potrivită și el nu face decât să tragă la carul de slavă al Domnului.

Pavel era prigonit de o întreagă lume, dar avea curaj. Hristos ne înștiințează: **În lume veți avea necazuri.** Dar apoi ne încurajează: **Dar îndrăzniți! Eu am biruit lumea!** Înțelegem de ce în lume vom avea necazuri. Înțelegem și că Hristos a biruit lumea. Toată lumea la un loc nu a reușit să îl descurajeze să meargă pe calea crucii și toată lumea la un loc nu a reușit să îl întineze nici măcar o clipă cu realitatea hidoasă a păcatului. Dar ce legătură este între biruința Lui și îndrăzenala noastră? El a biruit, dar El și nu noi. Noi nu suntem El și noi suntem slabi. Deci, care să fie legătura? Aceste cuvinte ale lui Isus sunt relatate în Evanghelia după Ioan cap.16. Tot în Evaghelia lui Ioan găsim răspunsul. Hristos este în cel care crede în El. Deci Hristos, cel care a biruit lumea și toate capcanele ei trăiește în noi. Și nu este o imagine, o poveste, o metaforă. Este ceva cât se poate de real, și acest Hristos viu care a biruit lumea, acum este la dreapta lui Dumnezeu, și trăiește după voia lui Dumnezeu. Dacă a biruit lumea atunci, cu atât o poate birui acum. Hristos poate birui din nou lumea în noi. Iată ce ne spune același Ioan:

- *Și orice duh care nu mărturisește pe Isus, nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui anticrist, de a cărui venire ați auzit. El chiar este în lume. Voi copilașilor, sunteți din Dumnezeu și i-ați biruit pentru că Cel ce este în voi este mai mare decât cel ce este în lume. (1 Ioan 4:3-4)*

Cel ce este în noi este mai mare decât cel ce este în lume. Chiar dacă suntem minoritari, chiar dacă toată lumea ne e ostilă, chiar dacă purtăm lumea în firea noastră pământească, chiar dacă intrăm într-o lume stăpânită de demoni care sunt experți în a ispiti oamenii, cu toate aceste TREBUIE să îndrăznim, căci Cel ce este în noi a biruit lumea și o poate birui din nou în noi. Îndrăzneala nu izvorăște din voința noastră, din hotărârea noastră, din dorința noastră de a face voia lui Dumnezeu. Nu, în fața Vrăjmașului care folosește întreaga lume pentru a întina sufletul nostru, trebuie să ne simțim complet slabi, neputincioși și fără speranță. Dar această neputință să ne conducă spre încrederea DOAR în Hristos, și în ciuda neputinței noastre să ne punem încrederea în Hristos și să îndrăznim. Să ne pornim ziua ca biruitori și să o sfârșim ca biruitori. Să ne păstrăm secundă de secundă această încredere doar în Hristos și El va birui în noi. Noi vom fi DOAR niște spectatori care Îl vom vedea pe Hristos dându-ne și voința și înfăptuirea. Iată ce ne spune psalmistul:

- *Nu trebuie să te temi nici de groaza din timpul nopții, nici de săgeata care zboară ziua, nici de ciurma care umblă în întuneric, nici de molima care bântuie ziua namiaza mare. O mie să cadă alături de tine, și zece mii la dreapta ta, dar de tine nu se va apropia. DOAR VEI PRIVI răsplătirea celor răi. Pentru că zici: Domnul este locul meu de adăpost! și faci din Cel PreaÎnalt turnul tău de scăpare, de aceea nici o nenorcire nu te va ajunge, nici o urgie nu se va apropia de cortul tău. Căci El va porunci îngerilor Săi să te păzească în toate căile tale și ei te vor duce pe mâini ca nu cumva să îți lovești piciorul de vreo piatră. Vei pași peste lei și peste năpârci, și vei călca peste pui de lei și peste șerpi. Fiindcă Mă iubește – zice Domnul – de aceea Îl voi ocroti, căci cunoaște Numele Meu. Când Mă va chema, îi voi răspunde: voi fi cu el în strâmtorare, îl voi izbăvi și-l voi proslăvi. Îl voi sătura cu viață lungă și-i voi arăta mântuirea Mea. (Ps 91:5-16)*

Cel ce se încrede în Domnul este izbăvit de Domnul și doar privește această izbăvire. El doar strigă către Domnul și își pune încrederea doar în Domnul și Domnul îl izbăvește. El nu se izbăvește pe sine, ci Domnul îl izbăvește. El doar se încrede în Domnul și privește izbăvirea. Așa este și cu noi. Parte noastră este doar să ne punem încrederea în Hristos și să păstrăm această încredere clipă de clipă, și în rest vom privi cu uimire cum Hristos va trăi în noi și va birui ispitele și capcanele acestei lumi. Cu cât încrederea în El va fi mai deplină, mai curată și mai constantă cu atât El va putea lucra cu mai multă putere în noi. Ce poate afecta credința noastră în Hristos în biruința păcatului?

- Păstrarea încrederii în sine, neacceptarea și nerecunoașterea neputinței, toate în a birui lumea, necapitularea ca să biruim lumea prin voința noastră
- Neconștientizarea războiului și puterii vrăjmașului, căci dacă nu e război de ce am avea nevoie cu disperare de ajutor sau dacă războiul nu e așa intens și credem că ne descurcăm de ce să strigăm clipă de clipă către Hristos: ai milă de mine păcătosul și izbăvește-mă?
- Descurajați de forța lumii și neîncrederea în PUTEREA LUI Hristos de a biuri lumea ÎN NOI.
- Neîncrederea în dorința lui Hristos de a ne pune la dispoziție viața Sa pentru a birui lumea.
- Inconstanța noastră în a ne reînnoi și în a ne păstra această atitudine de încredere doar în Hristos.

Credința în Hristos este într-un permanent proces de curățire și creștere. Puterea lui Hristos în noi va fi proporțională cu această credință. Credința în Hristos este cu atât mai curată, cu cât este mai ancorată DOAR în Hristos, în puterea și meritele Sale, și nu în sine sau altceva (meritele, puterea personală sau ale celorlalți), și aceasta în toate aspectele vieții începând de la iertarea păcatului, până la biruirea oricărui păcat și până la cele mai banale

domenii: mersul, gătitul etc. În toate să ne încredem doar în puterea și meritele lui Hristos. Și atunci vom recunoaște că Dumnezeu este totul în toți și vom putea trăi cu adevărat spre gloria Sa și nu spre gloria noastră.

Prin Cuvântul adevărului

Cum spuneam manifestarea dragostei cristice nu înseamnă să fii drăguț, politicos și să nu deranjezi. Dragostea cristică este purtătoare de un mesaj, de mesajul adevărului. Și acest mesaj deși rostit în dragoste deseori va deranja sau întrista pe semenii. Pavel deci, în toate greutățile sale nu doar că rabdă, și nu doar că răspunde cu bine la rău în dragoste, dar și proclamă un mesaj. În funcție de context el rostește fără ezitare și fără rușine adevărurile care pot da viață celor din jur. Vorbeam că fiecare interacțiune cu un om este o luptă spirituală. Cuvântul adevărului este o armă esențială în intercațiunile cu oamenii. Rostirea acestui cuvânt ne protejează pe noi și aduce șansa vindecării și celuilalt de lângă noi. Ce să spui, când să spui și cum să spui? Iată o imensă provocare. Ce adevăr trebuie rostit în situația prezentă? Rostirea adevărului merg mână în mână cu înțelepciunea. Fără înțelepciune, adevărul poate vămăta, poate distruge. Adevărul însă rostit și la momentul potrivit și cu tonul potrivit deranjează adesea și stârnește împotrivire. Dragostea paulină nu se baza pe principiul să nu deranjeze, ci pe principiul rostirii în dragoste a adevărului înaintea lui Dumnezeu. Hristos a rostit adevărul în mod desăvârșit, și cu toate acestea a deranjat și în consecință a fost respins, a fost batjocorit, a pierdut pacea cu oamenii. Dragostea cristică este o dragoste puternică ce nu se teme de reacțiile celorlalți și rostește adevărul cu înțelepciune și îndrăzneală. Cel care vrea să iubească rostind adevărul să se înarmeze cu gândul că oricum va deranja și va stârni împotrivire. Adeseori iubim pacea cu oamenii, sau aprecierile lor, sau ne e teamă că vom îndepărta pe om de la Hristos. Da, e bine să fim atenți la ce spunem ca nu cumva reacția oamenilor să fie provocată de aroganța sau lipsa noastră de înțelepciune. În același timp trebuie să fim liberi și să vorbim înaintea lui Dumnezeu care ne cercetează inima. El, și nu oamenii de lângă noi sunt criteriul de referință. Privim la nevoile oamenilor dinaintea noastră dar ne temem de Dumnezeu care ne cercetează inimile. Suntem liberi să iubim când frica de Domnul ne eliberează de frica de semenii.

Prin puterea lui Dumnezeu

Este a doua expresie folosită de Pavel pentru a ne aduce aminte că toate aceste performanțe sunt prin Hristos și nu prin sine. Performanțele lui Pavel sunt amețitoare, chiar descurajante. Și e bine să fie așa, căci atunci ne va fi mai ușor să ne recunoaștem neputința și să căutăm puterea lui Dumnezeu. Și atenție nu este doar o putere din Dumnezeu, ci este **puterea** lui Dumnezeu. Și cât de mare trebuie să fie puterea **lui Dumnezeu**? Să privim la măreția Creatorului revelată în creație. Să privim spre glasul tunetului, spre urlatul mării, spre erupția unui vulcan, spre avântul unei tornade, spre înălțimea unui munte. Toate aceste doar o mică și infimă adiere a puterii Creatorului? Dar cât de mare trebuie să fie puterea Sa în toată plinătatea ei? Ei bine, această putere este pusă la dispoziția celui credincios. Este puterea lui Dumnezeu care L-a înviat pe Hristos din morți (vezi Ef cap.1), este puterea primită de Hristos după înviere(vezi Matei 28):

- *Să vă lumineze ochii inimii ca să pricepeți care este nădejdea chemării Lui, care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți și care este față de noi credincioșii nemărginita mărime a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui, pe care a desfășurat-o în Hristos, prin faptul că L-a înviat din morți și L-a pus să șadă la dreapta Sa în locurile cerești, mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume, care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor. (Ef.1:18-21)*
- *Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin. (Matei 28:18-20)*

Și nu este vorba de o metaforă sau o imagine lingvistică interesantă. Este Cuvântul scris al lui Dumnezeu care ne promite această putere. Și moartea din noi este atât de mare încât este nevoie de puterea învierii lui Hristos pentru a o învinge. Și de ce este nevoie ca această putere să fie activă în noi? Doar de credința în Isus Hristos. Și cu cât această credință este mai curată, este mai mare, cu atât puterea va fi mai mare. Procesul curățirii și creșterii credinței este un proces. Dar dacă procesul duce la o creștere continuă cine se supără? Da, nu putem crește mult peste noapte. Dar dacă creștem pas cu pas în fiecare zi, aceasta e o mare bucurie și încurajare pentru sufletul nostru. Credința în Hristos are multe aspecte și fațete. Vreau acum să subliniez doar unul singur. Ca puterea lui Hristos să fie activă în noi trebuie să credem că ea este disponibilă, trebuie să Îl credem pe Hristos pe cuvânt când ne promite această putere. La fel cum pare prea frumos ca să fie adevărat faptul că El a murit pentru orice păcat și ne oferă iertarea în dar, la fel pare prea frumos că puterea vieții lui Isus este activă în noi. Dar sunt promisiunile Fiului lui Dumnezeu către noi. Ferice de cine crede ambele vești ale Evangheliei.

Prin armele de lovire și apărare pe care le dă neprihănirea

Am comentat deja că toată trăirea în dragoste este în mijlocul războiului spiritual. Pavel vorbește de armele de lovire și apărare pe care le dă neprihănirea. Deși el este prigonit de oameni și mare parte din suferință vine prin oameni, el nu se luptă cu oamenii:

- *Încolo, fraților, întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui. Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu ca să puteți ținea piept uneltirilor diavolului. Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor în tunerului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești. De aceea, luați toată armătura lui Dumnezeu ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea și să rămâneți în picioare după ce veți fi biruit totul. (Ef.6:10-13)*

Pavel nu folosea armele de lovire și apărare împotriva oamenilor, ci împotriva demonilor, în contextul războiului spiritual din văzduh. Bătăliile se duc în văzduh. Ce alegem

noi pe pământ are impact acolo în văzduh. Există arme de lovire și arme de apărare. Aceste arme nu sunt armele lui Pavel sau arme inventate de oameni. Sunt arme date de neprihănire, sunt arme făurite de Dumnezeu Însuși:

- *Căci armele cu care ne luptăm noi, nu sunt supuse firii pământești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile.* (2 Corinteni 10:4)

Îmi place mult faptul că textul pune înaintea resursele de atac înaintea celor de apărare. Creștinul nu este speriat de războiul spiritual și obsedat de apărare. Cea mai bună armă este atacul. Creștinul este plin de îndrăzneală prin Hristos. El ia cu asalt teritoriul inamicului. El proclama Evanghelia și aduce mireasma lui Hristos cucerind noi teritorii pentru Împărăția lui Dumnezeu. Nu am fost lăsați pe teritoriul inamicului pentru a supraviețui, ci pentru a cuceri noi spații pentru Împărăția lui Dumnezeu și prin puterea lui Dumnezeu. Creștinul se avântă în bătălie cu curaj și plin de îndrăzneală prin Hristos. El știe că biruiește prin Hristos. El este îmbrăcat cu Hristos. Pe de o parte sângele lui Hristos șterge în permanență orice disonanță dintre trăirea sa și standardele atât de înalte ale sfințeniei lui Dumnezeu, iar pe de altă parte viața lui Hristos aduce biruință asupra ispitelor, asupra păcatului, și aduce creștere spirituală. Cel credincios se luptă prin Hristos până la sânge împotriva păcatului, dar nu se teme dacă păcătuiește, căci are la Tatăl un mijlocitor. Cu alte cuvinte, el nu este obsedat de perfecțiune și orice înfrângere este tragică. El biruiește prin credința în Hristos care înseamnă o scăldare permanentă în sângele lui Isus și o scăldare permanentă în viața lui Hristos. Din această perspectivă sufletul credincios trebuie să fie într-o stare permanentă de căință și de pocăință. În același timp într-o stare permanentă de încredere în Hristos care progresiv va învinge bolile și starea de păcat din noi. Deci simultan ne încredem și în moartea lui Hristos și în viața lui și în jertfa de ispășire și în învierea Lui în noi. Deci simultan spunem: Doamne, Iartă-Mă! și Doamne, trăiește Tu în mine! Strigătul: Ai milă de mine, păcătosul! Nu este doar pentru momentele de maximă criză, doar pentru momentele când facem un păcat punctual, nu doar pentru momentele când simțim că presiunea ispitei e prea mare, nu doar pentru momentele când nu mai vedem ieșirea din labirint, ci pentru fiecare clipă a vieții noastre. Acest strigăt trebuie să zidească în sufletul nostru o atitudine care să fie din ce în ce mai adâncă și din ce în ce mai prezentă în umblarea noastră pe pământ. A crede în Hristos clipă de clipă și în profunzime într-o zi înseamnă ca întreaga acea zi să fie scăldată în această atitudine: Ai milă de mine, păcătosul! Ai milă de mine și iartă-mă pentru tot ce este în neconcordanță între trăirea mea și chipul lui Hristos, și ai milă de mine în fața ispitirilor vrăjmașului! Trăiește Tu în mine și împlinește cu putere voia lui Dumnezeu, căci eu sunt lipsit de merite, de știință și de putere atât în a-mi soluționa problema vinovăției cât și în a birui ispita păcatului din viața mea. Cu cât umblăm mai mult în această stare sufletească, și cu cât e mai profundă în noi, cu atât viața lui Hristos se va revărsa cu mai multă putere în noi, cu atât ne vom vindeca mai repede de bolile noastre, cu atât vom crește în asemănare cu Hristos. Observăm că deși potențial în Hristos avem toate resursele să biruim orice păcat și să trăim asemenea lui Isus, nu devenim peste noapte ca Isus. Este un proces. Viața noastră este infectată de păcat în toate domeniile ei. La nașterea din nou apare în noi izvorul de viață din Hristos. Acest izvor va lua rând pe rând fiecare domeniu din viața noastră dorind să îl aducă sub domnia lui Hristos. Și când va lua primul domeniu să îl vindece este clar că celelalte

domenii sunt încă nevindecate. E clar că sunt nenumărate dizarmonii (cele mai multe nici nu le conștientizăm) între trăirea noastră și chipul lui Hristos. Este clar că avem în permanență nevoie și de sângele lui Hristos și de viața lui Hristos. Deci nu avem nevoie în permanență de viața lui Hristos și de sângele lui Hristos doar când comitem păcate punctuale (adică păcate pe care le conștientizăm și reprezintă o alegere clară nouă de a încălca o poruncă clară a lui Dumnezeu). Avem nevoie de sângele lui Isus în permanență, căci Dumnezeu nu își diminuează standardele pe motiv că noi nu putem peste noapte să le atingem. Da, El știe că este un proces și așteptarea Lui este ca azi să facem acel pas mic pe care îl putem face, și mâine următorul pas. El aceasta așteaptă de la noi, și bătălia spirituală se concentrează în facerea acelui pas pe care îl putem sau nu face. Dar celelalte domenii în care nici nu conștientizăm dizarmoniile față de chipul lui Hristos nu sunt pur și simplu trecute cu vederea. Ele sunt acoperite în permanență cu sângele lui Isus. De aceea psalmistul spune: iartă-mi păcatele pe care nu le cunosc. Deci pocăința trebuie să fie o stare permanentă a sufletului. Da, cum spuneam bătălia spirituală, adică împotrivirea diavolului precum și așteptările lui Dumnezeu de la noi se concentrează asupra acelui mic pas pe care îl putem face de acolo de unde suntem, și acolo trebuie să ne concentrăm și noi. Dar să nu uităm că chiar dacă în acel pas căpătăm biruință mai sunt atâtea domenii din viața noastră nevindecate, care produc dizarmonii, care nu sunt sub stăpânirea lui Hristos. Și e bine să ne aducem aminte de aceste domenii nevindecate nu pentru a dispera, nu pentru a ne defocaliza de la bătălia prezentă, ci pentru a rămâne în acea stare de smerenie, de dependență totală de Hristos, dependență totală atât de sângele Lui cât și de viața Lui, secundă de secundă. A crede în Hristos înseamnă a-ți pune clipă de clipă încrederea DOAR în Hristos în ce privește îndreptățirea ta, schimbarea ta, binele tău, fericirea ta, toate domeniile din viața ta, trecutul, prezentul și viitorul tău, tot ceea ce ești tu. Să revenim la metafora procesului. Ca să îl urmăm pe Hristos trebuie să renunțăm la tot ce avem. Dar nici nu ști cât de mult avem. Și de fapt renunțăm la ce vedem că avem. Și apoi mai descoperim ceva la care nu am renunțat și renunțăm, și apoi un alt domeniu în care încă mai suntem dumnezei, și tot așa. Dar când am renunțat în prima zi la ce vedeam că aveam, ce se întâmpla cu ceea ce nu vedeam că aveam și la care nu am renunțat și totuși era acolo? Domnul nu o putea trece cu vederea, ci era acoperită cu sângele lui Hristos. Cum spuneam, Hristos care trăiește în noi nu este o energie, și nici nu ne depersonalizează. El se contopește cu noi, El trăiește în noi fără a ne anula pe noi înșine. De aceea, creșterea în Hristos este un proces, El va lua pe rând toate domeniile din viața noastră pentru a trăi în noi și în acel domeniu, pentru a se contopi cu noi și în acea latură a ființei noastre. Un mic exemplu: m-am întors la Domnul și am început procesul curățirii. La început a fost lupta cu păcatele mari, vizibile din viața mea. Și a durat ceva. În acest timp eu învățam bine la școală, căci de mic învățasem bine și știam și că un bun creștin trebuie să fie mărturie. Dar după câțiva ani de umblare cu Domnul, în care Hristos a biruit în acele domenii din viața mea, în care păcatele erau clare și vizibile, Domnul m-a provocat să învăț ca pentru El. În acei ani nici nu am conștientizat că învățam pentru mine, pentru slava mea, pentru aprecierea profesorilor. Și a început o bătălie semnificativă din viața mea, bătălia care avea să-mi schimbe viața și destinul cum nu mi-aș fi putut imagina. Bătălia se numea: a învăța ca pentru Domnul. Prima dată am conștientizat standardul și distanța dintre standard și starea mea. Și totul a început cu pocăință, pocăință pe care am reînnoit-o apoi repetat ori de câte ori conștientizam că învățasem din nou pentru slava mea și nu pentru Domnul. Dar ce se

întâmplase cu acei ani de credință în care nici nu îmi pusesem profund problema să învăț pentru Domnul? Au fost acoperiți cu sângele lui Isus, iar acum sosise rândul acestui domeniu să treacă sub domnia lui Hristos. Viața lui Isus care a început să curgă în mine după ce s-a extins în anumite domenii esențiale, ajunsese și la acest tărâm din ființa mea. Observ din experiență că viața lui Hristos nu mi-a inundat simultan toate domeniile vieții mele. Aceasta ar fi însemnat depersonalizarea mea. Ci viața lui Isus a conclucrat cu mine pas cu pas, și de aceea s-a împletit cu mine. Da, potențial, viața lui Isus avea putere să învingă peste orice domeniu din viața mea. Dar nu a făcut așa. Ele au fost luate pe rând, căci era nevoie de conclucrarea cu mine, de transformarea mea la acel capitol. Să medităm din nou asupra minunatului verset adăugând pronumele EU pentru a evidenția mai bine problematica complexității trăirii mele în Domnul:

- EU am fost răstignit împreună cu Hristos și EU trăiesc, dar nu mai trăiesc EU, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care Eu o trăiesc, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu care m-a iubit și s-a dat pe sine pentru mine.

Observăm că el nu spune doar Hristos trăiește în mine, ci și faptul că Eu trăiesc. Hristos se contopește cu noi. El vrea să se unească cu noi în toate domeniile vieții noastre, în modul în care luăm decizii, în care visăm, în care conducem mașina, în care facem mâncare, în care învățăm, în care relaționăm, în care slujim, în care cântăm, în care muștrăm...și în fiecare domeniu vrea să se împletească din ce în ce mai mult cu noi. De aceea, viața de biruință în Hristos este un proces în care avem în permanență nevoie de sângele Lui, căci tot timpul vor fi domenii în care El încă nu domnește și domenii în care El poate domni mai mult. Nu vom conștientiza acele domenii, căci ele vor fi și într-un fel protejate în lupta spirituală. În sensul în care nu vom fi ispitiți peste puterile noastre. Ispitele îngăduite se vor concentra asupra domeniilor prezente pe care Domnul vrea să le vindece și unde ne și oferă resursa să biruim. Deci viața de biruință în Hristos nu poate însemna o viață perfectă sau o viață fără păcat. Nebun este cel care gândește așa. Scriptura nu afirmă niciodată explicit că viața de biruință în Hristos înseamnă o viață FĂRĂ NICI UN PĂCAT. Dimpotrivă sunt nenumărate pasaje și versete care vorbesc de un proces de creștere și că așteptarea realistă a lui Hristos este să fim în acest proces de creștere și să facem azi pasul pe care îl putem face. Și cu cât ne vom încrede în Hristos, cu atât vom crește mai repede și cu atât în domeniile pe care le conștientizăm vor fi mai puține înfrângeri. Bătălia se dă pentru domeniile prezente aduse la lumină de Duhul Sfânt. Să ne concentrăm acolo energiile, dar să rămânem smeriți recunoscând că întotdeauna vor multe alte domenii în care Hristos încă nu domnește și care sunt acoperite cu sângele lui Isus. Să revenim la exemplul cu a învăța ca pentru Domnul. Și să zugrăvim prin această experiență istoria cuceririi de către viața lui Hristos a unui domeniu din viața noastră:

a) Înainte de nașterea din nou:

- Învățam bine....partea bună: harul general al lui Dumnezeu și conștiința din mine m-au ajutat să fiu disciplinat, să nu fiu leneș...și aceste sunt părți bune...nu trebuie lepădate, căci dacă eram leneș și nu învățam deloc boala ar fi fost și mai adâncă, deci și alegerile înainte de convertire au importanța lor.

Partea rea: motivația, atitudinea era greșită. Învățam pentru gloria mea și pentru aprecierea profesorilor. Eu eram dumnezeu în acel domeniu. Mă rugam totuși ca Domnul să mă ajute. Iarăși o parte bună: deși eram dumnezeu, tronul putea fi totuși fi mai înalt. Deci înainte de nașterea din nou facem alegeri în lumina harului lui Dumnezeu și a conștiinței care limitează profunzimea bolilor din noi. Dar în fiecare zi de învățat consolidam un fel de a fi, un fel de a învăța pentru MINE. Și nu doar atât, dar mă și încredeam în mine, în memoria mea, în metodele mele de a învăța și mă bucuram de laude. Învățam prin mine, și pentru mine. Eu știam, eu puteam, eu meritam. Eu eram dumnezeu în acel domeniu din viața mea.

b) Nașterea din nou:

- Mi-am închinat întreaga viață lui Hristos, și inclusiv mersul la școală. Acum mergeam să fiu mărturie. Viața lui Isus a pătruns chiar de la convertire în acest domeniu din viața mea. Dar doar a intrat, nu a pus încă stăpânire pe el.

c) Perioada de neconștientizare:

- Viața lui Isus lupta în anumite domenii ale vieții mele. Au fost alese domeniile cheie, și domeniile clare și vizibile. În această perioadă învățatul meu era un amestec între a fi o bună mărturie și gloria mea pe acest pământ. Dar nu prea conștientizam motivațiile și atitudinile la acest capitol. În această perioadă atenția mea limitată era focalizată către alte domenii de luptă. În această perioadă sângele lui Hristos acoperea fără să știu toată această dizarmonie, toată această păcătoșenie. Învățam însă și acesta era un lucru bun. Împlineam cât conștientizam din porunca lui Hristos la acest capitol. Viața lui Isus era prezentă în acel domeniu, dar mai era mult de vindecat. Domnul era îngăduitor cu mine la acel domeniu și nici nu avea așteptări mari, căci știa că atunci era ce puteam face la acel domeniu. Dar era vorba de îngăduință doar din perspectiva dinamicii procesului spiritual. Din perspectiva sfințeniei sale era o stare de păcat care putea fi acoperită de sângele lui Isus. Mulți ani sângele lui Isus a acoperit acea zonă din viața mea fără să fiu conștient de acest lucru. Prin Hristos înseamnă depotrivă prin sângele Lui și prin viața Lui. Și Domnul mă vedea fără pată, căci mă privea prin Hristos. Sângele Lui acoperea trecutul meu, domeniile pe care nu le conștientizam și îmi ceream iertare, iar viața Lui creștea progresiv peste domeniile din viața mea. Dumnezeu vedea în mine doar viața lui Isus crescândă. Eram îmbrăcat în Hristos în sângele Lui și în viața Lui. Doar așa puteam fi plăcut înaintea Lui. Cu siguranță Domnul vedea și dinamica procesului. Sunt deci două lentile. Lentila îndreptăririi despre care am vorbit adineaori. Prin Hristos suntem văzuți fără pată. Doar așa putem sta în prezența lui Isus fără să fim arși de vii. Este și lentila dinamicii procesului în care viața lui Isus se extinde asupra domeniilor noastre bolnave. Cele două lentile se suprapun, sunt în armonie perfectă și sunt necesare ambele. Trebuie să învățăm să ne privim simultan

prin ambele lentile. Prima lentilă trebuie folosită mai întâi și este lentila cea mare care creionează cadrul pentru a doua lentilă. În acest proces nu ne putem bucura, nu putem înainta, dacă nu avem clarificată lentila îndreptării, dacă nu suntem siguri de iertare, de acceptarea noastră înaintea lui Dumnezeu, de împăcarea noastră cu Domnul, de conștientizarea faptului că suntem copiii Săi preaiubiți, că cerul ne zâmbește. Apoi, trebuie folosită și a doua lentilă cu ajutorul căreia creștem în asemănare cu Hristos. Dacă folosim doar prima lentilă, nu vom putea crește căci vom nega nevoie de schimbare. Dacă vom folosi doar a doua lentilă vom intra în depresie, căci vom fi scârbiți de toate bolile din noi. Duhul ne va învăța să folosim simultan ambele lentile. Doar privindu-ne prin ambele lentile vom putea să ne bucurăm și să avem pace în Hristos, și în același timp să lucrăm cu Hristos la schimbarea vieții noastre. Ferice de cine folosește simultan ambele lentile.

d) Perioada inițială de iluminare:

- Prin cuvântul lui Dumnezeu, prin revelația Duhului Sfânt, prin pasajele din Scriptură despre a face toate lucrurile ca pentru Domnul, prin pasajele despre îngrijorări încep să întrezăresc standardul și cât de înalt este el. Întrezăresc și cât de departe sunt de standard.

e) Perioada de negare:

- Dar ar fi prea dureros pentru mine să accept acest lucru. Tocmai Duhul Sfânt îmi vindecase o boală (pe care o credeam a fi ultima), și în sfârșit mă credeam bine și plăcut înaintea Domnului și mă bucuram de acest lucru. Și acum să o iau de la capăt!? Să mă văd din nou bolnav și hidos? Prea dureros. E doar o mică dizarmonie în acest domeniu, nu este o boală. Gata am conștientizat și de mâine voi învăța ca pentru Domnul.

f) Perioada de zbatere inițială și de acceptare a bolii:

- Lupta spirituală se accentuează în acest domeniu al vieții mele și văd din ce în ce mai clar cât de adâncă este boala, dar neg că este așa de adâncă. O voi rezolva, voi împlini pronunța lui Dumnezeu, dar cu cât mă zbat mai tare cu atât boala iese la iveală. Și apar și contexte din ce în ce mai grele în acest domeniu (contexte de tipul: nu am timp suficient să învăț și încep să mă îngrijorez) și lupta se intensifică. Încep să accept cât de adâncă este boala, încep să văd și să accept cât de mult învăț pentru slava personală și cât de mult mă încred în capacitatea mea de a învăța...

g) Șirul de contexte potrivnice

- Urmează un șir de contexte potrivnice manifestării bolii...cel rău își cere dreptul asupra acestui domeniu din viața mea...și creează contexte în care să mă ispitească să învăț din nou pentru mine și să mă încred în mine și să mă îngrijorez, dar încerc să mă lupt în toate aceste contexte, și în această luptă

conștientizez mai bine boala, rădăcinile ei, mecanismele ei, dar descopăr și nenumărate resurse spirituale pe care le pot folosi, pe care trebuie să le folosesc. Vin nenumărate căderi, îngijorări, dar și mulți pași înainte, și per asamblu este SPRE bine..sunt departe de a învăța ca pentru Domnul, dar mult mai aproape decât în trecut. Dar mă lupt cu descurajarea și Îl întreb pe Domnul: Tu lupți pentru mine sau împotriva mea? Eu vreau să învăț ca pentru Mine iar puterea Vrăjmaului crește la acest capitol și contextele sale de ispitire sunt din ce în ce mai mari și mai ingenioase!

h) Între timp...

- Dar acesta nu este singurul domeniu din viața mea în care viața lui Isus vrea să pună stăpânire (să vestesc evanghelia fără rușine, timpul de părtășie zilnic, să îmi stăpânesc limbajul, să înving teama de oameni...) Sunt și alte domenii în care Isus lucrează și în care se concentrează bătălia spirituală, sunt mai multe fronturi deschise, iar a învăța ca pentru Domnul este unul din ele și este unul important mai ales că în fiecare zi sunt provocat să învăț, dar fronturile nu sunt separate...o înfrângere pe un front afectează și progresul pe celelalte fronturi. O biruință pe un front aduce putere și încurajare pe celalte fronturi, o resursă spirituală descoperită pe un front e folosită imediat și pe celalte fronturi, și în toate aceste fronturi deschise același șir de contexte de ispitire, același șir de înfrângeri și biruințe, de pocăințăși rededicare, dar aceeași linie crescândă, același progres, același amestec în a învăța pentru Domnul sau pentru mine, dar partea cu pentru Domnul crește încetul cu încetul, ceea ce e încurajator, dar eu nu cunosc această dinamică și mă descurajez adesea...

i) Durerea înfrângerii și pedeapsa Domnului

- Când îngrijorarea biruiește din nou și cedez ispitei ei în contextul învățatului pentru un examen la care nu am reușit să învăț tot...apare regretul, vina, rușinea în mod profund, la fel apare și căința, și primirea iertării, dar adesea și pedeapsa Domnului, și pedeapsa Domnului este adesea aspră și dureroasă. Și mă gândesc că mulți ani nici nu mi-am pus problema serios să învăț ca pentru Domnul și Domnul nu mă pedepsea (nu cel puțin așa de aspru) pentru modul meu idolatru de a învăța.....și mă întreb de ce ACUM Domnul pedepsește așa de aspru pentru fiecare abatere...Și învăț că pedeapsa Sa devine mai activă în fronturile deschise, în fronturile aduse la lumină, în domeniile în care aduce conștientizarea...și învăț că pedeapsa Sa rămâne activă și după ce îmi cer iertare spre binele meu, nu înseamnă că Domnul nu m-a iertat ci că Domnul mă iubește și pedeapsa Sa este un ajutor obligatoriu și indispensabil pentru a nu mai repeta păcatul. Învăț să sufăr cu demnitate pedeapsa Domnului. Învăț faptul că cu cât te apropii de Domnul cu atât sfințenia Sa te arde mai repede...

j) Mărimea înfrângerii

- Apar și înfrângeri mari, mai mari ca cele din trecut. De ce sunt mai mari? Căci pe de o parte eu le văd ca fiind mai mari, iar pe de altă parte pedeapsa Domnului fiind mai aspră mă face să le văd mai mari, iar pe de altă parte și isпитirile și contextele potrivnice sunt mai mari...războiul se intensifică, împotrivirea vrăjmașului crește...boala era la fel de hidoasă și în trecut, dar de-abia acum a ieșit la iveală și deși mă văd mai pătat ca în trecut. Acum sunt însă mult mai bine la acest capitol, măcar prin faptul că am conștientizat boala și am început lupta.

k) Glasul lui Rabșache (glasul descurajării...)

- La fiecare înfrângere în domeniul acesta, cel rău vine să mă descurajeze. El îmi focalizează atenția asupra detaliului și nu asupra ansamblului. El îmi focalizează atenția asupra greșelii prezente: iar te-ai îngrijorat și ai promis să nu te mai îngrijorezi. Și îți aduce aminte că este a 873 oară când te-ai îngrijorat în acel domeniu, el ține bine evidența căderilor și la fiecare cădere ni le aduce aminte pe toate și ne mai spune că nu vom reuși și că toată viața îi vom rămâne robi, ne spune că nu am progresat deloc și că repetarea greșelii arată clar că deși ne străduim să fim sfinți de câțiva ani în acel domeniu, suntem chiar mai jos, căci am păcătuit între timp de mai multe ori la același domeniu. Vinovăția ne copleșește, la fel și rușinea, și deznădejdea de sine...

l) Glasul Mângâietorului (glasul încurajării)

- Dar apare și un alt glas care mă încurajează, care îmi spune că totul e prin har, că nu există o neprihănire a mea pe care mi-o dă Legea, ci doar neprihănirea pe care o dă Hristos prin credință, care îmi șoptește că Domnul nu obosește iertând, care îmi spune că schimbarea e un proces, care îmi arată ansamblul și îmi arată că sunt în creștere, că s-au produs schimbări în bine și drumul este spre vindecare.

m) Mărturia:

- În tot acest timp sunt constant în a învăța, obțin rezultate bune și nu mă mândresc cu ele. Acest lucru face să fiu o bună mărturie față de colegi, profesori, frați. Înaintea lui Dumnezeu mai este mult de parcurs, dar înaintea oamenilor Duhul transmite o bună mărturie. Schimbarea pornește din interior și se revarsă spre exterior. Standardele oamenilor nu sunt însă standardele lui Dumnezeu. Noi urmărim standardele lui Dumnezeu, dar mărturia noastră este înaintea oamenilor. Iată de ce Mântuitorul le spune la PREZENT ucenicilor în predica de pe munte: Voi SUNTEȚI Lumina lumii. Deși ucenicii erau pe la începutul formării lor și aveau atâtea lucruri de vindecat în inima lor, ei erau Lumina lumii, ei străluceau în întunericul dens al acestei lumi prin puțina lor apropiere de Domnul. Și aici este fascinant: în tot acest proces de vindecare

interioară noi putem fi o bună mărturie, putem fi lumina lumii și sarea pământului. Întunericul este atât de dens, încât o mică luminiță îl străbate. Și lumea este atât de întunecată încât puțina noastră creștere în Hristos strălucește cu putere în lume. Și aici este o taină: dacă ne rezolvăm păcatele în cămăruță, prin pocăință și schimbare, Domnul ne va ajuta ca în afară să transmitem o bună mărturie. Dacă însă ne complacem în păcat în interiorul nostru, aceasta va afecta și mărturia noastră de afară. De aceea deși standardele sfințeniei lui Dumnezeu vor rămâne tot timpul departe, și va mai fi mult de vindecat și curățit în creșterea noastră în asemănarea cu Isus, mărturia noastră față de lume, poate fi pe tot parcursul procesului, o mireasmă plăcută. Cred că și din această perspectivă, Pavel spune că el nu dă nici un prilej de poticnire oamenilor din jurul său. Se poate trăi frumos și curat printre oameni, și să fim o bună mărturie în mijlocul acestor zbatere, în mijlocul acestor suișuri și coborâșuri din procesul vindecării interioare.

n) Deprinderile sfinte:

- Încetul cu încetul a început în această luptă și zbatere să se formeze deprinderi sfinte în domeniul în care se produce vindecarea prin Duhul. Da, încetul cu încetul a învățat ca pentru Domnul devine o deprindere, un fel de a fi, o parte din mine. În acel domeniu Hristos domnește, este unit cu mine. Nu mai erau canalizate atâtea energii în acel domeniu. Acesta era semnul vindecării. Se formaseră deprinderile sfinte. Pe acel front lupta continua, dar bătăliile principale fuseseră câștigate. Era vindecare, era domnia lui Hristos.

o) Limitele

- Pe tot parcursul acestui proces apar niște LIMITE. Pur și simplu, în ciuda strădaniei mele, apar niște limite. Acestea mă conduc spre neputință, spre disperatul și binecuvântatul moment în care spun: Nu pot, Doamne! Sunt disperat!...Limitele au un rol esențial. Căci în lupta aceasta Cuvântul ne cheamă să ne dăm toate silințele. Dar a ne da toate silințele nu înseamnă a încerca din răspuțeri prin noi înșine să ne schimbăm, ci a ne pune încrederea în Hristos, a-L ruga pe El să trăiască în noi, a lua toate deciziile și inițiativele în totală dependență de El. În lungul proces al vindecării implicarea sinelui se amestecă cu revărsarea vieții lui Hristos prin noi. Și atunci sunt binevenite LIMITELE care au rolul de a ne curăți de încrederea în noi și de a ne readuce în acea totală dependență de Hristos. Îmi aduc aminte că în ce privește învățatul ca pentru Domnul aveam și eu o limită. Era o limită pe care nu o puteam depăși, și ori cât mă străduiam nu puteam. Eram neputincios, dar mi-am pus încrederea în Domnul și am continuat lupta. Până într-o dimineață, când am simțim că Cineva mi-a dat o inimă nouă, și pur și simplu, ca prin minune, am depășit acea limită. Și aceasta ca să cunosc că eu nu pot nimic dar că la Domnul TOTUL este posibil, și că schimbarea este un dar care vine doar de la El. Pur și simplu viața lui Isus a umplut acel loc din ființa mea în care

schimbarea nu era cu putință. Momentele acestea sunt esențiale în zdrobirea eului și în punerea încrederii noastre doar în Hristos.

p) Mai mult decât vindecat

- Procesul vindecării a durat ani, dar după acești ani s-a produs mai mult decât o vindecare într-un domeniu al vieții mele. Resursele descoperite au fost folosite și pentru lupta pe alte fronturi pornind de la provocarea de a învăța ca pentru Domnul am început să încep să fac toate lucrurile pentru Domnul. Și câștigul cel mai mare: o mai mare cunoaștere a lui Hristos, o mai mare conștientizare a neputinței mele și a puterii Sale, curățirea credinței, o mai mare dependență de El, o zdrobire a eului și o creștere a vieții lui Isus, și cu siguranță că aceasta este cheia tuturor vindecărilor din noi.

q) Încă *UNDER construction*

- Odată cu încheierea masterului nu au mai fost, o bună perioadă de timp, contexte în care să trebuiască să învăț și să fiu examinat. Luptele păreau vechi și de mult apuse. A apărut după câțiva ani un nou examen. Deprinderea era acolo, dar și anumite tendințe de a învăța pentru mine. Faptul că nu mai fuseseră contexte nu însemna că nu mai eram vulnerabil, și nici că eram desăvârșit în acel domeniu. Lupta e până la capăt și tot timpul se poate mai bine.
- Când boala s-a vindecat, tendința a fost să spun: gata, s-a isprăvit, dar nici nu am spus bine.

Observații:

- Acum mi se pare așa de normal să învăț ca pentru Domnul și mă gândesc de ce nu am putut așa din prima zi. Dar ar fi nedrept să uit tot îndelungatul proces. Îmi este clar că nu puteam fi vindecat peste noapte. Și să mă gândesc că aș fi putut trăi neîntinat în acest domeniu din prima zi de după convertire este din nou o nebunie. Suișurile și coborâșurile fac parte din procesul vindecării. Viața lui Hristos se dezvoltă progresiv. Ea nu aduce o schimbare perfectă peste noapte, ci o creștere progresivă într-un proces cu suișuri și coborâșuri. Ea nu aduce o viață fără păcat ci o biruire crescândă a păcatului din noi. Vindecarea înseamnă o continuă îmbrăcare cu Hristos, cu sângele și viața Lui deopotrivă.
- Lecțiile cele mai importante din procesul vindecării sunt cele legate de cunoaștere lui Hristos și cunoașterea de sine, de cine sunt eu și cine este Hristos. Și cu cât vedem cât de mare și minunat este Hristos și cât de mici și păcătoși suntem noi, cu atât suntem mai dependenți de El, cu atât suntem mai liberi și mai fericiți, cu atât El poate lucra cu mai multă tărie în noi.

Din această perspectivă să privim la Iov. El ajunsese la un nivel de apropiere de Dumnezeu. Avea o profundă cunoaștere de Domnul și în lumina acesteia o conștiință a păcătoșeniei și nimicniciei persoanei sale. Și ca rod al acestei raportări la Domnul trăia o viață de ascultare față de Domnul care impresiona tot cerul și pe care nici cel rău nu o putea nega. Cel rău nu a contestat neprihănirea lui Iov, ci motivația din spatele ei. Dar neprihănirea lui Iov nu includea și motivația? Ea nu era clară și vizibilă lumilor spirituale la fel ca abaterea sa de la păcat? Se pare că nu. Cu siguranță că nimic nu este tănuit de privirea lui Dumnezeu. El vede totul. Dar lumile spirituale nu văd totul din inima omului. De sus se vedea în Iov o viață constantă de ascultare de Domnul, de poruncile Lui, dar nu se putea vedea clar MOTIVAȚIA sa. Cel rău face apel la ce se vede: ***iată că l-ai binecuvântat...dar atinge-te de tot ce era și sunt încredințat că te va blestema în față***. Deci discuția se face cu privire la acel comportament clar și vizibil, atât în ce privește ascultare cât și în ce privește neascultarea. Cel rău nu spune că sub presiune Iov va comite un păcat sau va avea un moment de îndoială în inima lui, ci că acesta pur și simplu îl va blestema în față pe Dumnezeu și se va lepăda de el. Deci miza era răzvrătirea clară și vizibilă a lui Iov împotriva lui Dumnezeu. Și Iov este supus unei presiuni teribile: i se ia tot într-o clipă, este lovit de boală, toți din jur îl părăsesc, soția îl îndeamnă să-l blesteme pe Domnul, și vin și trei teologi să-l deruteze...Și Iov rezistă testului...nu îl blestemă pe Dumnezeu, dar se luptă cu îndoiala, și rostește și niște lucruri ne la locul lor în cearta sa cu Domnul și are o atitudine nu tocmai potrivită. Și Domnul i se descoperă, iar Iov se vede și mai mic și mai păcătos, iar pe Domnul și mai mare și mai minunat. Deci acesta a fost câștigul lui Iov. Nu a trecut perfect prin încercare, dar nu a blestemat pe Domnul și nu s-a întors împotriva Lui și a răbdat până la capăt în această zbatere, cu multe greșeli, și multe cuvinte nepotrivite, s-a produs o mare curăție. Iov a devenit mai curățit de sine, și mai dependent de Domnul, de mila și puterea Sa.

În slavă și în ocară, în vorbire de rău și în vorbire de bine

Aceste expresii ne aduc aminte de cele două încercări din viața lui Ezechia: scrisoarea lui Snaherib și glasul lui Rabșache (ocara și vorbirea de rău) și scrisoarea babilonienilor (slava și vorbirea de bine). Sunt două contexte diferite, dar care pot fi folosite de cel rău ca să ne îndepărteze de Domnul. Ocara și vorbirea de rău ne descurajează, ne demoralizează. Lauda ne face mândri. Fisura în ambele situații este centrarea pe sine, faptul că privim la noi. Dar dacă privim mai mult spre Domnul nici ocară, nici lauda nu ne va îndepărta de Domnul. Când oamenii ne vor ocări, noi vom ști că Domnul ne primește. Când oamenii ne vor lauda, vom ști că Domnul merită lauda. Atenție la cele două tipuri de scrisori, sau la mesajul din partea oamenilor.

În cap.6 este un mare paradox. Deși mărturia lui Pavel față de oameni este impecabilă (6:3-8a), percepția generală a lumii față de el este la polul opus. Cum este posibil? Strategia celui rău e clară. Încearcă mai întâi să lovească în mesager pentru a da prilej de defăimare și pricină de poticnire ascultătorilor. Dar dacă nu reușește el lovește tot în credibilitatea mesagerului prin teribila armă numită denigrare. Și folosindu- se de slăbiciunile oamenilor, de prejudecățile lor, de graba lor de a judeca și a face scenarii, de invidia și răutatea acestora,

crează tot felul de mituri despre mesager, și operează prin slujitorii lui, bârfitorii, tot felul de denigrări. Și are succes, că lumea îi privea la polul opus pe apostoli. Dar este și o vină a lumii. Lumea este înșelată prin denigare, dar se și lasă înșelată. Mărturia apostolilor invalida în mod clar denigrările despre ei. Și atunci aceștia trebuiau să facă o alegere: să recunoască că au greșit sau să persiste în a crede minciunile denigratorului. Dar prima variantă presupunea să dea apoi crezare mesajului, și aceasta însemna schimbare și pocăință, și era prea greu. Și atunci pentru a respinge mesajul lumea preferă să aleagă să creadă denigrările despre mesager. Și deci lumea își poartă vina ei. Facem o mică paranteză: iată de ce trebuie să ne dăm prin Hristos toate silințele pentru a avea o bună mărturie, din pricina strategiei denigratorului!

Este minunat că Pavel nu se lasă descurajat de puterea denigrării. Deși percepția generală a lumii este la polul opus față de realitatea impecabilă a mărturiei sale, el nu descurajează. El înțelege mecanismele luptei spirituale, puterea vrăjmașului, dar și alegerile vinovate ale oamenilor de a se complăce în minciună. El nu descurajează. El nu se lasă derutat de denigări. E vorba aceea: că dacă 10 oameni îți spun că ești beat, du-te și te culcă. O întreagă lume îi spunea lui Pavel ce el nu ERA. Pavel nu se lasă derutat. El știe cine este în Hristos și nu crede minciuna denigratorului. Când ceilalți îi spun că este părăsit de Domnul, el știe că Domnul este cu el, și tot așa. Și el nu se lasă descurajat de minciuni. El nu spune: la ce folos așa trudă pentru o mărturie impecabilă, dacă lumea ne vede așa de strâmb... Pavel caută să îi mântuiască pe cei aleși. Pavel perseverează în întruparea Evagheliei știind că din marea mulțime care îl crede nebun, unii vor răspunde chemării. Pentru aceștia merită să lupte mai departe.

Aceeași realitate (slujirea apostolică) este văzută prin două lentile: lentila lumii și lentila Duhului Sfânt. Și este o luptă între cele două lentile. Cel rău va încerca mereu să convingă slujitorul lui Dumnezeu să se vadă pe sine prin lentila lumii, să se evalueze prin criteriile valorizate de această lume. Și cu cât va reuși acest lucru cu atât va demotiva și descuraja pe omul lui Dumnezeu să continue calea crucii. Calea crucii este o nebunie pentru această lume. Și presiunea lumii este imensă. Ea are ca argumente majoritatea și vizibilul. Și ele sunt folosite zilnic pentru a transmite următorul mesaj slujitorului lui Dumnezeu: ești un nebun! Renunți de bunăvoie la fericirea acestei vieți! Ce-i cu tine? Nu vezi că mergând pe mâna lui Dumnezeu pierzi totul? Și așa și este. Isus ne-a spus de la început că dacă Îl vom urma ne vom pierde viața în această lume. A trăi în această lume, înseamnă a trăi ca Dumnezeu și a folosi resursele personale și din jur pentru împlinirea propriilor vise și dorințe, vise și dorințe centrate pe sine, și legate de acum și aici, de lumea vizibilă. Și pentru împlinirea viselor și dorințelor vom fi gata să facem multe compromisuri. A-L urma pe Hristos înseamnă renunțarea radicală, zilnică și progresivă la acest fel de a trăi. Centrarea pe sine va fi înlocuită cu centrarea pe Dumnezeu și pe ceilalți. Visele și dorințele noastre vor fi înlocuite cu visele și dorințele divine. Calea împlinirii viselor va fi calea neprihănirii. Și pe acest drum vom suferi pierderi, pierderi zilnice, și pierderi enorme din perspectiva acestei lumi. Și pierderile vor fi resimțite mai întâi în interiorul nostru, dar ele vor include realmente și pierderi reale: bani, faimă, carieră, familie, casă, stabilitate financiară, sănătate și chiar viața fizică. Calea crucii este total opusă felului normal de viață al acestei lumi. De aceea,

cele două lentile ajung la concluzii total antagonice cu privire la slujirea apostolică, slujire ce trasează calea crucii pe care sunt chemați să umble toți credincioșii. Și acum înțeleg paradoxul cap. 6a și anume deși mărturia oamenilor este impecabilă față de oameni, percepția lumii este așa cum este. Căci mărturia impecabilă cheamă la calea crucii, iar această cale este o nebunie pentru oameni. Nu doar arma denigrării, ci și opoziția totală între spiritul veacului și calea crucii explică percepția ostilă a lumii față de apostoli.

Suntem priviți ca niște înșelători măcar că spunem adevărul

Cum să nu fii privit ca un înșelător când îi înveți pe oameni să renunțe de bunăvoie la tot ce e mai frumos și bun din această lume și din această viață? Pentru lumea de acum, Dumnezeu și realitatea viitoare sunt de fapt inexistente, sunt mituri, sunt iluzii. Pentru ei, a trăi pentru Hristos, este ca și cum un om renunță la casa, proprietatea sa, serviciul său și familia sa, pentru a se duce într-un parc unde el spune că este o comoară mai valoroasă decât tot ce are. Și de fapt comoara nu există decât în imaginația aceluia om. Normal că acel om va fi cotate ca nebun. Și dacă este cineva care îl învață să facă acest lucru, acel om va fi cu siguranță etichetat ca înșelător. Or este și el nebun, ori este înșelător și are interese ascunse: să ia el casa aceluia om, faimă etc. Ne aducem aminte de pilda cu comoara ascunsă. Un om găsește într-o țarină o comoară ascunsă. El vinde tot ce are pentru a cumpăra țarina aceea. Pentru cei care nu știu că acolo este o comoară, gestul său pare o prostie, o nebunie, o risipă. Căci comoara este ascunsă. Așa este și cu slava Evangheliei. Ea este ascunsă de privirile acestei lumi necredincioase orbite de dumnezeul veacului acestuia. De aceea, chiar dacă mărturia ta este impecabilă așteaptă-te să fii privit ca un înșelător. Ba mai bine spus: pentru că mărturia ta este impecabilă așteaptă-te să fii privit ca un înșelător. Este clar că cel credincios va stârni împotrivire și va atrage disprețul și judecata acestei lumi. Dar pentru noi Hristos și viața viitoare nu sunt un basm. Noi avem arvuna Duhului. Noi îl pipăim acum și aici pe Hristos prin Duhul Sfânt. Avem părtășie cu El zilnic, și zilnic vedem minunea vieții Sale cum crește în noi. Și de aceea, lumea viitoare devine așa de vie și de reală, mai vie decât lumea de acum. Noi suntem țarina, și comoara din noi este Hristos. Cei din afară văd doar țarina, și li se pare totul o nebunie. Dar noi vedem și comoara, și de aceea știm că spunem adevărul. Nu ne așteptăm ca ceilalți să înțeleagă. Dar vestim adevărul, în speranța că va da rod la unii din ei, că vor primi prin lumina revelației darul credinței și al părtășiei cu Hristosul înviat. Pentru a putea respinge presiunea lumii, care ne declară înșelători, și pentru a putea rămâne statornici în convingerea că spunem adevărul trebuie să păstrăm și să creștem prin Duhul în părtășia vie cu Hristos. Când părtășia cu Hristos va deveni superficială, atunci ochii noștri nu vor mai vedea clar comoara din țarină, și rațiunea noastră va da dreptate părerii lumii despre noi. Țarina fără comoară este o mare înșelătorie, căci țarina se poate obține doar dacă vinzi tot ce ai. Dar ce vinzi e mai valoros decât țarina. Doar prezența comorii în țarină oferă sens și profit tranzacției.

Ca niște necunoscuți, măcar că suntem bine cunoscuți

Pentru această lume vom fi niște necunoscuți. Nu poți deveni celebru și apreciat într-o lume pe care o condamni. Nu poți ca și creștin să devii un star în această lume. Poți deveni cunoscut ca un impostor, dar nu ca un star. Hristos ne avertizează că e vai de noi când lumea

ne va aprecia și ovaționa. Căci ce este înălțat înaintea oamenilor este o urâciune înaintea lui Dumnezeu. Evanghelia este vestită de unii ca un mijloc să găsești împlinirea în această lume. Ce mare minciună! Evanghelia condamnă din temelii această lume. Evanghelia o desconspiră ca fiind teritoriului inamicului. Nu poți să îl slujești pe Hristos și în același timp să faci carieră sau să găsești un loc calduț în această lume. Hristos condamnă lumea și te cheamă să pierzi întreaga viață în această lume. De aceea, este un mare semn de întrebare pentru personalități creștine apreciate de această lume. Ori au fost înțelese greșit, ori au transmis greșit mesajul crucii. Nu există nici o punte de reconciliere între acest veac și crucea lui Hristos. Trebuie să recunoaștem că ne chinuim ani de-a rândul pentru a găsi o cale de reconciliere între această lume și crucea lui Hristos, între dreptul oferit de această lume de a fi fericit, împlinit și de a găsi acel loc calduț, și chemarea crucii. Și încercăm acest lucru în primul rând pentru viața noastră. Și apoi, încercăm să găsim o cale prin care mesajul nostru să fie mai conciliant față de spiritul veacului. Da, Pavel vestește evanghelia nu ca un fanatic, ci cu înțelepciune și dragoste ca să fie primit de orice cuget omenesc. Dar el știe că oricum mesajul crucii va stârni împotrivire. Da, grija sa este ca împotrivirea să nu fie stârnită de lipsa sa de înțelepciune. Dar este o regulă clară, mesajul crucii stârnește împotrivire. Dacă nu stârnește împotrivire, atunci ceva nu este în ordine. Iată cum raționează Pavel în Galateni: *Cât despre mine fraților dacă propovăduiesc tăierea împrejur, atunci de ce mai sunt prigonit? Atunci pricina de poticnire a crucii s-a dus.* (Gal.5:11). Observați, dacă nu exista o pricină de poticnire adusă de mesajul lui Pavel, atunci se putea pune la îndoială întreaga sa lucrare. Unde mai este pricina de poticnire a crucii? Când propovăduim crucea mai stârnește ea împotrivire? Sau am îndulcit mesajul crucii pentru a fi primit mai ușor, și atunci el și-a pierdut puterea? Evanghelia veacului acestuia este în contrast total cu Evanghelia lui Hristos. Iată un mic tabel ilustrativ:

Evanghelia veacului acestuia	Evanghelia lui Isus
<ol style="list-style-type: none"> 1. Lumea = spre slava ta, spre împlinirea dorințelor și viselor tale 2. Drepturile tale = să dorești, să ai planuri, așteptări, dreptul la sănătate, la educație, la casă, carieră, familie, succes, viață liniștită, respect, mașină, etc 3. Pentru că TU MERIȚI 4. Pentru că TU POȚI 	<ol style="list-style-type: none"> 1. Lumea = spre slava Domnului, și acum teritoriul inamicului unde vei avea MULTE necazuri 2. Drepturile tale = să pierzi viața în această lume, să renunți la tot pentru Hristos, să suferi pentru Hristos din belșug în fiecare zi și să ai parte din belșug de mângâierile duhovnicești din Trupul lui Hristos. 3. Singura pricină de laudă = crucea lui Hristos 4. Nu poți nimic, TOTUL doar prin Hristos

Cât de clar prezentăm acest contrast când prezentăm Evanghelia? Cât de mult încercăm să combinăm cele două Evanghelii? Cât de mult tindem să spunem veștile rele (suferința, pierderea vieții în lumea aceasta) mai târziu și nu de la început?

Ca unii care murim și iată că trăim, ca niște pedepsiți măcar că nu suntem omorâți

Când Luther și-a început lucrarea publică și a ținut în peretele Bisericii cele 95 de teze, mulți, și chiar el însuși, s-au gândit că va muri în curând. Se știa ce făcea Biserica Romano-Catolică cu ereticii. Mai nimeni nu-i dădea lui Luther șansa de a mai trăi mult pe acest pământ. Cu toate acestea, Luther a mai trăi mulți ani fiind protejat în mod miraculos de Dumnezeu care stăpânește peste istorie și peste popoare. Luther a trăit întreaga viața sub amenințarea cu moartea și condamnat la moarte de Biserica Instituțională. A fost o mare surpriză pentru sine că a continuat să trăiască mulți ani. Multă vreme Luther nu se gândea la căsătorie, căci își spunea: oricum mai am puțin de trăit pe acest pământ. De ce să mă căsătoresc și să las în urma mea o văduvă îndurerată? Și când Luther s-a căsătorit, acesta a avut un moment de bucurie spunând că i-a făcut-o diavolului care vroia să îl omoare și a reușit să mai trăiască și chiar să se căsătorească. A avut și copii și și-a continuat multă vreme propovăduirea Cuvântului. Luther a murit de o moarte bună cum se spune, în patul său, cu familia în jurul lui. Nu după mult timp după ce a murit, vrăjmașii lui au reușit să ajungă în zona în care Luther era protejat. Dar Luther era deja mort. Reprezentanții Bisericii Catolice au cerut ca să fie dezgropat trupul lui Luther și să fie aruncat. Dar împăratul a răspuns că el nu se luptă cu cei morți ci cu cei vii. Domnul a dorit să transmită un mesaj: El poate proteja pe sfinții săi chiar pe teritoriul vrăjmașului. Lumea e stăpânită de cel rău. Dar mai presus de acesta este Dumnezeu care domnește peste întreaga lume. Luther a fost ținut în viață până și-a terminat lucrarea. La fel și cu Pavel și apostolii. Era efectiv un miracol că Pavel continua să trăiască. Pavel avea atâția dușmani și i s-au întins atâtea capcane. Toți vrăjmașii lui spuneau că va muri repede. Și iată că totuși Pavel trăia. Și acest lucru era o dovadă a faptului că Dumnezeu era de partea lui. Căci omenește este absolut inexplicabil că Pavel a trăit atât de mult. Mai ales că el nu avea gardă de corp, nu se lupta cu sabia ca David de altădată și nici nu se ascundea, ci propovăduia public mesajul Domnului în locurile în care mergea. Cum de mai era în viață? El ne spune mai târziu în epistolă cum a fost împoșcat cu pietre, cum s-a scufundat odată cu corabia. În Fapte aflăm cum a fost mușcat de năpârcă și a trecut prin atâtea pericole. Și iată că Pavel trăia. Trăia prin minunea și puterea lui Dumnezeu. Și rămânerea sa în viață în mijlocul atâtor pericole, era o dovadă clară că Dumnezeu stăpânește lumea și că acest Dumnezeu era de partea lui. Se pare că Pavel a fost și înviat din morți de câteva ori. Nimic nu îl putea împiedica să rămână pe acest pământ până când el își va termina lucrarea. Oamenii spuneau că suferințele din viața lui sunt semnul că este pedepsit de Domnul. Totuși era o ciudățenie în această acuză. Dacă Dumnezeu era împotriva lui și Dumnezeu era în spatele tuturor uneltirilor împotriva lui Pavel, de ce acestea dădeau mereu greș? Oare Dumnezeu dă greș? Oare dacă Dumnezeu îl considera pe Pavel vrăjmașul numărul unu al omenirii și vroia să îl omoare dându-l pe mâna prigonitorilor, oare nu ar fi reușit acest lucru? De fiecare dată când Pavel mai scăpa miraculos dintr-o uneltire, primea din nou confirmarea că el nu este pedepsit de Dumnezeu, ci izbăvit de Dumnezeu.

Ca niște întristați și totdeauna suntem veseli

De ce era privit Pavel ca un întristat? De ce creștinii sunt priviți ca niște întristați? Simplu: lumea nu poate concepe cum cineva care renunța la viața sa în această lume și la plăcerile păcatului, și este mereu prigonit, poate fi fericit. Și atunci în mod logic un asemenea om trebuie să fie un întristat. Adesea credincioșii sunt priviți ca niște fanatici care se gândesc doar la cer și nu știu să se bucure aici pe pământ. De altfel, e periculos pentru cei necredincioși să accepte că cel credincios este bucuros și fericit. Căci această stare de fapt ar pune serios la îndoială teoria despre fericire. Ei de fapt Îl resping pe Domnul, căci văd în El un Tiran capricios care prin poruncile Sale înguste le fură bucuriile vieții. Dar dacă cineva îl alege pe acest Dumnezeu și este fericit, atunci cum se explică acest lucru? Atunci ar însemna că Dumnezeu chiar există, și poate chiar există și o altă fericire decât cea dată de lumea aceasta. Dar ei încă nu sunt dispuși să renunțe la fericirea lumii, și atunci e mai simplu să nege că există vreo fericire a celui credincios. De aceea, cel rău vrea ca creștinii să fie niște întristați, sau măcar să fie percepuți ca niște întristați. Pavel înțelege toate aceste lucruri. Și el este întotdeauna VESEL. Și prin bucuria pe care o emană zdruncină toate teoriile oamenilor despre fericire. Cum e posibil ca Pavel, cel prigonit, să fie mai fericit decât prigonitorii săi care se bucură de pacea, bogățiile și plăcerile acestei lumi? Cum e posibil ca un om să renunțe la bucuriile acestei lumi, să aibă parte de atâta suferință și totuși să fie, nu din când în când, sau nu în vremurile bune doar, ci TOTDEAUNA vesel? Bucuria este o armă esențială în mărturia celui credincios. Noi am fost creați spre slava lui Dumnezeu și ca să ne desfătăm din slava Lui. Deși primul scop al existenței noastre nu este propria fericire, ci glorificarea Creatorului de unde decurge și împlinirea noastră, în orice om există o intensă sete după fericire. Și oamenii fără Domnul trăiesc conduși de această sete. Noi nu îi chemăm pe oameni la fericire, ci să Îl glorifice pe Creator, fericirea decurgând din aceasta și rămânând mereu pe planul doi. Dar pentru această lume, fericirea este pe locul întâi. Ei sunt centrați pe sine și caută fericirea. Și atunci vor remarca oamenii fericiți. Credinciosul nu mai este centrat pe sine. Fericirea personală e pe planul doi. Pe primul plan este glorificarea Creatorului, iar glorificarea Creatorului nu este un MIJLOC spre fericire, ci un scop în sine. Dumnezeu nu este un MIJLOC pentru împlinirea noastră. Ecuația nu este deci de genul: Creatorul ne-a pus în noi nevoia de El. Astfel, doar El poate împlini acea nevoie și doar relația cu El poate aduce fericirea autentică. Deci e logic să Îl alegem pe Dumnezeu. Deși este adevărat ce am spus, perspectiva e TOTAL FALSĂ. Căci dacă ecuația aceasta stă în spatele relației noastre cu Domnul, atunci pe primul loc este fericirea personală, și pe locul doi este Domnul. Dumnezeu trebuie să fie pe locul întâi. El trebuie să fie nu MIJLOCUL, ci SCOPUL existenței noastre. Noi Îl slujim pe Creator pentru că merită, pentru că totul vine din El, prin El și pentru El. Trăim efectiv pentru El, pentru că așa se cade, pentru că așa este normalitatea în Creație, pentru că Dumnezeu și noi este scopul final al tuturor lucrurilor. Și facem acest lucru din pricina ADEVĂRULUI (care este Dumnezeu Însuși), și nu din pricina fericirii personale. Nu Îl alegem pe Domnul pentru a fi fericiți, ci pur și simplu Îl alegem pe Domnul ca să trăim pentru El, pentru că El merită. Și o facem chiar dacă suntem fericiți sau nu. Fericirea pe care o simțim este pe planul doi și ea decurge din bunătatea și dragostea Creatorului care vrea să ferească prin Sine toate făpturile create de El. Lumea trăiește în altă paradigmă, și anume: fericirea personală e pe locul întâi. Domnul ia lumea de unde este,

și atrage la Sine această lume și prin fericirea pe care o dăruiește credincioșilor săi. De aceea Pavel ne îndeamnă să ne bucurăm totdeauna. Să ne bucurăm totdeauna, căci avem totdeauna motive să fim bucuroși, și astfel Îl onorăm pe Creator, și să ne bucurăm totdeauna pentru a străluci ca lumini în lume. Scriptura vorbește despre o fericire a celor care Îl urmează pe Domnul, fericire care începe chiar acum și aici. Dar când este vorba să definească scopul pentru care am fost creați, Scriptura insistă în primul rând că am fost creați pentru slava lui Dumnezeu. Din El, prin El și pentru El sunt toate lucrurile! Scriptura nu insistă că am fost creați să fim fericiți. Am fost deci creați să slujim de laudă slavei Sale, iar fericirea este un element secundar ce decurge din bunătatea și dragostea Creatorului. Adevărul trebuie să fie mai presus de ce simțim noi. Noi urmăm adevărul și nu fericirea personală. Și de multe ori adevărul ne conduce spre decizii prin care sacrificăm fericirea personală. Oamenii sunt centrați pe căutarea fericirii. Ei sunt de fapt după o goană a unei stări de bine, sunt după goana unor sentimente de împlinire. Creștinul urmează adevărul în primul rând și este gata să renunțe la starea lui de bine de dragul adevărului. Da, creștinul se bucură de sentimentele de împlinire aduse în viața lui de Adevăr, dar Adevărul e mai presus de ele. Creștinul nu gonește ca un disperat după emoții spirituale sau stări de bine, ci caută glorificarea Creatorului. Stările de bine și de bucurie, și de pace sufletească, cum le numim noi, sunt foarte periculoase. Căci atunci când ne simțim bine avem tendința firească să neglijăm realitatea războiului spiritual și să ne încredem mai mult în noi înșine. Starea de bine ne vinde iluzia că suntem puternici și suntem stăpâni pe situație. Dacă ne controlăm emoțiile în acel moment și dacă acestea sunt de partea noastră, avem iluzia că putem controla și Universul. Stările de bine se armonizează perfect cu minciuna autoîndumnezeirii. Adesea, pacea și bucuria din inima noastră nu reprezintă pacea și bucuria pe care o dă Domnul. Noi confundăm stările de bine cu o stare spirituală bună, cu pacea și bucuria venite de sus. Și necredincioșii se bucură de stări de bine, pace, bucurie. Atunci, nu e bine să avem stări de bine? Ba da, ele își au rolul lor, și avem nevoie de răgaz sufletesc în lupta spirituală. Dar Hristos trebuie să domnească și peste stările noastre de bine, trebuie să învățăm să ne simțim bine fără să ne pierdem deloc dependența de Hristos și fără să neglijăm realitatea războiului spiritual. De asemenea, trebuie să avem grijă ca sursa stărilor de bine să nu izvorască din noi sau din contexte, ci din Domnul. ***Vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea.***

Pacea dată de lume este centrată pe om și dependentă de circumstanțe. Sursa păcii lui Hristos este El Însuși, și această pace este dincolo de circumstanțe. Circumstanțele favorabile deci nu sunt sursă, ci mijloc, sprijin, bonus pentru pacea dată de Hristos. La fel este și cu bucuria: ***inima vi se va bucura, și nimeni nu va răpi bucuria voastră.*** Hristos ne dă bucuria Sa dar nu cum o dă lumea. Pacea creștină și bucuria creștină includ stări de bine, dar nu trebuie confundate cu ele. Pavel era vesel, căci se bucura în Domnul. El era centrat pe Hristos și bucuria sa izvora din Hristos și era dincolo de orice circumstanță. Domnul să ne deschidă ochii să distingem între stările de bine firești care ne centrează pe noi, ne scad vigilența în război și ne diminuează dependența de Hristos, și bucuria și pacea venite de sus, centrate pe Domnul, care ne țin în dependență de Domnul, și care sfidează circumstanțele.

Revenim la tema fericirii. Bucuria noastră face parte din mărturia noastră. Lumea va veni spre Hristos din pricina nevoilor ei și căutând fericirea. Va fi spre Hristos centrată pe

sine, și inconștient va vedea în Hristos pe cineva de dorit să slujească scopului vieții lor: fericirea personală. De aceea, trebuie să învăț pe cei care se apropie de Hristos că proslăvirea lui Hristos este mai presus de fericirea personală, și că Adevărul e mai presus de stările noastre de bine. Dacă nu vom face acest lucru, acești prunci vor renunța la Adevăr, când stările de bine aduse de Ispititor vor fi mai intense decât stările de bine aduse de Adevăr.

Ca niște săraci și totuși îmbogățim pe mulți, ca neavând nimic și totuși stăpânind toate lucrurile

E adevărat că Pavel pierduse poziția sa dintr-o familie respectabilă și bogată de farisei. Pavel lucra cu mâinile sale, străbătea lumea din loc în loc și nu știm să fi avut o casă a sa. Probabil pierduse totul când fusese exclus din comunitatea iudaică. Și era drept să fie privit ca un sărac, și ca neavând nimic. Aici lumea avea dreptate și nu exagera. Pavel ca și Isus nu avea proprietăți pe acest pământ. Cine ar dori să nu aibă nimic? Dar Pavel nu se simțea complexat de sărăcia sa reală în această lume. Pavel îmbogățea pe mulți. Pavel vestea Evanghelia. Evanghelia smulgea pe om din păcat și de sub mânia lui Dumnezeu și îl trecea în Împărăția lumii unde chipul etern al lui Hristos începea să se zidească în el. Evanghelia le dădea viața veșnică și îi făcea moștenitori ai tuturor promisiunilor lui Dumnezeu în Hristos. Ei deveneau astfel parte din Templul lui Dumnezeu, din Mireasa lui Hristos, moștenitori ai un pământ și cer nou, moștenitori ai scaunului de domnie al Domnului. Oare, poate fi cineva mai bogat decât un moștenitor etern al scaunului de domnie al slavei? Să șezi toată veșnicia alături de Hristos pe unicul scaun de domnie al Domnului! Ce poate fi mai mult decât atât? Pavel nu era deloc complexat de sărăcia sa evidentă în această lume trecătoare. El se bucura să îmbogățească pe mulți, și știa că prin slujba sa de a îmbogăți pe mulți, el însuși își aduna comori în ceruri. Și Domnul este atât de generos. Pavel nu privea la ce nu avea pe pământ, ci se întreba: oare, cât am adunat acolo sus până acum prin slujirea mea în Hristos? Pavel stăpânea toate lucrurile. Pe de o parte, era moștenitor alături de Hristos al tuturor lucrurilor, având să domnească alături de Hristos peste toate lucrurile. Da, Hristos este moștenitor al tuturor lucrurilor, și noi suntem moștenitori împreună cu El. Iată de ce în 1 Cor.3:21-23:

- *Nimeni să nu se fâlească dar cu oamenii, căci toate lucrurile sunt ale voastre: fie Pavel, fie Apolo, fie viața, fie moartea, fie lucrurile de acum, fie cele viitoare; toate sunt ale voastre și voi sunteți ai lui Hristos și Hristos este al lui Dumnezeu.*

Iar acum și aici, Pavel domnea în viață prin Hristos. El domnea peste orice context din viața sa și era un rege plin de demnitate indiferent de furtuna prin care trecea. Să îl comparăm pe Pavel care cânta când avea picioarele în butuci, cu un împărat bogat care stăpânește peste jumătate de lume, dar este chinuit de gândul că slujitorii lui îl vor trăda. Cine dintre cei doi stăpânește cu adevărat? Cine dintre cei doi este Rege cu adevărat? Domnia lui Pavel peste toate lucrurile începe de acum și aici. El era în carul de biruință al Domnului, Stăpânitorul tuturor lucrurilor. Pavel stăpânea astfel peste firea pământească și peste orice context din viața lui. Și în curând avea să fie dezbrăcat de firea pământească și așezat într-un pământ nou fără suferință și contexte potrivnice în care în slavă avea să stăpânească alături de Hristos toate lucrurile. Ce rege vrei să fii? Vrei să fii un Pilat sau un Hristos? Pilat era Rege în această lume, dar a cedat la presiunea mulțimii de teamă și

a sacrificat adevărul. Hristos învinge teama și presiunea mulțimii și alege Adevărul, și moare pentru Adevăr. Pilat stă pe scaun, dar este fără demnitate. Hristos stă pe cruce, dar este plin de demnitate. Tu ce împărat vrei să fii? Cu cât ai mai multe lucruri din această lume lipite de inima ta, cu atât lumea va stăpâni asupra ta, iar tu nu vei fi liber, ci plin de teamă și îngrijorare. Cu cât nu vei avea nimic din această lume lipit în mod idolatru de inimă, cu atât vei fi liber să stăpânești peste lume.

Lui Pavel i s-a lărgit inima

Pavel era cel curat înaintea lui Dumnezeu. Corinteni, copiii lui, erau cei care făceau voia celui rău, loveau în el pe nedrept, și erau în pericol să se abată de la calea mântuirii. Și cu toate acestea, corinteni îl bârfeau și defăimau pe Pavel. Pavel era lovit de cei pe care îi slujise, de copiii pe care îi născuse în Domnul, de cei pentru care își riscase viața și pentru care pierduse tot. Pentru a ajunge în Corint să propovăduiască Cuvântul, Pavel se expusese atâtor primedjii deopotrivă fizice și spirituale. Și a ajuns în Corint și a propovăduit de dragul lor Cuvântul mântuirii în mijlocul multor lupte. Și acum care îi era răsplata? Corinteni erau pe cale să se abată de la mântuire, și prin ei, cel rău lovea în Pavel pentru a-l descuraja. Toate acestea se întâmplau pentru a-l descuraja pe Pavel în vestirea Evangheliei. Cel rău îl întreba: pentru ce atâta sacrificiu, pentru ce atâtea lupte spirituale? Pentru ce să îți riști viața în fiecare zi? PENTRU CE? Nu sunt toate în zadar? Dar nu doar că sunt în zadar, dar sunt și în defavoarea ta. Corinteni nu doar că sunt aproape să cadă, dar sunt folosiți de cel rău pentru a te lovi. De ce atâta trudă? Îți riști viața și mergi în Corint să vestești Cuvântul pentru ca cei din Corint să te lovească din interior? Nu mai bine stai acasă și ai o viață liniștită, Pavele? Doar tu știi drumul mântuirii și te bucuri de el? De ce să străbați lumea în lung și în lat și să te expui atâtor pericole? Stai liniștit acasă.

Într-adevăr ce imensă pricină de descurajare erau în acel moment corinteni pentru Pavel. Dar Pavel nu descuraja. Răspunsul lui Pavel era altul: îi slujea și mai mult, și își lărgea inima și mai mult pentru ei. Pavel privea spre Hristos. Hristos a slujit pe Israel și pe ucenici până la capăt. Și Hristos a părăsit cerul pentru a veni pe pământ și s-a expus la infinit mai multe pericole decât Pavel. Pavel era un păcătos din această lume care s-a întors în această lume la Domnul. Fiul lui Dumnezeu era în ceruri și s-a întrupat în această lume decăzută unde a fost hăituit de cel rău clipă de clipă. Și era suficient să facă o singură greșeală și totul s-ar fi prăbușit iremediabil pentru el. Și cel mai adesea era hăituit de cel rău tocmai prin oamenii pentru care venise pe pământ. Și tocmai aceștia L-au răstignit. Și pe *via dolorosa* când și ucenicii Îl părăsiseră, când efectiv NIMENI nu era cu adevărat pentru El și nu înțelegea ce face, când majoritatea îl batjocoreau și o mică minoritate îi plângea de milă, vocea celui rău îi răsuna în minte: A meritat toată truda și întruparea? De ce? și merită să mergi înainte? Nu vezi că tocmai cei pentru care ai renunțat la cer te omorără și sunt vasele prin care cel rău te lovește? Și acum ce vei face?

Iar răspunsul lui Hristos a fost: ce voi face? Voi renunța la și mai mult de dragul lor. Voi renunța la infinit mai mult de dragul lor. Voi renunța la părtașia cu Tatăl, și mă voi face

păcat pentru ei, pentru mântuirea lor. Chiar dacă ei mă omoară, chiar dacă ei îmi vor respinge Numele peste secole, Eu voi merge până la capăt de dragul lor. De ce? Pentru că îi iubesc, pentru că îi iubesc cu o dragoste ce nu poate fi explicată. Pentru că sunt Dumnezeu și Dumnezeu este dragoste. Și Hristos a mers până la capăt și a mers de dragul lui Pavel. Și apoi alții au mers până la capăt. Și aceștia au fost primii creștini și primii martiri. Și ei au mers până la capăt de dragul celorlalți, și de dragul lui Pavel. Și pentru un Ștefan au mers până la capăt, și Pavel a fost expus Evangheliei. Acum venise rândul lui Pavel. Înaintea lui și de dragul lui era Hristos și primii săi urmași. Încurajat de aceștia, Pavel mergea înainte, și ca și Hristos răspunsul lui către răstignitorii lui era unul singur: Vă voi iubi MAI MULT! Vă voi sluji MAI MULT! ÎMI voi lărgi mai mult inima pentru voi! Poate că nu v-am iubit suficient...Poate că nu v-am slujit de-ajuns...Poate de aceea dați înapoi...De aceea, vă voi IUBI MAI MULT.

Răspundeți cu BINE la rău. Și dacă cineva îți face un RĂU, fă-i un BINE mai mare. Și cu cât RĂUL e mai mare, cu atât BINELE va fi mai mare. Și astfel răul va fi biruit prin BINE. Pentru cel care a înțeles calea crucii, răul făcut de cei pe care îi slujește nu va duce DECÂT la un avânt mai mare în slujire. Căci răul pentru a fi biruit are nevoie de un BINE mare, de o nouă lărgire a inimii, de o nouă măsură de har. Răul făcut de corinteni nu făcea decât să provoace inima lui Pavel să se lărgescă și să crească în dragoste. Și exact asta s-a și întâmplat. Și Pavel era în creștere. Iar corintenii îl ajutau DE FAPT să crească. Pentru că Pavel umbla cu adevărat pe calea crucii privind la Hristos, el nu putea fi descurajat de loviturile primite de la cei pe care îi slujea. Prin Hristos, aceste lovituri nu făceau decât să îi lărgescă vasul de slujire, și prin el astfel curgea MAI MULT cer pe pământ. Ce strategie minunată a lui Dumnezeu! Vasul unui slujitor se lărgeste atunci când răspunde cu bine la rău. Cu cât răul va fi mai mare, cu atât binele trebuie să fie mai mare și cu atât vasul se va lărgi mai mult, și cu atât va curge mai mult cer pe pământ. Și prin Pavel curgea o măsură de har. Când a ales să răspundă cu bine la rău corintenilor, vasul său s-a lărgit și a curs un bine mai mare. Dar vasul a RĂMAS lărgit. Aceasta e taina. Vasul a rămas lărgit și din acea clipă, prin Pavel, a început să curgă o măsură mai mare de har atât pentru corinteni, cât și pentru toată lumea. Iată de ce Domnul îngăduie celui rău să îi lovească slujitorii prin defăimare, prin cuiele primite de la frați, de la copii, de la cei pe care i-ai slujit, de la cei pentru care ți-ai dat viața. Toate aceste lovituri, orchestrate de cel rău ca să distrugă, nu fac altceva decât să îl ajute pe slujitorul lui Dumnezeu să își lărgescă vasul. Vasul nu se poate lărgi ALTFEL. Vasul iubirii se lărgeste răspunzând cu bine la rău, slujindu-i mai mult pe cei care te răstignesc, iubindu-i mai mult pe cei care te defaimă, expunându-te mai multor pericole de dragul celor care calcă în picioare toată slujirea ta. Și DOAR astfel se lărgeste vasul iubirii, iar Domnul îngăduie doar pentru acest lucru ca slujitorul lui Dumnezeu să fie lovit din toate părțile. Dar pentru cel care a înțeles calea crucii, loviturile sunt binevenite. Ele sunt ajutor pentru lărgirea vasului. Deși orice lovitură doare, ea este așteptată de slujitorul lui Dumnezeu. Grijă slujitorului lui Dumnezeu nu este confortul său în această lume, ci stagnarea, blocarea lărgirii vasului, gândul că vasul poate fi lărgit mai mult. Și atunci, când vine o nouă defăimare, o nouă descurajare din partea celor pe care îi slujești, vei spune: Aaaa, în sfârșit îmi pot lărgi vasul! Trecuse ceva vreme și vasul nu fusese lărgit...acum se va lărgi și mai mult har va putea curge prin mine pe tot pământ. Procesul lărgirii vasului e tot

timpul greu și dureros. Dar Hristos trăiește în noi. El poartă greul. Noi doar simțim ceva din acest greu. Poruncile Sale sunt ușoare, iar jugul Său este ușor. Dacă El trăiește prin noi, El va purta greul. Dacă vom încerca să purtăm greul singuri, atunci va fi greu. Și deci vasul se lărgeste mereu când slujitorul lui Dumnezeu alege să iubească mai mult pe cei care îl răstignesc. De aceea, slujitorul care merge pe calea crucii nu poate fi descurajat prin defăimare. El poate fi doar provocat și ajutat să își lărgescă vasul și să slujească mai mult. Și cât de mult poate fi lărgit un vas? Împotriva acestor lucruri ne spune Pavel nu este lege. Eu aș adăuga: nu este limită. Nu este niciodată prea mult, și tot timpul se poate mai mult. Și cu cât îți vei lărgi vasul iubirii mai mult, cu atât chipul lui Hristos va fi zidit mai mult în tine, căci aceasta înseamnă chipul lui Hristos. Și cu atât va fi mai mare răsplata în ceruri.

Cu câtă lejeritate vorbește Pavel despre modul în care este defăimat în lume. El a înțeles procesul. El nu se sperie că defăimările vor împiedica pe oameni să fie mântuiți. El lasă toate acestea în grija lui Dumnezeu. Însă el vede cum defăimările ÎL AJUTĂ pe el să își lărgescă vasul. Și el are nădejde că puterea revelației e mai mare decât puterea oricărei defăimări și până la urmă cine va vrea să fie mântuit, va fi mântuit chiar într-o lume în care slujitorii lui Dumnezeu, vestitorii Cuvântului sunt așa de defăimați. De aceea, Pavel nu se sperie de defăimări și nu se îngrijorează, căci ele știe că TOTUL e în mîna lui Dumnezeu. Și știe că defăimarea este o unealtă indispensabilă ca slujitorul lui Dumnezeu să crească. El nu se lasă descurajat de defăimări, nici defocalizat, nici îngrijorat. O defăimare are patru atacuri:

1. Te poate decuraja și am explicat cum
2. Te poate defocaliza încercând prea mult să te aperi și să te justifici înaintea oamenilor
3. Te poate umple de îngrijorare cu privire la cei care ascultă defăimările
4. Te ispitește să răspunzi cu rău la rău

Pavel învinge toate aceste trei atacuri prin credință, și vede în defăimare o unealtă indispensabilă prin care Dumnezeu vrea să îi lărgescă vasul. Ce generos este Pavel. Ne descoperă în epistola sa o nouă resursă de a birui de această dată defăimarea și descurajarea care vine chiar de la cei pe care îi slujim în Domnul.

Și legat de lărgirea vasului, să privim la Hristos Isus cât de mult și-a lărgit El vasul de dragul nostru. Și stau și mă gândesc dacă nu cumva toată suferința Sa de până la cruce a fost de fapt o pregătire. Oare El și-a lărgit vasul o viață întreagă pentru a putea să își lărgescă vasul așa de mult la cruce? Căci vasul unui om se lărgeste progresiv, încetul cu încetul. De ce spunem acest lucru? Căci Vasul fiului lui Dumnezeu era infinit. Dar El s-a întrupat, și CA OM trebuia să bea paharul. Și în Luca ni se spune că Pruncul **creștea** în înțelepciune. Ca FIU al lui DUMNEZEU vasul era gata de la început. CA OM a avut nevoie de creștere. Se pare că CEEA CE era potențial din dumnezeirea Sa a trebuie să se dezvolte și să crească în umanitatea Sa. Ce taină! Și atunci toate suferințele de la cruce au mărit vasul OMULUI ISUS pentru a se putea lărgi TOTAL la cruce! Ce taină! Și atunci pe *via dolorosa* batjocurile

oamenilor nu erau o piedică, ci un ajutor. De fapt toate ispitirile celui rău de până atunci prin oameni au fost un ajutor pentru lărgirea vasului Omului Isus. Și pe *via dolora*, se făceau ultimile lărgiri pentru ca să fie posibilă ultima lărgire, cea de la cruce, când paharul nelegiurii a fost vărsat în paharul omului-Dumnezeu Isus. Și a încăput tot paharul. Vasul fusese pregătit, Vasul fusese lăgit. Cel rău își făcuse bine datoria cu toate defăimările lui. De aceea spune Isus: Și acum să dau înapoi, dar tocmai pentru ceasul acesta am venit și m-am pregătit, aș putea interpreta în lumina celor spuse.

Dovada că Pavel și-a lărgit inima era că și-a dat drumul gurii față de ei. Pavel își ia timp să le scrie din nou, și își ia timp să își apere slujba apostolică. Și lui Pavel nu-i păsa de numele său înaintea oamenilor. El nu se apără pentru sine, ci o face de dragul lor. Dar ar fi putut pur și simplu să spună: ***Doar ați văzut mărturia mea în mijlocul vostru timp de peste un an și jumătate! Și acum credeți vorbele unor apostoli mincinoși veniți de nicăieri? Mă puneți în balanță cu ei? Aruncați la gunoi mărturia mea de un an și jumătate pentru două vorbe rostite de niște necunoscuți fără credibilitate? Eu v-am vestit Evanghelia și ați avut mărturia mea impecabilă în mijlocul vostru atâta timp. Știți ceva, eu am de vestit Evanghelia în altă parte. Credeți ce vreți despre mine.*** Dar Pavel își lărgeste inima și își găsește timpul și cuvintele potrivite pentru a-și apăra slujba apostolică. Și el le cere corintenilor să își lărgescă și ei inima căci inima lor s-a strâns pentru ei. Inima poate să se lărgescă, dar se și poate strânge. Și inima corintenilor s-a strâns pentru Pavel din pricina defăimărilor. Pavel le cere și lor să își lărgescă inima, deși el nu le greșise deloc și Pavel era ușor de primit de un credincios în inima lui. Inima se lărgeste și atunci când se luptă cu defectele fraților, dar și atunci când se luptă cu bârfele și denigrările din jurul fraților. Inima trebuie să devină generoasă atât în iertare și acceptare cât și în încredere. Inima trebuie să devină fermă în a respinge vocea denigratorului și orice scenarii induse de aceasta.

Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși (6:14-7:1)

După introducerea din 1:1-2:13, în secțiunea 2:14-6:13 Pavel detaliază slujba apostolică, precum și credințioșii lor ireproșabilă față de slujba primită. În 7:2-16 el revine la temele din introducere: Tit, mângâiere, întristare, relația lui Pavel cu corinteni. Dar înainte de a face acest lucru, Pavel așterne în scris celebrul pasaj despre jugul nepotrivit. Este un pasaj care conține îndemnuri directe față de corinteni. Dacă până acum a vorbit despre sine dându-se pildă și a avut un îndemn în 6:1, acum acest pasaj reprezintă în întregime un îndemn. De fapt, îndemnul este: nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Îndemnul este explicat și argumentat în restul pasajului.

Care este semnificația și rolul acestui îndemn tocmai în acest pasaj? La ce se referă Pavel? Este un îndemn general? Ce relevanță are în contextul specific al corintenilor? Adesea acest îndemn a fost aplicat cu privire la căsătorie. Și cred că se poate aplica și la căsătorie. Dar nu cred că Pavel s-a referit în special la căsătorie. Mai degrabă este un îndemn general față de corinteni. Dar de ce tocmai acest îndemn? Și de ce tocmai în acest loc al epistolei? Faptul că în 7:2 Pavel continuă șirul de idei din 2:13 ne arată clar că pasajul 2:14-7:1 este un ÎNTREG. Pavel vrea ca cei din Corint să își amintească de apostolia lor ÎNAINTE de a citi gândurile din 7:2-16. Deci pasajul 6:14-7:2 face parte integrantă din secțiunea dedicată apostoliei lui Pavel. Pavel pare să le spună: în lumina a ce v-am spus despre apostolia mea vă îndemn să nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Dar ce legătura are una cu alta? Mai degrabă ne-am aștepta la îndemnul: în lumina a tot ce v-am spus urmați-mi pilda!

Din context cei necredincioși ar putea fi apostolii mincinoși. Pavel va vorbi în mod direct față de acești apostoli în 11:1-15, când îi va desconfirma ca slujitori ai Satanei care provăduiesc un alt Isus și o altă Evanghelie. Se pare că pasajul din 6:14-7:1 pregătește pasajul împotriva apostolilor mincinoși. Cu alte cuvinte Pavel îi îndeamnă să își lărgească INIMA față de ei apostolii, dar nu față de oricine. Ar putea fi un contrast:

Lărgiți-vă inima față de NOI,

DAR

Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși.

Da, ideile par să se lege în acest sens. A-ți lărgi inima față de cineva NU înseamnă și o relația la fel de deschisă cu acel cineva. De fapt, sunt mai multe feluri de a-ți lărgi inima. Inima se poate lărgi simultan cu relaționarea, sau inima se poate lărgi rămânând cu limite și prudență în relaționare. Cu privire la ei, apostolii, Pavel le cere să își deschidă și inima și disponibilitatea de relaționare și ascultare. Căci, ei aveau nevoie de relația cu apostolii. Nu trebuiau doar să își deschidă inima în sensul de a-i ierta, iubi. Ei trebuiau să asculte de învățăturile apostolilor. Dar față de iudaizatori de exemplu, ei trebuiau să își lărgească inima pentru a-i iubi, dar fără să primească învățăturile lor și ferindu-se de ei. Deci legat de lărgirea inimii Pavel pare că vrea să sublinieze două lucruri:

1. ATENȚIA față de CINE îți lărgești INIMA!
2. A-ți largi INIMA și a te înjuga la un jug cu cineva sunt lucruri DISTINCTE!

Pavel îi îndeamnă deci pe corinteni să își lărgească inima față de ei, dar să NU se înjuge la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Și cred că aici Pavel vizează relația corintenilor cu apostolii mincinoși. Aceștia erau bine primiți de corinteni. Corinteni aveau părtășie cu ei, și probabil le oferiseră locuri de slujire în Biserică. Ei slujeau cot la cot cu apostolii mincinoși. Acesta era din perspectiva lui Pavel un JUG NEPOTRIVIT. Pavel nu le cere să nu aibă legături sau relații cu cei necredincioși, căci atunci ar însemna ca cei din Corint să iasă din lume (vezi 1 Cor.5:9-10). Pavel le cere să nu se înjuge la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Dar ce înseamnă acest lucru? Putem deduce din modul în care Pavel argumentează:

- Căci ce legătură este între NEPRIHĂNIRE și FĂRĂDELEGE?
- Sau cum POATE STA ÎMPREUNĂ LUMINA cu ÎNTUNERICUL?
- Ce înțelegere poate fi între Hristos și Belial?
- Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios?
- Sau cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idoli?

Pavel le aduce aminte că sunt două împărății total opuse și distincte. Cel credincios aparține unei împărății, iar cel necredincios unei alte împărății. Cele două împărății nu au nimic în comun. Între ele există un război total, o opoziție totală, o vrăjmașie ireconciliabilă. La fel cum nu poate fi o legătură între neprihănire și fărădelege, între lumină și întuneric, între Hristos și Belial, între templul lui Dumnezeu și idoli, la fel nu poate fi o legătură asemănătoare între cel credincios și cel necredincios. Sunt doar două împărății, doar două tabere. Este tabăra lui Dumnezeu și tabăra diavolului. Cei din tabăra diavolului sunt slujitorii lui și sunt vrăjmași crucii. Ei lucrează ÎMPOTRIVA lui Dumnezeu, a Bisericii Sale și a planurilor Lui. Cei din tabăra lui Dumnezeu lucrează alături de Domnul pentru a nimici lucrările diavolului.

Pavel ne vrea însă în lume având relații cu cei necredincioși și fiind preoți ai lui Dumnezeu pentru ei, dar în același timp el vrea să nu ne înjugăm la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Unde este limita? Pavel folosește mai multe expresii similare, și anume:

- Nu vă înjugați la un jug nepotrivit
- Despărțiți-vă de ei, nu vă atingeți de ce este necurat
- Să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului și
- Să ne ducem sfințirea până la capăt în frica lui Dumnezeu.

Pavel citează din Vechiul Testament pentru a demonstra că promisiunea de a fi un Templu al lui Dumnezeu (acum și pentru veșnicie) este **CONDIȚIONATĂ** de ieșirea din Babilonul necurat și de trăirea unei vieți curate, în frică de Dumnezeu. Dumnezeu este un Dumnezeu sfânt. El rămâne doar în mijlocul unui popor curat. Doar un popor curat poate rămâne în prezența Lui. Cartea Levitic ne învață foarte bine acest principiu: Dumnezeu coboară în mijlocul poporului și le spune: ***Fiți sfinți, căci Eu sunt Sfânt! Faptul că am coborât în mijlocul vostru înseamnă că sunteți iertați dar și faptul că acum sunteți mai responsabili ca oricând să trăiți în curăție și sfințenie, să trăiți după voia Mea, după chipul Meu.***

Singura șansă să rezisti în prezența unui Dumnezeu sfânt este să te curățești de **ORICE** întinăciune a duhului și a cărnii. O singură întinăciune este suficientă pentru a stârni mânia Domnului și focul sfințeniei Lui. 99% curat înseamnă necurat. Și curățirea are loc prin pocăință și schimbare. Pocăința de orice păcat însoțită de schimbare: de trăirea unei vieți după voia lui Dumnezeu. Din această perspectivă Pavel denunță **ORICE** tip de relație cu un necredincios, care ne întinează sau ne poate duce la întinare. A te înjuga cu cineva necredincios la un jug nepotrivit înseamnă a intra într-un tip de relație, colaborare, parteneriat, angajament, apropiere, părtășie, comuniune care ne întinează sau ne poate duce în pericolul întinării. Cu siguranță că relația lor cu apostolii mincinoși era un jug nepotrivit care îi ducea la întinare. Ei aveau inima deschisă față de apostolii mincinoși, primeau învățăturile lor, aveau părtășie cu ei, slujeau cu ei, le ofereau poziții de autoritate și slujire în Biserică. În mod clar era o apropiere, o relație cu un necredincios care aducea întinare în mințile lor și apoi în trăirea lor. Problema lor era că ei nu îi considerau pe acei apostoli necredincioși. Pavel îi va demasca mai târziu ca fiind necredincioși. Prin acest pasaj el pregătește atenționarea și creează un cadru general al raportării la cei necredincioși. Cel necredincios nu poate rămâne neutru din punct de vedere spiritual. El este un slujitor al celeilalte împărății. Aceasta nu înseamnă că prin harul general al lui Dumnezeu el nu poate fi folosit de Dumnezeu în sprijinul celor credincioși în anumite situații. Nu înseamnă o lipsă totală de încredere în ei. Dar trebuie să avem conștiința că aparțin unei alte împărății și viața lor, în ansamblul, ei slujește unei alte împărății care îi poate manipula ușor pentru a-și împlini prin ei scopurile. Dumnezeu ne trimite ca niște oi în mijlocul lupilor. Întreaga lume este formată din LUPI. Lupii nu sunt doar prigonitorii direcți. Mântuitorul nu ne trimite în mijlocul lupilor și oilor, ci doar în mijlocul lupilor. Suntem pe teritoriul vrăjmașului și cei necredincioși sunt vasele prin care cel rău ne va lovi într-un fel sau altul. Deci de aceea, fiți înțelepți ca șerpilor și blânzi ca porumbeii. Să fim plini de dragoste și bunătate, dar nu naivi. Să fim vigilenți, mereu cu mâna pe sabie, mereu gata în fața capcanelor celui rău. Pericolele sunt la orice pas. Deci vigilență maximă! Cum trebuie să relaționăm cu cei necredincioși în lumina celor spuse? Nu este rețetă. Fiecare om este unic și este o provocare. Dar să nu uităm că suntem trimiși în mijlocul lupilor. De aceea trebuie să existe limite clare în relația cu cei necredincioși. Nu putem avea părtășie cu cei necredincioși, nu putem să construim relații prea apropiate cu ei din care să ne hrănim. Ei slujesc altei Împărății. Vor nu vor, vor promova spiritul acestui veac. În orice relație cu cei necredincioși, trebuie să urmărim câștigarea lor de

partea Luminii. Conștientizând că aparțin unei împărății vrăjmașe Domnului, ne vom ghida în stabilirea limitelor care să ne protejeze. Uneori trebuie efectiv să rupem anumite relații. Dacă anumite relații sunt prea bolnave, dacă prin ele suntem influențați să păcătuim, atunci acele relații trebuie rupte. Este necesară o smulgere, o rupere. Mai târziu, acele relații pot fi reconstruite, dar cu prudență și pe o temelie corectă.

Relația de prietenie dintre un credincios și necredincios este cu siguranță un jug nepotrivit. Cu atât mai mult o relație de căsătorie. O astfel de relație presupune o apropiere maximă, presupune o deschidere a inimii către celălalt și apoi o unire cu celălalt. Este relația cea mai apropiată și care ne va influența cel mai mult. Și să alegi să ai în această poziție pe cineva din tabăra vrăjmașă este o nebunie! Căsătoria înseamnă unirea cu cineva care poate veghea asupra relației cu Domnul, care te poate susține în lupta spirituală, și cu care poți construi o relație sfântă spre slava lui Dumnezeu și aducerea miresmei Sale în lume. Cum ar putea ocupa acest rol o persoană din tabăra întunericului? Și punând altfel problema. Te unești cu cineva pentru o viață dacă îți împărtășește valorile și principiile tale fundamentale. Nu în toate lucrurile, dar în lucrurile fundamentale, vitale pentru tine, trebuie să existe o unitate cu celălalt. Dar un necredincios trăiește după Evanghelia acestui veac, iar calea crucii este pentru el o nebunie. Nu poate fi altfel, căci nu are Duhul lui Dumnezeu (vezi 1 Cor.1-2). Un credincios care își pune problema să contruiască o astfel de relație, este el însuși departe de calea crucii. El deja trăiește în spiritul veacului, de nu mai vede diferența clară dintre înțelepciunea lumii și înțelepciunea crucii.

Mângâierea lui Pavel și a lui Tit prin Corinteni (7:2-16)

În cap.7 Pavel revine la tematica primelor două ale epistolei: mângâiere, relația sa cu cei din Corint, întristare, relația sa cu Tit. Într-adevăr secțiunea 2:14-7:1 apare ca o paranteză. 7:2-16 poate fi citit foarte bine după 2:13 ca o continuare firească a introducerii epistolei. Dar Pavel așează între introducere și cap.6 o secțiune dedicată slujbei sale apostolice. De ce?

În cele din urmă slujba apostolică este miezul epistolei, este elementul pus la îndoială de apostolii mincinoși. Apostolii mincinoși, când l-au denigrat pe Pavel, au pus la îndoială atât apostolia sa cât și sinceritatea și integritatea sa în relația sa cu Biserica din Corint. Pavel vrea astfel în epistolă nu doar să își apare apostolia. El vrea să clarifice și relația sa cu Biserica din Cornit, precum și să demaște pe apostolii mincinoși. Și atunci el recurge la următoarea metodă:

- a) În 1:1-2:13 clarifică câteva aspecte esențiale în relația sa cu Biserica din Corint.
- b) În 2:14-7:1 își prezintă slujba apostolică și cerdincioșia sa față de slujba primită
- c) În 7:2-16 clarifică alte aspecte în relația sa cu corinteni

Clarifică, deci, câteva aspecte esențiale (a) pentru a putea fi auzit și ascultat de corinteni. Apoi, trece la miez și își descrie apostolia (b). Apoi, de pe poziția unei apostolii reabilite el își clarifică alte aspecte în relația cu Biserica din Corint (c). Să analizăm aceste aspecte.

În lumina unei apostolii reabilite în ochii corintenilor, Pavel poate răspunde acuzelor false: ***n-am nedreptățit pe nimeni, n-am vătămat pe nimeni, n-am înșelat pe nimeni.*** Pavel le-a explicat că este normal ca lumea să îi privească cu totul altfel decât sunt. Este deci normal ca un apostol să fie defăimat. Mulți merg după zicala: nu iese fum fără foc. Zicala e falsă aici. În acest context al luptei spirituale, dacă un lider NU este defăimat, atunci trebuie să apară un mare semn de întrebare. Orice lider din Împărăția lui Dumnezeu va fi defăimat. Și aceasta pentru că cel rău vrea să îi distrugă credibilitatea, pentru că mesajul crucii este o pricină de poticnire și o nebunie pentru lume, pentru că oamenii vor să creadă minciunile despre propovăduitorul Cuvântului tocmai pentru a putea respinge mai ușor mesajul. Hristos care era perfect a fost defăimat. Cu atât mai mult vom fi noi, care avem suficiente găuri de care lumea se poate lua. Și o defăimare este cu atât mai eficientă cu cât pornește de la ceva adevărat. În lumina acestor legități, Pavel demască falsitatea acuzei că ei ar fi niște **ÎNȘELĂTORI**. Dar demascarea acestei acuze aduce osândă asupra corintenilor, căci aceștia au crezut acuzele și eventual le-au împrăștiat și ei mai departe. În v.3, Pavel le explică însă că scopul lui nu este să îi acuze și să îi mustre pentru că au crezut bârfele denigratorilor și au fost părtași la ele. Pavel se apără pentru că îi pasă de destinul etern al corintenilor. El știe că acest destin depinde de relația lor cu Pavel. Și de aceea se apără. Nu se apără pe sine Pavel, ci în calitate de apostol și propovăduitor al Evangheliei mântuirii. Și vrea ca cei din Corint să știe că el **NU** este supărat pe ei. Scopul celui rău este clar: îndepărtarea turmei de păstor, a oilor de lider. În prima fază, corinteni s-au îndepărtat de Pavel pentru că

au crezut defăimările. Dar defăimările au ieșit la iveală ca fiind false. Acum, în a doua fază a procesului, corinteni vor avea tendința să se îndepărteze de Pavel pentru că se vor simți vinovați față de el și pentru că vor crede că Pavel este foarte supărat și dezamăgit de ei. În cap.7 Pavel pare să contracareze tocmai acest aspect. Și atunci are logică de ce cap.7 este așezat **DUPĂ** secțiunea 2:14-6:13. După această secțiune, apostolia lui Pavel este deja în parte reabilitată. Și dacă este reabilitată, atunci corinteni se simt deja vinovați față de Pavel și se tem ca acesta să nu fie supărat pe ei. Și atunci Pavel scria cap.7 tocmai pentru a-i încredința că nu este supărat pe ei. Pavel este fantastic. Corinteni au nevoie de el și nu el de corinteni. Și corinteni se îndepărtează de el din pricina unor defăimători fără credibilitate apăruți de nicăieri. Iar Pavel, ca unul care știa că cei din Corint aveau nevoie de el și nu invers, putea foarte bine să îi lase în minciunile lor și să nu se mai obosească să se apere. Și pentru cineva care nu mai ține la numele lui între oameni, și care vrea să arate doar spre Domnul, și care oricum s-a obișnuit cu defăimările, este așa o trudă și o provocare să te aperi. Și totuși Pavel își ia timp să se apere. Dar apoi, în grija sa cea mare față de corinteni, se gândește și la reacția lor de după acest demers. El se gândește că acum cel rău va folosi sentimentul de vinovăție și supărare pentru a-i îndepărta de sine. Pavel își face timp să le arate că nu este supărat, că nu vrea să îi acuze, și că are încredere în ei. Ce contrast între Pavel și corinteni. Corinteni și-au pierdut încrederea în el doar după câteva denigrări venite de la oameni fără credibilitate. Dar Pavel nu și-a pierdut încrederea în corinteni nici după marile trăsniți făcute de aceștia și descrise în **1 Corinteni**, și nici acum când ei se uneau cu defăimătorii lui. Începutul v.4 este INCREDBIL: **am o mare încredere în voi!** Pavel va argumenta în cele ce urmează pe ce se bazează marea sa încredere. El nu își permite nici să mintă, nici să îi măgulească pe corinteni. El vorbește cu toată seriozitatea când spune: **am o mare încredere în voi**. Dar, de fapt, întreg capitolul 7 vorbește despre încrederea lui Pavel în corinteni. Versetul 3 e minunat, ținând cont și de contextul în care e rostit. Cine nu ar vrea să primească asemenea vorbe de la marele apostol?

- Am o mare încredere în voi.
- Am tot dreptul să mă laud cu voi.
- Sunt plin de mângâiere,
- Îmi saltă inima de bucurie în toate necazurile noastre.

Pavel primește prin corinteni mari mângâieri din partea lui Dumnezeu; mângâieri așa de mari, încât inima îi poate sălta de bucurie în toate necazurile lui. Să îți slate inima de bucurie în mijlocul unui necaz nu e puțin lucru. Pavel îi iubea cu adevărat pe corinteni și trăia cu adevărat pentru ei în Hristos. De aceea, era și așa de mare mângâierea și bucuria când primea vești bune de la ei. O sursă fundamentală de mângâiere a lui Pavel era reprezentată de rămânerea și creșterea în credință a copiilor săi spirituali. Într-adevăr după cum spune și Ioan:

- Eu n-am mai mare bucurie decât să aud despre copiii mei că umblă în adevăr.
(3 Ioan v.4)

Cea mai mare bucurie a lui Ioan era creșterea în har a copiilor săi spirituali. Pentru el nu exista o bucurie mai mare. Nici măcar propria sa creștere spirituală nu reprezenta o bucurie mai mare. El era cu adevărat centrat pe slujirea celorlalți. El cu adevărat trăia pentru Hristos, pentru bucuria lui Hristos, iar bucuria lui Hristos era Biserica. Nici o realizare pământească și nimic altceva nu aducea mai multă bucurie în inima lui Ioan. Dar care sunt sursele de bucurie din viața noastră? Ce ne-ar bucura cel mai mult acum și aici? Ce așteptăm cu multă ardoare acum și aici? Fiecare din noi are răspunsurile lui. Dar știm care e răspunsul corect, ca să îl numim așa. Pentru un creștin matur sursa principală de bucurie este relația cu Domnul. Și pentru că în această relație el e centrat pe Domnul și nu pe sine, sursa cea mai mare de bucurie e reprezentată de întoarcerea oamenilor la Domnul și de creșterea lor în Domnul. Așa era și pentru Pavel. Și tocmai de aceea veștile despre corinteni aduceau așa de multă bucurie pentru inima sa. Domnul aduce în viața fiecăruia vești despre creșterea în har a fraților și despre întoarcerea oamenilor la Domnul. Dar măsura de mângâiere depinde de VAS. Cu cât vasul e mai ancorat în Domnul, cu atât mângâierea e mai mare. Pavel are curajul să spună că inima îi saltă de bucurie! Când ți-a săltat ultima dată inima de bucurie? Dar când ți-a săltat în legătură cu veștile bune despre credința fraților tăi? Și vom vedea că vestea primită de Pavel era că cei din Corint au răspuns cu pocăință la prima sa scrisoare. Deci el nu primise o veste măreață despre mari performanțe spirituale. Pavel aflase că ei, care erau aproape de moarte spirituală, s-au pocăit. Și corinteni se pocăiseră, dar erau încă plini de boli și departe de statura plinătății lui Hristos. Și acea pocăință era doar un pas; mai erau multe bătălii de dus până la sfârșit. Dar Pavel nu gândește așa. El se bucură din toată inima pentru pocăința lor. Și se bucură acum și aici. Pavel trăiește prezentul. El nu lasă ca gândul posibilelor căderi de mâine să îi fure bucuria. El se bucură că AZI corinteni s-au pocăit și au revenit pe calea lui Hristos. În cele din urmă miza era mântuirea lor. Nu toți aveau să alerge constant ca Pavel. De fapt, marea majoritate a credincioșilor aveau să aibă multe căderi. E de ajuns să citim epistolele Noului Testament și scrisorile Apocalipsei. Lupta de a rămâne în Domnul e pe viață și pe moarte. Majoritatea Bisericilor plantate de Pavel au avut multe căderi și crize spirituale. Oare acest lucru să fie specific doar primului secol? Oare este întâmplător că și istoria lui Israel e mai mult caracterizată prin căderi decât prin ascultare? Nicidecum! Ce e scris în Noul Testament oglindește o realitate valabilă pentru întreaga istorie a Bisericii. De fapt, dacă atunci când trăiau apostolii Biserica se confrunta cu atâtea crize spirituale, oare nu va fi la fel după plecarea apostolilor la Domnul? Bucuria lui Pavel nu izvora din marile înălțimi spirituale ale corintenilor (care erau așa de parte de aceste înălțimi), ci din faptul că ei încă erau în har, încă în Domnul. Este o mare înțelepciune pentru slujitorul lui Dumnezeu să accepte că deși în Hristos sunt toate resursele pentru a ajunge la statura plinătății lui Hristos, cei mai mulți se vor folosi așa de puțin de aceste resurse. Cei mai mulți vor fi duali, vor avea mari căderi, și slavă Domnului dacă vor ajunge la capăt. Dacă sursa bucuriei lui Pavel era maturitatea de excepție a celor în care a investit așa de mult, Pavel ar fi fost mereu un întristat. Sursa bucuriei lui Pavel era rămânerea lor în har. Să fie mântuiți, chiar prin foc, dar să fie mântuiți! Așa gândea Pavel. Și de aceea, pocăința corintenilor de hidoasele lor păcate, aduce așa o mare bucurie în inima sa. Da, e un contrast izbitor între înălțimile spirituale ale lui Pavel și frământările spirituale ale corintenilor. Pavel aduce oriunde mireasma lui Hristos. Corinteni se pocăiseră că toleraseră un curvar în mijlocul lor. Distanța era enormă. Dar Pavel nu se gândește: *Ooo, corintenilor, de ce nu sunteți unde sunt*

eu? Sau de ce nu ați atins maturitatea? Ci Pavel se bucură că ei s-au pocăit și au rămas în Domnul. Și se bucură din toată inima pentru acest pas al corintenilor. Și se bucură în mijlocul necazurilor, când e mai greu să te bucuri. Bucuria sa este așa de mare încât eclipsează greutatea necazurilor sale. Și dacă Pavel se bucură așa de mult, oare cât de mult s-a bucurat Domnul în ceruri pentru pasul pocăinței corintenilor? Pavel ne vorbește despre o viață constantă de ascultare. Corinteni erau plini de căderi. Pavel ne vorbește despre înălțimea unei vieți spirituale lipsite de căderi mari și de rămânerea în această biruință. Corinteni se luptă cu pasul pocăinței față de căderi mari. Ce distanță este între Pavel și corinteni! Și Pavel se bucură de ei. Și Domnul se bucură și de înălțimea spirituală a lui Pavel și de pocăința corintenilor duali și necredincioși. Acum îmi dau seama cu mai multă claritate că cei mai mulți din poporul lui Dumnezeu vor avea o viață caracterizată de căderi și defocalizări, și miza va fi ajungerea până la capăt. Puțini sunt cei care vor lua cu toată credința și seriozitatea resursele spirituale folosite de Pavel, și puțini vor călca cu adevărat pe urmele lui, mergând spre acea maturitate și viață de biruință în Hristos. Și acești puțini vor duce ca Pavel în spate pe cei mulți. Și acești puțini vor sta la spărtură. Și acești puțini vor călăuzi pe ceilalți, și acești puțini vor suferi pe ceilalți. Și Domnul împrăștie cu grijă pe acești puțini în toată istoria. Ne uităm și în vechime: Noe, Avraam, Moise, David, Isaia, Daniel, Ezra etc. nu au trăit în aceeași generație. Cei tari vor fi mereu datori să rabde pe cei slabi și să îi poarte în spate. Cununa lui Pavel erau corinteni. Miza lui era ca ei să ajungă până la capăt. Dacă miza sa ar fi fost ca ei să atingă înălțimile sale spirituale, atunci Pavel ar fi fost un întristat. Dar Pavel sălta de bucurie în toate necazurile lui pentru că ei... tocmai se pocăiseră de niște căderi rușinoase. Și totuși pare așa o risipă. În Hristos, sunt resurse așa de mari încât orice păcătos poate crește spre statura plinătății lui Hristos. Și totuși cei mai mulți suntem inconstanți, iar creșterea noastră e așa de lentă și de greoaie. Dar oare nu e o risipă și faptul că Hristos a murit pentru păcatele întregii lumi și așa de puțini răspund chemării? O asemenea risipă o putea face doar un Dumnezeu al harului, a cărei generozitate întrece orice imaginație! Și înțelegând aceste lucruri, stau și mă întreb cum se vede de sus creșterea spirituală a Bisericii. Marea bucurie este ca cel credincios să rămână în pocăință și să ajungă până la capăt. Și când cineva ajunge la capăt și intră în Împărăție, este o mare sărbătoare. Nimeni nu rămâne blocat pe risipa făcută. Nimeni nu se gândește că acel om ar fi putut fi cu mult mai sus în Hristos. A ajuns la capăt și va sta pe tronul slavei o eternitate. Ce poate fi mai mult? Și Însuși Domnul se bucură din toată inima și nu Îi pare rău de risipa făcută. Și atunci cum se vede de sus când cineva ia în serios lupta și resursele pauline și se avântă cu constanță în creșterea în maturitate în Hristos? Cred că acest lucru este o mare surpriză atât pentru îngeri cât și pentru Domnul! Cerul e obișnuit cu căderile și necredința noastră. Ceea ce surprinde cerul nu e niciodată inconstanța noastră, ci tocmai constanța noastră. Domnul știe că suntem doar țărână. Și El știe cât de mari sunt împotrivirile diavolului față de cei care vor să trăiască cu evlavie în Hristos, și cât de ușor dăm înapoi. El își aduce aminte cât de greu au învățat ucenicii calea crucii și a biruinței în Hristos. Și ei erau apostolii, adică cei mai de seamă din Biserică. Și atunci când cineva de jos alege calea constanței și calea crucii, ce mare uimire trebuie să fie pentru Cer! Și ce mare bucurie trebuie să aducă acel om! Ce laudă și ce mândrie trebuie să simtă cei din tabăra lui Dumnezeu din pricina lui! Căci dacă este așa de mare bucurie pentru pocăința corintenilor, cât de mare bucurie trebuie să fie pentru constanța unuia care se străduiește să calce pe urmele lui Pavel? Și dacă Pavel primise revelații speciale și

semnase un contract special cu Domnul pentru slujba apostolică, cât de mare trebuie să fie uimirea când cineva fără asemenea revelații se lasă fermecat de harul divin și alege să calce cu îndrăzneală pe urmele apostolului? Și dacă s-a găsit har pentru corinteni și toate bolile lor, oare nu se va găsi har și pentru el pentru căderile sale din care va reveni așa repede la Domnul? În lumina dualității și necredinței istorice din poporul lui Dumnezeu, uimirea cerului nu e trezită când dăm înapoi, ci când cineva merge înainte în ciuda încercărilor crescânde. Cerul efectiv amuțește la un Iov care nu renunță la Domnul în mijlocul celor mai grele încercări.

Pavel primește o așa mare mângâiere prin pocăința corintenilor CĂCI:

- El trăiește cu adevărat pentru Hristos și nu pentru sine
- știe să se bucure de fiecare pas al credinței, acceptă realitatea falimentului omenirii și al Bisericii, privește prin lentila harului și vede ca miză spirituală ajungerea până la capăt
- nu se gândește unde ar fi putut fi corinteni și nici nu îi compară cu propriile înălțimi spirituale... el nu judecă: *eu sunt pe nori iar voi trebuie să vă clarificați dacă să disciplinați un curvar sau nu...* NU, ci se bucură că cei din Corint sunt în Hristos!
- El se încrede în protecția spirituală acordată de Domnul și nu se lasă copleșit de propriile neazuri și griji pentru sine.

Vom dezvolta puțin ultimul punct. Este greu să te gândești la celălalt când ești tu însuși într-un mare necaz. Și când miza e mântuirea sufletului tău, atunci lucrurile se complică. Pavel putea fi preocupat de mântuirea sufletelor celorlalți pentru că își simțea propriul suflet în siguranță. El trăia din plin protecția divină. De aceea, netemându-se pentru propria sa mântuire se putea preocupa de mântuirea altora. După ce Pavel s-a întors în Macedonia, **trupul lor nu a avut odihnă. Ei au fost necăjiți în toate chipurile: de afară lupte, dinlăuntru temeri.** E foarte greu să călătorești, să fii privat adesea de somn, să fii mereu înconjurat de pericole, urmărit de prigonitori, trădat de frații mincinoși. Și prin toate acestea trecea nu un supraom, ci un om ca și noi, plin de temeri. Domnul nu i-a pus lui Pavel un scut emoțional special ca să nu simtă teama, oboseala. El era slab și trăia în slăbiciune. Dar se încredea în Domnul, și astfel devenea tare și trecea miraculos prin toate aceste încercări. Suferință fizică, defăimări, amenințări, pericole, necunoscut, incertitudine, dezamăgiri, vești de tot felul. Pavel era încolțit din toate părțile. În acest context el rămânea în picioare și se preocupa de soarta corintenilor. Și se frământa atât de intens, că o veste bună de la corinteni l-a făcut să salte de bucurie în toate neazurile lui. Pavel se putea preocupa de ceilalți pentru era sigur de protecția lui Dumnezeu față de propria viață și prin toate aceste încercări nu făcea compromisuri, ci trăia după voia lui Dumnezeu. Când faci un compromis, puterea spirituală slăbește, și slăbește și dragostea și preocuparea pentru ceilalți. Ba mai mult, compromisul aduce nesiguranță cu privire la propria mântuire, și atunci scade și preocuparea

pentru ceilalți. Pavel trăia din biruință în biruință, și fiecare biruință îi confirma protecția desăvârșită în Hristos. Și având nevoie de siguranță împlinită prin credință putea să se preocupe și pentru alții. Și știa și faptul că protecția lui Dumnezeu e de partea sa în măsura în care trăiește în dragoste, în măsura în care trăiește pentru ceilalți. Cu siguranță că Pavel s-a deprins să trăiască astfel prin încercări. La primele încercări puternice rămânem concentrați pe noi și ne întrebăm ce se va întâmpla cu sufletul nostru, și dacă vom reuși să biruim până la capăt ispita. Dar apoi, după ce experimentăm de mai multe ori nemaipomenita putere a lui Hristos în slăbiciune, știm că vom birui totul prin El. Și, încredințați de acest lucru, avem resurse să ne preocupăm și pentru ceilalți.

În cap. 2 Pavel ne-a spus despre neliniștea sa generată de faptul că nu l-a găsit pe Tit. Astfel, părăsește Troa (măcar că Domnul îi deschise o poartă pentru Cuvânt) și se duce în Macedonia pentru a-l căuta. Îl găsește pe Tit care-i dă știri despre corinteni. Se pare, deci, că motivul real pentru care Pavel a părăsit Troa a fost tocmai acela de a afla știri despre corinteni. Și dacă este așa, dacă Pavel a dorit să le transmită acest lucru în acest capitol, atunci nu putem să nu observăm metoda la care recurge Pavel. El încheie introducerea din cap. 2 cu prezentarea unei decizii controversate. El nu le explică acolo adevăratul motiv. Corinteni când citesc epistola, fiind plini de prejudecăți față de Pavel, s-au gândit probabil: ce fel de decizii ia Pavel? Domnul îi deschide o poartă pentru Cuvânt și el pleacă să îl caute pe Tit? Dar în cap. 7 li se descoperă că de fapt ei erau adevăratul motiv pentru care Pavel a părăsit Troa. Și când tu ești adevăratul motiv într-o astfel de situație, gura ți se închide. Pavel nu îi uitase. Era extrem de preocupat de soarta lor. Și îl trimite pe Tit în Corint și apoi așteaptă știri de la el, știri despre modul în care Biserica din Corint a reacționat la prima scrisoare. Și apoi Pavel le explică cât de mângâiați au fost ei prin venirea lui Tit.

Și Pavel mai adaugă o condiție esențială pentru a primi mângâierile din partea lui Dumnezeu:

- Și Dumnezeu care ***mângâie pe cei smeriți***, ne-a mângâiat prin venirea lui Tit.

Dumnezeu mângâie pe cei smeriți? De ce? Pentru că Domnul stă împotriva celor mândri dar dă har celor smeriți. Celor care se cred tari, care se încred în ei înșiși, Domnul nu le poate da ajutorul. Deci ajutorul îl primești în măsura în care ești smerit, în care îți recunoști slăbiciunea, neputința, nevoia, dependența totală de Dumnezeu în orice situație. Și am discutat în cap. 1 cum mângâierile sunt principalul ajutor primit de la Dumnezeu în mijlocul încercărilor. Și Domnul este generos în a da mângâiere. Și este generos cu Pavel care primise atâtea revelații și resurse speciale. Cu siguranță că este generos și cu fiecare din noi. Dar există mai multe condiții. Pavel insistă pe condiția fundamentală: smerenia. Nu e vorba că lui Dumnezeu îi place să ne umilim înaintea Lui, și doar așa ne dă ajutorul. Nu, problema este că acesta este ADEVĂRUL: nu putem face NIMIC fără El, și avem nevoie totală de El, în orice situație. Este o normalitate să stăm mereu în genunchi înaintea Sa. Și cerem ajutorul, nu ca niște robi care încearcă să impresioneze pe Stăpânul nemilos prin umilința lor, ci ca niște fii plini de încredere în dragostea Tatălui. Nu putem judeca lucrurile în alb sau negru: smerit sau mândru. Mândria are multe nuanțe, niveluri, și forme. Ideea este că mândria, în orice formă, limitează ajutorul primit de sus. Acest ajutor chiar poate fi blocat în anumite situații. Privind

la experiența de zi cu zi a credincioșilor, în inima acestora este un amestec de mândrie și smerenie, de încredere în sine și încredere în Domnul, de sine și de Hristos. Alternăm de la mândrie la smerenie, ne zbatem între cele două realități, ne încredem și în Domnul și noi, ne încredem în Domnul doar în anumite situații, și nu total. Acest amestec nu blochează ajutorul de sus, dar îl diminuează. Și pentru ca ajutorul să curgă mai mult, Domnul ne va trece prin experiențe dificile în care să fim curățiți din ce în ce mai mult de SINE, de orice formă și nuanță de mândrie. Revenim la Iov. Iov nu era un om plin de mândrie. Dar în adâncul său considera neprihănirea sa un lucru *al său* cu care putea negocia înaintea lui Dumnezeu, din pricina căreia se gândea că are drepturi înaintea Creatorului, din pricina căreia avea anumite așteptări. Dar Iov află că sub cer totul este al Domnului, inclusiv neprihănirea sa. Neprihănirea sa vine din Dumnezeu și este un dar și nu un merit. Iov descoperă realitatea hidoasă a sinelui și sinele său este zdrobit; vede cu claritate că Dumnezeu este totul în toți. Iov rămâne fără copii, dar cu inima curățită. Și acesta este cel mai mare câștig al lui Iov. Curățirea inimii de eu, cufundarea într-o mai mare smerenie a sufletului, pentru ca puterea lui Dumnezeu să poată curge mai mult prin el. Pentru a ajunge în acest moment IOV a trebuit să fie pus sub o presiune atât de mare. Lucrul acesta, faptul că el considera că neprihănirea sa este măcar în parte și a sa, îi oferea un drept de negociere cu Creatorul și era ADÂNC ascuns în inima sa. Observăm că după prima parte a încercării, Iov reacționează excelent: ***Domnul a dat, Domnul a luat, fie Numele Lui binecuvântat!*** Și dacă nu înțelegem ce urmărea Dumnezeu, ni se pare sadism din partea Sa. Domnul îngăduie ca cel rău să-l preseze pe Iov din ce în ce mai mult, până când Iov nu mai poate și începe să rostească cuvinte nelalocul lor împotriva Creatorului. Iov nu se răzvrătește dar are o atitudine nelalocul ei față de Creator și la un moment dat rostește cuvinte grele la adresa Creatorului. De fapt, Dumnezeu îi răspunde: ***Cine este cel ce îmi întunecă planurile prin cuvântări fără pricepere?*** (Iov 38:1). Lucrurile sunt extrem de complexe în ce privește lupta cu eul și mândria. Iov nu era un om mândru, plin de mândrie, căci mândria este ceva foarte grav, și Domnul Însuși îl numește pe Iov cel mai neprihănit de pe fața pământului. Cu toate acestea, performanțele morale din viața sa, au cultivat în adâncul lui Iov o nuanță ascunsă de mândrie. Și Domnul dorește să o curețe. Și de aceea, a îngăduit atacul celui rău. Acel lucru atât de ascuns în adâncul lui Iov trebuie mai întâi scos la iveală. Dar Iov era neprihănit și iubea pe Domnul, și avea deprinderi sfinte. Și a fost nevoie de o presiune peste puterile lui Iov, dacă vreți, pentru ca acel lucru ascuns să iasă la iveală. Și observăm că prima fază a încercării, teribilă de altfel, nu a fost suficientă pentru a scoate la iveală acel lucru din inima lui Iov. Și atunci Domnul a îngăduit ca presiunea să crească și MAI MULT. Oare dorea Domnul ca IOV să cedeze? Oare dorea DOMNUL să îl vadă și pe IOV pătat și umilit? O, nu! Domnul dorea să scoată la iveală ce era ascuns în IOV și să îl curețe. Și sub presiunea maximă, acel lucru a ieșit, și IOV a început să vorbească ca unul care avea dreptul la o minimă așteptare. Iov își spunea: am trăit în neprihănire. Și nu am considerat că Domnul trebuie să îmi țină în viață familia și să îmi apere bogățiile. ***Când mi le-a luat, am recunoscut că TOTUL vine de la El. Deci are dreptul să le ia. Dar mai aveam măcar o așteptare, legată de trupul meu. Să fiu sănătos și să mor liniștit. Dar iată că nici de atât nu am parte. Parcă e prea mult. Măcar la atât cred că am dreptul să mă aștept din partea Creatorului.***

Ei, bine acest ATÂT care pare atât de mic, voia Domnul să-l curețe în Iov. Între IOV și Domnul mai era acest ATÂT ce trebuia curățat. Și părea un mic ATÂT. Dar orice lucru între noi și Domnul este un spațiu al morții care ne poate genera moartea, și trebuie îndepărtat. Observați, sfințirea nu înseamnă doar un comportament impecabil între oameni. Esența sfințirii are în vedere SINELE, ce se ascunde în adâncul nostru cu privire părerea noastră despre sine și despre Dumnezeu. Aici se operează adevărata sfințire. Un om cu o viață morală, dar fără curățirea sinelui, este plin de moarte și de putregai. Descoperim o temă fascinantă a cărții Iov. Nu e vorba doar de suferință. Ci este vorba despre relația dintre OM și Dumnezeu. Este pus în discuție așa-zisul drept al oamenilor de a avea așteptări de la Creator, dreptul de a negocia și a cere de la Creator. Și exercițiul este fantastic. Domnul îl ia pe cel mai neprihănit OM și îi ia TOTUL. Și acesta începe să vocifereze. Nu să cârtească, sau să se răzvrătească, dar să vocifereze. Și concluzia este zguduitoare: Iov nu avea NICI UN DREPT înaintea CREATORULUI, căci TOTUL e din EL, inclusiv neprihănirea lui IOV. De aceea, DOMNUL rămâne drept față de neprihănitul IOV chiar dacă ÎI IA TOT. OMUL nu are nici un drept prin sine înaintea CREATORULUI. TOTUL e prin marea Sa bunătate și geneozitate. Dar un lucru perfid și adânc ascuns în noi, este tocmai credința că avem anumite drepturi înaintea Creatorului. Și din nou revin: IOV a reacționat BINE la prima față a încercării. Dar reacționând BINE, lucrul ascuns din el nu a ieșit la iveală. Și atunci a trebuit să se mărească presiunea. Iar când Satan s-a atins și de trupul lui, atunci IOV a cedat și lucrul acela ascuns din el a ieșit la iveală, și IOV și-a spus: Doamne, sunt cel mai neprihănit om și tu știi truda mea pentru a rămîne în ascultare de tine, și lupta mea de zi cu zi cu firea pămîntească, și toate ispitele pe care le-am depășit, și cum mi-am pus încrederea în Tine zi de zi. Și mi-ai luat totul. Și nu am considerat că am vreun merit, sau drept. Tu mi-ai dat familia și bogățiile. Tu ai dreptul să mi le iei. Nu am considerat că neprihănirea mea mă împuternicește să am o familie sau bogății. Totul e de la Tine și prin harul Tău! Ai dreptul să dai și să iei. Și mă încred și în bunătatea Ta! De aceea, laud Numele Tău. Dar acum când Te-ai atins și de trupul meu, și Te-ai atins atât de tare, acum mă gândesc că **MĂCAR ATÂT** puteam spera de la TINE, că măcar ATÂT puteai proteja din pricina NEPRIHĂNIRII mele. Și ce mă sperie și mai mult este că suferința mă împinge la nebunie, la a mă răzvrăti împotriva Ta! Doamne, lupti pentru mine sau împotriva mea? Vrei neapărat să cad în păcat, să mă vezi mînjit și umilit înaintea Ta?

Acest MĂCAR ATÂT părea puțin înaintea lui IOV, și pare puțin și înaintea ochilor noștri. Dar nu era PUȚIN înaintea CREATORULUI. În inima lui IOV mai exista acest spațiu al morții peste care Dumnezeu încă nu domnea, care era umplut de sinele lui IOV și nu de DUMNEZEU. Și Cel care îl iubea pe IOV, și care umple toate lucrurile, a vrut să umple cu viață și acel loc ascuns din ființa lui IOV. Și nu este întâmplător că IOV a reacționat nu atunci când cel rău s-a atins de ce avea în afara lui, ci când s-a atins de trupul **lui**. Trupul lui Iov era parte din sine, din identitatea sa. Neprihănirea lui Iov era parte din identitatea sa. Curățirea este extrem de profundă, subtilă și complexă căci are în vedere identitatea lui Iov: cine crede că este el înaintea lui Dumnezeu? Ce crede Iov despre sine și despre drepturile sale? Și presiunea teribilă scoate la iveală ce Iov cultivase în el. Și Iov rostește și el multe cuvinte nepricepute la adresa Creatorului. Neprihănirea sa fără pată este mînjită. Și toate cuvintele sale sunt scrise și într-o carte care străbate istoria. Neprihănirea sa este pătată, dar

inima sa este curățită. În mod paradoxal, Iov este mai curat DUPĂ încercare, și nu înainte de încercare. La final, Iov și-ar fi dorit să nu fi rostit acele vorbe împotriva Creatorului, dar nu mai putea schimba nimic. Dar Creatorul nu l-a pus sub această presiune pentru a-l mânji pe IOV ci pentru a-l curăți. Din perspectiva Domnului, vorbele rostite de IOV au fost mai puțin grave decât realitatea ce se ascundea în inima lui. De fapt vorbele au izvorât din acea realitate. Vorbele nu au făcut decât să o scoată la iveală. Scopul încercării a fost curățirea și înălțarea lui IOV și nu umilirea și mânjirea lui. Cât de complexă a fost ecuația! Și acum ne dăm seama că această curățire fost posibilă doar prin teribila presiune la care a fost supus IOV. Altfel, nu se putea! Acel lucru era prea bine ascuns în inima lui IOV. DOAR o asemenea încercare putea să îl scoată la iveală spre curățire. IOV își păstrase un singur drept, o singură așteptare înaintea Creatorului: acela de a avea sănătate și o moarte liniștită. Și acel spațiu era un spațiu al morții care a stârnit gelozia Creatorului. Și a trebuit îndepărtat și curățit. Și după această curățire cu siguranță că dacă IOV ar fi trecut din nou prin încercarea cea grea, ar fi rămas în picioare fără pată. Smerirea sa a adus mai mult ajutor de sus în viața sa. Smerirea sa a adus mai mult din Dumnezeu în el. Pavel primea belșug de mângâiere căci era un campion al smereniei. Pavel era curățit de sine asemenea lui IOV. Nu mai avea nici un drept, nici o așteptare, nici un merit, nici un strop de încredere în sine. Eul era zdrobit TOTAL, și rămânea într-o continuă zdrobire. De aceea puterea lui Hristos lucra cu putere în Pavel. Și Pavel era într-un proecs continuu de așteptare. Dar el depășise un PRAG esențial al zdrobirii eului. Și cred că e vorba de pragul depășit de IOV. Ce e interesant cu IOV e că Domnul îi dă înapoi și sănătatea, și averile și alți copii. Ba chiar îi dă mai mult. Scopul Domnului nu a fost ținerea lui IOV în suferință, ci CURĂȚIREA LUI. Suferința a fost o unealtă doar. CEVA de nedorit, dar absolut necesar. Când curățirea a fost realizată, acel tip de suferință a fost îndepărtat.

Dumnezeu mângâie pe cei smeriți. Ce frumos! Ca să fii mângâiat trebuie să recunoști că ai nevoie de mângâiere. Dar și aici este un echilibru. Încrederea lui Pavel era în Dumnezeu, iar nu într-o formă de mângâiere anume. Pavel nu spunea ceva de genul: am mare nevoie de ACEL LUCRU X. Atunci voi fi mângâiat și voi putea sluji Domnului. Nu, ci Pavel spunea: sunt slab, Doamne, am nevoie de TINE, de mângâierea Ta, și Tu știi mai bine cum să mă mângâi! Mângâie-mă, Doamne, dar fă-o după voia Ta, și nu a mea! Nu am nimic să Îți aduc, să Te impresionez, nu am nici cel mai mic merit care mi-ar oferi un mic drept de a fi mângâiat. Dar nădăjduiesc în marea Ta bunătate și în credincioșia Ta față de promisiunile Tale! Și Pavel era mângâiat! Să privim la Pavel și să îi urmăm exemplul ca să beneficiem și noi DIN BELȘUG de mângâierile care se revarsă cu generozitate din cer!

Viața lui Pavel era o aventură totală. Fiecare zi era altfel. Nu putea ști ce va fi mâine. Mergea din cetate în cetate unde știa că îl așteaptă prigoniri și necazuri. Nu știa cât va putea rămâne într-o cetate. Călătorea mult și în condiții dificile. Nu putea să aibă un regim normal de viață. Un regim normal de somn. Nu este ceva fix, ordonat și organizat în viața sa. Totul era o aventură. Nu se putea baza pe un orar fix. Căci totul era o aventură, și totul era plin de evenimente neprevăzute în care trebuia să ia totul felul de decizii. Pavel nu știa ce va fi mâine, și era adesea pus în contexte în care trebuia să ia repede decizii importante. De exemplu, începea o prigoană în cetate, și apărea marea întrebare: să fug sau să rămân? Și dacă să fug, pe unde? Și dacă fug, unde să fug? Și ce provizii avem? Și ce vom mânca

mâine? și tot așa. Și erau decizii de viață și de moarte care aveau un impact asupra vieții sale și asupra Bisericii de curând plantate din acea lucrare. Pavel nu putea face multe planificări, multe strategii pe termen lung. Totul era pas cu pas. El nu vedea mai mult de câțiva metri în fața sa. Restul era ceață. Pavel era permanent închis în incertitudine, slăbiciune și neputință. Dar el nu fugea de un astfel de mod de viață. El îl îmbrățișa căci știa că tocmai acest mod de viață îl ajuta să rămână smerit, în totală dependență de Domnul, să rămână mic, pentru ca puterea lui Hristos să se manifeste din plin prin El. Pavel trăia cu adevărat prin credință în fiecare zi. O incertitudine totală, o slăbiciune totală, o neputință totală, o dependență totală. El nu putea studia de exemplu și să se roage în fiecare dimineață, căci uneori tocmai dimineața începea prigoana, sau poate era nevoie să călătorească toată noaptea. Cu siguranță că recupera în altă parte a zilei, și din epistolele sale decoperim că Pavel avea o viață de rugăciune și mijlocire impresionantă. Ce vreau să spun este că viața lui nu putea fi pusă într-un tipar sau orar exact. Fiecare zi era altfel. Și astfel el se încredea nu într-un tipar sau orar cheie al zilei (mă scol la ora..., am un timp de părătășie de..., apoi fac...), ci doar în Domnul. Noi căutăm anumite tipare care ne oferă iluzia siguranței. Și dacă avem perioade liniștite, cu siguranță că e bine să ne disciplinăm și să ne organizăm viața. Dar să nu ne încredem în acea organizare sau disciplină. Ea poate fi tulburată de cel rău. Esențial este să ne încredem doar în Domnul și să trăim aventura fiecărei zile în parte. Ba mai mult să căutăm să disciplinăm fiecare zi în parte indiferent de diferențele dintre ele. Este o artă. Pavel stăpânea această artă. De multe ori m-am gândit cum poate fi trăită o zi pentru Domnul. Și găseam niște repere, un tipar, bun de altfel. Dar acel tipar nu funcționează tot timpul. Reperetele sunt cele care trebuie păstrate. Tiparul se schimbă în funcție de zi și funcție de perioada din viața noastră. Una este să fii sănătos, alta să fii bolnav. Una e să stai acasă, alta să mergi la serviciu, una să fii celibatar, alta să ai un copil mic, una să fii în localitatea ta, alta să fii în călătorie, una să fii în pace, alta în prigoană sau război. Pavel știa să aplice reperele spirituale fiecărei zile indiferent de specificul ei. El învățase să ia fiecare zi în parte și împreună cu Domnul pas cu pas să descopere specificitatea zilei și să ia deciziile cele bune. Noi vrem să ȘTIM DINAINTE. Dar de multe ori răspunsul îl primim de sus chiar înainte de a lua decizia. Domnul concepe astfel viața și mai ales anumite perioade din viață tocmai pentru a ne contrânge să trăim prin credință și nu prin vedere. Dacă ni s-ar deschide ochii și am vedea în fiecare zi câți vrăjmași ne înconjoară în războiul spiritual și câte capcane ne pândesc la fiecare pas, am trăi un sentiment de slăbiciune și neputință, de incertitudine și groază, și am fi copleșiți de el. Și de fapt aceasta e realitatea, și normalitatea. Și acest sentiment ne va conduce către calea trăirii prin credință, către calea pe care umbla apostolul Pavel, aceea a dependenței totale de cer în fiecare zi. Ia fiecare zi în parte. Acceptă aventura. Acceptă incertitudinea și slăbiciunea. Abandonează-te mereu în brațele Domnului! Ferice de cel care descoperă frumusețea aventurii trăirii prin credință zi de zi. Căci el nu va obosi. Să nu știi ce va fi mâine! Să nu știi ce vei mânca mâine! Să nu știi dacă mâine vei mai fi în viață! Să nu știi ce vei spune mâine în fața martorilor mincinoși! Să nu știi dacă mâine va fi o zi liniștită sau de maximă presiune! Să nu știi ce se va întâmpla mâine cu cei dragi! Și în același timp să nu disperi, ci în mijlocul disperării și a fricii să te abandonezi total în brațele Domnului. Să trăiești CU ADEVĂRAT prin credință și nu prin vedere. La noi este un amestec al trăirii prin credință și prin vedere. Dar PAVEL trăia doar prin credință. Și Pavel nu era un supraOM. Sufletul reacționa în fața

pericolelor și incertitudinilor. El însuși spune: din afară lupte, DINLĂUNTRU TEMERI. Iar în 1 Cor. 2:1-5:

- Cât despre mine, fraților, când am venit la voi, n-am venit să vă vestesc taina lui Dumnezeu cu o vorbire sau înțelepciune strălucită. Căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos și pe El răstignit. Eu însumi când am venit în mijlocul vostru AM FOST SLAB, FRICOS ȘI PLIN DE CUTREMUR. Și învățătura și propovăduirea mea nu stăteau în vorbirile înduplecătoare ale înțelepciunii, ci într-o dovadă dată de Duhul și de putere, pentru ca credința voastră să fie întemeiată nu pe înțelepciunea oamenilor ci pe puterea lui Dumnezeu. (1 Cor. 2:1-5).

Când Pavel a venit în Corint simțea slăbiciune și frică în suflet. Nu era plin de acea siguranță și de acel elan de tipul: doar am predicat de atâtea ori Evanghelia, doar știu atât de bine Evanghelia. Am exercițiu, am deprinderi oratorice. Voi mai predica odată. Ce e mare lucru în asta. Dar atitudinea sa era alta. Cel rău lupta ca el să nu vestească Eavnghelia. Și Pavel simțea groază și slăbiciune, și-I spunea Tatălui: **Doamne, sunt slab și plin de teamă. Sunt fără putere, dar mă încred în Tine. Mă încred în Tine că atunci când voi deschide GURA Tu îmi vei da CUVÂNT să vorbesc și voi vesti cu îndrăzneală Evanghelia!** Ba mai mult, Pavel în slăbiciunea sa, insista ca frații să îl susțină permanent în rugăciune:

- Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta cu toată stăruința, și rugăciune pentru toți sfinții, și pentru mine, ca, ori de câte ori îmi deschid gura, **să mi se dea cuvânt** ca să fac cunoscut cu îndrăzneală taina Evangheliei, al cărei sol în lanțuri sunt, pentru ca, zic, să vorbesc cu îndrăzneală, cum trebuie să vorbesc. (Efeseni 6:18-20)

Pavel când predica resimțea slăbiciune. Și nu se încredea în cunoștințele sale, în memoria sa, în experiența sa de predicator, în abilitățile sale oratorice. Știa că toate acestea sunt susținute de DOMNUL secundă de secundă. Nu există DEISM. Nu există ceasuri care să funcționeze fără PUTEREA activă a CEASORNICARULUI. Memoria și abilitățile sale veneau din DUMNEZEU și erau susținute de Dumnezeu. Și Pavel nu dorea doar să transmită un mesaj. El dorea să predice Evanghelia CU ÎNDRĂZNEALĂ și prin Duhul. Și știa că pentru acest lucru are nevoie de mai mult decât abilități, care și ele funcționau doar prin puterea Celui care susține toate lucrurile. Avea nevoie de DUH SFÂNT ca să transmită nu un mesaj, ci mireasama VIE a lui Hristos cel înviat. Și se încredea TOTAL în Domnul înainte de fiecare predică. Uneori situația e de așa natură încât SIMȚIM și VEDEM SLĂBICIUNEA. Dar când nu suntem expuși unor pericole vizibile, atunci trăim iluzia siguranței și comitem din nou păcatul încrederii în sine, și ne îndepărtăm de acea depedență totală de Domnul. Ferice de cel care experimntează slăbiciunea PRIN CREDINȚĂ, de cel care se vede slab chiar dacă nu simte asta, și chiar dacă toate circumstanțele vizibile sunt de partea lui.

Revenim la cap. 7. Pavel își arată grija și încrederea față de Corinteni pentru a demonta orice minciună din partea lor, cum că el i-ar fi uitat, sau că ar fi dezamăgit, sau supărat pe ei. Pavel vrea ca cei din Corint să știe că el a primit de la Tit veștile despre ei și a fost foarte încântat de receptivitatea și pocăința lor. Pavel este mângâiat prin pocăința și ascultarea corintenilor, dar și mai mult, prin mângâierea de care a avut parte Tit. Deci Pavel s-a bucurat de veștile primite de la corinteni, dar s-a bucurat și mai mult de faptul că duhul lui Tit a fost răcorit în mijlocul corintenilor. De ce și cum se explică acest lucru? Înseamnă că Tit era mai de preț decât corinteni în ochii lui și astfel mângâierea lui Tit a contat mai mult decât pocăința Bisericii din Corint? Nicidecum! Pavel vrea să spună altceva:

- El vrea să spună că s-a bucurat mai mult de faptul că Tit a fost mângâiat decât de faptul că el însuși a fost mângâiat. Și Tit și Pavel au fost mângâiați de corinteni. Pavel se bucură mai mult de mângâierea lui Tit, decât de propria sa mângâiere. Pavel rămâne în duhul lui Hristos, mereu orientat spre celălalt, punând pe celălalt mai presus de sine. Și poate că Tit se afla într-o situație în care avea mare nevoie de mângâiere. Și atunci Pavel se bucură mai întâi de mângâierea lui Tit și apoi de propria sa mângâiere. Este ca și cum ar fi doi oameni însetați. Dar unul are mai mare nevoie de apă. Și sosește ceva apă pentru amândoi. Cel mai puțin însetat se bucură de apă, dar se bucură mai ales că al său coleg de suferință a primit apa de care avea așa mare nevoie. Este posibil acest scenariu, și astfel decizia de a-l căuta pe Tit să fie determinată atât de dorința de a afla vești despre corinteni cât și de dorința de a vedea cum rezistă Tit în mijlocul luptelor spirituale.
- Și apoi, Pavel se bucură de faptul că lauda sa despre corinteni înaintea lui Tit s-a adevărit. Pavel este aici ca un tată care se bucură că ai săi copii i-au făcut cinste: ***și dacă m-am lăudat puțin cu voi înaintea lui, n-am fost dat de rușine. Ci, după cum, în orice lucru v-am spus adevărul, tot așa și lauda noastră cu voi înaintea lui Tit, s-a adevărit.*** Prin aceste cuvinte, Pavel le demonstrează clar că el a rămas tatăl lor. Că pentru el, ei sunt copiii săi în Domnul cu care se laudă înaintea fraților. Și Pavel se bucură că se poate lauda în Domnul cu ai săi copii.

Într-adevăr, când te gândești că liderul pe care l-ai bârfit este supărat și dezamăgit de tine, e mare lucru să vezi în el o inimă de tată, care este plină de grijă sfântă pentru tine, care are încredere în tine, care se laudă cu tine, care este plin de bucurie pentru fiecare pas în credință pe care îl faci. Pavel oglindea inima de Tată a lui Dumnezeu, oglindea grija, acceptarea, bucuria Tatălui din ceruri. Privind la Pavel, corinteni puteau fi încredințați că și Tatăl din ceruri nu i-a lepădat, nu i-a uitat, nu este supărat pe ei, ci are grijă de ei, are încredere în ei, se laudă cu ei. Cu toate că cei din Corint suferiseră mari înfrângeri și erau departe de unde ar fi putut fi, totuși Pavel îi accepta așa cum erau și se bucura de fiecare pas, cât de mic, înainte. Și aceasta era și inima lui Dumnezeu. Iertarea în Hristos era desăvârșită pentru Biserica din Corint. Domnul se bucura pentru fiecare mic pas înainte.

Pavel este mângâiat:

- Prin venirea lui Tit
- Prin veștile despre viața spirituală a Bisericii din Corint
- Prin mângâiera lui Tit în mijlocul Corintenilor

Tit era în viață și era bine. Corinteni se pocăiseră, copiii lui trăiau! Tit, care probabil era mai fragil sau avea mare nevoie de mângâiere în acea perioadă, fusese mângâiat și nu descurajat de Biserica din Corint. Tit primise o sarcină dificilă de a merge în Corint. Dacă Biserica de acolo ar fi respins scrisoarea lui Pavel, Tit ar fi avut parte de respingere, descurajare și întristare. Așa se explică preocuparea lui Pavel de a-l găsi pe Tit. El nu avea liniște, căci știa că Tit poate fi descurajat. De asemenea a așteptat cu nerăbdare vești de la corinteni. Și deci Pavel, pentru a-l găsi pe Tit, părăsește Troa deși i se deschisese în Domnul o ușă pentru Cuvânt. Pavel nu se considera indispensabil în lucrarea Domnului. Ba mai mult nu era sedus de NOUȚATE în lucrare și păstra echilibrul preocupării față de întărirea și extinderea Împărăției lui Dumnezeu. Există mirajul NOUȚĂȚII. Și acesta e valabil oriunde, chiar în lucrarea creștină. În relații când întâlnim pe cineva, o persoană NOUĂ pentru noi, tendința este să îi dăm mai multă atenție, să o cunoaștem, și să ne facem cunoscuți, și aprecierea ei pare mai valoroasă decât aprecierea celor care deja ne cunosc de multă vreme. Și se poate întâmpla și în Biserică ca persoanele noi care se întorc la Domnul se genereze acest miraj în noi. E adevărat că orice suflet care se întoarce la Domnul aduce o proșpețime și încurajare specială, și are nevoie de o grijă specială. Dar nu vorbesc despre acest aspect. Ci despre mirajul nouității. Și după ce mirajul nouității trece, se diminuează și atenția și preocuparea și se caută o altă noutate. Pavel învinge mirajul nouității. El RĂMÂNE preocupat față de corinteni și după câțiva ani de la nașterea acestei Biserici, și este preocupat și de destinul spiritual al colegilor săi de slujbă, și alege să plece din mijlocul unei LUCRĂRI NOI din Troa pentru a avea grijă de lucrările cele vechi. Pavel învinge mirajul NOUȚĂȚII, și nu acesta îl motivează în lucrare ci slujirea Bisericii lui Hristos după voia lui Dumnezeu. Și el găsește un echilibru sfânt în a-și investi energiile atât în deschiderea unor porți NOI pentru Cuvânt, cât și în întărirea în credință a celor care deja erau în Împărăția lui Dumnezeu. Cu siguranță că cele două aspecte sunt legate între ele și fac parte din unicul proces al lărgirii Împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Dar rămâne o provocare să investim echilibrat între timpul petrecut pentru vestirea Evangheliei celor necredincioși și timpul investit pentru întărirea fraților în credință.

Pavel revine în acest context la TEMA ÎNTRISTĂRII. El este conștient că epistola sa i-a întristat. Totuși nu îi pare rău. El știa că ieșirea lor din acea cădere spirituală NU PUTEA AVEA loc fără întristare. El nu voia să îi întristeze dar știa că vindecarea NU PUTEA AVEA LOC FĂRĂ ÎNTRISTARE. Și ce a încercat să facă a fost măcar să diminueze cât se poate întristarea. Nu a venit la ei, ci le-a trimis o scrisoare. Dar ÎNTRISTAREA nu putea fi evitată. Cel care merge fără să știe pe un drum al pierzării, nu poate reveni la drumul vieții decât PRIN ÎNTRISTARE. Întristarea vine în urma confruntării și muștrării, și această întristare generează POCĂINȚA. Când crezi că ești BINE, și ți se pune oglinda și vezi că de fapt nu

ești bine, și că ai greșit, și că drumul pe care mergi duce la pierzare, și că prin ce ai făcut ai lovit în Domnul și în Împărăția Sa, nu se poate să nu te întristezi. Și aceasta dacă ești cât de cât sincer cu Domnul și cu tine. Aflarea adevărului despre noi produce întristare. Dar fără acest pas, nu e cu putință să se ajungă la următorul pas: pocăința și curățirea. În Pavel vedem inima Domnului. Domnul NU VREA să ne întristeze, Domnul nu vrea să ne vadă întristați. Dar Domnul vrea să ne vadă curățiți. Și atunci întristarea devine ceva inevitabil. Și Domnul ne ve descoepri adevărul despre greșelile noastre. Și acest lucru e valabil atât pentru situații concrete ca cele ale corintenilor cât și în situații care au în vedere curățirea adâncului nostru, curățirea gândurilor ascune ale inimii, curățirea la nivelul motivațiilor, atitudinilor (cum a fost curățirea lui IOV). Și acest tip de curățire nu se sfârșește niciodată. Mereu mai este ceva de corectat în noi în ce privește raportarea la Domnul, la sine, la ceilalți. Mereu este un MAI bine. Dar la acest mai bine se ajunge prin procesul întristării, prin scoaterea la iveală a ce este ascuns și murdar în noi, prin căința și apoi curățirea de acesta. Și mereu este atât de greu MOMENTUL confruntării cu ADEVĂRUL despre noi. Mereu aduce întristare. Dar altfel nu se poate. Și Domnul în marea Sa bunătate ne descoperă progresiv adevărul despre noi înșine. Iar antidotul depresiei este cunoașterea dragostei necondiționate a lui Dumnezeu, a iertării Sale desăvârșite și a puterii Sale fără margini de a ne transforma și vindeca. Și cu cât cunoaștem mai mult din El, cu atât putem suporta mai multe lucruri despre noi înșine. Ideea este că fără cunoașterea adevărului despre NOI, nu ne putem curăți, nu putem crește în asemănarea noastră cu Domnul. Ferice de cel care se scufundă din belșug în dragostea Sa căci el poate suporta mai mult din adevărul despre sine, și deci el poate fi curățit mai repede de Domnul. Nu există vindecare fără pocăință. Și nu există pocăință fără întristare. De aceea Pavel, deși NU VREA să își întristeze copiii, le scrie o scrisoare și nădăjduiește în vindecarea ce va veni. Și vindecarea a venit! Și este atât de încurajator pentru noi. Când citim 1 Corinteni ne speriem de probeleme din Corint și nu ne gândim că aceștia vor fi receptivi la epistolă. Dar iată că ei au fost receptivi, și s-au pocăit de toate păcatele lor, și au revenit cu râvnă pe calea adevărului. Și Pavel a nădăjduit că ei se vor pocăi. Căci Pavel îi cunoștea și avea încredere în ei. El a înțeles că ei au fost prinși în capcana celui rău, au fost doborâți (din vina lor de altfel) de un puternic atac spiritual. Dar nu a fost acea alegere de tip IUDA de a renunța la Mântuitorul. E o mare diferență între căderea lui IUDA și cea lui Petru. Discernământul spiritual al lui Pavel îi spunea că cei din Corint sunt mai degrabă prinși într-o capcană și nu în situația în care au ales în mod deliberat să renunțe la Domnul. Și Pavel le scrie scrisoarea și slavă Domnului că aceștia sunt smulși din capcana celui rău. Deci în inima lor mai era credință și dragoste de Domnul. Aveau însă nevoie de Lumina din afară care să le arate VOIA Domnului cu privire la ei. Și când Lumina a venit prin scrisoarea lui Pavel, s-au pocăit grabnic și cu mare sinceritate de toate păcatele lor:

- Ce frământare a trezit în voi! Și ce cuvinte de dezvinovățire! Ce mânie! Ce frică! Ce dorință aprinsă! Ce râvnă! Ce pedeapsă!

Când aflăm adevărul despre noi ne tulburăm. Și adesea ne tulburăm căci avem impresia că și Domnul tot în acel moment află acel adevăr. Și ne întrebăm: ne va mai iubi, ne va mai ierta, va mai fi de partea noastră? Dar surpriza este doar pentru noi. Domnul știa de mult lucrul acela despre noi. Și nu L-a împiedicat să ne accepte, să ne ierte, să fie de partea

noastră. Iar acum, când este scos la iveală spre curățire, cum să Îl împiedice să continue să ne poarte în harul Său?

Există și o întristare care duce la moarte. Întristarea după voia lui Dumnezeu duce la pocăință și prin pocăință la viață. Întristarea lumii aduce MOARTEA. Putem dezvolta mult această expresie, dar din context, ea se pare că se referă la faptul că poți afla adevărul despre tine și acest lucru să te distrugă. Întristarea lui Petru l-a condus către viață. Întristarea lui Iuda către sinucidere. Dacă afli adevărul despre tine, fără perspectiva harului, iertării, vindecării din partea lui Dumnezeu, atunci acel lucru te va distruge, te va cufunda în întuneric și nu îți va aduce LUMINA. Cu siguranță că sunt și alte tipuri de întristare ale lumii care duc la moarte. Dacă renunți la ceva de dragul lui Hristos, LUMEA poate aduce în tine o întristare că ai pierdut acel lucru. Și te poți întoarce înapoi la acel lucru și să îl pierzi astfel pe Hristos. Cred că este o expresie generală folosită de Pavel dar care capătă un sens specific din pricina contextului. El ne un semnal de avertizare: nu orice întristare vine de la DOMNUL, nu orice întristare este DUPĂ voia lui Dumnezeu, și nu orice întristare duce la VIAȚĂ. Sufletul nostru va fi încercat de multe întristări. Unele vor fi după voia lui Dumnezeu și ne vor conduce la viață. Altele vor fi generate de lume și de cel rău și ele ne vor conduce la moarte. Ferice de cine distinge între ele și se lasă purtat de întristarea după voia lui Dumnezeu, dar respinge în adâncul său întristările lumii. Ferice de cel care are discernământ duhovnicesc asupra propriilor trăiri sufletești!

Versetul 12. Observ că din toate problemele menționate de Pavel în prima scrisoare, el pare să insiste acum în special pe cea a curvarului din Corint. Se pare că o consideră ca fiind cea mai gravă. Căci e vorba de o necurăție sexuală. Păcatul făcut în TRUP e cel mai grav din perspectiva lui Pavel (vezi 1 Cor. cap. 6). Iar tolerarea unui asemenea păcat în Biserică poate distruge FOARTE repede Biserica. Orice păcat tolerat în Biserică se va răspândi foarte repede. Dacă se tolerează bârfa, foarte repede, Biserica se va umple de bârfa. Dacă se tolerează lipsa de respect față de autoritate, foarte repede, această lipsă de respect va caracteriza întreaga comunitate. Și tot așa. Puțin aluat dospește toată plămădeala. Și acum: dacă este tolerat un păcat sexual, atunci păcatele sexuale se vor răspândi în toată Biserica. Și deși toate sunt grave acesta are o gravitate aparte. De aceea, Pavel insistă în a doua sa epistolă atât de mult pe pocăința corintenilor față de tolerarea curvarului din Biserica de acolo.

Versetul 15. Dragostea lui Tit pentru corinteni a crescut. Dragostea de frați crește și odată cu cunoașterea lor. Tit îi iubea pe cei din Corint înainte de vizitarea lor. Dar după ce i-a cunoscut, ei nu mai erau doar niște nume pentru el. Și cu siguranță că îi putea iubi mai mult. Și faptul că a văzut pocăința și ascultarea lor, l-a făcut să îi iubească mai mult. Cunoașterea părților bune, chipului lui Hristos din frați, ne va ajuta să îi iubim mai mult. Deci, dacă vrei să îi ajuți pe frați să se iubească mai mult, răspândește VEȘTILE BUNE despre ei, veștile despre biruințele și faptele lor bune. Dacă vrei să îi împiedici pe frați să crească în dragostea frățască, atunci răspândește veștile rele despre ei, despre căderile lor, și despre păcatele și slăbiciunile lor.

În studiul din 2 Corinteni am punctat resursele puse la dispoziție de Domnul pentru a trăi o viață de biruință. Capitolul 7 vorbește deschis despre resursa intitulată pocăință. Ea face parte din resursele noastre. Alături de acea scaldare permanentă în sângele lui Isus care ne acoperă necurățiile pe care nu le conștientizăm, există o pocăință punctuală pentru păcatele pe care Duhul ni le aduce în lumina conștiinței. Pocăința este o resursă. Pavel nu încurajează transformarea harului în desfrânare, dar prezintă pocăința ca pe o resursă esențială în viața de credință. Căci din pricina faptului că venim la Domnul atât de bolnavi, din pricina faptului că această creștere spirituală este un proces, din pricina faptului că războiul spiritual este atât de intens, din pricina necredinței noastre, din pricina alegerilor noastre greșite, păcatul ne întinează adesea. După cum spune Iacov: cu toții păcătuim în multe feluri. De aceea, pocăința este o resursă fundamentală în creșterea spirituală.

Capitolul 7 începe cu afirmația: *Am o mare încredere în voi*, și se încheie cu afirmația: *Mă bucur că mă pot încrede în voi toate privințele*. Pare evident că scopul scrierii capitolului este faptul că Pavel vrea să îi asigure de încrederea lui în ei. Pavel le dă o fabuloasă lecție de încredere creștină. El era apostol și părintele lor spiritual. Și a avut o mărturie impecabilă în mijlocul lor pentru mai bine de 1,5 ani. și prin el s-au întors corinteni la Domnul. Și ei erau cei care făcuseră recent atâtea greșeli, relatate în 1 Corinteni. Și de-abia se pocăiseră de ele. Și acum veniseră de nicăieri niște apostoli mincinoși care îl defăimau pe Pavel. Și pornind de la defăimările acestora ei își pierd încrederea în Pavel. Dar apostolul, în ciuda multelor greșeli comise de corinteni și în ciuda faptului că aceștia începuseră să se îndoiască de el, **NU ÎȘI PIERDE ÎNCREDEREA ÎN EI**. Pentru că baza încrederii creștine, bază cu care opera Pavel, era alta decât cea cu care operau corinteni. Cum de nu și-a pierdut Pavel încrederea în corinteni? Pavel nu și-a pierdut încredea în corinteni pentru că:

- Nu asculta vorbele și defăimările rostite de alții.
- Pentru că punea ca temelie a relației nu ce a auzit de la alții despre corinteni ci ceea ce a văzut el însuși cu ochii lui când a relaționat cu ei.
- Pentru că Pavel vedea ansamblul și nu rămânea în detalii, adică vedea ansamblul creșterii lor, și nu rămânea blocat pe greșelile lor prezente.
- Pentru că Pavel nu aștepta perfecțiunea din partea corintenilor pentru a avea încredere în ei.
- Pentru că Pavel era atent la disponibilitatea lor de a se pocăi și de a se schimba și nu rămânea blocat pe greșelile lor.
- Pentru că Pavel privea greșelile lor în lumina dinamicii războiului spiritual și al creșterii spirituale.
- Pentru că Pavel era un om la harului care oferea mereu a doua șansă.
- Pentru că Pavel îi privea ca frați pe baza neprihănirii primite de ei prin credința în Isus Hristos și nu pe baza unei neprihăniri personale a acestora, și

îi privea așa căci se privea pe sine pe baza neprihănirii lui Hristos și nu a neprihănirii date de Lege.

Despre strângerea de ajutoare pentru sfinți (8:1-9:15)

În cap. 8 și 9, Pavel pare să se abată de la tema principală a epistolei: apărarea apostoliei sale spre folosul Bisericii din Corint. În cap. 10 Pavel va relua această temă și o va dezvolta până în cap. 13. În cap. 8 și 9 însă, el vorbește despre o strângere de ajutoare pentru sfinți și îi motivează și pe corinteni să participe. Aparent aceste capitole nu au legătură directă cu tema centrală a epistolei, ci sunt legate de un eveniment important de strângere de ajutoare din primul secol. Și dacă Pavel tot le-a scris o scrisoare, le vorbește și de participarea la această strângere de ajutoare pentru sfinți. Iar pentru noi sunt binevenite aceste capitole căci din Noul Testament ele creionează cel mai clar care sunt principiile dărnicii creștine. Într-adevăr, nicăieri în Noul Testament nu avem o cantitate așa de mare de text dedicată în special dărnicii creștine. Cele două capitole din 2 Corinteni au o importanță aparte în acest sens, căci ele reprezintă principalul pasaj din Biblie prin care Domnul vorbește Bisericii despre dărnicie. Deci cele două capitole au un rol deosebit și merită studiate. Dar de ce le-a așezat Duhul Sfânt tocmai în 2 Corinteni? Este doar o întâmplare sau există vreo legătură între cele două capitole și apărarea apostoliei pauline?

Menționăm de la început că din pricina faptului că se apropie studiul Evangheliei după Matei, timpul s-a scurtat, și de aceea, nu vom analiza în detaliu aceste două capitole. Vom sublinia doar ideile principale și vom încerca să le găsim rolul în epistolă.

Observăm că cele două capitole nu sunt plasate la finalul epistolei ci la mijloc. Dacă erau plasate la final de puteam gândi că este o anexă, o temă secundară a epistolei. Dar pentru că sunt plasate la mijloc, intuim că ele fac parte integrantă din epistolă. Și ce legătură să fie între ele și apărarea apostoliei lui Pavel? Cap. 10:6-13 ne-ar putea da un indiciu. Pavel le reamintește că el le-a vestit Evanghelia fără să primească sprijin material din partea corintenilor. Este posibil ca printre acuzele apostolilor mincinoși să se enumere și cea legată de finanțe. Cel rău este expert în defăimare. Și el știe care sunt domeniile care fac cele mai multe valuri și care stârnesc neîncrederea în oameni. Și primele două domenii sunt: scandalurile sexuale și cele financiare. Și pentru că oamenii iubesc banii și au înclinații puternice spre păcate sexuale, vor fi dispuși să creadă repede aceste acuze în dreptul altor oameni. Cel care iubește banii și sexul, va accepta cu greu că există oameni care au renunțat la Mamona și la idolul poftelor și trăiesc cu curăție în Hristos. Cu siguranță că cel rău va încerca mai întâi să întineze pe lideri cu păcate în aceste două domenii. Dar dacă nu va reuși să îi întineze, va căuta măcar să îi defaime. Și va crea contexte confuze, cu sâmburi de adevăr, cu elemente neclare, și cu persoane mincinoase care să defaime cu inteligență integritatea propovăduitorilor Cuvântului.

Și cu siguranță că nici Pavel nu a scăpat de aceste acuze. Oamenii nu puteau și nu voiau să accepte că el este un propovăduitor sincer al Evangheliei lui Dumnezeu. Și atunci se legau de mesaj: că este o prostie, că este o rătăcire. Dar Pavel știa să prezinte mesajul și să îl argumenteze, și atunci această acuză nu stătea în picioare. Și apoi oamenii se legau de mesager și de motivațiile acestuia; că de fapt, el face aceste lucruri pentru o slavă deșartă și pentru bani. Dar Pavel era prigonit pentru mesajul său și cu toate acestea nu își schimbă

mesajul și nici nu renunță. El avea și slavă și bani când era Iudeu și înainte de a fi propovăduitorul Evangheliei. Iar în ce privește acuzele cu privire la bani, Pavel alesese să renunțe la dreptul său în Evanghelie și să muncească cu mâinile lui pentru a se întreține. Este deci posibil ca aceste două capitole din 2 Corinteni să fie un răspuns al apostolului cu privire la acuzele legate de finanțe. El își prezintă curăția, precum și principiile cu care el operează atunci când este vorba de finanțe și bunuri materiale.

Capitolul 8 – Observații

- Pavel nu se simte complexat de acuzele și defăimările apostolilor mincinoși. Într-adevăr, domeniul financiar este unul sensibil. Când ești foarte defăimat, ce curaj mai ai să ceri celor care te pun la îndoială să participe la o strângere de ajutoare pe care o gestionezi tu? Dar Pavel le amintește corintenilor deschis de angajamentul pe care și luat pentru strângerea de ajutoare și le cere cu autoritate să își respecte angajamentul. Pavel găsește un echilibru între liberatate și prudență. Vom vedea că el își ia măsuri de precauție în ce privește eventualele defăimări, dar nu renunță total la a participa la strângeri de ajutoare. După defăimările primite, el ar fi putut spune: dar nu mă voi mai ocupa deloc de strângeri de ajutoare pentru sfinți? Dar el nu face acest lucru. Își ia în schimb câteva măsuri importante de protecție împotriva eventualelor defăimări financiare.
- De ce se implică Pavel în strângerile de ajutoare? Oare nu era responsabilitatea apostolilor să se ocupe necurmat cu rugăciunea și propovăduirea Cuvântului, și oare nu trebuia ca diaconii să se ocupe de celelalte slujiri din Biserică? (vezi Fapte 6a). Și totuși Pavel este în echipa de coordonare a acestei lucrări de strângeri de ajutoare din mai multe Biserici. Cum se explică acest lucru? Din informațiile din celelalte epistole putem deduce că Pavel nu făcea în mod frecvent acest lucru. Dar acum se pare că era o nevoie specială care cerea implicarea sa. Pe de o parte, el călătorea des și era o persoană cheie de legătură între Biserici. El ducea veștile de la o Biserică la alta. În acea vreme nu existau mijloacele de comunicare de astăzi. Veștile circulau mult mai greu. Pavel era un principal purtător de vești printre Bisericile din primul secol. El avea mare credibilitate și trecere între Biserici. Prezența lui în echipa de coordonare oferea încredere și încuraja Bisericile să se implice în această lucrare de binefacere. Pentru că era o nevoie reală în Trupul lui Hristos, și pentru că implicarea lui Pavel era importantă, Pavel alege să se implice în pofida riscurilor de defăimare. El nu își construiește viața în funcție de pericolul defăimărilor. El ține cont de el, dar are libertatea în Hristos să se implice în diverse slujiri atunci când este călăuzit de Duhul Sfânt.
- Dărnicia creștină strălucește în necazuri și sărăcie, atunci când deși treci prin greutăți, dai după puterile tale și chiar peste puterile tale. Este important CÂT dai. Dacă dai mult în comparație cu alții dar de fapt este un puțin din marele belșug pe care îl ai,

atunci acest lucru nu este de mare însemnătate pentru cer. Cerul este încântat când cineva dă DUPĂ PUTERI. Dacă cineva are mult, poate da mai mult. Dacă cineva are puțin, poate da mai puțin. Și cerul este și mai încântat când cineva își depășește limitele și dăruiește chiar peste puterile lui, când dintr-o sărăcie lucie izvorăște un belșug de dărnicie. Atunci când dărnicia devine cu adevărat o jertfă care te costă. Atunci când dăruiești CHIAR dacă toate nevoile tale nu sunt împlinite încă și nu ai rezerve mari pentru viitor.

- Este esențială atitudinea și motivația. Macedonenii s-au dat pe ei înșiși mai întâi Domnului și apoi fraților. Sursa adevăratei dărnicii este conștiința că aparții Domnului cu tot ce ai, și că Domnul vrea să te dăruiești cu tot ce ai Bisericii Sale. Deci tot ce ai nu îți aparține ție, ci Domnului. Și Domnul vrea să te dăruiești cu tot ce ai Bisericii Sale. Orice dar îți dă Domnul, nu este pentru risipire în poftele tale, ci este de dragul Bisericii Sale. Și aici intră și darurile materiale. Dacă Domnul te binecuvintează mult din punct de vedere material, este pentru că Domnul vrea ca prin tine să îplinească din nevoile materiale din trupul lui Hristos. Nu lua ca un lucru de apucat atunci când ești binecuvântat material. Dacă Domnul ți-a dat mai mult decât ai nevoie în prezent este pentru că în jurul tău sunt nevoi pe care Domnul vrea să le îplinească prin tine. Și acum, ferice de cel care știe cât are nevoie în prezent. Căci prin lentila lumii nevoile personale nu se sfârșesc niciodată, și trebuie să treacă o viață de om pentru a deține mai mult decât avem nevoie. Nu, ci trebuie să judecăm situația noastră prezentă punând limite confortului personal. Aici fiecare este lăsat să descopere singur cu ajutorul Duhului care este limita reală a nevoilor sale.
- Creșterea în maturitate înseamnă a deveni asemenea lui Hristos în toate lucrurile și în toate domeniile vieții. Nu poți crește mult în alte domenii refuzând creșterea în anumite domenii. Și domeniul financiar trebuie așezat sub domnia lui Hristos. Dacă nu lăsam ca Hristos să domnească peste un domeniu din viața noastră, creșterea noastră se va bloca/diminua și în celelalte domenii. Domeniul financiar este un domeniu important din viața noastră. El trebuie trecut sub domnia lui Hristos.
- Modelul este Hristos. El, măcar că era bogat, s-ar făcut sărac pentru noi, ca prin sărăcia Lui, noi să ne îmbogățim. Hristos nu ne-a dăruit din belșugul Său, El rămânând în belșug. Hristos ne-a putut îmbogăți doar prin sărăcirea Sa. El a renunțat la toată Slava și la toate comorile cerului și s-a întrupat luând chip de rob și trăind ca străin și călător pe pământul pe care El l-a creat și care era de drept proprietatea Sa. Și a renunțat pe cruce chiar la părtășia cu Tatăl. Sărăcia Sa a fost totală. Doar așa ne-a putut îmbogăți cu viața veșnică, cu chipul Său, cu dreptul de a fi moștenitori ai tronului Slavei. Hristos, este modelul dărnicii creștine. Privind la ce a făcut El pentru noi vom fi și noi motivați să exersăm dărnicia creștină, și să o facem cu bucurie, după puterile noastre, și chiar peste puterile noastre. Nu vom da doar când avem mult, ci și când avem puțin. Nu vom da doar din belșug, ci și din puțin. Și vom da ca să ne coste, ca să fie o jertfă reală.

- În dărnicie este un echilibru. Se are în vedere ce are cineva și nu ce n-are. Domnul îți cere să dai din ce ai. Atenție deci la excese de dărnicie sau la acte iresponsabile de dărnicie. Domnul știe care sunt nevoile tale și apoi responsabilitățile tale pentru familia ta. Acestea nu trebuie negate sau neglijate. Dar trebuie cântărite cu grijă și armonizate cu principul dărniceiei creștine care nu deși te costă, nu te omoară de foame.
- În dărnicie este un echilibru. Nu e vorba ca unii să fie ușurați și alții strâmtorați, ci se are în vedere o POTRIVIRE. Unii au mai puțin, și alții mai mult. Dar per total, este suficient pentru toți. Domnul dă unuia mai mult ca să ajute pe cel care are mai puțin. Așa a fost și cu mana. Dacă Domnul îți dă mai mult decât ai nevoie în prezent înseamnă că lângă tine sunt frați care sunt în nevoie. Nu uita. Domnul este dragoste, dăruire către celalalt. Orice dar pe care ți-l dă Domnul este pentru folosul Bisericii Sale. Dacă Domnul îți dă o casă, este ca să o pui în slujba Domnului, să poți primi oaspeți, să poți adăposti pe frații prigonți, să poți găzdui întâlnirile cu frații. Dacă Domnul îți dă o mașină este ca să poți ajuta cu ea pe cei care nu au și au nevoie reală de ajutor cu mașina în diverse situații. Dacă Domnul îți dă un venit mai mare este ca să ajuți pe cei cu un venit mai mic. Și tot așa.
- Nu înseamnă că nevoile tale nu contează. La fel cum contează nevoile celuilalt, contează și nevoile tale, căci și tu faci parte din trupul lui Hristos. Și uneori tu vei avea mai puțin și cel de lângă tine va avea mai mult, și prin el, Domnul va purta de grijă nevoilor tale. Deci, dacă Domnul îți dă mai mult, El are în vedere și nevoile celorlalți și nevoile tale. În Fapte ni se spune că primii creștini își vindeau proprietățile și puneau totul în comun. Dar atenție, nu vindeau toate proprietățile. Căci ei tot se întâlneau în case. Vindeau acele proprietăți care erau considerate mai mult decât aveau nevoie. Iată ce spune Pavel despre bogați: ***Îndeamnă pe bogații veacului acestuia să nu se îngâmfe, să nu-și pună nădejdea în niște bogății nestatornice ci în Dumnezeu care ne dă toate lucrurile din belșug, ca să ne bucurăm de ele. Îndeamnă-i să facă bine, să fie bogați în fapte bune, să fie darnici, să simtă unii cu alții, așa ca să-și strângă pentru vremea viitoare drept comoară o bună temelie pentru ca să apuce adevărata viață.*** (1 Tim. 6:17-19). Pavel nu le cere să vândă tot ce au și să devină săraci. Domnul vrea ca în Biserica Sa să fie și bogați. Dar aceștia trebuie să vegheze asupra inimii lor să nu se mândrească și să se încreadă în bogățiile vizibile, ci în Dumnezeu care poartă de grijă. De asemenea, să nu uite că Domnul le-a dat mai mult pentru a dăruia celor care nu au, deci să fie DARNICI! Și Pavel nu vrea ca ei să se simtă vinovați că au mai mult. Domnul ne dă din belșug toate lucrurile ca să ne bucurăm de ele. Deci nu este greșit ca cei bogați să se bucure de binecuvântările primite. Dar cu grijă, fără să-și alipească inima de binecuvântările materiale și fără să uite pe cei care nu au. Pavel spune: Domnul vă dă toate lucrurile din belșug ca să vă bucurați de ele. Deci Domnul vrea să ne bucurăm de darurile primite! Dar să ne bucurăm în Domnul. Să nu ne bucurăm în sine de dar, ci să ne bucurăm de dar într-un context relațional. Darul să ne apropie mai mult de Dătător. Prin darul primit să vedem mai bine bunătatea lui Dumnezeu și să ne alipim mai mult

de El. Iar Domnul e generos și El vrea să ne umple de multe daruri. Dar adesea inima noastră idolatră Îl împiedică să ne facă daruri. Să ne bucurăm în Domnul de toate darurile Lui ca să Îi oferim bucuria să ne umple de orice dar. Să nu Îl uităm pe Dătător. Să știm că acel dar a venit prin harul Lui, spre mângâierea noastră în relația cu El, și spre slava Lui. Să arătăm clar oamenilor din jur că darul vine de la El și este spre slava Lui. Și să punem acel dar în slujba Bisericii Sale. Orice dar trebuie pus în slujba altora. Orice dar este dat nu doar pentru mângâierea ta, ci și pentru ajutorarea celorlalți. Dacă Domnul îți dăruiește o familie este pentru mângâierea ta, dar și ca să poți dărui căldura unei familii celor care nu au o familie. Deci nevoile tale contează, dar nu te opri la ele!

- În ultimul pasaj din cap. 9 Pavel ne arată că el lucrează cinstit nu doar înaintea lui Dumnezeu ci și înaintea oamenilor. El nu caută slava oamenilor ci să fie plăcut înaintea Domnului. Cu toate acestea nu spune: ***eu lucrez corect înaintea Domnului, treaba lor dacă mă judecă și mă defaimă.*** Pavel își ia măsuri de precauție ca să nu fie defăimat. Pavel știe că nu poate scăpa de atacul defăimărilor, și acest lucru nu îl paralizează, nu îl împiedică să se implice în diverse slujiri, chiar în cele de strângere de ajutoare. Dar când se implică, face ce ține de el ca să împiedice atacul defăimărilor. În acest context, el implică în echipa de coordonare doi sau trei frați cu mare credibilitate înaintea Bisericilor. Apare în primul rând Tit. Dar Tit era din echipa Sa. Și atunci mai este implicat și fratele menționat în v. 18. Nu știu dacă fratele menționat în v. 18 este același cu fratele menționat în v. 22. Este posibil să fie vorba de aceeași persoană. Mai importante sunt caracteristicile acestui frate:
  - Lauda sa în Evanghelie este răspândită în toate Bisericile.
  - El a fost ales de Biserici să meargă împreună cu Pavel și echipa sa.
  - Râvna sa a fost încercată în mai multe împrejurări.
- Pavel este foarte înțelept. El lasă pe Biserici să aleagă pe cine vor ei. Nu propune el pe cineva, ci lasă Bisericile să aleagă. Iar Bisericile aleg pe cineva de încredere cu mare credibilitate. În același timp Pavel însuși îl încearcă pe acest frate. Nu doar Bisericile trebuie să aibă încredere în el, dar și Pavel trebuie să aibă încredere în el. Căci dacă acest frate nu ar fi de încredere, și ar declanșa o denigrare la adresa lui Pavel, atunci lovitura ar fi extrem de puternică față de lucrarea apostolică, căci fratele are mare credibilitate înaintea Bisericii. Cei care au mare credibilitate înaintea Bisericilor, pot deveni foarte periculoși dacă din neveghere ajung să fie defăimători. Și atunci Pavel nu se mulțumește că acest frate este ales de Biserici. El însuși îl încearcă în diverse împrejurări. Pavel este dispus să ofere încredere, dar nu o oferă ieftin. Mai ales când e vorba de A SLUJI ÎMPREUNĂ CU CINEVA. Sunt mai multe nivele de încredere. Pavel oferă încredere corintenilor ca frați în Domnul. Dar când este vorba să slujească împreună cu cineva este foarte pretențios. Loviturile cele mai dureroase sunt venite de la cei mai apropiați. Cel rău la lovit pe Isus prin Iuda, iar pe Elisei prin Ghehazi. Este un atac clasic. Cât ține de noi, să ne ferim de cei care se pot

transforma într-un Iuda sau într-un Ghehazi. Pavel vorbește în 2 Corinteni cu pronumele NOI. El nu slujea singur. Dar cei din echipa sa atingeau aceleași standarde înalte de slujire în care umbla el. Și dacă cineva din echipă dădea semne de ezitare, nici Pavel nu ezita să se despartă de el. Oare nu a fost așa cu Marcu? Miza era prea mare, iar războiul spiritual prea intens. Pavel nu putea risca aici. El era deschis cu toții frații, dar intrarea în echipa sa de slujire era un lucru greu. Și el știa că devotamentul față de Hristos se arată în timp și în grele încercări. De aceea râvna acelui frate a fost testată de Pavel în DIVERSE împrejurări. Nu înseamnă neapărat că acele împrejurări au fost orchestrate de Pavel. Ele au fost orchestrare de Domnul și de viața zbuciumată și imprezvizibilă. Pavel mai degrabă a avut ochii deschiși să vadă CUM reacționează acel frate în diversele contexte ale lucrării și ale luptei spirituale.

Capitolul 9 – Observații

- Angajamentele în Trupul lui Hristos sunt importante și trebuie respectate. Ele trebuie respectate chiar dacă au în vedere DĂRNICIA, care prin definiție este benevolă. Neîmplinirea angajamentelor poate aduce descurajare și întristare în trupul lui Hristos. De aceea, Pavel este foarte preocupat ca cei din Corint să își țină angajamentele luate cu un an înainte cu privire la această strângere de ajutoare. Deja angajamentul lor a adus multă îmbărbătare în Trupul lui Hristos. Dar lucrul care aduce multă îmbărbătare poate aduce și multă descurajare dacă el este deturnat de cel rău. Pavel simte probabil o ezitare și o slăbiciune în inima corintenilor cu privire la angajamentul luat, și atunci decide să trimită câțiva frați înainte pentru a le reaminti și a-i ajuta să pregătească darurile promise. Deși în joc era lauda și onoarea Bisericii din Corint, Pavel e preocupat de întreg Trupul lui Hristos. El știe cât de importantă este încurajarea în Trupul lui Hristos. Și atunci își dă toate silințele ca el însuși să nu aducă întristare în Trupul lui Hristos dar și ca ceilalți din Trupul lui Hristos să nu devină o pricină de întristare.
- În dărnicie contează și CÂT dai și CUM dai. Pavel subliniază ca ei să dea cu bucurie, nu de silă, și nu cu părere de rău, și cum au hotărât în inima lor. Dar în același timp insistă ca darurile să fie făcute cu dărnicie și nu cu zgârcenie. E vorba și de CUM și de CÂT. Ele merg împreună.
- Dărnicia în domeniul material este un aspect important al vieții noastre de credință. Într-o lume condusă de Mamona, Domnul se uită cu băgare de seamă la modul în care copiii Lui se raportează la bunurile materiale. Iar Domnul caută să vadă la noi belșug de dărnicie. Pe cine dă cu bucurie, Îl IUBEȘTE Dumnezeu. Expresia: *Dumnezeu iubește pe cineva dacă ...*, nu apare foarte des în Scriptură. Dar iată că apare în contextul dărnicieii. De ce? Pentru că domeniul material vorbește atât de mult despre inima noastră. Iar lumea este robită de Mamona. Cât de mult strălucește cineva care se încrede în Domnul, și respinge seducția Mamonei și alege să fie darnic și în belșug, și în sărăcie. Și o face cu bucurie, ca

unul care crede cu adevărat că Domnul va purta de grijă și care alege să urmeze exemplul Mântuitorului care S-a sărăcit pe Sine pentru a îmbogăți pe mulți. Dărnicia izvorăște din Dumnezeu, din esența a ceea ce este Dumnezeu. Dumnezeu este unul al generozității. El nu este zgârcit în daruri. El dă mereu din belșug. Acesta este Domnul; nu știe să dăruiască PUȚIN. Nu poate dărui puțin. Nu îi stă în fire; Dumnezeul nostru e un Dumnezeu DARNIC, plin de daruri pentru toți oamenii. Și în Hristos a arătat că este darnic nu doar pentru că are din belșug și e o nimica toată să dea celorlalți câte ceva. Dumnezeu nu este doar ca cel care dă doar din belșug. Dărnicia lui Dumnezeu față de noi L-a costat enorm. Domnul S-a sărăcit pe Sine pentru a ne îmbogăți pe noi, și în actul mântuirii, dărnicia divină strălucește mai mult ca în actul răscumpărării. În Creație Domnul dă din SINE. El este Izvorul vieții. Nu Îl costă să creeze și să dea daruri minunate fapturilor create. Dar în actul mântuirii, totul costă. Fiecare dar primit de sus este doar în baza sacrificiul lui Hristos. Harul nu se poate manifesta în nici o formă decât prin Hristos. Deci și pâinea de pe masă Domnul ne-o poate dărui doar pe baza jertfei lui Hristos. La fel și sănătatea, și vremea bună, și o familie, și o casă. Orice dar material are la bază jertfa lui Hristos. Nu doar iertarea și primirea Duhului, ci ORICE dar către om este doar datorită lui Hristos. Dărnicia divină costă. De aceea, dărnicia care strălucește cu adevărat este cea care costă. Este atunci când dăruiești celui care are mai puțin chiar dacă nici toate nevoile tale nu sunt împlinite. Cei doi bănuți strălucesc atât de mult în ochii Domnului! Dacă aștepti să ai împlinite toate nevoile pentru a deveni darnic, este o mare înșelătorie. Dărnicia începe azi, aici și acum, când nu ai casă, când nu ai ceva rezerve pentru mâine. Dar din ce ai pentru AZI, să iei o parte și să o dai aproapelui care are mai puțin. Da, să ai doar pâinea de astăzi. Să nu ai nici o rezervă pentru mâine. Și Domnul ar sări într-un picior de bucurie dacă din acea pâine ai da celui care nu are deloc sau are mult mai puțin. Dacă aștepti să ai provizii de pâine pentru un an pentru a dăruia celui ce nu are, atunci încă nu ai înțeles esența dărnicii creștine.

- Domnul poate și vrea să ne dea din belșug dacă dăm mai departe. În v. 8, Pavel ne spune că Domnul POATE să ne umple cu orice har. El poate! Dar El vrea? Iată adesea întrebarea care ne încearcă. În v. 10 și v. 11 Pavel ne sugerează că Domnul și vrea. Acum, în aceste versete Pavel nu se referă doar la bunurile materiale. Dar chiar dacă nu se referă doar la lucrurile materiale sau în special la lucrurile materiale, cu siguranță că le include și pe acestea. Și asta pentru că el spune aceste lucruri în contextul administrării bunurilor materiale. Și apoi, el repetă de mai multe ori ideea unei dimensiuni totale a binecuvântării:
  - Poate să vă umple cu ORICE har (inclusiv cel al binecuvântării materiale)
  - Având TOATE lucrurile din belșug (inclusiv din bunurile pământești)
  - Să prisosiți în ORICE faptă bună (inclusiv în dărnicia creștină)
  - Veți fi îmbogățiți în TOATE privințele (inclusiv în privința materialității)

- Pentru ORICE dărnicie (inclusiv cea materială)
- Deci Domnul este un Domn generos chiar în lucrurile materiale. Cu siguranță că nu putem construi din acest pasaj o Evanghelie a prosperității. Dar putem observa câteva lucruri:
  - Deși suntem în lume, pe teritoriul inamicului, care adesea a deposedat pe creștini de toate averile lor, Domnul POATE pe teritoriul vrăjmașului să binecuvinteze material pe copii Săi. Lumea este a Lui, și El stăpânește peste împărăția oamenilor. Nimic nu se întâmplă fără știrea lui. Cel rău are limite clare, și nu poate sfida autoritatea lui Dumnezeu, Împăratul Împăraților.
  - Nu doar că Dumnezeu POATE, dar adesea El VREA. Și privind în istoria Bisericii, descoperim adesea mulți creștini bogați sau cu poziții sociale importante. Dar marea întrebare este: CÂND și DE CE vrea acest lucru Dumnezeu? De ce doar cu unii și nu cu alții?
- Cheia este să răspundem la întrebarea: DE CE? Pavel răspunde foarte clar:
  - Să prisosim în ORICE faptă bună
  - Să crească roadele neprihănirii noastre
  - Pentru ORICE dărnicie
- Domnul ne dă orice DAR (inclusiv cele materiale) pentru a prisosi în orice faptă bună, pentru a face ceva de folos pentru semenii noștri cu acel dar. Deci orice lucru pe care îl avem este UN DAR de la Dumnezeu, primit pe baza sângelui lui Isus Hristos, și prin generozitatea lui Dumnezeu. Și Acel DAR este susținut în noi prin PUTEREA lui Dumnezeu. Și am primit acel DAR cu un scop CLAR: să creștem în fapte bune în Trupul lui Hristos, să îl dăm mai departe în Trupul lui Hristos, și aceasta spre gloria lui Dumnezeu (ne va spune în următoarele versete Pavel) și nu spre gloria noastră! Din El, prin El, și pentru El, este orice lucru, orice DAR: începând cu viața fizică, sănătatea, frumusețea trupului, memoria, inteligența, talentele noastre, darurile spirituale, toate bunurile materiale: mașina, casa, moștenirea, salariul, poziția socială. Partea noastră este să:
  - Recunoaștem că TOT ce avem vine de la El,
  - Că TOT ce avem este susținut prin EL,
  - și să dăruim mai departe Trupului lui Hristos TOT ce avem, spre Slava lui Dumnezeu, să înțelegem cum putem face ca orice lucru pe care îl avem să îl punem în slujba Bisericii și să sfârșească prin a aduce glorie lui Dumnezeu. Da, trebuie să ne trudim, să ne frământăm și să ne punem la dispoziție. Să înțelegem cum ORICE lucru, chiar și cel mai mărunț, se poate întoarce către Domnul înmulțind mulțumițiile aduse în cinstea Lui!

Orice lucru din viața noastră TREBUIE să se supună principiului universal al creației: **din El, prin El, și pentru El!**

- Și dacă ne vom face partea noastră, El și-o va face pe a Lui. Dar boala noastră este să îi purtăm de grijă lui Dumnezeu în ce privește partea Lui și să uităm să ne facem partea noastră. Și făcând așa, adesea Îl împiedicăm să Își facă partea Lui, căci nu ne facem partea noastră. Dacă Domnul ne dă anumite lucruri, și ne alipim inima de ele, și nu le supunem principiului universal al creației, atunci oare nu se va gândi Domnul: *dacă le dau mai multe lucruri, oare ele nu îi vor despărți de Mine?* Și deși este un Dumnezeu generos în toate privințele, idolatria din viața noastră LIMITEAZĂ dimensiunea în care Domnul ne va putea binecuvânta. Cu siguranță că El are și un plan diferit pentru fiecare: cineva să fie bogat, cineva mai sărac etc. Dar grija noastră să fie să ne facem partea, pentru a avea siguranța că anumite binecuvântări nu vin sau întârzie să vină în viața noastră nu din pricina inimii noastre idolatre ci din pricina planului desăvârșit al Creatorului! Domnul va alege calea prin care ne va binecuvânta. Vestea bună este că El este un Dumnezeu generos și Îi place să ne facă daruri. Dar oare suntem noi pregătiți pentru ele? Oare dacă Domnul îți va da un dar nemaipomenit de predicare, vei ști ce să faci cu el? Oare vei putea face ca acel dar să nu slujească propriei glorii ci doar gloriei Creatorului?
- La finalul capitolului, Pavel enumeră beneficiile dărniciiei. Cu siguranță că sunt beneficii pentru cel ce dă. Roadele neprihănirii sale cresc. El se spune principiului: din El, prin El și pentru El. Cel care dă își reactualizează acest adevăr prin fiecare act de dărniciie. Când dăruiește, face o faptă bună și va primi o răsplată. Dar mai mult decât atât! El își reamintește că tot ce are, are de la Domnul și spre slava Lui. Dăruind din puținul pe care îl are își reactualizează încrederea în Domnul. El își păzește inima departe de dragostea de bani și de încrederea în bunurile materiale, și își păstrează încrederea orientată spre Dumnezeu care poartă de grijă. Este mult mai grav să ai mult și să ai inima alipită de bani, decât să ai puțin și să ai inima alipită de Domnul. Actul dărniciiei ne ajută să rămânem alipiți de Domnul și să învingem marea ispită a Mamonei. Actul dărniciiei ne provoacă să trăim prin credință și nu prin vedere. Și este un câștig enorm.
- Dărniciia are și beneficiul de acoperi o nevoie reală în Trupul lui Hristos. Și este mare lucru să se acopere o nevoie reală în Trupul lui Hristos. Trupul lui Hristos este Casa lui Dumnezeu iar frații sunt mădularele Lui. A da un pahar de apă unui frate, înseamnă de fapt a da un pahar de apă lui Hristos!
- Dărniciia întărește relațiile din Trupul lui Hristos. Pavel le spune că dărniciia lor îi va face pe macedoneni să se roage pentru ei și să îi iubească din inimă. Prin dărniciie crește încrederea și dragostea în Trupul lui Hristos. Și cât de important este să crească aceste două lucruri! Dacă prin bârfă diavolul vrea să frângă încrederea dintre frați, sporind în dărniciie putem face exact opusul. Când primești în nevoie ajutor de la Trupul lui Hristos, îți schimbi atitudinea și nu mai poți

arunca așa repede cu piatra, și nici să crezi bârfele celui rău care vrea să te convingă că acei frați sunt răi, duali, că nu le pasă de tine, că au ceva împotriva ta. Cu toții suntem atacați cu astfel de gânduri din partea celui rău. Dar ori de câte ori Trupul lui Hristos ne face UN BINE, primim resurse noi pentru a respinge aceste atacuri. Și mai ales când suntem ajutați în nevoile materiale, acolo unde ne doare așa de mult! Așa că, dacă vrei să distrugi lucrările diavolului și să întărești încrederea și dragostea din Trupul lui Hristos, crește și sporește în dărnicie!

- Și scopul final, și cel mai important, pe care Pavel insistă cel mai mult, este glorificarea Numelui lui Dumnezeu. Dărnicia este spre Slava Domnului și nu spre slava noastră. Scopul final al dărnicii, și de fapt scopul final al oricărui lucru, este glorificarea Numelui Creatorului:
  - Va face să aducă mulțumiri lui Dumnezeu (v. 11)
  - Dar este și o pricină de multe mulțumiri către Dumnezeu (v. 12)
  - Îi va face să slăvească pe Dumnezeu (v. 13)
  - Să vă iubească din inimă PENTRU harul nespus de mare al lui Dumnezeu (v. 14)
  - Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Lui nespus de mare! (v. 15)
- Pavel este fascinant. În fiecare din ultimele 5 versete ale secțiunii dedicate dărnicii insistă că scopul dărnicii este glorificarea Numelui lui Dumnezeu!

Pavel ferm și în vorbă și în faptă (10:1-11)

În capitolul 10 Pavel își continuă apărarea împotriva apostolilor mincinoși. Dacă în cap. 2b-6, el este mai general și își descrie slujba apostolică, acum în cap.10-13 el pare mai specific:

- Răspunde unor acuzații punctuale din partea apostolilor mincinoși
- Îi demască în mod direct pe apostolii mincinoși
- Aduce exemple concrete din viața sa de lucrător (suferințe concrete, încercări concrete, revelații concrete).

Deci cap. 2b-6 par a fi o apărare generală a slujbei apostolice, iar cap. 10-13 o apărare particulară în confruntarea cu apostolii mincinoși din Corint.

În 10:1-11 Pavel răspunde unor acuzații particulare. Acestea sunt:

- Eu, Pavel, smerit când sunt de față în mijlocul vostru, și plin de îndrăzneală împotriva voastră când sunt departe.
- Cei care își închipuiesc că noi suntem mânați de firea pământească.
- De fapt, zic ei, epistolele lui sunt cu greutate și pline de putere; dar când este de față el însuși, este moale, și cuvântul lui n-are nici o greutate.

Pavel era acuzat că este un om slab, lipsit de verticalitate și fermitate în relațiile și contactele directe cu oamenii. Într-adevăr există o slăbiciune reală a firii pământești caracterizată prin lipsa de verticalitate în contactele directe. Oamenii vorbesc de rău alți oameni, dar când sunt de față cu ei nu sunt în stare să le rostească nici cea mai mică dojană. E vorba de oameni slabi, care iubesc pacea cu oamenii, care se tem de situații conflictuale și de reacția celor din jur, care sunt sub robia fricii de oameni, și atunci în contactele directe nu își spun adevăratul punct de vedere, nu spun ce îi deranjează și ce au împotriva celorlalți. Dar acești oameni găsesc alte modalități în a-și spune punctul diferit de vedere. Fie îl spun altora când cei cu care sunt în disonanță nu sunt de față, fie îl transmit de la distanță prin scrisori, sau prin intermediari. Apostolii mincinoși l-au încadrat pe Pavel într-o astfel de categorie. Observăm subtilitatea acuzației. Nu este o acuză foarte gravă de genul: Pavel a furat, a comis adulter, Pavel este un eretic. Ci este o acuzație subtilă: Pavel este de fapt un om slab, lipsit de consecvență și verticalitate în relații. Acuzațiile de acest tip pot fi mai periculoase decât acuzațiile față de lucruri foarte grave. Căci față de cel de-al doilea tip de acuzație minciuna iese mai repede la iveală. Dar primul tip de acuzație vizează aspecte din adâncul omului, care nu se văd, și față de care se pot construi mai ușor scenarii. Și acuzația avea și ea un punct de plecare, sau un așa-zis sâmbure de adevăr, și anume: Pavel era o persoană plină de blândețe. Da, el nu confrunța urlând, devenind agresiv, rânind, jignind, călcând în picioare demnitatea

celuilalt. El confrunta în blândețea lui Hristos, în spiritul în care Hristos l-a confruntat pe Iuda. Și pornind de la aceste elemente reale, apostolii mincinoși au construit această acuză foarte eficientă împotriva lui Pavel. Și când persoana acuzată nu este de față, ci este departe, scenariile găsesc terenul propice pentru a se dezvolta. Cu cât interacționăm mai puțin cu o persoană, cu atât vom fi mai predispuși să ne construim scenarii false despre ea. Căci absența persoanei este un avantaj pentru scenariul mincinos. Interacțiunea cu persoană în cauză ne va aduce mai aproape de realitate, mai aproape de cine este cu adevărat acea persoană. Când stăm departe de o persoană, pot apărea scenarii atât de rele încât să vedem în acea persoană pe anticrist însuși. Dar când ne întâlnim cu ea, ne dăm seama că nu este chiar diavolul întrupat! Pavel era departe de Corinteni. Amintirile despre el puteau fi ușor pervertite, răstălmăcite. Apostolii mincinoși erau aproape, iar acuzațiile lor inteligente. Corinteni erau derutați: cine era Pavel cu adevărat? Era cine pretindea a fi, sau purta o mască? Oare ce se ascundea în inima sa cu adevărat? Acuzațiile cu privire la interiorul omului, la motivațiile sale, la bunele sale intenții sunt cele mai periculoase, căci ele operează cu lucruri care nu se văd, despre care ne putem construi ușor scenarii negative, și nici nu se poate demonstra ușor falsitatea lor. Pavel era ținta unor asemenea acuzații.

Acum înțelegem de ce Pavel începe să răspundă acestor acuzații prin formularea: Eu, Pavel, vă rog, prin BLÂNDEȚEA și BUNĂTATEA LUI HRISTOS... Pavel le aduce aminte că bunătatea și blândețea nu sunt slăbiciuni, ci calități cristice. Hristos nu a fost slab pentru că nu l-a umilit pe Iuda în fața ucenicilor. Blândețea face posibilă confruntarea în dragoste. Dacă blândețea lipsește din confruntare, atunci dragostea nu se poate vedea. Iar dacă nu se vede dragostea, confruntarea va îndepărta, și nu va putea construi spre recuperarea celui căzut. Pavel deci vrea să îi ajute să nu confunde bunătatea și blândețea cu lipsa de verticalitate. Pavel îi încredințează că așa cum este în vorbă, așa va fi și în faptă când va fi de față. Cu alte cuvinte, va confrunta și se va delimita de cei care trăiesc în păcat și refuză pocăința. Dar îi roagă, îi imploră, să nu îl facă să fie plin de îndrăzneală față de ei când va fi de față. Pavel nu dorea să confrunte căci confruntarea aducea întristare. A explicat acest lucru în cap.2. Dar Pavel nu evita confruntarea dacă era necesară. Prin acest echilibru el arăta că nu este nici în extrema celui care iubește conflictele, scandalul și certurile, care face din confruntarea și musturarea altora o carieră, dar nici în extrema celui temător și lipsit de verticalitate care evită mereu conflictele și confruntările. Pavel nu dorea să fie plin de îndrăzneală față de cei care se complăceau în păcat, dar era gata să o facă dacă aceștia nu se pocăiau. Și Pavel avea autoritate apostolică, și cuvântul său avea putere în Bisericile lui Hristos. Și dacă Pavel se delimita față de un om sau față de o comunitate, acea comunitate era privită ca lepădată înaintea tuturor. Pavel primise autoritatea apostolică. El avea autoritate să confrunte. Și avea să o facă tot în bunătatea și blândețea lui Hristos.

Unii își închipuiau că Pavel este mânat de firea pământească, și în acest context, de slăbiciunea firii pământești caracterizată prin evitarea cu orice preț a conflictelor directe. Pavel afirmă direct că el trăiește în blândețea și bunătatea lui Hristos, dar nu este lipsit de fermitate și verticalitate în confruntare. Și pornind de la acest aspect al luptei spirituale, el afirmă că întreaga sa slujire NU este după firea pământească.

Pavel recunoaște că trăiește în firea pământească. Și firea va pofti mereu împotriva Duhului. Pavel nu neagă că este ispitit, că este cuprins de slăbiciune. A trăi în firea pământească, înseamnă a trăi zilnic sub bombardamentul nemilos al firii. Al ispitelor și slăbiciunii firii. Firea ne trimite zilnic, mii, zeci de mii, ca să nu spunem sute de mii de imbolduri păcătoase, sub formă de gânduri, emoții, sentimente, înclinații, dorințe, pofte, temeri, tendințe etc. Pe multe nici nu le deosebim că sunt din firea pământească și le luăm ca atare și le urmăm ca atare. Dar Pavel deosebea glasul firii de glasul Duhului. Pentru el ideea de a evita conflictele nu era doar o mică slăbiciune, ci era ceva care izvora din firea pământească, care însemna păcat și moarte. Și Pavel răsunde acuzației: cum să fiu cum îmi spuneți voi? Aceasta ar însemna că eu trăiesc după firea pământească? Dar eu sunt într-un război deschis cu firea pământească.

Pavel nu se luptă călăuzit de firea pământească. Deci poți să lupți călăuzit de firea pământească. Care era lupta lui Pavel? Pavel lupta pentru zidirea templului lui Dumnezeu. dar în această luptă poți fi călăuzit în decizii, reacții de firea pământească. Nu contează doar pentru ce lupți, dar și cum lupți. Scopul e bun, dar și calea contează. Pavel nu se lupta călăuzit de firea pământească. El nu lăsa ca deciziile sale din lucrare să fie direcționate de firea pământească, Și este așa de ușor să iei decizii în lucrare călăuzit de firea pământească. Căci firea pământească este mereu în noi făcându-ne să reacționăm la tot felul de situații și detalii și să mergem spre tot felul de extreme. Firea vrea să luăm decizii importante reacționând, la mânie, din răzbunare, din invidie, din afirmare de sine, din teamă, din fanatism, din confuzii etc. Și când ești printre oameni, firea reacționează atât de intens și divers. Dar Pavel ne explică faptul că el nu doar că este conștient de această luptă dar o și stăpânește. dar cum reușește Pavel să o stăpânească? Răspunsul e în versetul 4:

- Căci armele cu care ne luptăm noi, nu sunt supuse firii pământești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile.

El nu se lasă purtat de firea pământească. El se detașează complet de firea pământească și se luptă cu altceva, și anume: cu armele duhovnicești făurite de Dumnezeu Însuși. Și aceste arme au câteva caracteristici esențiale:

- NU sunt supuse firii pământești
- Sunt puternice
- Sunt întărite de Dumnezeu Însuși
- Sunt întărite ca să surpe întăriturile, adică orice piedică pusă de firea pământească împotriva cunoașterii și creșterii în asemănare cu Dumnezeu.

Pavel nu subestima forța firii pământești. Pavel nu încerca să se lupte singur sau prin sine cu firea pământească. Știa că singur în fața firii pământești nu are nici o șansă. El nu încerca ca prin voința sa omenească, și prin inteligența umană, și prin ascetism și exercițiu și perseverență să învingă firea pământească. Firea pământească este prea puternică. și de fapt și

voința noastră, și inteligența noastră este sub influența și stăpânirea ei. Și dacă prin voință renunți la anumite dorințe, firea te va păcăli să te mândrești pentru această performanță și vei trăi tot în firea pământească. Sau firea te va ajuta să îți cotrolezi dorințele dar te va ține departe de lupta cu eul, cu motivațiile, atitudinile. Când lupți prin tine cu anumite păcate, din start ai pierdut bătălia căci motivația este deja infectată de firea pământească. Și chiar la nivelul dorințelor. Le vom stăpâni prin voință pentru o vreme. Dar ele astfel vor fi de fapt ațâțate mai mult, stârnite mai mult. Și la un moment de slăbiciune vor răbufni cu o mai mare forță ca la început. Voința are limite, și reacțiile firii ne vor lua mereu prin surprindere. Una din păcălelile favorite ale firii pentru noi este să încercăm să luptăm **cu** firea pământească **prin** firea pământească. Firea vrea ca NOI să ne ambiționăm, ca NOI să ne învățăm în noi înșine, ca NOI să ne punem încrederea în noi, și să ne mobilizăm puternica NOASTRĂ voință ca să luptăm împotriva firii pământești. Dar de fapt noi nu facem decât să încercăm să biruim anumite domenii ale firii pământești (dorințele, poftele, lenea etc.) cultivând alte domenii ale firii: mândria, încrederea în sine, autoîndumnezeirea, neprihănirea personală. Și dacă vom fi sinceri cu noi înșine, în strădania noastră firească de a învinge păcatul în viața noastră vom ajunge la concluzia omului din Romani cap.7:

- Știm, într-adevăr, că Legea este duhovnicească: dar eu sunt pământesc, vîndut rob păcatului. Căci nu știu ce fac: nu fac ce vreau, ci fac ce urăsc. Acum, dacă fac ce nu vreau, mărturisesc prin aceasta că Legea este bună. Și atunci, nu mai sunt eu cel care face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine. Știu, într-adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească, pentru că ce-i drept, am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac! Căci binele, pe care vreau să îl fac, nu-l fac, ci răul, pe care nu vreau să îl fac, iată ce fac! Și dacă fac ce nu vreau să fac, nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine. Găsesc dar în mine legea aceasta: când vreau să fac binele, răul este lipit de mine. Fiindcă, după omul dinlăuntru îmi place Legea lui Dumnezeu; dar văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea mea, și mă ține rob legii păcatului, care este în mădularele mele. O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte? Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru! Astfel dar, cu mintea, eu slujesc legii lui Dumnezeu; dar cu firea pământească slujesc Legii păcatului. (Rom.7:14-25)

Cine este omul din Romani 7? Aș spune că este orice om (fie creștin, fie necreștin) care încearcă să se lupte singur cu păcatul din viața lui, fără puterea Duhului Sfânt. Dacă este necreștin, nu are Duhul lui Dumnezeu și deci este condamnat la faliment moral. Dacă este creștin, fie are un păcat concret nemărturisit, fie păcatul este la nivelul atitudinii, motivației prin faptul că își pune încrederea în sine, în voința sa, sau în neprihănirea sa personală. Observăm că acest om VREA să facă voia lui Dumnezeu, dar nu poate. Omul singur în fața firii pământești va pierde singur. Cu siguranță că Pavel a experimentat el însuși tragedia din Romani 7. Știm că înainte de convertire era un Iudeu înfocat. Și cunoștea Legea și dorea să o îplinească. Și se chinuia să o îplinească prin propria voință. Și și-a construit o neprihănire personală, exterioară, și a reușit chiar să se păcălească că este un om bun și neprihănit. Dar

adevărul era că era așa de departe de standardele sfințeniei lui Dumnezeu. Și conștiința îi semnala acest lucru, dar era prea dureros pentru el, căci nu avea soluție. Și atunci singura sa variantă a fost să scadă standardele sfințeniei lui Dumnezeu și să le facă acceptabile, să comute atenția de pe schimbarea omului dinlăuntru, pe o schimbare exterioară. Dar cu siguranță că și Pavel a avut momentele sale de sinceritate când a trăit tragedia celui din Romani 7. și mulți oameni din istoria Bisericii au mărturisit această tragedie atât înainte de convertire cât și după convertire. și acești oameni sinceri în dorința de a face voia lui Dumnezeu au ajuns la un moment de criză maximă, de capitulare, de recunoaștere a neputinței. Și din acel punct au putut vedea adevărata soluție: credința în Hristos Isus! Căci doar Hristos Isus poate învinge firea pământească din noi. Și El poate trăi în noi și poate învinge prin Duhul și nu prin puterea noastră păcatul din viața noastră. Acel punct de criză este groaznic, este moarte. Este moartea și zdrobirea eului. Dar doar prin această moarte se poate ajunge la viață. Și cu siguranță sunt diferite etape de zdrobire și moarte a eului. Nu acest lucru ne explică Pavel când ne spune că Legea ne este un îndrumar către Hristos? Legea nu face decât se ne arate ce trebuie să facem. Nu ne dă însă puterea de a face voia lui Dumnezeu. În fața Legii poftele sunt atâțate și stârnite și mai mult. Și falimentul devine și mai mare. Partea bună a Legii este că ne arată unde suntem. Ea ne zdrobește neprihănirea personală și imaginea bună despre noi. Legea ne închide în neputință și vinovăție. Dar cu un scop. Pentru a ne conduce către credința în Isus Hristos. Căci credința în Isus Hristos înseamnă un abandon total în îndurarea și puterea Lui atât cu privire la iertarea noastră cât și cu privire la schimbarea noastră. Abandonul este total atunci când încrederea noastră în noi înșine este zdrobită total. Și aici e rolul Legii, să zdrobească părerea noastră bună despre noi, și încrederea noastră în capacitatea noastră de a face binele. Și ce bine se pricepe Legea să facă acest lucru! Și de la un om bun, cu merite, și cu puterea de face binele, ajungem în groapa umilinței și neputinței, în groapa falimentului moral, în groapa cumplită a vinovăției, a scârbei de noi înșine. Și ce bine se pricepe Legea să facă acest lucru! Și efectiv murim. Este o moarte reală și cumplită, este moartea eului. Dar doar din această moarte poate răsări de fapt adevărata viață. Și apoi trebuie să învățăm să rămânem în această zdrobire a eului. Lepădarea de sine este zilnică. Dar sunt momente cheie ale zdrobirii eului. Și ce groaznice sunt! Dar ce binecuvântate sunt!

Soluția pentru lupta cu firea pământească nu este ascetismul și voința umană, și exercițiile ascetice. Iată ce ne spune Pavel:

- Dacă ați murit împreună cu Hristos față de învățăturile începătoare ale lumii, de ce, ca și cum ați trăi încă în lume, vă supuneți la porunci ca acestea: nu lua, nu gusta, nu atinge cutare lucru! Toate aceste lucruri, care pier odată cu întrebuițarea lor, și sunt întemeiate pe porunci și învățături omenești, au, într-adevăr, o înfățișare de înțelepciune, într-o închinare voită, o smerenie și asprime față de trup, dar NU SUNT DE NICI UN PREȚ ÎMPOTRIVA GÂDILĂRII FIRII PĂMÂNTEȘTI. (Coloseni 2:20-23)

Ascetismul nu este decât o altă formă a firii pământești. Pavel nu subestimează forța firii pământești, și nici nu se luptă prin sine împotriva ei. El a acceptat adevărul că NIMIC bun nu locuiește în el, că firea a infectat TOT ce este el, că și voința este sub stăpânirea firi

pământești. Și Pavel nu cade în capcana de a se lupta împotriva firii apelând tot la fire. Pentru că tot eul e infectat de fire și păcat, ajutorul poate veni doar dinafara lui. El poate veni doar de la Domnul, de sus. De aceea, Pavel se luptă cu armele făurite de Domnul, care sunt din afara lui și sunt primite direct de la Domnul prin Duhul Său. Și aceste arme nu sunt supuse firii pământești căci izvorăsc din Dumnezeu și nu din sine. Și aceste arme sunt de fapt viața lui Hristos din Pavel. și aceste arme nu sunt deci supuse firii, căci nu fac parte din sine. Și aici e înțelpciunea și marea taină a noii indentități în Hristos. În noi sunt doi oameni și totuși un singur om. Atâtă firea cât și viața lui Hristos operează cu memoria noastră, cu gândurile noastre, cu rațiunea noastră., cu imaginația noastră, cu voința noastră. Nu avem două memorii, două imaginații, două cutii afective. Suntem un tot, un întreg. Nu avem dublă personalitate. Dar pe acel tărâm al ființei noastre tăbăresc două împărății. Și firea vrea să mobilizeze voința noastră, dar și Duhul. Și firea vrea să folosească memoria noastră, dar și Duhul. Și bătălia cea mai subtilă este la nivelul voinței și motivației. Voința de a face binele poate fi mobilizată atât de firea pământească cât și de Duhul. Cum facem diferența între ele? E dificil și e de mult de spus. Dar amintim doar poziția de luptă a credinciosului: în genunchi lângă cruce, cu duhul zdrobit și mâhnit, ancorându-și încrederea deloc în meritele și puterea sa, ci DOAR în meritele și puterea lui Hristos. Din această poziția trebuie să alegem să luptăm și să facem binele. Căci alegerea noastră nu dispare. Duhul sfânt conlucerează la fiecare pas cu voința noastră. Dar rămânând lângă cruce, putem ști că ea vine din Hristos și nu din fire. Căci Scriptura spune: *dați-vă și voi TOATE silințele să uniți cu credința voastră fapta*. Deci cineva nu poate spune: am păcătuit, căci am așteptat ca Hristos să trăiască prin mine și să facă alegerea cea bună și nu s-a întâmplat nimic. Hristos cel viu conlucrează pas la pas cu noi și ne spune: dați-vă toate silințele! Dar nu din picioare, adică mînat de fire, ci din genuchi, adică fiind călăuzit de Duhul.

Armele lui Dumnezeu nu sunt supuse firii pământești, deci au șansa de a birui firea pământească. Dar nu doar șansa, ci și autoritatea. Căci ele sunt PUTERNICE, ÎNTĂRITE de ÎNSUȘI DUMNEZEU ca să surpe întăriturile. Și aceste întărituri sunt întăriturile firii pământești care au scopul de a ne împiedica să îl cunoaștem pe Dumnezeu și să facem voia Lui. Armele duhovnicești sunt mai puternice decât întăriturile firii pământești. Ce veste bună! Nu este păcat, boală spirituală, limită a firii care nu poate fi învisă. Cu sigrunață că nu este peste noapte, că este un proces. Dar se poate, Cu cât vom cunoaște mai bine armele lui Dumnezeu și cu cât vom învăța să le folosim cu atât vom birui. Viața lui Hristos pusă la dispoziția noastră este ca o cameră de arme. Avem acolo tot felul de arme și tot felul de tehnici de luptă. Dacă am cunoaște toate aceste arme și le-am folosi, am trăi o viață de biruință în toate domeniile. Dar este un lung proces de învățare care de fapt nu cred că se termină niciodată. Căci viața pare prea scurtă, iar armele prea numeroase. Dar există atâtea arme spirituale și atâtea tehnici de luptă. Și Duhul te poate învăța cum să te lupți cu fiecare ispită în parte și ce se faci când ești în belșug, sau când ești în lipsă, sau când ești defăimat, sau când ești amenințat, sau când ești laudat, sau când ești bolnav etc. Duhul are o armă și o tehnică de luptă pentru fiecare context în parte și pentru fiecare ispită în parte. Pavel învățase aceste arme de luptă spirituală. Și atinsese o înălțime spirituală amețitoare:

- Noi răsturnăm izvodirile minții și orice înălțime care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu; și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos.

Terenul principal al bătăliei este MINTEA. Și aici firea are tot felul de izvodiri, de născociri, de raționamente, de idei. Dar prin lumina adevărului Cuvântului lui Dumnezeu, Pavel răstoarnă toate aceste izvodiri ale minții și îndepărtează orice gând care se ridică împotriva cunoașterii lui Dumnezeu, și orice gând îl face rob ascultării de Hristos. ce înseamnă a face un gând rob ascultării de Hristos? Acel gând este așezat sub autoritatea lui Hristos. ce spune Hristos despre acel gând? Este acel gând în acord cu gândirea lui Hristos? Conduce acel gând spre împlinirea voii lui Hristos și la glorificarea lui Hristos? Dacă da, acel gând este primit și lăsat să activeze în ființa și viața noastră. Dacă nu, este alungat și repudiat cu rapiditate, hotărâre și ură. Dar în practică lucrurile nu se împart în negru și alb. De multe ori un gând este un amestec de adevăr și minciună. și sarcina este de fapt de a răscumpăra adevărul din acel gând și de a alunga doar minciuna! Pavel veghează la orice gând din mintea sa, la orice idee, la orice imagine, la orice inițiativă. La orice dorință. Și le așează sub autoritatea lui Hristos, și pune câteva întrebări:

- Este acest gând în deplină armonie cu voia lui Hristos?
- Conduce acest gând la glorificarea lui Hristos și doar la glorificarea lui Hristos?
- Este acest gând în deplină armonie cu adevărul revelat în Hristos?

Și el atinsese performanța de a face ORICE tip de gând rob ascultării de Hristos. Amețitor! Dar pentru a ajunge aici trebuie să îl cunoști pe Hristos și voia sa în amănunt. Fără această cunoaștere este imposibil să separi adevărul de minciună din miile de gânduri care ne bombardează zilnic.

Pavel nu se laudă cu lucrarea altuia (10:12-18)

Apostolii mincinoși erau foarte abili în a se lăuda înaintea Corintenilor. Și ei le vorbeau probabil despre dragostea lor de Domnul, despre sacrificiul lor înaintea lui Dumnezeu, despre cunoștințele lor, despre experiențele lor spirituale. Și corintenii naivi îi credeau și se lăseau impresionați. Dacă ai un limbaj religios și te pricepi la vorbe este foarte ușor să atragi atenția celor credincioși. Și apostolii mincinoși au reușit acest lucru. Dar Pavel observă câteva lucruri despre acești apostoli:

- Că se laudă pe sine și nu arată spre Domnul
- Că se laudă singuri cu vorbele lor, și nu sunt lăudați de Domnul prin roadele lucrării lor
- Că ei sunt măsura lucrurilor, și că ei se măsoară cu ei înșiși, și se evaluează după propriile criterii spirituale.
- Că ei se laudă în lucrarea altuia, și cu lucrarea altuia, adică a lui Pavel

Spre desoebire de ei, Pavel se laudă în Domnul, și astfel:

- El arată spre Domnul și nu spre sine.
- Se lasă lăudat de Domnul prin roadele lucrării lui
- El se evaluează în lumina standardelor spirituale trasate de Hristos Însuși
- Pavel nu intră niciodată în lucrarea altuia.

Rețin un principiu extrem de important, și anume acela de a nu intra în câmpul de lucru al altuia. Pavel ținea foarte mult la acest principiu. Îl menționează și în Romani 15:20:

- Și am căutat să vestesc Evanghelia acolo unde Hristos nu fusese vestit ca să nu zidesc pe temelia pusă de altul.

Pavel, marele apostol nu intra peste ogorul altuia. El respecta autonomia Bisericii locale. Deși era apostol, nu dădea buzna peste lucrarea altuia, și căuta acele zone în care NU fusese vestită Evanghelia unde planta Biserici noi. Și își exercita autoritatea DOAR asupra lucrărilor plantate de el. Când Pavel s-a despărțit de Barnaba s-au format două echipe misionare. Pavel nu a interferat cu lucrarea lui Baranaba. Același principiu îl găsim în cartea Apocalipsei. Fiecare Biserică este judecată de Hristos în parte. Hristos nu cheamă nici una din Biserici să vină să rezolve problemele celeilalte Biserici. Deci fiecare cu ogorul lui. Și e atât de important acest principiu, căci dacă au apărut disonanțe importante de viziune între Pavel și Barnaba, oare nu vor apărea și între noi? Și Domnul ne cheamă pe fiecare din noi să ne dezvoltăm propria lucrare, propriul ogor, și să respectăm celalte ogoare. Fiecare va avea perspectiva sa asupra Bisericii, asupra slujrii, evanghelizării. Și mare este grădina ta, Doamne! Și mare este pământul! Este loc pentru toată lumea. Și fiecare va da socoteală

înaintea lui Dumnezeu. Ogorul lui Dumnezeu sunt oamenii. De la Pavel învățăm despre dreptul plantatorului. El plantase Biserica din Corint. El avea un drept nu abuziv dar natural asupra lor. La fel este și dreptul de părinte spiritual. Și când te naști din nou într-o Biserică locală, te naști în ogorul altuia. Prezbiterii acelei Bisericii sunt cei care au grijă de ogor. Cu siguranță, că în acel ogor mare îți poți dezvolta și tu un ogor. Poți vesti Evanghelia, poți face ucenici. Poți avea copii spirituali, poți investi în oameni. Dar nu uita să resepecți ogorul cel mare și nici nu te grăbi să îți dai cu părerea despre ogorul altuia. Ah, unde sunt liderii ambulanti, care intră într-o Biserică locală pentru care nu s-au trudit deloc și încep să contrazică Pastorul și să vină cu viziunea lor și să arate ce trebuie îmbunătățit. E ușor să faci ordine în ogorul altuia. Dar dacă tot ai atâtea idei bune de ce nu îți faci și tu un ogor, și implementezi aceste idei nemaipomenite? La fel și nemulțumiții Bisericii care doar critică pe cei ce slujesc dar nu pun umărul la slujire. Ia pune și tu umărul să vezi cum este! Și când pui umărul vezi că nu e așa ușor să îți dezvolți propriul ogor, și că trebuie să ai o chemare din partea lui Dumnezeu, și începi să respecti pe cei care au ogorul lor căci știi că au chemarea din partea Domnului, fără de care nu ar fi biruit. Și știi că fiecare va da socoteală de ogorul lui înaintea lui Dumnezeu și va primi o răsplată pentru binele sau răul care-l va fi făcut. Pavel a avut o chemare specială de a planta Biserici noi. Dar era chemarea și darul lui. Deși era misionar, el nu le spunea la toți ceilalți frați să devină misionari. El nu era copleșit de propria-i chemare. Bolnavi de noi înșine, vom avea mereu impresia că darul nostru e cel mai important, că darul nostru e cheia Bisericii. și astfel predicatorii îi vor îndemna pe toți să predice, misionari pe toți să devină misionari, cei ce conduc închinarea pe toți să se implice în închinare, cei care se ocupă de săraci ca toți să facă același lucru. Din autoîndumnezeire vom avea mereu tendința să suprasolicităm importanța darului chemării și lucrării noastre. Dar Pavel nu îi chema pe oameni să fie misionar ca el, ci să trăiască ca și Hristos ca el. Chemările și darurile și ogoarele sunt diferite. A trăi ca Hristos este esența. Și astfel Pavel a învins complexul propriului său dar și i-a îndemnat pe oameni să se implice în Biserica locală și să preotească în Ierusalimul lor. Principalul nostru ogor este Biserica locală. Și Biserica locală este ogorul prezbiterilor care au trudit la plantarea și creșterea Bisericii. și în Biserica locală fiecare își poate dezvolta ogorul lui, respectând mereu ogorul mamă. Atenție la lucrătorii fără ogor. Lucrătorii care doar udă în ogoarele altora dar nu au propriul lor ogor au o mare problemă. Așa erau și acești apostoli ambulanti care dăduseră buzna peste lucrarea lui Pavel. Cu siguranță că Pavel era deschis să slujească și Bisericile plantate de Barnaba dacă era invitat acolo. Dar o făcea cu măsură și prudență. Prudență în sensul de a nu se apuca să facă ordine în lucrarea lui Barnaba. Și măsură, în sensul că nu uita că prima sa responsabilitate înaintea Domnului este propriul său ogor. Și Pavel știa să își fixeze prioritățile. Care este ogorul tău? Dacă ar fi să răsund la această întrebare aș spune că ogorul meu este Biserica Neemia, și în Biserica Neemia, în primul rând Biserica și Bisericile de casă pe care le slujesc și păstoresc. Și primii creștini erau organizați în Biserici de casă. În marele ogor al Bisericii din Corint erau multe Biserici de casă. Erau multe ogoare. Era loc pentru toată lumea! Mare este secerișul dar puțini sunt lucrătorii. **Ferește-te să devii lucrătorul ambulant care doar udă în ogorul altora sau se apucă să facă ordine în ogoarele în care alții au trudit.**

Cum se împacă principul lui Pavel cu sistemul de a numi pastori tineri după ce termină o facultate și de a-i trimite să păstorească Biserici în care nici nu au fost vreodată? Cu

siguranță că acel pastor își poate dezvolta propriul său ogor în acea Biserică prin ani de slujire și de trudă, și că Domnul poate lucra în multe feluri. Dar unde este acel principiu al lucrătorului recomandat de propriul său ogor de slujire și nu de diplome sau cunoștințe? Acest lucru îl întreabă Pavel: unde este ogorul de slujire al apostolilor mincinoși? Ce roade îi recomandă? Au venit de nicăieri și își dau cu părerea în ogorul pe care cu multă durere și trudă eu l-am dezvoltat prin harul lui Dumnezeu. Câmpul de lucru al lui Pavel era credința corintenilor. Roadele trebuie să apară: în tine și în cei pe care îi slujești! Dacă nu apar, nu ai nici o recomandare ca lucrător.

Demascarea apostolilor mincinoși (11:1-15)

Acesta este pasajul în care Pavel demască în mod direct apostolii mincinoși. Deci, el îi consideră pe acești apostoli nu doar niște frați în neveghere care s-au apucat să îl denigreze pe Pavel. Pavel îi consideră apostoli mincinoși, slujitori ai diavolului. Din perspectiva lui Pavel problema este pe viață și pe moarte. În joc este însăși mântuirea corintenilor. Pavel i-a logodit cu un Bărbat, cu Hristos ca să îi înfățișeze înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată. Când cineva nu este logodit sau căsătorit, are o anumită deschidere față de persoanele de sex opus. Căci una din acestea ar putea fi alesul/aleasa. Deci, există această deschidere. Și dacă cineva face curte unei femei, există o anumită deschidere din partea acesteia. Căci el ar putea fi alesul. Dar dacă o femeie este logodită sau căsătorită, ea nu mai are această deschidere față de persoanele de sex opus. Ea și-a luat un angajament față de logodnic/soț. Nu mai este așteptat nici un alt bărbat, și orice inițiativă din partea altui bărbat este respinsă din start, din principiu. Nu mai există loc de negociere, de hai să vedem, sau să analizăm. Oferta este respinsă din start fără nici un fel de analiză. La fel este și cu Hristos. Când nu cunoșteam Adevărul, pribegeam prin lume și eram deschiși la tot felul de învățături, teorii sau filosofii. Dar odată ce ne-am logodit cu Hristos, odată ce am primit revelația Adevărului, și ne-am luat angajamentul să fim fideli Adevărului, nu mai avem nici o deschidere față de nici o altă teorie, ori cât de atrăgătoare ar fi ea. Aceasta nu înseamnă să fim dogmatici sau înguști la minte. Nu trebuie să analizăm toate teoriile din lumea aceasta, pentru a-L putea alege onest pe Hristos. Căci pe Hristos nu Îl alegem prin comparație, analiză intelectuală față de celelalte planuri de slavare propuse de omenire. Nu Îl alegem pe Hristos pentru că El este oferta mai bună, mai bună decât celelalte pe care le cunoaștem. Căci dacă aceasta este temelia logodnei noastre cu Hristos, când va apărea o teorie vom simți nevoia să o analizăm și să vedem dacă este mai bună decât cea oferită de Hristos. Pe Hristos Îl alegem pentru că El ni S-a revelat prin Logos ca Adevăr ultim al lui Dumnezeu și ne-a născut din nou prin Cuvântul adevărului. Revelația lui Hristos prin Duhul Sfânt prin Logos este atât de intensă încât să ne ofere certitudine, și nu probabilitate, încât să ne ofere certitudine prin SINE și nu prin comparația cu alți profeți. De aceea, corinteni sunt vinovați pentru că au fost așa de deschiși față de învățătura acestor apostoli mincinoși.

Nu știm exact în ce consta învățătura acestor apostoli mincinoși. Știm din epistolă că ei:

- Îl contestau direct și îl denigrau pe Pavel, și deci și mesajul său
- Vesteau un alt Isus și o altă Evanghelie
- Erau probabil iudei, care făceau referiri la Moise și Legea cea veche

Observăm că ei nu Îl atacau direct pe Isus ci vesteau un alt Isus. Nu era un atac direct ci unul camuflat. Satana se prefăcea într-un înger de lumină, și slujitorii lui în slujitorii ai neprihănirii. Nu este de-ajuns să ai pe buze Numele lui Dumnezeu și al lui Isus. Întrebarea este ce spui despre Dumnezeu și despre Isus, care este **conținutul** care umple aceste concepte? Pavel observă la corinteni un punct vulnerabil : sunt prea deschiși față de apostoli

și învățători noi, sunt prea naivi, prea sinceri și prea ușor impresionabili. Corinteni cădeau în capcana mirajului noutății, a deschiderii prea mari și a naivității. Dacă ei întâlneau un învățător nou care avea un limbaj religios și știa să se laude, se lăsau imediat impresionați de el. Corinteni erau naivi și credeau că oricine are pe buze Numele lui Isus este al lui Isus. Pentru corinteni orice pasăre care zbura se mânca. Cu alte cuvinte, ei neglijau realitatea războiului spiritual, neglijau că după cum Domnul vorbește în această lume, și Satana vorbește, că după cum Domnul călăuzește și face semne și minuni, și cel rău călăuzește prin semne și minuni, că după cum Domnul are slujitorii Lui, și cel rău are slujitorii lui. Și ei au neglijat realitatea războiului spiritual și mai ales capacitatea vrăjmașului de a amăgi. Satan nu trebuie subestimat. El a reușit să amăgească pe Eva și apoi pe Adam în grădina Edenului. Și Eva și Adam erau curați, fără păcat, și fără firea pământească, și l/au văzut pe Domnul și au stat de vorbă cu El. Satana a venit sub forma unui șarpe prietenos și pus o singură întrebare: OARE ZIS CU ADEVĂRAT DUMNEZEU ...?, și prin această întrebare a amăgit pe Eva și apoi pe Adam. Vice-regele creației, cel făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu a fost îngenuncheat printr-o singură întrebare rostită de Satana. Și marea întrebare este: CUM a rostit Satana acea întrebare de reușit prin ea să amăgească cununa creației lui Dumnezeu? Și Satana nu a venit sub forma unui demon hidos. El a vorbit printr-un element din creația lui Dumnezeu. În Eden nu existau animale hidoase. și nu știm cum arăta șarpele înainte de cădere. Dar cu siguranță că nu a fost ales la întâmplare de diavol. Cu siguranță a ales un camuflaj foarte bun. În Eden era o relație specială între om și animale. Satana a lovit pe la spate, pe neașteptate camuflându-se într-unul din animalele preferate ale omului. Blestemarea șarpelui să se târască și să mănânce țărână și probabil transformarea sa în ceva hidos și respingător, a avut loc pentru a întipări în memoria omului tragicul episod din Eden. Și ori de câteori un om se întâlnea cu un șarpe hidos și veninos, și ostil omului, își aducea aminte de ura vrăjmașului dar și de capacitatea sa de camuflare. Cel rău nu doar că operează în această lume. Dar el se poate camufla. Și aici insistă Pavel: treziți-vă corintenilor, nu am ajuns încă în rai, nu trăim într-o lume cu oameni buni și sinceri. Suntem în război. Vrăjmașul ne atacă necurmat și vrăjmașul este expert în camuflaj și amăgire. Priviți înapoi în Eden. Acest drept de a se camufla îl are încă de acolo. Dar acum, în mijlocul unei lumi decăzute pe care el o conduce, cu atât mai mult se va folosi de acest drept. Pavel nu scrie că Satana se POATE preface într-un înger de lumină, ci că SE PREFACE într-un înger de lumină. Deci el ne poate ispiti în mod direct să ne răzvrătim față de Creator și să păcătuim. Dar el poate să și speculeze disponibilitatea noastră de a-L crede pe Domnul și de a face voia Lui. El poate imita glasul Domnului și să ne călăuzească spre capcane, spre încălcarea voii Sale. Și astfel ajungem în mocirlă crezând că Îl urmăm pe Domnul și că facem voia Lui. Și aici mare atenție la sfera semnelor, sentimentelor, la ceea ce noi numim călăuzire personală. Am discutat acest capitol detaliat cu alte ocazii. Vezi de exemplu comentariul pe capitolul 14 din 1 Împărați. Mare atenție să rămânem la vorbirea EXPLICITĂ a lui Dumnezeu, la ce ESTE SCRIS, și la ce Domnul a vorbit prin limbaj direct și explicit și nu prin semne, și sentimente interpretabile. Și când e vorba de ce ESTE SCRIS, mare grijă să cunoaștem ANSAMBLUL ca să putem interpreta corect detaliile. Cel rău știe Scriptura mai bine ca noi. Și ne poate amăgi citând din Scriptură. Și ne poate defocaliza și să ne ducă spre bătălii false cu Scriptura în mână. El ne speculează mereu la detalii. Ia detalii din Scriptură și le supralicitează în

teologia și viața noastră și pierdem direcția corectă a luptei spirituale dată doar de echilibrul ansamblului.

Cum putem distinge glasul Domnului de glasul celui rău carea vrea să Îl imite? Cum putem deosebi între slujitorii Domnului și cei ai diavolului?

- Trebuie mai întâi să fim mereu vigilenți. Să știm că există acest război și că cel rău mereu va încerca să imite glasul Luminii. Și atunci să avem deprinderea să testăm duhurile și oamenii.
- Și să cunoaștem revelația SCRISĂ, ansamblul Cuvântului lui Dumnezeu, cel care ne poate călăuzi în labirintul vieții.
- Și să rămânem în mijlocul Trupului lui Hristos, înconjurați și păziți de oameni maturi în credință. Să nu rămânem niciodată singuri. Să ne expunem mereu ideile, gândurile, inițiativele, teologia, Trupului lui Hristos, și să ne lăsăm corecți de Trupul lui Hristos.
- Să ne hrănim zilnic din Cuvânt. Căci Lumina Cuvântului e mai mult decât informație. E lumina Duhului prin informație. poți avea informația Scripturii dar dacă nu ai lumina Duhului, nu îți folosește la nimic. Și Lumina Duhului nu e un dat. Ea trebuie reîmprospătată zilnic prin timpul în cămăruță cu Domnul.
- Și să veghem asupra relației cu Domnul și să împlinim poruncile, și să ne pocăim și să trăim în curăție. Căci păcatul ne întunecă mintea și repudiază lumina Duhului din noi.
- Și nu în ultimul rând să rămânem smeriți, în genunchi lângă cruce, într-o totală smerenie și dependență de Dumnezeu în ce privește deosebirea voii Lui. Dacă ne bazăm pe discernământul nostru, pe cât cunoaștem din Scriptură, pe experiențele noastre din lupta spirituală, pe biruințele din trecut în a deosebi voia lui Dumnezeu, înseamnă că ne ridicăm deja în picioare lângă cruce. Și cel rău atât așteaptă. Domnul stă împotriva celor mândri. Frecvența călăuzirii Duhului se aude doar de jos din genunchi. E o frecvență doar pentru mică înălțime. Cu cât ești mai jos, mai smerit și mai îngenunchi, cu atât o poți auzi mai clar. Cu cât ești mai sus, cu atât se aude mai neclar și cu atât alte frecvențe străine ne inavdează mintea. Deci dependența totală de Domnul trebuie să fie în fiecare zi atât în ce privește iertarea, împlinirea voii lui Dumnezeu, funcționării noastre în această lume, dar cât și în ce privește DEOSEBIREA voii lui DUMNEZEU, și deosebirii Luminii de Întuneric. Aceasta înseamnă ca zilnic să cercetăm Scripturile, să Îl implorăm în ascuns pe Domnul să ne dea Lumină de sus. Și cercetăm Scriptura nu de pe poziția celui care știe, care cunoaște, care are experiență. ci de pe poziția smerită a celui care recunoaște că știe atât de puțin, că poate fi păcălit atât de ușor, că Vrăjmașul este atât de inteligent și îl poate amăgi oricând. Dar această smerenie este însoțită de încrederea că Hristos poate și vrea să ne călăuzească, să ne dea discernământul de care avem nevoie pentru a deosebi bine care este

voia lui Dumnezeu pentru noi acum și aici. Și fie ca această atitudine de deplină smerenie să ne însoțească în fiecare zi și în tot ce facem: când luăm decizii pentru viața noastră, când luăm decizi în familie, în Biserică, în păstorire, la locul de muncă..absolut în toate domeniile. Să avem urechea deschisă pentru a învăța și auzi mereu voia lui Dumnezeu. Cel care crede că deja știe, că deja cunoaște, și că se poate lipsi de această smerenie și umilință și dependență totală de Hristos în a deosebi voia Tatălui, a ales deja calea mândriei, și prin aceasta, deja își pregătește singur următoarea cădere. Cel rău îi va pregăti un context complicat. El nu va auzi vocea Duhului căci nu stă în genunchi ci în picioare, și va face alegerea greșită, și va fi umilit de cel rău. Dar apoi se va pocăi, și se va smeri. Va sta din nou în genunchi lângă cruce,. Nu se va mai încrede în propriul său discernământ, măcar pentru o vreme. Tendința va fi să se ridice din nou în picioare. Dar fericite de cel care rămâne în genunchi prin credință și nu doar din pricina falimentelor sale în lupta spirituală.

Domnul vrea să fim niște copii. Un copil este total dependent de părintele său în fiecare zi și în toate lucrurile. Și de fapt noi suntem ca niște copii. Trebuie doar să acceptăm acest lucru. Domnul nu ne dă dinainte nici puterea să face, voia sa, și nici Lumina de a deosebi voia Sa. În fiecare zi avem nevoie total și la fel de mult de El pentru a ne învăța voia Sa și a ne da puterea să o înfăptuim. Este ca mersul unui copil. Este aventura credinței ca și în viața lui Pavel. Fiecare zi trebuie luată în parte. Dar cum se împacă această perspectivă cu cea a creșterii spirituale și untdelemnului care se adună în candelă pentru zile negre. E adevărat, există o creștere în maturitate, în discernământ, în cunoștință, în deprinderi sfinte. Dar această creștere trebuie armonizată cu acea dependență totală de Dumnezeu. Creșterea în maturitate și deprinderi sfinte și discernământ se produce și trebuie să se producă , dar ea nu trebuie să scadă dependența noastră de copil față de Tatăl ceresc. Da, vasul trebuie să se lărgască (și aceasta înseamnă de fapt creșterea spirituală) pentru a încape acolo mai mult cer, dar cerul e al Domnului și nu devine niciodată al nostru. El susține prin Duhul deprinderile sfinte și cunoștința de El. Ele nu sunt lucruri în sine, nu devin ale noastre. Ele se împletesc cu noi, dar sunt din el, prin El și pentru El. Când nu înveți să conduci și nu ai deprinderile formate te rogi de fiecare dată când te sui la volan ca Domnul să te păzească. Dar apoi se formează deprinderile și uităm să ne rugăm. Oare e normal așa? Se formează deprinderile. E un lucru bun. Dar să nu uităm că El susține aceste deprinderi, și de asemenea că în pofida unor deprinderi desăvârșite un accident tot se poate întâmpla. Deprinderile sunt susținute tot prin El. Nu există DEISM. El susține toate lucrurile. Acest lucru îl învață Domnul pe Iov. Domnul susține toată creația. Nu sunt legități care funcționează de la sine. La fel învățăm din Ps.104. El dă de mâncare puilor de lei, El se implică activ și personal în creație, în fiecare răsărit, la fiecare ploaie, în orice detaliu al creației. Domnul nu e marele ceasornicar care învârte cheița și pleacă. El susține prin prezența Sa vie și personală TOATE lucrurile. Deprinderile sfinte și neprihănirea lui Iov erau susținute clipă de clipă de Creator. Nu există nici un strop de deism. Deprinderile noastre nu funcționează de la sine. Ele sunt susținute clipă de clipă de Dătătorul și Susținătorul vieții. Dar aceste deprinderi susținute tot

de El, nu sunt suficiente în sine pentru a evita un accident. Sunt doar o mică părticică din ansamblu. Sunt așa de mulți factori în afara deprinderilor noastre sfinte pe care nu îi putem controla. Dar Domnul poate. Deci chiar dacă avem deprinderi de șofer, trebuie să rămânem în acea smerenie și dependență de Domnul și să nu uităm să spunem: Doamne, păzește-mă și azi de accident! La fel e și în viața spirituală. Domnul vrea să creștem în cunoștință și deprinderi sfinte, să ne lărgim vasul credinței, dar să nu ne punem încrederea în sine în deprinderile sfinte. Să nu uităm că acestea vin din El, sunt susținute clipă clipă de El, și nu sunt suficiente pentru a birui. Lupta spirituală e mult prea complexă. Alături de deprinderile sfinte avem nevoie mereu de protecția divină și de acea resursă spirituală nouă și proaspătă pe care o vom primi azi. Chiar dacă am mâncat în fiecare zi toată viața, e nevoie să mănânc și AZI. Domnul să ne ajute să rămânem niște copii în pofida creșterii spirituale. De fapt, creșterea spirituală reală înseamnă să devenim și mai mult copii, și mai dependenți de Părintele nostru, sau mai bine zis și mai conștienți de dependența totală de El în toate lucrurile.

Doamne, deschide-ne ochii ca psalmistului (ps.104) să te vedem pe Tine în toate lucrurile. Și să vedem minunile Tale. De exemplu e o mare minune sănătatea. Dacă un medic ne-ar prezenta totți virușii care există și toate situațiile în care ne-am putea îmbolnăvi, ne-am da seama că e o MARE MINUNE că suntem încă sănătoși. Când vom ajuta la capătul alergării și vom fi cu cunoștință cu îngerii care ne-au păzit, vom fi uimiți doar de câți mulți îngeri au fost implicați să ne păzească sănătatea și viața. Domne, alungă deismul din mintea noastră și ajută-ne să te recunoaștem pe Tine în toate lucrurile! Căci TU susții fiecare detaliu al creației. Cum spune așa de frumos psalmistul:

1. Bindecuvântă, suflete, pe Domnul! Doamne Dumnezeule, Tu ești nemărginit de mare! Tu ești îmbrăcat cu strălucire și măreție!
2. Te învelești cu lumina ca și cu o manta; întinzi cerurile ca un cort.
3. Cu apele Îți întocmești vârful locuinței Tale; din nori Îți faci carul și umbli pe aripile vântului.
4. Din vânturi Îți faci soli, și din flăcări de foc, slujitori.
5. **Tu** ai așezat pământul pe temeliiile lui, și niciodată nu se va clătina.
6. **Tu** îl acoperiseși cu Adâncul cum l-ai acoperi cu o haină; apele stăteau pe munți,
7. dar la amenințarea **Ta** au fugit, la glasul tunetului Tău au luat-o la fugă,
8. suindu-se pe munți și coborându-se în văi, până la locul pe care li-l hotărâseși Tu.
9. Le-ai pus o margine pe care nu trebuie s-o treacă, pentru ca să nu se mai întoarcă să acopere pământul.
10. **Tu** faci să țâșnească izvoarele în văi, și ele curg printre munți.
11. **Tu** adăpi la ele toate fiarele câmpului; în ele își potolesc setea măgarii sălbatici.

12. Păsările cerului locuiesc pe marginile lor și fac să le răsune glasul printre ramuri.
13. Din locașul Tău cel înalt **Tu** uzi munții; și se satură pământul de rodul lucrărilor Tale.
14. **Tu** faci să crească iarba pentru vite, și verdețuri, pentru nevoile omului, ca pământul să dea hrană:
15. vin, care înveselește inima omului, untdelemn, care-i înfrumusețează fața, și pâine, care-i întărește inima.
16. Se udă copacii Domnului, cedrii din Liban **pe care i-a sădit El**.
17. În ei își fac păsările cuiburi; iar cocostârcul își are locuința în chiparoși;
18. munții cei înalți sunt pentru țapii sălbatici, iar stâncile sunt adăpost pentru iepuri.
19. El a făcut luna, ca să arate vremurile; soarele știe când trebuie să apună.
20. **Tu** aduci întunericul, și se face noapte: atunci toate fiarele pădurilor se pun în mișcare;
21. puii de lei mugesc după pradă și își **cer hrana de la Dumnezeu**.
22. Când răsare soarele, ele fug înapoi și se culcă în vizuinile lor.
23. Dar omul iese la lucrul său și la munca lui, până seara.
24. Cât de multe sunt lucrările Tale, Doamne! **Tu** pe toate le-ai făcut cu înțelepciune, și pământul este plin de făpturile Tale.
25. Iată marea cea întinsă și mare: în ea se mișcă nenumărate viețuitoare mici și mari.
26. Acolo în ea umblă corăbiile, și în ea este leviatanul acela pe care l-ai făcut să se joace în valurile ei.
27. Toate aceste viețuitoare **Te** așteaptă, ca să le dai hrana la vreme.
28. Le-o dai **Tu**, ele o primesc; Îți deschizi **Tu** mâna, ele se satură de bunătățile **Tale**.
29. Îți ascunzi **Tu** fața, ele tremură; le iei **Tu** suflarea, ele mor și se întorc în țărâna lor.
30. Îți trimiți **Tu** suflarea, ele sunt zidite, și înnoiești astfel fața pământului.
31. În veci să țină slava Domnului! Să Se bucure Domnul de lucrările Lui!
32. El privește pământul, și pământul se cutremură; atinge munții, și ei fumează.

33. Voi cânta Domnului cât voi trăi, voi lăuda pe Dumnezeuul meu cât voi fi.

34. Fie plăcute Lui cuvintele mele! Mă bucur de Domnul.

35. Să piară păcătoșii de pe pământ, și cei răi să nu mai fie! Binecuvântă, suflete, pe Domnul! Lăudați pe Domnul! (Ps.104)

Pavel se laudă cu necazurile și slăbiciunile lui (11:16-33)

Începând cu versetul 1 din cap.11 Pavel aduce în discuție ideea de NEBUNIE. El cere corintenilor să sufere puțină nebunie din partea lui. El reia această idee în v.16. La ce se referă Pavel? Nebunia lui Pavel este că se va lăuda și el cum se laudă apostolii mincinoși. Apostolii mincinoși s-au lăudat după firea pământească și au denigrat după firea pământească, și eu fost bine primiți de corinteni naivi și ușor impresionabili. Și ei nu și-au dat seama că acei apostoli mincinoși i-au manipulat de fapt, i-au înrobit, au pus mâna pe ei, au profitat de ei. Pavel nu vrea să se pună în rând cu acei apostoli care se laudă singuri. Dar el observă că spre deosebire de acei apostoli mincinoși ei au fost slabi (vezi 11:21). Da, acei apostoli au fost deștepți, inteligenți și au știut să îi impresioneze pe Corinteni și să îl denigreze pe Pavel. Dar, Pavel, ca slujitor al lui Dumnezeu nu putea opera nici cu lauda de sine și nici cu denigrarea. Și din acest punct de vedere, într-o așa zisă competiție cu apostolii mincinoși, el era slab.

Ooo, cât de naivi erau corinteni! Ei nu vedeau că apostolii mincinoși trăiau în firea pământească. Ei credeau și se lăsau impresionați de laudele și denigrările lor. Și în acest context, Pavel recurge la puținică nebunie. Adică le spune: ia să mă laud și eu ca acei apostoli, și să vedem care din noi este mai deosebit. Pavel recurge la acest exercițiu pedagogic, de dragul corintenilor care erau efectiv vrăjiți de laudele apostolilor mincinoși. Și atunci le comunică pe același limbaj ca să le arate că și el are cu ce se lăuda și că și el se poate lăuda, și deci că nu este mai prejos de acei apostoli mincinoși. Cu alte cuvinte, Pavel le spune: ***voi îi vedeți mai presus decât mine pentru că ei se laudă pe ei înșiși, iar eu nu (căci nu se cade așa ceva!). Dar să vă arăt că și eu m-aș putea lăuda ca ei! Și atunci cu ce ar mai fi ei mai presus decât mine?***

Versetul 22 confirmă faptul că apostolii mincinoși erau într-adevăr evrei. Dar și Pavel era evreu, israelit și sămânța lui Avraam. Ei pretindeau că sunt slujitori ai lui Hristos (deși nu erau!). Dar Pavel era cu mult mai mult! Devotamentul lui Pavel față de Hristos nu era susținut doar de vorbe ci dovedit prin nenumăratele suferințe pentru Hristos prin care trecuse. Într-adevăr, din pricina propovăduirii lui Hristos, apostolul trecuse prin atâtea suferințe, necazuri și prigoniri. Și CV-ul suferințelor apostolului era impresionant. Apostolii mincinoși nu știau ce înseamnă suferința pentru Hristos. Ei trăiau în firea pământească și urmăreau beneficii de la corinteni. Dar Pavel nu dorea să știe pe unde mergea nimic altceva decât pe Hristos, și pe El răstignit! Pavel eclipsa pe de parte pe acei apostoli nespuse de aleși, care apăruseră de nicăieri, și erau plini de vorbe, dar atât de străini de suferințele cauzate de propovăduirea crucii.

Descrierea suferințelor apostolului ne ajută să înțelegem ce viață avea Pavel. Nu avea deloc o viață normală și liniștită. Fiecare zi era o nouă aventură. De multe ori ne închipuim că Pavel mergea prin natură alături de colegii lui, și ajungea la o nouă cetate. Și acolo i se deschidea covorul roșu, și era primit cu respect de oameni. Și propovăduia Evanghelia și oameni se întorceau la Dumnezeu, și totul era minunat. Nu așa arăta viața lui Pavel. Drumurile nu erau liniștite și în mijlocul naturii. Drumurile erau prin frig și ploaie. Și adesea nu avea ce mânca și nu avea ce bea. Drumurile erau pline de primejdii: primejdii din partea tâlharilor, din partea iudeilor, din partea păgânilor, din partea fraților mincinoși, sau

din partea naturii. Pavel repetă cuvântul **PRIMEJDII** de 8 ori într-un singur verset. Oare când am trecut noi ultima dată printr-o primejdie adevărată? Oare cum reacționăm în fața unei mici primejdii? Oare cum reacționăm în fața unui mic conflict sau dacă ne amenință cineva? Dar Pavel trecea prin primejdii reale zi de zi. Și nu doar în călătorie. Primejdiile îl urmăreau oriunde. În cetăți nu era primit cu covor roșu, ci cu multă ostilitate. După predicarea Evangheliei era batjocorit, scuipat, adesea bătut sau întemnițat. Oare știm ce înseamnă să stai o zi în închisoare în condiții mizere, cu lanțuri pe tine, cu mâncare puțină și stricată, între criminali și violatori? Dar Pavel era adesea întemnițat. Oare știm ce înseamnă să fii bătut sau împroșcat cu pietre? După ce primești 39 de lovituri pe spate, cât timp durează până se vindecă rănilor, câte zile te urmărește durerea? Viața lui Pavel era o aventură. Nu știa ce va fi mâine. Era hăituit mereu, urmărit mereu. Ne gândim la timpul său de părtășie cu Domnul, de studiu și rugăciune. Adesea era în boală și suferință, în foamete și frig, în nesiguranță și primejdii.

Observăm și un echilibru în viața sa. Nu era mereu bătut, nu era mereu în temniță, nu era mereu prins. Domnul îl izbăvea adesea și îi scăpa viața. Și în anumite contexte îl proteja pe termen lung în fața vrăjmașilor lui. Avem două exemple clare: în Corint și în Efes. Chiar în Corint Domnul îi face următoarea promisiune:

- a) Noaptea, Domnul a zis lui Pavel într-o vedenie: Nu te teme; ci vorbește și nu tăcea, căci Eu sunt cu tine; și nimeni nu va pune mâna pe tine ca să-ți faci rău: vorbește, fiindcă am mult norod în această cetate. Aici a rămas un an și șase luni și învăța printre Corinteni Cuvântul Domnului. (Fapte 18:9-11)

Alături de belșugul de suferință era și un belșug de mângâieri. Perioadele de suferință alternau și cu perioade mai liniștite. Viața lui Pavel era totuși suportabilă. Dar era o aventură, o aventură a credinței, cum ar trebui să fie și viața noastră. De fapt, nu știm cu ce ispită sau încercare ne va mai prizoni mâine cel rău. Nu știm dacă vom mai fi în viață sau nu. Nu știm ce vom mai pierde. Nu știm cu ce vești ne va întâmpina ziua de mâine. Astăzi, ca niște copii trebuie să ne abandonăm în brațele Tatălui și să căutăm să facem voia Lui. Și să căutăm să vestim Cuvântul Lui. Observăm că loviturile celui rău erau îndreptate în mod clar împotriva propovăduirii Cuvântului. Iar Domnul este Cel care Îl încurajează pe Pavel și îi spune: propovăduiește și NU TĂCEA! Și ne dăm seama cât de mare era presiunea pe care o resimțea Pavel de era nevoie să I se arate Domnul în persoană și să îl încurajeze să vestească Cuvântul.

Și Pavel nu era un erou, un supraom, care era într-o stare spirituală atât de intensă încât nu simțea frigul, foamea, frica, suferința, și plutea peste toate acestea. Nu, el era slab, fricos și cuprins de slăbiciune. Dar într-un mod miraculos, suflarea de viață a lui Hristos îi dădea putere să mai propovăduiască Cuvântul și azi, și încă o zi, și încă o zi. Și Pavel trăia prin credință în slăbiciune, și puterea lui Hristos putea lucra cu mare putere în el! Acesta era Pavel.

Dar v.28-29 sunt absolut fascinante:

- b) Și, pe lângă lucrurile de afară, în FIECARE zi, mă apasă grija pentru TOATE Bisericile. Cine este slab și să nu fiu și eu slab? Cine cade în păcat, și eu să nu ard?

Pavel ne spune: *și pe lângă lucrurile de afară*. Deci o parte din frământările și energiile lui erau canalizate spre aceste lucruri. Nu era un supraom, Pavel se lupta cu propria suferință, cu propriile slăbiciuni și temeri, cu ispita de a da înapoi și de a renunța la propovăduirea Cuvântului. Dar pe lângă acestea, se preocupa pentru Biserici. Și în fiecare ZI, și pentru TOATE Bisericile. Și nu era o frământare generală pentru comunități, ci pentru fiecare credincios în parte din Bisericile plantate de el: Cine să cadă în păcat și eu să nu ard? Era în duh alături de fiecare frate care trecea prin slăbiciune, și ardea pentru fiecare frate care cădea în păcat. Prin el, Hristos, se preocupa pentru Biserica Sa. Pavel era doar un vas. Hristos trăia prin El. Doar Hristos putea să se preocupe așa de mult de frați.

Pavel se putea preocupa de ceilalți, căci avea nevoie de siguranță personală împlinită prin credința în Domnul. El era încredințat că Domnul va purta de grijă, că Domnul îl va întări, că îi va întări credința și îl va ajuta să nu cadă în păcat, că Domnul îl va întări să facă față uneltirilor diavolului, că Domnul nu va îngădui celui rău să îl ispitească mai mult decât poate duce, că Domnul îi va proteja trupul și viața și îl va ține pe acest pământ până când își va încheia lucrarea și misiunea. Și această credință îi dădea pace. și având această pace nu se lasă copleșit de propriile necazuri și încercări, ci mai avea resurse să se preocupe constant de frați. Da, e normal să te frământă și pentru tine, căci mai întâi sufletul tău trebuie să îl mântuiești. Dar Pavel se frământa constant și pentru alții. Pavel se încredea cu adevărat în Domnul, în dragostea Sa, în credințioșia Sa. Și doar prin această credință putea trăi pentru alții. Căci un om care trece prin încercările lui Pavel este copleșit de grijile pentru propria persoană: ce voi mânca mâine? Cum voi rămâne în viață? cum voi putea face față suferinței? Voi învinge ispitirile vrăjmașului? Cel rău mă va învinge? Voi rezista presiunii? Dar Pavel topea toate aceste griji în credința în Isus Hristos, și avea în inimă pacea Lui. Și astfel, avea energie pentru a se preocupa și pentru alții. Credința este cea care câștigă biruința asupra lumii. Și Pavel, era plin de îndrăzneală. Dar nu era o îndrăzneală care izvora din sine. În sine vedea slăbiciune. Pavel se încredea în Hristos. Oare ce simțea Ghedeon cu cei 300 de oșteni când se avânta împotriva unei armate de peste 185.000 de ostași? Ghedeon nu se putea încrede decât în Domnul. La fel și Pavel când privea la sine vedea slăbiciune. Vrăjmașii și demonii ce luptau împotriva lui erau mult mai mulți decât o armată de 185.000 de ostași. Dar Pavel credea că Domnul este cu El. Și cu această credință se avânta în zi ca și Ghedeon de altădată. Trăirea prin credință, iată cheia biruinței. Pavel era PLIN de îndrăzneală. El avea o vie dorință să ajungă și la Roma să vestească Evanghelia. Iată ce ne spune în 1 Tes.2:1-2:

- c) Voi înșivă, știți, fraților, că venirea noastră la voi n-a fost zadarnică. După ce am suferit și am fost batjocoriți în Filipi, cum știți, am venit **plini de încredere în Dumnezeu nostru**, să vă vestim Evanghelia în mijlocul multor lupte.

Deși închis în slăbiciune, Pavel era plin de îndrăzneală, încredere și entuziasm în vestirea Evangheliei. Cheia nu era încrederea în sine, ci încrederea în Dumnezeu.

Descoperirile și slăbiciunile lui Pavel (12:1-10)

Când Pavel se laudă față de apostolii mincinoși el insistă pe patru lucruri:

- a) Aparența sa iudaică
- b) Suferințele sale pentru Hristos însoțite de grija pentru Biserici
- c) Descoperirile primite de la Domnul
- d) Slăbiciunile sale

El arată că în toate privințele este mai presus față de acei apostoli nespuse de aleși. Astfel:

- a) După cum sunt ei IUDEI, este și el Iudeu
- b) Ei susțin că sunt SLUJITORI AI LUI HRISTOS. Pavel nu doar susține dar o dovedește prin suferințe pentru Hristos de care apostolii mincinoși erau total străini. Dacă ei sunt apostoli ai lui Hristos (argumentul lor=doar vorbe), Pavel și mai mult! (argumentul lui = vorbe +suferințe nespuse de mari pentru Hristos și Biserica Sa).
- c) În ce privește CUNOȘTINȚA. Pavel nu doar că îi eclipsează prin cunoștințele sale, dar se poate lăuda că a fost răpit la cer și a auzit cuvinte care nu se pot rosti pe pământ. Apostolii mincinoși nici nu știau măcar că e posibil ca un om să treacă prin asemenea experiențe.
- d) SLĂBICIUNILE. Aici Pavel este genial. Aici se face diferența esențială între lauda apostolilor mincinoși și lauda paulină. Apostolii se lăudau că sunt Iudei, slujitori ai lui Hristos și plini de cunoașterea lui Dumnezeu. Dar ei nu se lăudau cu slăbiciunile lor. Pavel în schimb se laudă cu slăbiciunile lui, de fapt DOAR cu slăbiciunile lui, pentru ca să strălucească nu el însuși, ci Hristos care îl întărește și lucrează în el prin puterea și harul Lui.

În pasajul din cap.12a Pavel nu insistă pe descoperirile Domnului, ci pe slăbiciunile lui. El amintește de descoperirile Domnului pentru a le arăta corintenilor că el și nu apostolii aceia nespuse de aleși, este chemat de Domnul să vestească Evanghelia Fiului Său. Pavel vorbește de experiențe absolut impresionate. Răpit la al treilea cer. Deci sunt mai multe ceruri. Câte? 7? Ce înseamnă această ierarhie cerească? Niveluri de cunoaștere? Niveluri de apropiere de Domnul? Care e cerul mai apropiat de Domnul? Primul sau al șaptelea – în caz că sunt 7? Sau sunt doar trei ceruri? Dacă da, o fi al treilea cel mai apropiat de scaunul de domnie al Domnului? Pavel nu știe dacă a fost răpit în trup sau nu. Probabil el avea senzația că este în trup căci altfel nu și-ar fi pus problema că ar fi putut fi în trup. Deci el pune în calcul nu doar o răpire sufletească, ci o răpire în trup. Pavel ar fi fost luat temporar în ceruri

cu tot cu trup. Experiența ar fi fost totală. Dar el nu știe sigur dacă a fost în trup. A intrat într-o altă lume și dimensiune. Iar acolo a auzit cuvinte care nu se pot spune și pe care nu-i este îngăduit unui om să le rostească! Noi nici nu ne-am pus problema că ar putea fi cuvinte care nu sunt îngăduite omului să le rostească. și ne întrebăm: oare ce pot fi acele cuvinte? Și de ce nu sunt îngăduite unui om să le rostească? Nu sunt îngăduite a fi rostite aici și acum în acest pământ decăzut probabil. Dar probabil vor putea fi rostite dincolo. Și marea întrebare: de ce a descoperit Domnul aceste cuvinte lui Pavel, dacă el nu avea voie să le rostească pe pământ?

Gândiți-vă la Pavel. Să știe niște lucruri pe care nu le putea împărtăși cu nimeni! Ce test pentru marele apostol. Să știi taine pe care să le păstrezi doar pentru tine până la sfârșitul vieții. Cu siguranță că acele descoperiri erau resurse importante în alergarea lui Pavel. Cerul nu era pentru Pavel doar o idee. El fusese acolo. Cerul era o realitate. Slava viitoare era o realitate. E adevărat că o revelație se diminuează în timp și trăirea este tot prin credință. Dar cu siguranță o astfel de descoperire te marchează și ajută enorm credința. Pavel primise resurse speciale, căci și slujba sa era specială. Pavel primise resurse speciale căci și presiunile la care era supus erau speciale. Pavel deci nu a primit doar revelația lui Isus Hristos pe care apoi ne-a dăruit-o nouă prin epistolele sale. Pavel a primit prin revelație mai mult decât Evanghelia care a ajuns la noi. Și cu ce ne ajută pe noi să știm că Pavel a primit revelații care nu se pot rosti pe pământ? Ne ajută să respectăm marele apostol. Ne ajută să nu fim complexați de el, știind că a primit resurse speciale pentru o lucrare specială. Ne ajută să acceptăm că aici cunoaștem doar în mică parte, și că sunt mult, mult mai multe lucruri pe care le vom afla dincolo. Nu putem avea pe pământ toate răspunsurile. Dar nu înseamnă că nu există răspunsuri. Ooo, câte surprize are Domnul pentru noi. OOO!!! cum vom amuți când vom înțelege nenumăratele dimensiuni ale planului Său și ale voii Sale cu noi și cu această lume. Deci să nu ne grăbim să ne dăm cu părerea și să tragem diverse concluzii. Unghiul nostru este așa îngust, și accesul nostru la informații așa de limitat. Noi trăim în epoca credinței și nu în cea a cunoașterii. Epoca cunoașterii va veni curând. Dar până atunci să fim smeriți cu puținul pe care îl cunoaștem și să trăim prin credință. Și când vor fi lucruri pe care nu le vom înțelege, sau ni se va părea că Domnul se contrazice etc, să ne amintim că noi operăm cu informații așa de puține, și că sunt mult mai multe fațete ale planului lui Dumnezeu pe care nu le putem nici intui, nici visa.

Pavel a avut aceste revelații cu 14 ani înainte de scrierea epistolei. Epistola se estimează a fi scrisă în jurul anilor 55-56 d.H. Deci revelația a fost primită în jurul anilor 41-42 d. Hr., cam aproximativ 10 ani de la convertire, dacă acceptăm anul 30 d.Hr. ca data convertirii lui Pavel. Știm că Pavel a avut și după convertire revelații speciale prin care i-a fost încredințată Evanghelia (vezi Galateni cap.1-2). Iată că el primește mai târziu și revelații noi, suplimentare.

Pavel se ferește însă să se laude cu acest tip de experiențe. El știe că el, ca slujitor al Domnului, poate fi atât denigrat, cât și idolatrizat. Imaginația omului e dispusă mereu să umple golurile atât în sens pozitiv cât și în sens negativ. Ea va prefera extremele, ea va pendula între imaginea omului dual și pervers și imaginea sfântului și supraomului. De aceea, Pavel se ferește să povestească aceste experiențe (măcar că sunt adevărate) pentru ca NIMENI să nu aibă despre el o părere mai înaltă decât ce se vede în el sau se aude de la el. Pavel vrea ca oamenii să îl laude pe Domnul și nu pe el. În același timp el vrea ca oamenii să știe că el este apostolul ales să dăruiască omenirii Evanghelia. Grea sarcină. El nu vrea ca cei

din Corint să îl desconsidere, dar nici să aibă o părere mai înaltă decât ce este în realitate. Pavel vrea să fie privit ca un om normal, cu slăbiciuni, dar întărit de harul lui Dumnezeu. Și întărit de harul lui Dumnezeu într-o anumită dimensiune. El vrea ca oamenii să vadă în el harul lui Dumnezeu, dar să îl vadă atât cât este, și nu mai mult decât este. Fiecare din noi avem o măsură a credinței în slujire. Pavel ne îndeamnă la echilibru, la cumpătare. Să ne acceptăm măsura de credință. ea poate fi mai mică sau mai mare. Harul poate lucra mai mult sau mai puțin prin noi. Dacă harul lucrează mai mult prin tine, e bine să accepți acest lucru. Nu e vorba de mândrie, ci a te poziționa corect în cadrul slujirii Trupului lui Hristos.

Și am ajuns la tema slăbiciunilor. Am ajuns la celebrul pasaj despre slăbiciuni. Este deja un pasaj celebru căci l-am adus în discuție de la începutul comentariului nostru. Într-adevăr l-am adus de mai multe ori în discuție și am detaliat în dese rânduri această temă. Acest lucru nu este întâmplător, căci tema puterii Domnului revărsată în slăbiciune este o temă centrală a epistolei. Observăm că epistola se încheie chiar cu această temă (vezi 13:4). Capitolul 12a este un pasaj cheie în epistolă și în întreg Noul Testament detaliind și abordând foarte direct această temă. Dar tema străbate întreaga epistolă. Pavel, apostolul, își prezintă viața ca fiind o **viață în slăbiciune și suferință**. Dar nu prezintă acest lucru ca pe ceva rușinos, sau ca pe un faliment, ci ca pe cheia succesului său apostolic. Și 2 Corinteni ne descoperă mai mult ca orice carte a Scripturii rolul slăbiciunii în lupta spirituală, această minunată taină: slăbiciunea este terenul perfect în care și prin care Dumnezeu poate lucra. Pavel înțelege această taină. Și de aceea comută pe lauda pe propriile slăbiciuni. De trei ori el insistă pe lauda cu propriile slăbiciuni:

- Dacă e vorba să mă laud, mă voi lăuda **NUMAI** cu lucrurile privitoare la slăbiciunea mea. (11:30)
- Cu un astfel de om mă voi lăuda; dar întrucât mă privește pe mine însumi, nu mă voi lăuda **DECÂT** cu slăbiciunile mele.(12:5)
- Și El mi-a zis: Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită. Deci, mă voi lăuda **MULT MAI BUCUROS** cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine.

Problema slăbiciunii și a laudei cu slăbiciunile sale, nu este un element neglijabil, un detaliu, sau un mic aspect din lupta spirituală paulină. Este un element cheie, un element fundamental. În joc este rămânere activă a puterii lui Hristos în apostol. Iar slăbiciunile și raportarea corectă la ele este CHEIA rămânerii și manifestării depline a puterii lui Hristos în Pavel. Faptul că Pavel repetă această idee de TREI ORI în același pasaj de 13 versete, ne indică faptul că tema abordată este de o importanță colosală.

Și ca să nu mă umflu de mândrie

Cât de mare este pericolul mândriei! Pavel nu spune: și ca să nu mă mândresc puțin, ci: și ca să nu MĂ UMPLU de mândrie. Mândria poate pune stăpânire pe noi mai repede decât orice alt păcat. Pentru celalte păcate, e nevoie de un proces, de un șir repetat de căderi, pentru ca acel păcat să pună stăpânire pe noi. Dar când e vorba de mândrie, este de ajuns să

te privești câteva secunde în oglinda neprihănirii personale sau a comparării cu alții, și să spui: ce grozav și special sunt eu! Mândria este cel mai periculos păcat. Căci ne urmărește cu adevărat la fiecare pas, secundă de secundă. Căci dacă celelalte ispite sunt pasagere, și apar doar în anumite perioade ale zilei, săptămânii, lunii sau vieții, ispita mândriei este activă clipă de clipă. De ce? Pentru că mândria este răspunsul pe care îl propune diavolului la întrebarea: cine sunt eu? Iar întrebarea: cine sunt eu? Ne urmărește în fiecare secundă. Este o nevoie pusă de Domnul în noi pe care o putem defini ca și nevoia de a ne defini identitatea. Și este o nevoie fundamentală care se leagă de nevoia de avea o imagine bună de sine, de nevoia de sens și semnificație. CINE SUNT EU? Iată întrebarea care ne macină clipă de clipă. Suntem într-o permanentă căutare a identității. Și e ceva normal, Căci Domnul ne-a pus această nevoie în noi. Și de aici compararea cu ceilalți, evaluarea permanentă a succeselor, și falimentelor personale, căutarea aprecierii, părerii celorlalți despre noi, teama de eșec și frica față de critică, precum și strădania continuă a minții de a construi o imagine pozitivă față de sine. Deși sunt diverse forme, întrebarea: **CINE SUNT EU?** ne urmărește clipă de clipă. Mândria propune și ea un răspuns clipă de clipă. Mândria ne propune o definiție a propriei identități PRIN NOI ÎNȘINE. Mândria ne propune să căutăm ÎN NOI ÎNȘINE răspunsul la întrebare. Și pentru ca răspunsul acesta să fie VALID, noi trebuie ÎN SINE să fim ceva, și să deținem CEVA. Și sunt cei trei mari PILONI ai acestui ÎN SINE:

- EU ȘTIU!
- EU POT!
- EU MERIT!

Este de fapt iluzia îndumnezeirii. Și această găsim a răspunsului supune ființa la un chin permanent, la o zbatere permanentă, la un balans continuu de la extaz la agonie. Atunci când reușim să ne atingem propriile standarde, sau mai bine zis când reușim să ne convingem propriile standarde, trăim iluzia că suntem CINEVA! și ne bucurăm de o părere bună despre noi înșine! Atunci când falimentăm să ne atingem standardele personale, suntem bătuiți de dezamăgire și depresie. Astfel, glisăm de la o imagine bună de sine, la o imagine groznică despre sine, și uneori glisăm repede între cele două extreme. Și chiar această glisare ne arată că ceva nu este în regulă. În cele din urmă, ori ești grozav, ori ești un nimeni! Nu se poate peste noapte (după un eșec) dintr-un grozav și special să devii un nimeni, și tot peste noapte (după un succes) dintr-un nimeni să devii cel mai tare! Ceva nu este în regulă! E evident că trăim în MINCIUNĂ atunci când e vorba să ne definim propria identitate. Țin să subliniez că în contextul de mai sus disperarea și scârba de sine produsă de un faliment este TOT UN PRODUS al MÂNDRIEI. Chiar sentimentele de culpabilizare pot fi tot un produs al mândriei. Căci ne reproșăm nouă ÎNȘINE: cum am putut EU să fac cutare lucru? Deci premiza întrebării este că EU SUNT ÎN SINE CINEVA, că EU POT; EU ȘTIU ȘI EU MERIT, și de aceea, POT avea pretenții de la MINE. Mândria se manifestă și în succes, și în faliment. O părerea rea despre sine este un produs al mândriei la fel ca și părerea bună despre sine.

Deci clipă de clipă suntem urmăriți de întrebarea: Cine sunt eu?, și clipă de clipă suntem urmăriți de răspunsul MÂNDRIEI care ne propune să fim cineva prin sine. Și nu

trebuie să te sui sus ca Nebucadnețar și să privești realizările tale spunând: *Iată Babilonul cel mare pe care l-am făcut prin puterea mea și spre slava mea!* (vezi daniel cap.4), ca trăiești în mândrie. Mândria are o mulțime de forme și sunt extrem de subtile. Atunci când crezi că ești măcar în foarte mică parte CEVA ÎN SINE, atunci când crezi măcar în foarte mică parte că ȘTII; POȚI ȘI MERIȚI, mândria este acolo turnându-și fierea păcătoasă în ființa ta. Atunci când te vezi puțin mai bun, mai merituos și mai puternic ca ÎN TRECUT, sau atunci când te vezi puțin mai bun, mai special, mai merituos, mai puternic ca CEI DIN JUR, ești insuflat de păcatul mândriei. Și dacă lucrurile stau așa, atunci înseamnă că mândria este păcatul pe care îl comitem cel mai des. DA, așa este! și atunci înseamnă că MÂNDRIA este adesea rădăcina tuturor celorlalte păcate mai vizibile pe care le comitem. Da, așa este! Am putea demonstra prin multe exemple concrete că adevărata rădăcină a căderilor noastre este cel mai adesea mândria, chiar dacă e vorba de o mânie, de o vorbă urâtă, de o neiertare etc. Exemplul clasic: de obicei cădem pentru că subestimăm războiul spiritual și nu mâncăm suficient. Adică, nu luăm în serios lupta spirituală în fiecare zi, și nu petrecem un timp consistent de părtășie cu Domnul pentru a-i cere pâinea spirituală cea de toate zilele. Și nemâncăm, suntem slabi în fața ispitelor. Și ispita vine pe neașteptate și cu intensitate, și până să ne trezim suntem și loviți la pământ: deja ne-am mâniat, deja am bârfit, deja am judecat pe fratele nostru, deja ne-am rușinat de Domnul! Dar observăm că dacă analizăm procesul totul a început cu mândria. Am crezut că suntem ceva prin sine, că prin sine putem, că am acumulat suficientă experiență spirituală, că acum după atâtea victorii spirituale și după atâția ani de credință suntem suficient de puternici să facem față ispitelor unor zile banale. Noi nu formulăm clar aceste propoziții în noi, dar ele sunt acolo. Așa se explică că am neglijat părtășia cu Domnul și am plecat așa de liniștiți în zi. De multe ori cădem chiar dacă avem un timp de părtășie constant cu Domnul. Ce se întâmplă? Timpul constant cu Domnul nu este perceput ca o manifestarea a totalei dependențe a noastre de Domnul ci este perceput ca o piatră importantă la construirea pedestalului neprihănirii personale. Și atunci, fiind insuflați de mândrie, puterea Ispititorului crește, iar puterea Duhului în noi se diminuează. O, ce legitate simplă! O, dacă am înțelege-o! Domnul stă împotriva celor mândri, dar dă har celor smeriți. Să ne închipuim mândria ca un combustibil negru și urâcios care caută să picure, să se reverse mereu peste ființa noastră. Iar noi suntem între două mari puteri: puterea Duhului și puterea firii pământești. Ce face acest combustibil urâcios și negru când picură, se revarsă în ființa noastră? Aprinde focul și puterea firii pământești, o energizează, și îi mărește vitalitatea și puterea de lucru și de influență asupra noastră. De asemenea acest combustibil urâcios diminuează, stinge, îngreunează, împotmolește lucrarea Duhului. Să ne imaginăm că noi suntem între două motoare: motorul Duhului care merge pe benzină, și motorul firii care merge pe motorină. Mândria este motorină. Ea se revarsă în rezervorul firii alimentând-o și în rezervorul Duhului blocându-l. Și în trăirea noastră este o dinamică permanentă între cele două motoare. Și cu cât este mai puțină mândrie, cu atât puterea Duhului crește, și puterea firii scade. În noi este un permanent amestec de sine și de Hristos, de minciună și adevăr, de mândrie și smerenie. Dar cu cât domnește mai mult smerenia cu atât Duhul poate să pună stăpânire pe viața noastră, ne poate călăuzi mai mult, ne poate vorbi mai mult, ne poate motiva mai mult, ne poate întări mai mult....! Și dacă Duhul te călăuzește, te motivează și te întărește, cine poate să te oprească din drum? Poziția zero, de totală smerenie și depedență de Domnul e cea mai căutată de Duhul Sfânt. Căci e poziția unde este la El acasă, unde poate

lucra nestingherit în noi, fără opreliștile eului, sinelui, fără piedicile mândriei, fără stropii de combustibil negru. De fapt aceasta este poziția care definește ce înseamnă A FI ÎN HRISTOS! De fapt, aceasta este poziția care definește ce înseamnă în mod autentic A CREDE ÎN HRISTOS! A crede în HRISTOS înseamnă a renunța la poziția eului-dumnezeu și a te așeza pe tine smerit lângă cruce. Acolo este locul, singurul loc, unde operează puterea lui Dumnezeu! Cu cât suntem mai constanți în acel loc, cu cât ne afundăm mai profund în acel loc, și cu cât acel loc pune stăpânire mai mult peste toate domeniile vieții noastre, cu atât credem mai mult în Hristos, și cu atât puterea Duhului poate opera mai mult în noi și prin noi! Acesta este taina unei vieți de biruință! Aceasta este taina vieii! Aceasta este taina de a fi în Hristos! Și în mod bizar noi fugim de acel punct zero, de acel punct al morții eului, căci credem că acolo este sfârșitul nostru. Dar de fapt acolo este **adevăratul început**. Cel care crede în Isus Hristos, crede în lumina revelației, atât adevărul despre sine cât și adevărul despre Hristos. Nimic nu ne revelează mai bine cine suntem noi decât crucea lui Hristos. Cel care crede în Hristos crede:

- Că este un mare păcătos care merită iadul și că păcatul său este așa de grav încât singura soluție este moartea Fiului lui Dumnezeu în locul lui.
- Că nu are nici un merit înaintea lui Dumnezeu, și nimic bun cu care să poată cumpăra măcar în parte iertarea Creatorului.
- Că singura soluție pentru iertarea sa este crucea lui Hristos.
- Că deși nu are nici un merit și nu poate face nimic bun pentru îndepărtarea păcatului, jertfa lui Hristos este desăvârșită și completă și oferă o îndreptățire desăvârșită și completă.
- Că nimic bun nu locuiește în el și că nu are puterea să facă binele. Că este total neputincios în a împlini voia lui Dumnezeu.
- Că singura soluția pentru a trăi o viață sfântă este viața lui Hristos în el, care este un dar primit prin credință și pe baza iertării în Hristos.
- Că deși este total neputincios în a face voia lui Dumnezeu, viața lui Hristos este o resursă suficientă și completă pentru schimbarea și pentru a trăi o viață de biruință chiar pe acest pământ, chiar în firea pământească.

Nu poți crede în Hristos fără să crezi și adevărul despre sine. Să ne reamintim de Pavel înainte de convertire. Pavel era plin de sine și de mândrie. Pavel își contruise o neprihănire personală impresionantă, și el credea că este slujitorul lui Dumnezeu care face voia lui Dumnezeu. Știa Legea pe de rost și dorea să îplinească Legea lui Dumnezeu. Dar el făcea exact opusul. El lupta cu toată ființa lui împotriva lui Dumnezeu și a planurilor lui. Rătăcirea sa are la bază mândria sa. Rătăcirile religioase vin cel mai adesea pe fondul mândriei. Pavel credea că este cineva, și se vedea plin de merite. Disprețuia pe neamurile fără Dumnezeu și fără moralitate, și în poporul ales se vedea printre primii, printre fruntași. Performanțele și cunoștințele pe care le avea la vârsta sa

erau speciale. Era printre primii de vârstă sa și unul din cei mai promițători tineri iudei. Provenea dintr-o familie bogată, și deținea și cetățenie romană. Pavel era tare bogat, bogat de sine, de meritele sale, de cunoștința sa, de neprihănirea sa. Râvna sa de a prigoni pe creștini chiar la Damasc ne vorbește puțin despre cine era Pavel. Pavel era un campion al mândriei și afirmării de sine, al autoîndumnezeirii. Adesea ne gândim că Pavel a trăit ca Evreu și a trăit curat ferindu-se de imoralitățile specifice păgânilor. El cunoștea Scripturile și trăia o viață morală. Spunem că a fost ferit de adâncimile păcatului, atunci când îl comparăm pe el cu un convertit dintre Neamuri care s-a adâncit în perversiuni sexuale, în hoții și crime. Dar să nu uităm că MÂNDRIA este păcatul cardinal. Pavel era un campion al MÂNDRIEI. El s-a ferit de anumite rele, dar a îmbrăcat o altă formă a răului, și poate cea mai periculoasă formă a răului. Și a ajuns să comită și el crime, și să omoare pe copiii lui Dumnezeu în Numele lui Dumnezeu. Și să ne gândim ce s-a întâmplat cu acest Pavel când a primit revelația de pe drumul Damascului. Într-o singură secundă tot ce credea despre sine s-a dovedit a fi fals. Să crezi că ești cineva care face voia lui Dumnezeu și în următoarea secundă să afli că ești un nimeni care face voia diavolului, este un șoc teribil pentru eu și pentru imaginea de sine. Ce șoc a suferit, Pavel! Ce sentimente de vinovăție, ce regrete, ce remușcări, ce întrebări de genul: cum a fost posibil să stau cu Legea de mic în mâini și să ajung slujitorul diavolului: Cum a fost posibil să mă feresc de mic de rău, și să fiu atât de departe de Dumnezeu? Pavel REALEMENTE A MURIT pe drumul Damascului. A fost o zdrobire cumplită a eului său. Toată cunoștința sa, toate meritele sale, toată puterea sa, a fost făcută una cu țărâna în momentul întâlnirii cu Hristos. Pavel a murit. Și de acolo din moarte a privit către Hristos, către ceea ce Hristos a făcut și va face pentru El, și și-a pus toată încrederea în acest Hristos care a murit și a înviat pentru el, și astfel Pavel a înviat.

A crește în credința în Hristos înseamnă a crește în credința că El e totul, și tu nimic, că El și nu tu faci TOTUL atât cu privirea la iertarea ta cât și cu privire la schimbarea ta și existența ta în lume. Aceasta înseamnă ca El să crească și tu să scazi. Și această creștere este un proces care are la bază cunoaștere prin revelație divină mediată de Scripturi și de experiențe concrete. Iar adesea aceste experiențe sunt încercări mari care sunt menite să ne curețe de încrederea idolatră și instinctivă în meritele noastre, discernământul nostru și puterea noastră. Fără astfel de experiențe dureroase curățirea de sine nu e posibilă. Pentru Pavel însuși momentul convertirii a fost o zdrobire a teribilă a eului. Dar la fiecare credincios povestea e diferită. Unii trec prin experiențe teribile de zdrobire a eului după convertire. Și cu siguranță că sunt diferite etape. Și că procesul continuă până la capăt.

Revenim la Pavel. Pavel era un campion al mândriei. Și după convertire a rămas în firea pământească. Iar ce a fost cultivat în firea pământească ne va urmări. Și acum acest fost campion al mândriei a primit cea mai aleasă slujbă din toată istoria și cele mai minunate revelații primite de vreun om vreodată. Dar vestea bună este că Pavel a primit și resurse suficiente pentru a învinge mândria; el a învins mândria și a învins-o până la capăt. Deci se poate! Se poate lupta cu cel mai subtil și pervers și ascuns păcat! Există resurse! Și în comentariul pe 2 Corinteni am tot enumerat resursele oferite de Duhul Sfânt pentru a ne ține smeriți în pofida performanțelor spirituale din viața noastră.

În acest pasaj Duhul ne descoperă o nouă resursă: țepușul din carne. Cât de cumplită trebuie să fie ispita mândriei dacă pentru a lupta cu ea, Pavel avea nevoie alături de toate celelalte resurse primite și de UN ȚEPUȘ ÎN CARNE. Să ne amintim de resursele cu care opera Pavel:

- Trecutul său înainte de convertire îi arăta clar că nu are nici un merit și nici vreo putere să facă voia lui Dumnezeu, și că Domnul l-a ales pentru așa a vrut El și nu pentru că Pavel avea vreun merit sau ceva special. A fost o alegere absolut suverană a Creatorului. Ba mai mult. Domnul l-a ales pe cel mai lipsit de merite pentru această slujbă.
- Momentul convertirii, îi arăta clar că TOTUL a pornit de la Domnul și nu de la el, căci nu el l-a căutat pe Domnul, ci Domnul pe el. Și revelația a primit-o fără să o ceară, și a primit-o exact în momentul în care prigonea Biserica.
- Revelațiile primite erau o resursă minunată. Căci Pavel a cunoscut prin revelație pe Domnul. El a văzut slava Domnului. Și a văzut măreția Domnului (care îl ajuta să își vadă nimicnicia sa), și a văzut sfințenia Domnului (care îl ajuta să își vadă păcătoșenia sa), și a văzut puterea Domnului (care îl ajuta să vadă totala sa dependență de Domnul).
- Pavel a avut și revelația crucii lui Hristos, care îi arăta cu claritate că totul este doar datorită meritelor lui Hristos.
- Pavel a cunoscut prin revelație taina vieții lui Hristos care crește în noi. El vedea cu claritate că tot ce face bun el, de fapt Hristos îl face prin el.
- Pavel trăia o viață de încercări, de suferință și slăbiciune care avea rolul să îi aducă aminte cine este el și cât de slab este și cât de dependent este de Domnul. Pavel era închis în suferință și slăbiciune. Și atunci când îți simți propria slăbiciune, e mai ușor să vezi și să accepți adevărul despre sine și să îți departe mândria. Și Pavel înțelesese acest proces și se folosea de slăbiciune pentru a se ține pe sine smerit, în punctul zero, în acel GROUND ZERO spiritual.
- Pavel a primit revelația războiului spiritual, și a puterii vrăjmașului care coalizează perfect cu firea noastră pământească. Și știa că vrăjmașul e mai puternic decât el și că îl poate distruge în orice clipă.
- Și Pavel avea o viață constantă de părtășie cu Domnul, de rugăciune și meditație, și de aducere aminte în care să păstreze **VII** toate aceste adevăruri. Și Pavel lua fiecare zi în parte cu toată seriozitatea și în lumina acestor adevăruri.
- Și Pavel înțelesese prin revelație pericolul mândriei. Știa că acesta este cel mai mare dușman al său și că îl asaltează clipă de clipă și vrea să îl smulgă

din GROUND ZERO. Deci se lupta conștient în fiecare zi cu păcatul mândriei. Și îi cunoștea toate formele și toate subtilitățile.

- Și Pavel avea EUL zdrobit atât prin revelație cât și prin mulți ani de suferințe și umilințe.

Și cu TOATE ACESTE, Domnul consideră că Pavel mai are nevoie de ceva: de un ȚEPUȘ ÎN CARNE, pentru a putea învinge ispita mândriei. Mă sperie acest lucru. Și mă gândesc dacă este adevărata afirmația:

- Dacă Pavel a avut nevoie de un țepuș, oare noi nu avem cu mult mai mult?

Vom analiza această afirmație. Pavel a primit prin revelație aceste resurse. Dar Pavel a primit și cea mai înaltă slujbă din istorie și cele mai mari descoperiri. Resursele sunt pe măsura chemării. Iar ispita mândriei este și ea pe măsura chemării. Cu cât chemarea e mai înaltă, cu atât ispita mândriei este mai mare! Și atunci și măsurile luate de Domnul pentru a o preveni trebuie să fie mai mari. Deci este o diferență între noi și Pavel. Totul a pornit de la descoperirile pe care le-a primit el:

- Și ca să nu mă umflu de mândrie DIN PRICINA STRĂLUCIRII ACESTOR DESCOPERIRI, mi-a fost pus un țepuș în carne, un sol al Satanei, ca să mă pălmuiască și să mă împiedice să mă îngâmf.

Dar cu siguranță că principiul țepușului rămâne valabil și putem învăța de la el. Dar să analizăm țepușul lui Pavel. Ce era el? Cu ce îl ajuta mai mult decât celelalte contexte de presiune și slăbiciune din viața sa? Am înțeles modalitatea prin care Domnul ne ajută să rămânem smeriți: creează contexte de presiune în viața noastră ca noi SĂ SIMȚIM INTENS propriile slăbiciuni. Și CÂND TE VEZI SLAB, e mai greu să te mândrești. Terenul favorit al mândriei este atunci când ne merge bine, când ne simțim bine, când avem succese, când suferința și slăbiciunea este departe de noi. Viața de bine, pace și succes la care noi visăm atât de mult este din punct de vedere spiritual SINUCIDERE curată. Scriptura ne arată că NOI NU PUEM pe termen lung gestiona starea de bine și de succes. În acest făgaș mândria crește pe nesimțite și peste noapte devenim PUȚIN mai încrezători în noi, PUȚIN mai puțin dependenți de Domnul. Și e de ajuns. Deja ne-am îndepărtat de ground zero. Deja puterea lui Hristos a început să se diminueze în noi. Deja dăm putere vrăjmașului se ne pregătească o capcană la care să nu putem face față.

Acest țepuș era un țepuș în CARNE. În greacă este același termen folosit de Pavel în Romani 8 pentru firea pământească. Despre ce să fie vorba? Ne gândim la două variante. Ar putea fi o boală de natură psihică sau fizică, o infirmitate în trup, în funcționarea organismului său. Sau ar putea fi vorba de o ispită intensă din firea pământească, adică la un anumit capitol al sfințirii (și poate fi oricare) să îi fie îngăduit celui rău să îl ispitească pe Pavel peste măsură de mult, mai mult decât manifestarea normală a acestei ispite la ceilalți oameni. Deci ar putea fi:

- O boală, infirmitate de natură fizică (de exemplu problema văzului cum mulți interpretează țepușul lui Pavel. Sunt mai mulți exegeți care susțin că Pavel avea o problemă cu văzul, avea probleme de vedere, și că aceste probleme ar fi fost o moștenire a revelației primite pe drumul Damascului. De asemenea, această problemă de văz îl făcea pe Pavel să nu fie atractiv din punct de vedere uman, ba chiar să trezească o anumită repulsie în auditoriu (vezi Gal.4:14 - *Și n-ați arătat dispreț, nici dezgust față de ceea ce era o ispită pentru voi în trupul meu; dimpotrivă m-ați primit ca pe un înger al lui Dumnezeu, ca pe Hristos Însuși.*)
- O boală de natură psihică (de exemplu o depresie ciclică, sau o fobie etc.)
- O ispită foarte intensă la un anumit capitol care se activa ciclic în viața lui (de exemplu activarea de către cel rău a sentimentului intens de vinovăție față de faptul că a participat la omorârea copiilor lui Dumnezeu).

Cred că e bine că Pavel nu ne spune care e țepușul, tocmai pentru a fi deschiși la mai multe posibilități. Pavel precizează că țepușul este un sol al Satanei. Și el nu spune că țepușul a fost pus de Dumnezeu. El spune: mi-a fost pus un țepuș. Deși, Domnul a îngăduit punerea țepușului, țepușul este un sol al Satanei. Acest lucru ne-ar face să credem că mai degrabă varianta 3 (cea cu ispita) este interpretarea corectă. Dar nu este neapărat așa. Ne aducem aminte de Iov. În cartea Iov se precizează că Satana a fost cel care l-a lovit pe Iov cu o boală grea. Cu alte cuvinte, și o boală fizică poate fi un sol al Satanei. Iar termenul de carne se poate referi și la trup și la firea pământească, și oricum este o legătură strânsă între trup și firea pământească.

Faptul că țepușul este un sol al Satanei, ne arată că prin țepuș Satana urmărește ceva, iar Domnul altceva. Cu siguranță că scopul Satanei nu era ca să îl țină pe Pavel smerit. Scopul Satanei era altul. În alte traduceri Pavel spune că solul Satanei i-a fost pus ca să îl TORTUREZE. Deci era ceva foarte greu pentru Pavel. Și prin această tortură Satana încerca să îl descurajeze, să îi taie elanul., să îl facă să cârtească, să îi diminueze sănătatea și puterea de slujire (căci avem nevoie de sănătate ca să putem sluji), să îl defocalizeze de la lucrare, să îl întoarcă spre sine și să îl facă să trăiască mai puțin pentru alții. Dar țepușul avea și un alt scop, scopul lui Dumnezeu. Și scopul lui Dumnezeu era să îl țină pe Pavel în ground zero, să îl țină total smerit lângă cruce. Același țepuș putea fi distructiv sau constructiv pentru credința lui Pavel. Secretul era **nu** în țepus ci în raportarea lui Pavel la țepuș. Secretul era în raportarea lui Pavel la slăbiciune. Pavel nu vedea în slăbiciune ceva de dorit. De aceea s-a și rugat pentru îndepărtarea țepușului. Dar nu se lua la trântă cu slăbiciunea. Ci lăsa slăbiciunea să îl conducă mereu și mereu spre același ground zero. Într-adevăr putem face o paralelă între căderea celor două turnuri gemene și lupta spirituală. Dar este doar o paralelă, doar o metaforă. Ce s-a întâmplat acolo este regretabil. Dar ca imagine aş putea spune că cele două turnuri ar putea fi un simbol al mândriei umane. Pe un turn scrie: EU MERIT!, iar pe celălalt: EU POT! Dar în mai puțin de oră ambele turnuri cad la pământ, sunt zdrobite. Eu merit! Este zdrobit. Eu pot! este zdrobit. Și după aceea, omul care a înțeles lecția, nu mai vrea să zidească alte turnuri în locul lor. Ci pe locul lor nu zidește nimic. Rămân niște fântâni care

coboară ÎN JOS. ÎN SUS nu se mai zidește nimic. OMUL rămâne la nivelul zero, la altitudine zero. Nu mai zidește nimic în sus. Poate doar în jos. Drmul spre slavă, spre scaunul de domnie al Domnului, în mod bizar nu este urcând în sus, ci coborând în jos. Cu cât omul alege să coboare, cu atât Domnul este dispus să îl înalțe. Omul nu mai caută să facă un turn care să atingă cerul. Omul rămâne în ground zero. Țepușul avea rolul să îl conducă pe Pavel spre același ground zero, spre locul în care să se vadă slab și neputincios.

Și țepușul era ceva în el însuși, în trup. Prigonirile, defărimările erau din afară și cu siguranță că rezonau cu slăbiciunile dinlăuntrul lui Pavel. Dar sursa era din afară. Dar țepușul era o sursă a slăbiciunii DIN INTERIOR. Slăbiciunea era astfel mai vizibilă. Ne aducem aminte și de Iov. Satana știa bine când a spus: **piele pentru piele!** Pe om îl doare cel mai mult când te atingi de trupul lui. Iar trupul lui ține de el, de propria sa identitate. Și tocmai de aceea, starea SA de slăbiciune se vede MAI BINE. Iată de ce alături de presiunile din afară, Domnul îngăduie și o presiune dinlăuntru, un țepuș în carne. Și probabil acest țepuș era activat ciclic. Și când Domnul vedea tendința lui Pavel de a se ridica puțin în picioare lângă cruce, Domnul activa țepușul care îl ținea pe Pavel în ground zero. Și după o predică reușită sau după o perioadă de succes în misiune, Domnul activa preventiv țepușul. Domnul nu îi dădea lui Pavel acea perioadă de răgaz, în care Pavel să privească în urmă spre toată lucrarea sa și să spună: măi dar ce grozav sunt totuși! Domnul știa că o asemenea clipă de nebunie ar putea fi fatală pentru Pavel. Căci Pavel era în linia întâi a războiului spiritual, acolo unde războiul e fără milă, și orice clipă de neveghere se plătește SCUMP. Războiul din jurul lui Pavel era cumplit. Mai presus de toate, Pavel trebuia să rămână smerit.

Și Pavel și-a avut propria sa luptă cu Domnul în ce privește țepușul. Deși avea descoperiri dumnezeiești, totuși nu a înțeles de la început foarte bine rolul țepușului. Și s-a rugat de trei ori. Și aici observăm lucruri superbe. Chiar dacă era apostol Pavel nu știa totul din planurile lui Dumnezeu și nici nu putea face totul. El a vindecat pe alții, dar nu se putea vindeca pe sine. Pavel nu primise un cec în alb cu minuni și vindecări pe de o parte, iar pe de altă parte nu știa tot din planul lui Dumnezeu față de viața lui. Pavel trăia și el prin credință și se avânta în luptă fără să știe exact ce urmează. Pavel trăia în totală supunere față de Domnul și nu putea face o minune sau vindecare decât cu voia Domnului, al cărui răspuns putea fi adesea: NU!

Pavel nu a făcut o obsesie din țepuș. S-a rugat o dată. A primit răspuns negativ. și și-a văzut de slujire o vreme. El știa că Domnul nu este dator să îl vindece, și nici nu a promis vindecare fizică tuturor credincioșilor. Ba dimpotrivă, vindecarea prin minune este mai degrabă o excepție decât o regulă. Căci în lumina cărții 2 Corinteni Dumnezeu ne închide mereu și mereu în slăbiciune. El își focalizează lupta în rugăciune pentru zidirea casei Domnului, iar propriile sale nevoi le lasă în mâna Domnului.

Pavel după o vreme însă revine la Domnul cu problema țepușului. Înseamnă că era o problemă gravă. Tortura era serioasă. Și Pavel se gândea că ar fi mai eficient în lucrare FĂRĂ țepuș. Poate acum învățase lecția smereniei, și putea rămâne smerit fără țepuș. Și e adevărat că pentru slujire avem nevoie și de sănătate. Am avut recent o indigestie. Dacă viața mea ar fi o indigestie continuă, nu aș putea studia, nu aș putea mijloci pentru frați, nu aș putea vesti Evanghelia. Sănătatea și starea de bine își are rolul ei alături de starea de slăbiciune. Trebuie să fie UN ECHILIBRU între cele două. Și Pavel oricum avea slăbiciune din partea prigonirilor și nevoilor. Deci Pavel nu vroia să alunge slăbiciunile din viața lui, dar

considera că e suficientă cea din afară și că s-ar putea lipsi de țepuș. Și Pavel știa că Domnul se poate răzgândi. Că Domnul poate fi convins, cum un fiu și convinge tatăl iubitor. Și știa că măsurile luate de Domnul pentru viața noastră sunt adesea temporare. Dacă Domnul hotărăște un labirint, o încercare, o temniță pentru viața ta (să nu ai serviciu, să nu ai o casă, să nu ai o familie, să ai un șef dificil, să ai o boală etc). Nu înseamnă că acea hotărâre e pentru totdeauna. Adesea e doar o măsură temporară. Și după ce acel context își face lucrarea în zidirea chipului lui Hristos din noi, este îndepărtat și schimbat cu alt context, și tot așa. Și Pavel se roagă a doua oară. Dar răspunul e același. Și Pavel acceptă voia lui Dumnezeu. acceptă că Domnul știe mai bine și vede mai bine înlăuntrul lui.

Dar după o vreme Pavel consideră că a învățat destul lecția slăbiciunii, și se roagă a treia oară. O lecție pe care Domnul ți-o predă prin țepuș zi de zi ani de zile, iar tu ești apostolul cu revelații primite și cu mintea înnoită de Duhul și smerită înaintea Domnului! De câți ani e nevoie să înveți această lecție! Și după mulți ani, Pavel se roagă a treia oară. Doamne, am învățat lecția! Dar răspunul Domnului e același: **Harul Meu îți este de ajuns, căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită.** Din punctul de vedere al Domnului predarea lecției continuă până la capăt. Domnul considera că Pavel e mai eficient cu țepuș decât fără țepuș. Putem doar să observăm cât de greu se învață această lecție, și cât de ușor se uită ea. Dacă aceste lucruri erau valabile cu privire la Pavel, cu cât mai valabile sunt cu privire la noi.

Harul Meu îți este de ajuns. Căci puterea Mea ÎN SLĂBICIUNE este făcută desăvârșită!

Ce taină se ascunde în aceste cuvinte. Harul Domnului este de ajuns. De ajuns pentru ce? De ajuns pentru ORICE, și în special pentru a trăi în ascultare de Domnul și pentru a sluji Biserica Sa. Căci aici erau preocupările apostolului. El dorea îndepărtarea țepușului nu pentru a avea o viață mai liniștită, ci pentru a putea sluji MAI MULT sau MAI BINE Biserica DOMNULUI, pentru a putea vesti MAI MULT și MAI REPEDE Cuvântul Domnului către Neamuri. Să ne închipuim că țepușul ar fi fost o durere îngrozitoare de ochi și de cap, și că o zi pe săptămână această durere se activa și Pavel stătea imobilizat la pat apoi avea nevoie de o zi să își revină. În acea zi nu putea predica, nu putea duce o luptă intensă de mijlocire, nu putea studia, nu putea sfătui pe frați. Stătea pur și simplu la pat gemând și înfruntând tortura satanei. Și Pavel se gândea: două zile pe săptămână îmi sunt furate de cel rău. Două zile în care aș mai putea sfătui, îmbărbăta, studia, predica, călători....Doamne, scoate-mi acest țepuș de dragul Bisericii tale. și Pavel avea o logică. Dar Domnul vedea că Pavel este MAI EFICIENT cu cele două zile pauză decât dacă ar fi slujit în mod direct biserica 7 zile din cele 7 ale săptămânii. De ce? Pentru că eficiența nu se calculează doar prin CANTITATEA slujirii. Și cantitatea contează. Și timpul investit în slujire contează. Pavel precizează acest lucru atât în 1 Cor.7:25-40 când sfătuiește pe tinerii necăsătoriți să nu se căsătorească în vremuri de strâmtorare (probabil economică în acea vreme), tocmai pentru a se putea implica mai mult în slujirea Bisericii. Același principiu îl găsim în Romani 15:15-21) când Pavel menționează în cât de multe regiuni a vestit cuvântul Domnului. Dar dacă acest MULT nu este însoțit de CALITATE, atunci e în zadar. Trebuie să fie un echilibru. Iar CALITATEA e dată de **viața lui Hristos care se revărsa în noi.** Iar ea se poate revărsa mai mult în slăbiciune. Căci în slăbiciune stăm mai ușor în ground zero, și în slăbiciune suntem mai

departe de ispita mândriei și Domnul poate lucra mai mult prin noi fără să ni se distrugă prin mândrie măreția lucrării Sale prin noi. Cele două zile de slăbiciune ale lui Pavel erau de fapt secretul pentru puterea slujirii efective din celelalte 5 zile ale săptămânii.

Harul lui Dumnezeu ne este de ajuns pentru a ne întări credința, pentru a ne crește spiritual, pentru a ne purta de grijă, pentru a ne împlini, pentru a ne împuternici să zidim Casa Domnului. Harul este poate revărsa prin multe căi și mijloace, și prin multe contexte. Dar să nu confundăm aceste mijloacele cu harul lui Dumnezeu. Pavel s-a deprins să trăiască și în belșug și în lipsă. El a îndrăznit să afirme: pot totul în Hristos care mă întărește. El nu era legat de un context anume sau de un mijloc anume. Indiferent de context, harul lui Dumnezeu îi era de ajuns. Chiar dacă avea un țepuș, o posibilă stare de boală în trup, harul Domnului îi era de-ajuns. Ce minunat este să vedem așa lucrurile, și să nu ne legăm cumva de un context anume, sau de un mijloc anume. Să ne ancorăm doar în Dumnezeu, care indiferent de context, ne va purta de grijă prin harul Său și ne va întări prin harul Său. Noi suntem din instinct vânători de contexte sau mijloace favorabile (dacă așa vea un serviciu stabil, dacă mi-aș putea plăti toate datoriile, dacă așa vea casa mea, dacă aș scăpa de insomnie, dacă aș fi căsătorit, dacă așa vea un copil, dacă frații mi-ar da mai multă atenție, dacă s-ar întoarce și prin mine oameni la Domnul, dacă și iar dacă...., atunci aș putea sluji cu adevărat și cu mai multă putere!). Harul Lui este de ajuns. De fapt, slujirea este DOAR prin harul Său. Dacă încercăm să slujim bazându-ne pe anumite contexte sau mijloace, puterea lui Hristos se diminuează în noi. Căci slujirea e posibilă DOAR prin harul Lui și acest har se revarsă când noi ne punem încrederea doar în Domnul. Și cu cât încrederea este DOAR în Domnul cu atât se poate revărsa mai multă PUTERE de SUS. De aceea harul e făcut desăvârșit în slăbiciune. Căci slăbiciunea ne ajută să coborâm în acel punct zero (ground zero) unde zdrobirea eului e totală și credința noastră se ancorează doar în Domnul pentru orice acțiune și clipă de clipă.

Când Pavel înțelege această legitate, el își schimbă perspectiva față slăbiciune. El nu mai fuge de slăbiciune, nu mai este ostil slăbiciunii, nu se mai ia la trântă cu ea, ci o îmbrățișează cu drag și o lasă să își facă lucrarea: să îl conducă, să îl readucă, să îl cufunde mai mult în același ground zero. Punct zero al dependenței totale de Domnul. Iată ce scrie el:

- DE ACEEA, (din pricina acestei legități tainice a harului făcut desăvârșit în slăbiciune, a puterii Domnului amplificată în noi când suntem în punctul zero), simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtoări pentru Hristos, căci când sunt slab, atunci sunt tare.

Observăm o legătură între acest pasaj și cel din 2 Cor.11:21-27 în care Pavel enumeră suferințele sale. Într-adevăr în 12:10 Pavel reia enumerarea acestor suferințe, dar acum le enumeră pe scurt și le așează într-o lumină nouă. Despre ce este vorba?

Viața lui Pavel era dedicată în întregime zidirii Casei Domnului, singurului proiect pe care Domnul îl are pe acest pământ. Într-adevăr în 1,2 Împărați am descoperit că tema unificatoare a Scripturii și elementul unificator al planului Domnul este zidirea Casei Domnului. Și Pavel trăia nu pentru sine ci pentru Casa Domnului (11:28-29). Și știm tot din 1,2 Împărați că oricine vrea să se dedice zidirii Casei Domnului va fi prigonit de cel rău. Și Pavel era prigonit din plin (11:23-27). Și prin toate aceste atacuri și prigoniri cel rău încerca

să îl întineze, să îl descurajeze, să îl defocalizeze de la zidirea Casei Domnului. Dar Pavel stătea în picioare și nu se lăsa nici măcar defocalizat de la preocuparea sa pentru zidirea Casei Domnului. Toate aceste lovituri nu reușeau să îl abată de pe drumul slujirii. Dar în 12:10 el ne împărtășește o mare TAINĂ. Toate aceste lovituri ale vrăjmașului menite să îl descurajeze de la zidirea Bisericii, îl ajutau de fapt la zidirea Casei Domnului! Cum e posibil ca lovitura diavolului menită clar să te descurajeze, să devină un ajutor în slujire? Foarte simplu, ne spune Pavel: toate aceste lovituri aduc slăbiciune în mine, și astfel mă cufundă, mă conduc, mă țin în același punct zero al dependenței totale de Domnul. În fața loviturilor diavolului sunt câteva posibile răspunsuri:

- Să fii lovit, întinat, defocalizat, descurajat de aceste lovituri și diavolul să își împlinească astfel scopul cu ele.
- Să nu te lași lovit, descurajat, întinat cu ele, dar să te lupți frontal cu ele, să te opui cu toată ființa stării de slăbiciune adusă de aceste lovituri, să te mobilizezi cu tot ce ai să înfrunți slăbiciunile.
- Să nu te lași lovit, să continui lupta dar fără a înfrunța frontal slăbiciunile, ci lăsând slăbiciune să te afunde în ground zero și de acolo să chemi prin credința avraamică puterea lui Dumnezeu.

Pavel opera cu al treilea răspuns. De fapt, loviturile diavolului erau cele care îl ajutau să rămână în punctul zero și să trăiască mereu și mereu o minunată taină: *căci când slab atunci sunt tare*.

Am tot vorbit de slăbiciuni, de starea de slăbiciune. Se cuvin câteva lămuriri:

- Repetarea cuvântului slăbiciune, ne arată că Pavel nu era un supraom. El experimenta slăbiciunea ca orice om, adică experimenta teamă, nesiguranță, durere, oboseală, descurajare etc. El nu stătea în mijlocul mării iar în sufletul său erau doar sentimente de pace și bucurie. El nu era într-un turn de fildeș spiritual unde loviturile celui rău nu îl atingeau mai deloc. El resimțea slăbiciune ca fiecare din noi.
- Mare atenție însă la ce NU este starea de slăbiciune de care vorbește Pavel. În 12:12, el spune CLAR: el simte plăcere în slăbiciuni PENTRU HRISTOS. Cu alte cuvinte, slăbiciunile de care vorbește el sunt slăbiciunile care izvorăsc din prigonirile și necazurile de care are parte un copil al lui Dumnezeu DIN PRICINA lui Hristos, de slăbiciunile care izvorăsc de loviturile vrăjmașului date unui slujitor activ al Casei Domnului, care lucrează constant pentru zidirea mărețului Templu. Și aceste slăbiciuni izvorăsc din diversele atacuri ale celui rău care nu trebuie reduse- așa cum am înstat deja în comentariu – la prigoana directă din partea omenilor. Orice tip de ISPITĂ adusă de cel rău în viața noastră este o formă de prigonire a celui neprihănit.
- Atenție deci căci sunt și alte stări de slăbiciune. Da, sunt stări de slăbiciune cauzate de faptul că am neglijat hrana spirituală (nu am mâncat constant din

Cuvânt și din părtășia frățească), din pricina dualității noastre (nu suntem sinceri și constanți în slujirea lui Hristos), sau din pricina comiterii unor păcate. Da, de fapt toate cele trei aspecte menționate mai sus vorbesc despre o stare păcătoasă. Păcatul aduce slăbiciune, dar o slăbiciune spirituală, de nedorit, și diferită de slăbiciunea pentru Hristos de care ne vorbește Pavel. Păcatul ne întoarce spre noi înșine, întristează Duhul, diminuează puterea Duhului în noi, face necesară o perioadă de vindecare, de convalescență chiar după pocăință. E adevărat că pocăința după o cădere ne reconduce spre punctul zero, așa cum a fost cu Petru. Dar căderea aduce și slăbiciune spirituală, și dă putere glasului lui Rabșache și glasului batjocoritorului. De aceea, căderea sau de fapt pocăința de după cădere e ultima modalitate prin care cineva ar trebui readus în punctul zero. Ideea este să nu părăsim punctul zero, să nu fugim de acolo, ci să ne cufundăm tot mai mult, și să lăsăm slăbiciunile aduse de prigonirile celui rău să ne reamintească cât de slabi suntem, cât de neputincioși suntem și cât de dependenți suntem de Dumnezeu în toate lucrurile.

- De asemenea, starea de slăbiciune chiar după voia lui Hristos devine benefică DOAR dacă știm ce să facem cu ea. Dacă o înfruntăm frontal, tot e bine căci ne luptăm cu ea. Mai indicata e tehnica de JUDO spiritual folosită de Pavel. În judo nu te opui forței adversarului ci te folosești de ea, o reconvertești în folosul tău și în defavoarea lui. Dar taina *căci când sunt slab, atunci sunt tare* se aplică doar dacă răspunzi cu credință în acea situație. Starea de slăbiciune te poate conduce spre disperare și necredință și compromis și cădere. Deci mare atenție CE FACI în starea de slăbiciune. Slăbiciunea devine benefică dacă e pentru Hristos, dacă e în urma prigonirilor celui rău și dacă răspundem cu credință în Dumnezeu. Pavel era tare în slăbiciune nu pentru că era în punctul zero ci pentru că din punctul zero se ancora în Hristos, pentru că ÎN POFIDA stării de slăbiciune credea în biruința pe care Hristos o poate aduce în el.
- Și Pavel vorbește despre O PUTERE NEMAIPOMENITĂ care venea de la Dumnezeu și care lucra permanent în El (2 Cor.4:7), Pavel vorbește despre nemărginita mărime a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui, pe care a desfășurat-o în Hristos prin faptul că L-a înviat din morți, și care este activă în noi credincioșii (Ef.1:23), și despre lucrarea puterii tăriei Lui, care lucrează cu tărie în el (Col.1:29). Și întrebăm și noi ca Ghedeon:
  - Rogu-te Domnul meu, dacă Domnul este cu noi, pentru ce ni s-au întâmplat toate aceste lucruri? Și unde sunt toate minunile acelea pe care ni le istorisesc părinții noștri când spun: nu ne-a scos oare Domnul din Egipt?
  - și ca Elisei: Unde este acum Domnul, Dumnezeu lui Ilie? (2 Împ.2:14)

- și: Unde este puterea nemărginită de care vorbea Pavel? Acea putere care îl ținea într-o viață de ascultare de Hristos, care deschide porți pentru Cuvânt, care revărsa cu putere prin el mireasma lui Hristos, care proclama cu îndrăzneală o Evanghelie curată și care întorcea mulți oameni la Domnul?
- Cuvântul lui Dumnezeu nu minte. Cuvântul este adevărat și el s-a demonstrat pe sine în viața lui Pavel. Promisiunea puterii învierii în noi mai este valabilă. Problema e la noi, e la vas. E că suntem duali, nesinceri și trăim în păcat. Este că suntem mândri, e că nu ne cufundăm și nu rămânem în ground zero. E că punctul zero e mai degrabă o excepție decât o normalitate în viața noastră. E că noi suntem încă bogați, plini de noi înșine, de merite, de drepturi, de dorințe, de planuri și vise personale, de EU ȘTIU etc. și toate acestea împiedică puterea Duhului în noi, diminuează enorm puterea Duhului în noi. Dar Pavel este un exemplu viu de ce poate face această putere cu o lume întunecată, dacă măcar un om ajunge, se cufundă și rămâne în ground zero!

Aș vrea să insisnt că punctul zero nu este un detaliu, sau un aspect din trăirea creștină, din lupta spirituală. Sunt anumite elemente care sunt fațete ale unui ansamblu. Și tendința noastră este că atunci când le descoperim să le accentuăm prea mult, măcar o vreme. E vorba de mirajul noutății. De exemplu rugăciunea. Descoperim puterea rugăciunii, și vedem în rugăciune cheia. Apoi unitatea. Descoperim unitatea și vedem acolo cheia trezirii! și apoi aprofundarea Cuvântului, și evanghelizarea, și raportarea la bunurile materiale, și părtașia frățească în biserici de casă...Toate aceste sunt foarte importante, dar sunt fațete ale unui ansamblu. Ele trebuie luate ÎMPREUNĂ și în mod echilibrat fără a accentua prea mult pe o fațetă, pe o armă spirituală, pe un element din armătura spirituală, în detrimentul celorlalte. Ground zero este și el o fațetă foarte importantă. Și dacă un adevăr este important, el este revelat în întreaga Scriptură. Dacă el este susținut doar în câteva pasaje, atunci ceva nu este în ordine. Dar dacă el trasează un fir roșu în întreaga Scriptură chiar merită atenția noastră. Și ca să îi calibrăm bine importanța trebuie să îl așezăm în lumina ansamblului Scripturii. Doar ansamblul Scripturii și trăirii cu Dumnezeu te conduce către echilibru și nu te lasă să supralicitezi fațete ale luptei spirituale. Și acum mă gândesc la ground zero. Cu siguranță că sunt sub mirajul noutății. Dar vreau să îl înțeleg în lumina ansamblului Scripturii. Cât de important este el? Cu siguranță el trebuie așezat alături de celelalte arme spirituale. Dar unde să așezăm această învățătură în ansamblu? Unde să o așezăm în armătură: Unde să o așezăm pe harta luptei spirituale? Tot studiul pe 2 Corinteni îmi sugerează că acesta este un element central, inima ansamblului. De ce?

- Observăm că la Pavel era un element CONSTANT și CENTRAL în lupta spirituală. Ground zero ne definește taina activării puterii lui Dumnezeu în Pavel. Și Pavel era nimic, și Dumnezeu totul. Cum anume se declanșa în Pavel această putere nemaipomenită? Punctul zero ne conduce către răspuns. Și Pavel este un model desăvârșit pentru toți credincioșii. Dacă la el era central, la noi este central.

- De asemenea observăm că toate celelalte elemente din armătură, din lupta spirituală, menționate mai sus (cuvînt, rugăciune, sfințire, dragoste, unitate, proclamarea Cuvântului etc) au semnificație DOAR dacă sunt făcute PRIN DUHUL, și de fapt, pot fi făcute cu adevărat doar de Hristos care locuiește în noi. Taina punctului zero ne descoperă CUM se activează puterea Duhului în noi în orice domeniu și în toate domeniile luptei spirituale. Ground zero este zona în care Duhul se activează pentru a ne sfinți, pentru a ne da pasiune să mijlocim, pentru a ne da lumină în Cuvînt, pentru a ne da unitate, pentru a ne deschide porți pentru Cuvânt, pentru a întoarce oameni la Domnul. Și, repet, starea de ground zero nu înseamnă doar o stare de slăbiciune, de zdrobire a eului, ci o stare de totală dezgolire de sine (*ferice de cei săraci în duh!*) ÎNSOȚITĂ DE O DEPLINĂ ÎNCREDERE ÎN HRISTOS!
- Punctul zero creionează de fapt ce înseamnă a CREDE ÎN HRISTOS ISUS. și știm că totul e prin har, iar ceea ce activează harul e doar credința în Hristos. Credința în Hristos nu doar că e necesară, nu doar că e suficientă, dar e și **exclusivă**, cu alte cuvinte, trebuie musai să te ancorezi DOAR ÎN HRISTOS ca El să lucreze în tine. Toată Scriptura vorbește despre taina credinței, iar Noul Testament înalță credința în Hristos ca elementul CENTRAL; FUNDAMENTAL al mântuirii omului. TOATE celelalte sunt ROADE ale acestei credinței. A vorbi deci despre credința în Hristos înseamnă a vorbi despre centru, despre inima Evangheliei, despre ceea ce dă viață și rost tuturor celorlalte elemente importante care gravitează în jurul centrului. Centrul obiectiv e Hristos. centrul subiectiv: e Hristos care lucrează în NOI. Punctul zero creionează centrul subiectiv al Evangheliei.
- Vom face o analiză a vaselor prin care a lucrat Domnul, și vom observa că punctul zero este cheia succesului fiecăruia. Căci ei au biruit nu prin ei înșiși ci prin puterea lui Dumnezeu. Marea întrebare rămâne: Cum s-a declanșat această putere a lui Dumnezeu în ei? Ground zero ne conduce către răspuns.
- În Noul Testament nu este o expresie mai des amintită decât: ÎN EL, sau ÎN HRISTOS, sau ÎN DUMNEZEU. De asemenea se repetă expresia PRIN EL; PRIN DUHUL; SAU PRIN HRISTOS. ÎN HRISTOS este dacă vreți cel mai repetat concept al NOULUI TESTAMENT. Punctul zero ne ajută să deslușim în mod practic ce înseamnă A FI ÎN HRISTOS.

Deci acum nu e doar mirajul noutății. Chiar vorbim de centrul ansamblului. De **Hristos în noi, nădejdea slavei!** Deci taina de care vorbim nu doar că străbate întreaga Scriptură calificându-se ASTFEL în rândul armelor esențiale ale luptei spirituale (ca cele amintite mai sus), dar pare a fi centrul, inima tuturor acestora. Să fim mai clari: De exemplu: vorbirea în limbi. Nu se califică ca un concept esențial al luptei spirituale sau al Evangheliei. Testul e simplu: este un concept care să strabată toată Scriptura, care să fie un fir roșu, care să fie abordat în mod direct de sute de pasaje, care să aibă un loc aparte în fiecare carte din

Scriptură? Deduci că vorbirea în limbi e un detaliu, e unul din darurile spirituale. Dar dacă luăm proclamarea Cuvântului, aceste element străbate toate cărțile Bibliei și sunt sute și mii de pasaje care o readuc în discuție. Proclamarea Cuvântului trasează un fir roșu în Biblie. Dar nu e singurul, la fel trasează și rugăciune, și sfințirea, și unitatea, și părtășia frățescă în comunitate, și altele. Și la fel și ground zero. Dar ground zero este totuși în centrul tuturor acelor elemente și acesta îl face să aibă o importanță mai mare.

Pavel spune: pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine. Cu alte cuvinte, exista pericolul real ca puterea lui Hristos să se diminueze sau să îl părăsească. Și când ne gândim la ce presiuni era supus Pavel, și faptul că era în linia întâi a războiului spiritual, ne putem da seama ce cumplit ar fi fost ca puterea lui Hristos să se diminueze sau să îl părăsească. Pavel ar fi rămas tot în linia întâi a războiului spiritual, dar fără puterea lui Hristos. Și vrăjmașul l-ar fi lovit fără milă. Ne aducem aminte de David. De ce a îngăduit Domnul să fie prigonit de Saul peste 10 ani de zile și să fugă ca o potârniche din peșteră în peșteră? Peste 10 ani David a fugit să își scape viața și a suferit nedreptatea și ocară de a fi un proscris în poporul lui Dumnezeu. Dar toată această presiune a avut un rol precis: să îi zdrobească lui David încrederea în puterea lui și în meritele sale și să învețe totală dependență de Domnul. Toți acești ani au avut ca și scop principal aducerea inimii lui David în ground zero, în matca Psalmului 131:

- Doamne, eu n-am o inimă îngîmfată, nici priviri trufașe, nu mă îndeletnicesc cu lucruri prea mari și prea înalte pentru mine. Dimpotrivă, sufletul îmi este liniștit și potolit, ca un copil înțercat, care stă lângă mamă-sa; da, sufletul meu este ca un copil înțercat. Pune-ți nădejdea în Domnul, Israele, de acum și până în veac!

Dar ce s-a întâmplat cu Bat-Șeba? Era David un obsedat sexual? Cu siguranță că nu. Dar David și-a permis să se relaxeze, să părăsească starea de ground zero. A neglijat lupta spirituală, dependența totală de Domnul, implicarea în bătăliile Domnului, și s-a relaxat, ca unul care controlează situația și își permite să se relaxeze. Și și-a ridicat capul din ground zero, din tranșeul harului. Și atunci vrăjmașul l-a lovit, și David a fost târât din păcat în păcat. Fără protecția lui Dumnezeu a fost o pradă atât de ușoară în mâinile dușmanului. Iar artileria care trăgea încontinuu spre David, Unsul Domnului, era cumplită. Și a fost cumplit pentru David să ridice capul. Oare ce s-ar fi întâmplat cu Pavel dacă și-ar fi ridicat capul? Avem de învățat. Cu cât creștem în Domnul, cu cât ne implicăm în războaiele Domnului, cu atât trebuie să fim ȘI MAI VIGILENȚI. Nu mai putem duce o viață normală, și nu ne mai putem permite momente de relaxare în lupta spirituală. Încrederea trebuie să rămână însă în Domnul și nu în vigilența noastră, în măsurile de precauție luate, în mijloacele prin care ne hrănim cu Domnul și ne arătăm dependența de El (timpul de părtășie de exemplu). Încrederea trebuie să fie ancorată în Hristos și doar în Hristos, în mila și puterea Sa, în bunătatea și credincioșia Sa, în meritele sale și în tăria Sa.

Pavel se lasă ajutat de Domnul că să rămână smerit în punctul zero. El acceptă că singur nu poate. Secretul manifestării puterii lui Hristos în noi este cufundarea și rămânerea în ground zero. Dar nici măcar acest lucru nu îl putem face singuri. Îl putem face doar cu ajutorul lui Dumnezeu. Și Pavel se lasă ajutat de Domnul pentru a rămâne smerit înaintea lui.

Și în acest proces pentru rămânerea în ground zero, el insistă de trei ori pe un lucru pe care el îl face pentru ca puterea lui Hristos să rămână în el, și anume: SE LAUDĂ CU SLĂBICIUNILE SALE. Să ne reamintim:

- Dacă e vorba să mă laud, mă voi lăuda NUMAI cu lucrurile privitoare la slăbiciunea mea. (11:30)
- Cu un astfel de om mă voi lăuda; dar întrucât mă privește pe mine însumi, nu mă voi lăuda DECÂT cu slăbiciunile mele.
- Și El mi-a zis: Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită. De aceea, mă voi lăuda MULT MAI BUCUROS cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine.

Deci Pavel se lăuda NUMAI cu slăbiciunile lui și se lăuda BUCUROS cu slăbiciunile lui pentru ca puterea lui Hristos să rămână în el. Și ce înțelegea Pavel prin slăbiciuni? Explică în v.10: ***De aceea simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări pentru Hristos.***

Și ne dăm seama că lista din 11:23-27 este de fapt LISTA slăbiciunilor sale. Într-adevăr, în acea vreme, martirajul era ceva nou. Astăzi, cel puțin în lumea creștină, în context creștin, martirajul este la loc de cinste. Ideea de a muri, suferi pentru o cauză este onorant. Dar în conetxt iudaic, cel neprihănit era protejat de Domnul. Și cel ce suferea era părăsit de Domnul. Și cu siguranță apostolii mincinoși nu se lăudau cu suferințele lor pentru Hristos. Pe de o parte lipseau, pe de altă parte era rușinos să te lauzi cu așa ceva. Într-adevăr, crucea era ceva rușinos, actul crucificării rezona în mintea oamenilor cum rezonază astăzi spânzurătoarea sau scaunul electric. A te lăuda cu crucea în acea vreme era la fel de straniu cum ar fi astăzi să te lauzi cu spânzurătoarea și ea să fie simbolul vieții tale. Deci Pavel se lăuda cu lucruri rușinoase pentru acea vreme. Dar mai mult decât atât el nu înșira aceste suferințe pentru a evidenția cât de tare este el care le face față, ci pentru a evidenția cât de slab se simte în acele contexte. Cu alte cuvinte el înșira toate aceste necazuri INSISTÂND pe slăbiciunea pe care o trezesc în el. Și totuși stătea în picioare! Și asta ridică o mare întrebare corintenilor: Pavele dacă tu nu ești un supraom, dacă nu voința și capacitățile emoționale te țin tare, dacă te simți slab și plin de frică în fața acestor prigoniri, cum explici că stai în picioare și te avânți cu entuziasm în vestirea Evangheliei? Și Pavel avea un singur răspuns: doar Hristos, doar o putere nemaipomenită și nemeritată care vine de la Dumnezeu. Eu sunt slab dar Hristos e tare, ba mai mult, când eu sunt slab, El este mai tare! Și Pavel se lăuda așa în primul rând înaintea propriei conștiințe, și apoi înaintea oamenilor și de ce nu și înaintea lumilor spirituale. Deci se lăuda așa mai întâi în fața propriei conștiințe. Ce spunea el despre sine conta enorm. Atâta timp cât se vedea mic în ochii săi, puterea lui Hristos creștea în El. Deci conta enorm ca Pavel să fie onest cu sine și să își așeze înaintea propriei conștiințe propriile slăbiciuni.

Dar nu era de ajuns. Pavel făcea același lucru și înaintea celorlalți. Nu era suficient să se laude așa în fața propriei conștiințe. Trebuia să facă același lucru înaintea oamenilor, și în special înaintea fraților. El era preocupat ca nici el însuși dar nici CEILALȚI să nu aibă o părere mai înaltă despre sine. Deci e nevoie să fii atent și ce transmiți celorlalți. Căci chiar

dacă tu vezi clar că ești un nimic, e important să îi ajuți și pe ceilalți să vadă acest lucru. Căci altfel, ei vor își vor crea un model fals de slujire, ei vor fi înclinați să te idolatrizeze pe tine și nu să Îl slăvească pe Domnul, ei vor cultiva în minte mitul supraomului și vor căuta în ei înșiși puterea de a atinge performanțele atinse în tine de puterea lui Dumnezeu. Dacă oamenii din jur nu înțeleg clar CÂT DE SLAB ești tu, deși ești slujitor al lui Dumnezeu, îi ții departe de RESURSA cheie a transformării lor. Prin performanțele tale le arăți UNDE trebuie să ajungă, însă nu îi înveți ȘI CALEA într-acolo. Și dacă faci acest lucru, nu doar că îi îndepărtezi de puterea lui Hristos dar puterea lui Hristos te va părăsi și pe tine. De ce?

- Căci dacă arăți spre tine și nu spre Hristos înseamnă deja părăsirea lui ground zero.
- Căci chiar dacă tu știi că ești un nimeni, aprecierile idolatre ale celorlalți (stimulate de tăcerea ta, sau de lipsa de preocupare ca ei să vadă în tine slăbiciunile tale), te vor împinge să crești în ochii tăi.
- Chiar dacă tu știi că ești un nimeni, și chiar dacă în inima ta respingi aprecierile idolatre ale semenilor, tăcerea ta cu privire la slăbiciunile tale și lipsa ta de preocupare ca ei să vadă în tine slăbiciunea, pentru ca astfel să poată deosebi cu claritate puterea lui Dumnezeu), va cultiva INDIRECT în Biserica lui Hristos un model fals de creștere spirituală, de erou spiritual, model care îi va ține pe frați departe de taina lui ground zero. Iar Hristos nu poate valida un astfel de MODEL. Și de aceea, puterea Lui nu va putea rămâne în tine.

Deci ce îți spui ție înșuți despre tine, este la fel de important ca ce spui altora despre tine. Iar soluția nu este TĂCEREA. Poți evita să vorbești despre tine, despre biruințele din viața ta, tocmai ca lumea să nu te idolatrizeze. Dar tăcerea nu e o soluție. Lumea oricum va vedea puterea lui Hristos în tine, dar nu o va deosebi cu claritate ca fiind a lui Hristos. Și instintiv își vor crea pornind de la tine un model fals de slujire. Oamenii vor avea mereu tendința să privească spre ceea ce se vede. Dacă încheiem studiul pe 2 Corinteni cu gândul: ce grozav era Pavel! Nu am înțeles nimic. Pavel era un nimic, un om slab și bolnav ca și noi. Dar s-a lăsat prin credință transformat de harul lui Dumnezeu. Hristos era totul în El. Și harul strălucește cu atât mai mult cu cât Pavel a fost un lut atât de împotrivor harului. Soluția este deci să spargi TĂCEREA și să vorbești. Despre ce? Despre slăbiciunile tale, și NUMAI despre slăbiciunile tale, și să o faci BUCUROS. Să le spui oamenilor că te simi slab și fricos când intri într-o nouă cetate, înaintea unei predici, în fața defăimărilor și amenințărilor vrăjmașului. Apostolii mincinoși promovau un model fals de slujitor al lui Dumnezeu și un model fals de credincios. Doar prin faptul că ei se complăceau în a se lăuda, în a denigra pe alții, în a se compara cu alții, DOAR prin acest lucru ei se abăteau de la Evanghelie, vesteau o altă Evanghelie, vesteau un alt Isus. Chiar dacă nu formulau o învățătură eretică. Ei loveau în inima Evangheliei, căci loveau în centralitatea lui Hristos. Evaghelia înseamnă DOAR prin Hristos. Când ne abatem de la acest DOAR prin Hristos, ne abatem de la Evanghelie. Și Pavel nu cade în capcana să intre în competiție firească cu acești apostoli mincinoși. Căci chiar dacă apărându-se închidea gura defăimărilor, problema rămânea în inima corintenilor.

De la „ce grozavi sunt acești apostoli!” corintenii ar fi fost comutați pe afirmația: „nu, ci , de fapt, ce grozav este Pavel!” Dar Pavel nu vrea acest lucru. Pavel vrea să îi scoată din această paradigmă și să spună : Doar Hristos e grozav! Doar Hristos este eroul! Și Pavel e vrednic de crezare pentru că, măcar că nu este nimic, Hristos lucrează prin el.

Pavel înțelese această legitate. Și de aceea în mod constant se lăuda cu slăbiciunile lui. Când vorbim despre noi, ne lăudăm cu ce avem mai de preț. Lucrul pe care Pavel îl avea cel mai de preț era SLĂBICIUNEA. Și când vorbea despre el (despre el în sine, și nu despre el transformat de Hristos) se lăuda cu slăbiciunea. Căci acea slăbiciunea era cu adevărat a lui, și era ce avea mai de preț. Căci când era slab, atunci era tare.

Când Pavel se vede slab și se ancorează în Hristos, Hristos poate fi tare în el. Cu cât credința noastră se ancorează mai mult doar în Domnul și mai puțin în noi înșine sau alte elemente vizibile, cu atât puterea Domnului se poate revărsa pe pământ. Pentru aceasta e nevoie de o cunoaștere a îndurării și puterii Domnului pentru ca credința ancorată în El să fie cât mai mare, și în același timp e nevoie de o conștientă și acceptare a totalei neputințe umane și a lipsei oricărui merit pentru ca credința să fie direcționată doar către Domnul și deloc către om. Slăbiciunea era instrumentul care îl ajuta pe Pavel să activeze această credință de tip avraamic, credință care declanșează în noi nemărginita putere a învierii lui Hristos. De aceea, Pavel nu vedea în slăbiciune un VRĂJMAȘ, ci un aliat. Deși în sine nici suferința nici slăbiciunea nu erau de dorit, slăbiciunile pentru Hristos îngăduite de Domnul erau un ALIAT esențial în lupta spirituală. Și Pavel avea două răspunsuri față de slăbiciune:

- Simt plăcere în slăbiciune
- Mă laud bucuros cu slăbiciunile mele

Deci în relație directă cu slăbiciunea, Pavel simțea plăcere în slăbiciune. Despre ce plăcere e vorba? Este vorba despre plăcerea cunfundării în punctul zero, despre plăcerea trăirii doar prin credință, despre plăcerea abandonării în brațele Creatorului, despre plăcerea dată de aventura dependenței totale de Domnul. În relație cu semenii, Pavel se lăuda cu slăbiciunile lui, pentru ca privirile lor să fie ațintite asupra puterii lui Dumnezeu și nu asupra vasului prin care curgea această putere, Și Pavel opera așa cu slăbiciunea pentru ca puterea lui Hristos să rămână cu el și în el. Și îi mulțumim în Numele Domnului că ne-a împărtășit și nouă această mare taină.

Menționam mai devreme că punctul zero nu este un element singular în Scriptură, ci el străbate întreaga Scriptură. Am argumentat deja acest lucru. Pentru a-l detalia și mai mult vom face o scurtă analiză a vaselor prin care Domnul a lucrat în Vechiul și Noul Legământ, pentru a sublinia realitatea punctului zero din viața lor.

Avraam – tatăl tuturor credincioșilor

Povestea lui Avraam este esențială, căci ea creionează tiparul credinței mântuitoare. Și observăm foarte clar cum Dumnezeu îl închide treptat în neputință și activează în Avraam o credință care se ancorează DOAR în Domnul și deloc în om sau vizibil. În același timp observăm zbaterea lui Avraam și tendința sa firească de a se ancora și în ceva vizibil (Agar și Ismail de exemplu). Dar Domnul invalidează orice soluție firească, orice sprijin din lumea vizibilă, și îl închide pe Avraam într-o neputință totală. Timpul trece, Avraam de la 75 de ani ajunge la 99 de ani și se gândește că îi vine ceasul să moară. Sara înaintează și ea în vârstă și d.p.d.v. biologic nu mai poate avea copii. Promisiunea este reînnoită: din tine și din Sara vei avea un copil! NEPUTINȚA UMANĂ e totală. Credința se poate ancora DOAR în Domnul. Dar ca neputința umană să fie mai accentuată, are loc și incidentul cu Abimelec. Avraam este derutat de faptul că Sodoma este distrusă chiar dacă după mijlocirea lui Domnului i-a promis că nu o va distruge dacă va găsi acolo 10 oameni neprihăniți. Avraam nu știe că acolo nu sunt 10 oameni neprihăniți și nici faptul că Lot a fost scăpat. Și Avraam se tulbură, își pierde pacea și încrederea în Domnul și alege calea trăirii prin vedere. Și ajunge să o dea pe Sara de nevastă lui Abimelec, când Domnul cu câteva zile în urmă îi promisese: *din Sara vei avea un fiu!* Avraam este aproape să strice totul după 25 de ani de așteptare. Ce se va întâmpla? Domnul intervine miraculos, chiar fără să fie chemat și Sara și Avraam sunt scăpați în chip minunat. Dar rămâne o întrebare. Domnul a arătat prin intervenția Sa (care a însemnat și vindecarea femeilor din zonă și deschiderea pântecelelor lor) că POATE. Dar oare va mai vrea acum când Avraam a gafat-o atât de tare chiar după întâlnirea cu Domnul din cap.18? Avraam este dezbrăcat și de PUTERE și de MERITE. Avraam este adus în punctul zero. Rămâne un singur lucru: încrederea neclintită DOAR în Dumnezeu: în îndurarea, puterea și credincioșia Sa! Și Avraam crede pe Domnul și perseverează în acest tip de credință. Și pe baza ACESTUI TIP DE CREDINȚĂ este socotit neprihănit, și pe baza acestui tip de credință se declanșează PUTEREA lui Dumnezeu care aduce viață din morți și îl aduce pe Isaac în ființă și Își împlinește promisiunea. Ce minunat! Deci punctul ZERO creionează TIPARUL credinței mântuitoare! Și suntem MÂNTUIȚI doar prin credință! Credința este TOT ce ne trebuie. În rest, pe baza acestei credințe, PUTEREA LUI DUMNEZEU face totul. Deci strădania noastră nu este să facem totul ci să operăm cu acest tip de credință. Strădania Duhului nu este să ne susțină să facem totul ci să ne învețe această credință. Pe baza ei, puterea Domnului va face totul. E clar că taina punctului zero definește ceva central din lupta noastră spirituală.

Credința în Isus Hristos

În Romani 4 Pavel pornește de la credința avraamică pentru a defini credința în Isus Hristos. La fel face în Galateni cap.3. Credința avraamică a fost activată în contextul promisiunii unui fiu. Pavel aplică acest tipar al credinței în contextul mântuirii noastre. Obstacolul principal al oamenilor pentru a fi mântuiți este că SUNT BOGAȚI. La fel ca tânărul bogat sunt bogați de ei înșiși, de propriile merite. Bogăția cea mai mare a omului este imaginea de sine, încrederea în sine. Ne naștem bogați, cu virusul luciferic. Și avem în noi

două turnuri înalte până la cer. Pe unul scrie: EU SUNT UN OM BUN, DECI EU MERIT!, iar pe al doilea: EU SUNT UN OM, DECI POT FACE BINELE! și credința noastră se ancorează în noi înșine în conținutul iertării și schimbării noastre. dar avem un mare ajutor: Legea lui Dumnezeu. Ea ne arată cât de păcătoși suntem, cât de vinovați suntem și că nu putem face nimic pentru iertarea noastră. Ea de asemenea înalță standardele și atâță poftelile din noi, și ne arată că nu putem nici să ne schimbăm și nici să facem binele. și Legea ne închide în groapa neputinței și disperării. Dar ea este de fapt un îndrumar spre Hristos căci din groapa neputinței crucea și învierea strălucesc ca SINGURA soluție pentru iertarea și schimbarea noastră. Și am mai dezvoltat recent acest subiect. Credința care ne mântuiește se ancorează DOAR în Hristos atât pentru îndreptățirea noastră cât și pentru sfințirea și transformarea noastră. Punctul zero creionează tiparul credinței mântuitoare atât în Vechiul cât și în Noul legământ.

Iov

Nu mai insistăm pe Iov căci am comentat destul de mult curățirea lui Iov în comentariile de față. Amintim doar că Iov nu era un om mândru, plin de mândrie. Totuși în adâncul lui mai era (și bine ascunsă) o formă de mândrie. Mândria are multe forme și foarte subtile. Și pentru o vreme putem merge cu o anumită dimensiune a mândriei ascunsă în adâncul nostru. dar vine vremea când Domnul va spune: gata! De-ajuns! A sosit timpul curățirii! Și vindecarea se poate face doar prin suferință și pierdere. Și doar suferința și pierderile vor scoate la lumină acel lucru ascuns din noi, acel MI SE CUVINE, acel TOTUȘI MERIT MĂCAR ATÂT, acel SUNT TOTUȘI PUȚIN MAI BUN CA CEILALȚI. Și apoi prin credință, pocăință și acceptare, acel lucru hidos din identitatea noastră va putea fi lepădat. Dezgolirea de sine e un proces care continuă și nu se sfârșește niciodată. Dacă Domnul a mai avut de curățit și în Iov, cu siguranță mai are de curățit și în noi. Și după o astfel de curățire, vom spune ca Iov: cunosc acum că Tu ești totul și eu nimic! Și cu toate acestea lecția mai poate fi aprofundată, și prin alte încercări vom descoperi MAI MULT ce înseamnă că Domnul e totul iar noi nimic! Și pentru că aceste dimensiuni subtile ale mândriei se ascund atât de bine în identitatea noastră, mereu procesul scoaterii lor la iveală va fi dificil, va dura multă vreme, va presupune durere intensă. E singura cale. Dacă s-ar fi putut altfel, Domnul ne-ar fi spus.

Iosif

Domnul plănuise de la început ca Iosif să fie izbăvitorul familiei, ca prin el familia lui Iacov să supraviețuiască foametei ce avea de venit. Și pentru aceasta a fost Iosif trimis în Egipt și a devenit mai marele Egiptului. Dar ne întrebăm: Nu putea Domnul să îl trimită pe Iosif și altfel în Egipt? Nu putea să îi dea talmăcirea visului lui Faraon când era liniștit în familia lui să să îl aducă tocmai în cea vreme în Egipt (în vremea când Faraon căuta un talmăci)? De ce a ajuns în Egipt vândut de frații lui ca slav? De ce a trăit singur ca slav atâția ani în casa lui Potifar? De ce apoi a fost condamnat pe nedrept ca violator și aruncat în temniță? Oare DOAR în temniță se putea întâlni cu pitarul și paharnicul lui Faraon? Oare Domnul Domnilor nu putea orchestra un alt loc de întâlnire dintre IOSIF și paharnic? Ideea

este că singurul loc de întâlnire posibil a fost TEMNIȚA. Strădania lui Dumnezeu nu a fost aducerea lui Iosif în Egipt și intersectarea sa cu Faraon ci a fost aducerea lui Iosif în punctul zero, ca de acolo să îl poată înălța și să poată lucra prin el. Iosif trebuia cufundat în punctul zero ca să suporte slava înălțării și puterea lui Dumnezeu să rămână în el în ciuda succeselor sale. Iosif trebuia dezgolit total de sine. Eul Iosif trebuia zdrobit în totalitate. și singurul tratament este suferința. și lui Iosif i se ia TOT, pierde dragostea fraților, pierde relația cu toți cei dragi și apropiați, pierde statutul de om liber și ajunge sclav pe nedrept într-o țară străină și ostilă evreilor. Apoi, după ce experimentează o reabilitare temporară în casa lui Potifar pierde și mai mult: pierde total libertatea, și pierde și imaginea sa înaintea celorlalți. El, care a respins o ispita atât de mare și de aproape a adulterului, este acuzat ca violator. și este închis în temniță și așteaptă condamnarea la moarte. Iosif este zdrobit de tot. și Iosif acceptă zdrobirea și acolo în temniță, chiar dacă i s-a luat pe nedrept totul, alege să continue să-l slujească pe Domnul și să facă acele lucruri mici ca pentru Domnul. Și când Iosif este cufundat în punctul zero, Domnul îl cheamă în lucrare! Și Îl înalță sus de tot, căci știe că Iosif este pregătit acum și va ști că este înălțat prin mila și puterea lui Dumnezeu și spre slava Domnului, și nu prin meritele sale și spre slava lui! Iosif era de la început un copil credincios și smerit. Dar cufundarea în punctul zero înseamnă mult mai mult. Și e posibil doar printr-un lung labirint al durerii și zdrobirii.

Moise

Moise a renunțat la 40 de ani la toată slava Egiptului pentru a suferi împreună cu poporul lui Dumnezeu. dar deși alegerea a fost una a credinței și a fost extrorodinară, Moise încă nu renunțase suficient la bogăția interioară. El se eliberase de slava Egiptului dar nu se eliberase suficient de sine și nu era pregătit să poarte o slavă atât de mare ca cea a Vechiului Legământ. Și Moise era încă bogat, bogat de sine, de planurile lui, de inițiativele lui. Și din această bogăție ia decizia să îl omoare pe Egipteanul care îi prigonea fratele. Și Domnul nu intervine atunci cu puterea Sa. Moise este nevoit să fugă din Egipt. Nu are loc nici o izbăvire ci doar alungarea izbăvitorului. Și trec 40 de ani de smerire în pustie. Și după cei 40 de ani Moise în sfârșit este sărac în duh, este adus, cufundat total în punctul zero. Și acum când Domnul îl cheamă (vezi Exod cap.3), el nu mai vrea. Întrebă: cine sunt eu să izbăvesc pe Israel? Moise se codește, și nu vrea să meargă. Se vede prea mic, prea slab. Cere Domnului să trimită pe altul. Dar Domnul insistă ca să meargă. Domnul insistă că ACUM când nu se vede pregătit, este cu adevărat pregătit. Căci va merge nu ancorat în sine ci DOAR în puterea Domnului de a convinge mai întâi pe Israel să creadă și apoi pe Faraon să le dea drumul. Dezgolit de sine, Moise poate fi umplut de puterea lui Dumnezeu. Izbăvirea din Egipt este DOAR prin puterea lui Dumnezeu. Moise e doar vasul. Vasul trebuie doar să fie gol. E așa de simplu. Vasul trebuie să fie doar gol, golit de sine, ca puterea lui Dumnezeu să fie liberă și măreață în el. Ce simplu! Și totuși cât de mult a durat dezgolirea lui Moise de sine! Moise a fost cufundat profund în punctul zero, pentru ca prin el să poată veni izbăvirea și apoi darea Legii! Ca și Iosif, Moise la 40 de ani era un credincios smerit care a renunțat la toată slava Egiptului! Dar cufundarea în punctul zero înseamnă mai mult, o zdrobire profundă a ființei care se face doar în timp, prin multă zdrobire și suferință.

La Moise și Iosif este ceva comun. Ei au fost înștiințați de Domnul mai dinainte că au fost aleși la o lucrare specială. Lucrul acesta putea fi în defavoarea lor. Căci ei se puteau gândi inițial că au fost aleși că au fost speciali, că au avut vreun merit, că Domnul a văzut în ei ceva deosebit. Domnul însă nu se ferește să le spună dinainte. Dar lucrează și îi aduce în punctul în care sunt dezgoliți de orice putere, sau de orice merite, în care nu mai văd nimic special în ei înșiși, și în care înțeleg că deși nu au nici UN MERIT, și NIMIC special, au fost chemați prin voia suverană a lui Dumnezeu care poate să aleagă pe cine vrea. Moise, Iosif erau niște păcătoși ca noi toți. Nu aveau nimic deosebit ÎN SINE. Domnul pur și simplu a decis să îi aleagă pe ei pentru o lucrare specială. Putea alege alți păcătoși. Dar i-a ales pe ei. Pentru Iosif și Moise a fost un act de mare îndurare. Căci putea fi altcineva! Dar Domnul i-a ales pe ei. Deci perspectiva nu este: **Domnul m-a ales pe mine pentru că eu sunt special, deosebit de ceilalți! Ce noros este Domnul că m-a găsit și că mă poate folosi în planurile Lui!**, ci: **Nu am nimic special sau în plus față de ceilalți, și totuși Domnul m-a ales pe mine: ce har mi s-a făcut!** E adevărat că Iosif și Moise au răspuns cu credință chemării și au fost credincioși chemării până la sfârșit. A fost răspunsul lor, dar cu toate acestea, nu au avut NIMIC în sine mai mult decât alții., și nu răspunsul lor a legitimat chemarea, ci voia suverană a Domnului și îndurarea Sa! Și ca să înțelegem acest lucru ne va fi de folos să analizăm și pe Saul și pe Iuda, și alții care au respins chemarea. Dacă Domnul ne cheamă pe baza viitoare noastre credincioșii, de ce a fost chemat și Saul și Iuda? Nu, Domnul e generos și ne cheamă PRIN GENEROZITATEA SA în planurile SALE. Ce facem noi cu chemarea, e partea noastră. DAR HARUL e HAR; 100%. Și nimeni nu a fost pregătit pentru o lucrare mare până nu i s-a clarificat că DOMNUL nu a găsit nimic mai special la el, ci l-a ales DOAR prin mila SA și doar pentru că AȘA a vrut EL! Isaia 45 care ne vorbește de chemarea lui CIR ne explică așa de clar PRINCIPIUL chemării în lucrare. Nimeni nu e SPECIAL. Lucrarea noastră poate fi specială în istorie. DAR NIMENI nu e special. Toți suntem păcătoși și neputincioși înaintea Domnului. TOȚI am păcătuțit și suntem lipsiți de slava DOMNULUI. și nu există păcătoși și mai puțin păcătoși. TOȚI SUNTEM în aceeași OALĂ. Cum spune Pavel: nu este nici o deosebire între IUDEI și GRECI. Iudeii nu sunt mai buni ca Grecii, chiar dacă după anumite criterii iudeii erau mai morali. Dar Pavel e tranșant:

- Ce urmează atunci? Suntem noi MAI BUNI decât ei? Nicidecum! Fiindcă am dovedit că TOȚI, fie IUDEI, fie GRECI, sunt sub păcat, după cum este scris:
  - Nu este nici un neprihănit, **NICI UNUL MĂCAR**. Nu este **nici unul** care să aibă pricepere. Nu este **nici unul** care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu. TOȚI s-au abătut și au ajuns niște netrebnici. Nu este **nici unul** care să facă binele, **nici unul măcar**. **(Rom.3:9-12)**

NICI UNUL MĂCAR! Și NICI UNUL MĂCAR MAI BUN CA CEILALȚI! Nici măcar Noe, nici măcar Avraam, nici măcar Iosif, nici măcar Moise, nici măcar David, nici măcar Ilie, nici măcar Isaia, nici măcar Ioan Botezătorul, nici măcar Petru sau Ioan, nici măcar Pavel, nici măcar Luther, nici măcar eu, și nici măcar TU!

Da, cu toții acceptăm verbal că suntem păcătoși înaintea Domnului. Dar oare acceptăm versetele din Romani 3:9-12 cu adevărat și în dreptul nostru? Testul e simplu: te vezi puțin

mai bun ca ceilalți, ca unii sau măcar ca un seamăn? Dacă în adâncul tău te vezi puțin mai bun ca Hitler sau ca Stalin, încă ești departe să înțelegi ce înseamnă cufundarea în punctul zero și acceptarea adevărului atât de dureros despre sine că ești cel dintâi păcătos care L-ai răstignit pe Fiul lui Dumnezeu și care meriți IADUL ETERN ȘI ATÂT! și nu e o exagerare deloc. DREPTUL lui Dumnezeu, cel în care este DOAR ADEVĂR și doar dreptate a concluzionat în dreptul tău: ești un mare păcătos, meriți din plin iadul etern!

Cu toții suntem în aceeași oală. Nu există mai bun, mai sfânt, mai special, mai deosebit, cu potențial mai mare sau mai mic. Și din această oală Domnul ne cheamă pe fiecare la o lucrare unică, și pe unii la lucrări cu totul unice și speciale în istorie, Și o face prin îndurarea Sa și suveranitatea Sa, decizia Sa nefiind DELOC influențată de ce vede în sine în NOI! NIMIC special, nimic deosebit! Dar Domnul te alege să fii un MOISE, UN DAVID, UN IOAN BOTEZĂTORUL!

Ghedeon

Am mai povestit de Ghedeon cum Domnul orcheșterază contextul ca poporul să se încreadă doar în Domnul și să nu se mândrească după victorie. Și știm povestea. Cu toate măsurile excepționale luate de Domnul, după victorie Ghedeon se mândrește și poporul îl idolatrizează. Dumnezeu rămâne în umbră. Dar acum vreau să subliniez altceva, și anume că ghedeon se vedea mic în ochii săi înainte de izbăvire. Când Domnul îl cheamă el se vede nepregătit și lipsit de resurse:

- Rogu-te, Domnul meu, cu ce să izbăvesc pe Israel? Iată că familia mea este cea mai săracă din Manase, și eu sunt cel mai mic din casa tatălui meu? (Jud.6:15)

Domnul a putut da izbăvirea prin Ghedeon pentru că Ghedeon se vedea mic în ochii lui, și totuși a mers la luptă punându-și încrederea în Domnul. Problema a fost însă la Ghedeon că nu s-a mai văzut la fel de mic în ochii săi și după victorie. Succesul și laudele poporului l-au făcut să se vadă mai mare decât era înainte de victorie. Dar el era același Ghedeon. Puterea și harul Domnului dăduseră izbăvirea. Doar Domnul trebuia laudat și proslăvit. Doar Domnul trebuia să crească în ochii lui Ghedeon și în ochii poporului. Atenție la succes. Tendința firească după un succes este să creștem în ochii noștri. Dar înțeles prin lentila harului succesul ar trebui să Îl crească pe Domnul în ochii noștri, și pe noi să ne scadă. Ar trebui să spunem: cât de mare și bun este Domnul și ce lucruri minunate a făcut prin noi vase imperfecte și nevrednice. Și când crește în ochii noștri măreția și harul Domnului ar trebui în lumina acestei creșteri să scădem și mai mult în ochii noștri. Cu cât îți dai seama mai mult ce mare e Univesrul poți conștientiza mai mult ce mic ești tu. La fel este și cu cunoașterea Domnului. Ei, bine, succesele care vin de la El sunt o fereastră prin care să vedem și mai bine măreția Domnului. Și dacă privim astfel spre El, sucesul ne va ajuta să scădem și mai mult în ochii noștri. Deci nu succesul, nu necazul, nu țepușul, nu contextele din jur sunt determinante. Raportarea noastră la ele este factorul decisiv. Același context ne poate apropia de Domnul în smerenie, și același context ne poate îndepărta de Domnul în mândrie.

Saul

Saul repetă greșeala lui Ghedeon, dar o comite mult mai grav și persistă în ea. Când Saul e ales împărat, el se ascunde după vase. El se vede mic în ochii lui, nu se consideră vrednic, și pregătit pentru o asemenea funcție. Dar o acceptă căci se încrede în Domnul. Deci Saul fusese și el pregătit de Domnul pentru funcția de împărat. Nu ni se spune la David cum a fost el modelat de Domnul, dar e clar că și el își avusese labirintul lui prin care Domnul l-a smerit și l-a adus în situația în care să se vadă mic în ochii lui. Dar după ce devine împărat și are succes, și primește laudele poporului începe să crească în ochii lui. Și apare CRIZA. Și dușmanii se aporpie, și Samuel întârzie să aducă jertfa de dinaintea bătăliei. Și atunci Saul, ia inițiativa și aduce el jertfa. Căci, era și el Unsul Domnului ca Samuel! Și samuel îi replică: Când erai mic în ochii tăi nu te-ai pus Domnul Căpetenia peste poporul Lui? Dar acum te-ai abptut de la Domnul și Domnul te părăsește și va da împărăția altuia. Și Saul nu se mai vindecă niciodată de mândrie. Rămâne îndrăgostit până la moartea de imaginea sa de sine și slava personală în lumea aceasta. Dar deși Domnul știa mai dinainte că Saul nu va rămâne smerit, l-a chemat totuși în lucrare. Deci temeiul chemării nu este credincioșia noastră pe care Domnul o știe mai dinainte. Pur și simplu Domnul ne cheamă prin mila și voia Sa. Ce vom face noi cu chemarea, aceasta e altă poveste.

David

La fel ca la Iosif, la David Domnul ne detaliază procesul formării, pregătiri lui pentru lucrare. De fapt, David este personajul biblic, la care Domnul detaliază cel mai mult procesul formării sale. și despre david am vorbit mult în comentariile noastre. Vom evidenția doar câteva aspecte. David și Goliat. David este tânăr, poate vreo 16-17 ani, și se luptă cu Goliat. David nu se încrede în sine ci în Domnul. David nu face lucruri acela spre gloria sa ci spre gloria Domnului. Puterea Domnului se revarsă în slăbiciunea și credința tânărului David. Deci putem spune că David era smerit, căci altfel Domnul nu ar fi fost cu el. David se vede mic în ochii săi și Domnul își poate manifesta prin el puterea. David experimenta puterea harului în slăbiciune. Cu toate acestea, Domnul spune: totuși David nu este pregătit să fie împărat. El său trebuie zdrobit, zdrobit până la capăt. Totuși văd în ele multe și subtile dimensiuni ale mândriei care i-ar putea fi fatale dacă L-aș înălța ca împărat. Deci punctul zero a fost experimentat de David în lupta cu Goliat. Dar aprofundarea, cufundarea crescândă în punctul zero înseamnă altceva. Și înseamnă un proces lung, și la tânărul smerit David acest proces a durat până la 30 de ani. Și nu a fost ușor. Și am comentat că peste 11 ani a fost prigonit de Saul ca ultimul tâlhar, ca ultimul păcătos. Și în fața presiunii David își atinge LIMITA. și la 28 de ani părăsește șara promisă și intră într-un joc periculos cu Filistenii, și urmează apoi evenimentul de la Țiclag, când David este dezbrăcat de propriile merite, și când și oamenii din jurul lui sunt împotriva lui. David nu a mai experimentat un astfel de moment de disperare când TOȚI și TOTUL era împotriva lui. și când nici propria neprihănire nu îl mai ajuta. Și atunci s-a întrebat: Domnul poate? Domnul vrea? Și ancorându-se c toată credința în puterea și mila lui Dumnezeu, s-a avântat înainte și Domnul l-a izbăvit din acel mare necaz. Și după acest eveniment curățirea lui David se produce prifund, și Domnul consideră că el e pregătit să fie împărat. David se vedea mic în ochii lui și înainte de lupta cu Goliat. Dar

dezgloirea de sine s-a produs doar după acei mulți ani de eprigoană și întuneric. CURĂȚIREA DE SINE se face DOAR ÎN TIMP și doar prin multă suferință și mult situația de crize, și nenumărate contexte LIMITĂ. Și din acest proces fac parte și falimentele și greșelile. Ele nu sunt de dorit, dar fac parte. Și dacă au făcut parte din viața lui Avraam, lui Iov, lui Moise, lui David, lui Petru, vor face parte din viața noastră. Căci și noi suntem ca ei: țărână păcătoasă, purtând în noi aceeași hidoșenie a mândrie, și aceleași limite ale țărâni. Fiecare din acești oameni și-a atins LIMITA și a gafat. Avraam și-a atins LIMITA și a luat-o pe Agar și apoi și-a atins limita și a dat-o pe Sara de nevastă lui Abimelec. IOV și-a atins limita și a început să poarte o ceartă cu Dumnezeu. Moise a gafat omorând pe Egiptean. David și-a atins LIMITA răbdării și a părăsit șara promisă și s-a dus la Filistenii. Petru s-a lepădat de Domnul. Atingerea LIMITEI noastre umane face parte din procesul vindecării noastre de mândrie. Vrem nu vrem, suntem, bolnavi de mândrie. Și anumite forme de mândrie limitează puterea Domnului în noi. Dar noi nu vedem acest lucru. și se pare că adesea singurul mod de a vedea acest lucru este trecerea printr-un context MAI MARE decât noi în care SĂ NE ATINGEM LIMITELE, în care să gafăm, dar în care să descoperim acea formă de mândrie care împiedica puterea lui Dumnezeu să ne ajute să depășim acea LIMITĂ. Deci să nu ne speriem de contetxele în care ne sunt atinse limitele. Să nu ne speriem nici de gafele pe care le vom face. Dar să aștetăm lumina de sus, să lăsăm să iasă la iveală ce trebuia curățit și să acceptăm vindecare. Oare Domnul nu putea aborda altfel vindecarea lui IOV. Oare nu putea să îi spună: Știi ceva Iov, înlăuntul tău e formă subtilă de mândrie. Recunoaște-o și pocăiește-te! și Iov să recunoască și să fie vindecat fără să mai treacă prin acel șir cumplit de încercări. Dar IOV NU AR FI PUTU SĂ VADĂ ALTFEL acel lucru din adâncul lui decât în mijlocul unui context în care să își atingă limitele. Și după ce ajungi ca Iov în punctul zero, te întrebi: e atât de clar! Oare de ce nu am văzut de mai de mult? Răspunul însă e cert: nu se putea mai devreme! Traseul lungului labirint plini de suferinșe și presărat de eșecurile noastre, e singura CALE. Nu este alta. Eșecurile sunt ale noastre și trebuie să ni le asumăm, și să ne pocăim de ele. Ele însă reprezintă o normalitate în procesul formării noastre. o normalitate izvorâtă din realitatea a ceea ce suntem și ce am devenit noi prin păcatele noastre. Dacă în procesul formării sale un OM ar fi impecabil, oare ce am afce cu adevărul spus de Bibli despre realitatea hidoasă și înșelătoare a fiecruui om? Da, avem personaje ca Iosif în care nu ni se prezintă astfel de eșecuri. Dar dacă ele nu sunt menționate, înseamnă oare că nu au fost? Nu, căci nu este nici un om care să poată face binele. Și în acceptarea acestui adevăr eșecurile noastre își au rolul lor. Și să nu uităm ca DAVID este principalul model propus de Vechiul testament și la el se detaliază procesul formării, deci acolo trebuie să căutăm principiele formării. La Iosif avem doar câteva capitole. La David avem o carte întreagă. Dacă am putea de la început să ne cufundăm în punctul zero, am putea evita multe limite și multe eșecuri. Dar se pare că nu se poate ajunge acolo. Căci toți suntem încăpățânași, căci toți suntem bolnavi de mândrie, căci toți repetăm PĂCATUL MÂNDRIEI și refuzăm să credem cu adevărat adevărul Domnului despre noi și despre Sine. Dacă l-am crede de la început cu adevărat ar fi minunata. Dar toți îl repsingem și îl repingem în mod repetat. și de aici apar căderile și limitele dar care ne pot duce la vindecare.

Am pomenit și de căderea cu Bat-Șeba. Aparent este inexplicabilă. Davi iubea pe Domnul. David nu era un obsedat sexual. David avea multe neveste și o viață împlinită pe pământ. Dar cum am spus, David a părăsit ground zero și și-a permis să se relaxeze în luptă,

și i-a fost fatal. David nua cedat în cei peste 11 ani de prigoană din partea lui Saul, dar a cedat în mijlocul succesului și al păcii. Se pare că starea de bine rămâne o provocare mai mare decât starea de presiune directă. Cu toate acestea, Pavel spune că să deprinsă să trăiască și în lipsă și în belșug. Și apoi adaugă: Pot totul în Hristos care mă întărește. Puterea lui Dumnezeu ne poate ajuta să gestionăm nu doar situațiile de criză ci și cele de succes și de belșug. Probelele este că în situația de criză căutăm cu disperare puterea lui Dumnezeu, iar în situația de succes și belșug, o căutăm MAI PUȚIN. Dar războiul spiritual e la fel de real, și starea de belșug este o provocare la fel de mare ca starea de lipsă. De aceea avem LA FEL DE MULT nevoie de puterea lui Dumnezeu în ambele situații. Ferice de cine crede aceste lucruri, și caută cu disperare puterea lui Dumnezeu și în situația de succes. Ferice de cel care înțelege cât de periculoasă este o stare de pace și succes. Ferice de cine a înțeles că NU POATE gestiona binele, și că are nevoie disperată de Domnul în situația de succes, pentru a rămâne smerit, pentru a rămâne vigilent în luptă, pentru a învinge ispita mândriei.

De Petru și Pavel am tot vorbit. Vom vorbi în final despre ISUS.

ISUS

Isus fost omul care a fost impecabil și în procesul formării și în timpul lucrării. El a operat de la început cu realitatea punctului zero. El a renunțat la puterea sa de Dumnezeu și și-a asumat umanitatea noastră. La fel ca orice om a devenit total dependent de puterea venită de sus de la Tatăl ceresc. Ca fiu al Dumnezeu avea această putere în sine. Dar așimunându-și umanitatea o putea folosi doar prin Tatăl. Și la fel ca orice om a trebuie să fie într-un proces de creștere și formare, și să apeleze la aceleași principii ale luptei spirituale: să se roage, să postească, să studieze Legea, să ceară mereu ajutor de sus. Iată câteva pasaje care ne ilustrează că Isus a trăit în punctul zero toată viața Sa. Nu a trăit ca păcătos, dar ca un om cuprins de SLĂBICIUNE, și care poate biuri acea slăbiciune DOAR cu ajutorul venit de sus. Hristos nu avea nevoie de iertare, dar avea nevoie de puterea de a învinge ispita.

- El este Acela care, în zilele vieții Sale pământești, aducând rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel ce putea să-L izbăvească de la moarte, și fiind ascultat, din pricina evlaviei Lui, măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit. (Evrei 5:7)
- Isus i-a zis: De atîta vreme sunt cu voi, și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar: Arată-ne pe Tatăl: Nu crezi că Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care vi le spun Eu, **nu le spun de la Mine; ci Tatăl care locuiește în Mine, El face aceste lucruri ale Lui.** (Ioan 14:9-10)
- Au luat dar piatra din locul unde zăcea mortul. Și Isus a ridicat ochii în sus, și a zis: Tată, **Îți mulțumesc că M-ai ascultat.** Știam că totdeauna Mă ascuți. Dar vorbesc astfel pentru norodul care stă în jur, ca să creadă că Tu m-ai trimis. (Ioan 11:41-42)

Fiul, mpcar că er Fiu, a trebuit să înveșe dependența totală, realitatea punctul zero. Și dacă pentru noi făpturi create este ceva normal, pentru El, Creatprul a fost ceva total împotriva firii Sale dumnezeiești care POATE TOTUL, ȘTIE TOTUL, MERITĂ TOTUL! Dar Fiul trebuia să roage mereu pe Tatăl să Îl ajute și să accepte că de unul singur nu poate birui. Puterea din isus nu venea ca UN DAT, n virtutea faotului că era Dumnezeu, nu cuggea din SINE de la SINE, ci venea doar pentru că era cerută în smerenia și din realitatea punctului zero. Și dacă Isus și-a trăit TOATE ZILELE SALE PĂMÂNTEȘTI în această paradigmă a totalei smereniei și dependenței de Tatăl, cine suntem noi, făpturi create și făpturi păcătoase și răzvrătite să îndrăznim să ne trăim mpcar o zi sau un ceas sau o secundă în altă paradigmă?

Isus a strigat către cu strigăte mari și cu lacrimi. Când ai strigat tu ultima dată așa către cer ca să te ajute să împlinești voia Lui? Dar oare nu ar trebui să strigăm astfel în fiecare zi, în spiritul acesta mă refer? E adevărat că sunt contexte mai grele în viața de credință (ca cele 40 de zile de ispitire și ca ghetsimani) și perioade mai liniștite. Dar știm că lupta spirituală e permanentă. Și atunci trebuie să ne trăim fiecare zi în spiritul acesta al dependenței totale de Cer evidenția ă Evraei cap.5 în viața Mântuitorului.

Iar a te afla în ground zero nu înseamnă acel sentiment de dezgust față de sine care ne face slabi în conflicte și ușor manipulabili. Da, cel acre este în ground zero este conștient de totală sa nevrednicie și lipsă de putere, dar u se oprește aici. El își pune încrederea în hristos, și știe că prin Hristos este reabilitat. El este eliberat de orice vină și se bucură de Domnul și de iertarea primită. Prin Hristos îi este redată demnitatea și astfel prin Hristos este puternic și nu poate fi manipulat cu ușurință. El nu cedează în fața presiunilor oamenilor și poate merge împotriva curentului, căci el este reabilitat prin Hristos și nu prin aprecierile vizibile ale oamenilor, de care de altfel se poate lipsi. El nu stă într-o ănistarea dată de vinvoțăie. El este plin de bucurie și de pace. Dar această bucurie și pace nu îl face să aibă o imagine mai bună de sine și nici să creadă că a devenit cineva mai bun și mai puternic. El rămâne în Hristos, și recunoaște că totul a fost, este și va fi doar prin Hristos. El își recunoaște neputința, dar se încrede în puterea nemărginită a învierii lui Hristos. De aceea, el este plin de îndrăzneală. El este ofensiv, el se avântă în lupta spirtuală. El are curajul să se lupte cu Goliat și să se avânte sub călăuzirea domnului împotriva unei oștiri înarmate. El știe că SINGUR nu poate face NIMIC, dar că prin Hristos poate face TOTUL. Pavel murise cu adevărat, și se cufundase în ground zero. și ajutat de slăbiciuni și de țepuș rămânea acolo, și se cufunda tot mai mult acolo, și astfel el se bucura zilnic de o taină: de taina puterii învierii dezlănșuite în el. Și Pavel, privind la trecutul lui și la viața lui, a rostit aceste cuvinte incredibile:

- POT TOTUL ÎN HRISTOS, care mă întărește. (Fil.4:13)

Legat de ground zero. Îl degustăm la concertire, și apoi îl aprofundăm întreaga viață. Cu toate acestea exemplele de mai sus ne indică faptul că pare să fie un moment cheie care marchează intarea noastră în lucrare. Iov, Iosif, Moise, David, Isus, Petru au experimentat realitatea punctului zero de la început și s-au cufundat înea pentru tot restul vieții. Cu toate acestea, a fost un moment cheie când în urma unor încercări teribile s-a produs o cufundare specială în ground zero. Și în acel moment a avut loc și chemarea în lucrare. Deci Domnul

încearcă cu fiecare credincios să îl poarte printr-un labirint și să îl aducă în acea cufundare specială în ground zero de unde îl poate chema într-o lucrare specială. Din păcate, puțini sunt cei care acceptă acest labirint până la capăt care ajung în acel punct zero profund și care apoi opeeraă conștient cu el și intră în lucrarea minunată pe care Domnul vroia să le-o încredințeze. Mulți însă experimentează la un nivel superficial și sporadic ground zero și puțin conștient. Domnul lucrează prin ei, dar pentru că nu acceptă să apcurgă până la capăt labirintele Domnului, rămân ca Lot la câmpie și nu vor atinge niciodată muntele. Lucrarea pe care Domnul vroia să le-o încredințeze nu vor primi și nu o vor cunoaște niciodată. Ce trist! Unii din ei vor ajunge până la capăt, unii mântuiți poate ca prin foc, alții cu puțină răspaltă după ce focul va arde toate paiele și lemenle zidite de ei în Numele Domnului. Ferice de cei care acceptă labirintele din viața lor și rămân acolo până la final. Gerice de cei care acceptă labrinturi care durează ani și zeci de ani, căci ei, fără să știe, se îndreaptă spre ground zero, spre punctul în care puterea lui Dumnezeu în viața lor poate deveni nemărgintă. Ei nu știu lucrul acesta, ei nu știu ce îi așteaptă la final. Ei mai așteaptă o izbăvire pământească (soluționarea vizibilă a labirintului care poate sau nu avea loc..), ei se gândesc că domnul trebuie să aibe un plan, și că suferința și modelează după chipul lui Hristos. dar nu au haba că labirintul este conceput ca EI SĂ MOARĂ, ca EUL LOR SĂ FIE ZDROBIT ÎN TOTALITATE, ca ORICE FĂRĂMĂ DIN EU ȘTIU, EU MERIT, EU POT SĂ FIE RĂSTIGNITĂ. Ei visează ca Barac după lucruri mari (vezi Ieremia 45), dar nu știu că labirintul e menit să îi zdrobească. și la capătul labirintului e cel mai greu. Căci acolo e moarte. și nu se mai vede nimic. Totul moare, totul se năruie. Presiunea interioară crește, și crește și crește. și Domnul nu intervine, ca la Isus pe cruce, te lasă singur, și tace. și pterea vrăjmașului crește. și disperera crește. și oștile demonice care se luptă împotriva sufletului cresc mereu. și orice resursă, price sprijin este pe rând îndepărtat. și nu mai pe ce să pui mâna, pe ce să te sprijini, totul devine înșelător. și eul se zbate. și în acea zbatere gafează și face prostii. Exact ca omul care se îneacă și se zbate locindu-și salvatorul. și când totul pare pierdut. Când disperarea se așează pe întreaga ființă, când moartea se așează peste tot sufletul, când nu mai se vede nici un firicile de lumină, și speranță, eul, ÎN SFÎRȘIT, capitulează, și întreaga ființă îngenunchiază și rostește: nu mai pot! nu pot nimic! Nu sunt nimic! Ai milă de mine, păcătosul! și în urma acestui strigăt, Domnul, ca un viteaz trezit din somn, se ridică în măreția Sa, și se încinge cu putere, și Își întinde mâna și te smulge din mijlocul mocirlei, și la galsul tunetului vocii Sale, toți vrăjmașii sufletului tău o iau la fugă, și se ascund în tărână. și sufletul tău rămâne singur cu Creatorul care S-a arătat în spelndoarea și măreția Lui. Și în fața acestei sfineniei sale strălucitoare se vede atât de clar că omul este atât de păcătos, și că nu merită nimic, și e total necrednic. și în fața puterii Sale se vede cât de mic este omul și că nu poate nimic. Dar deși omul nu putea NIMIC și nu merita NIMIC, Domnul a fost acolo. Domnul S-a arătat și Domnul la izbăvit de la moarte. Domnul S-a îndurat și Domnul l-a mântuit din fața unor vrăjmași mult mai puternici ca el. Și atunci sufletul înțelege că DUMNEZEU poate totul și că în mila Sa vrea totul. Și sufletul se odihnește în cel mai odihnitot adevăr rostit vreodată pentru ființa care îl înalță acum către cer cântând: Doamne, TU EȘTI TOTUL, IAR EU NIMIC!

Și din acel moment ființa începe o altă viață. o viață în care eul este ținut în moarte, ca Domnul să poată domni cu adevărat să poată lucra cu libertate prin el. Și la capătul labirintului ființa primește darul cel mai de preț: ground zero. Și ceea ce părea să fie sfârșitul,

devine un mare început, începutul unei vieți în care se explorează, se experimentează și se aprofundează taina secretului paulin: Pot totul în Hristos care mă întărește. Și dacă labirintul de altă dată dispăre sau nu, dacă izbăvirea pământească așa de mult așteptată sau în trecut vine sau nu, pur și simplu nu mai contează. Comoara găsită în Dumnezeu la capătul labirintului e atât de mare, încât totul pălește. Și cu siguranță lupta continuă, ca această comoară se nu se uite, să nuse piardă ci să fie redescoperită mereu și mereu.

Pentru că se apropie studiul Evangheliei după Matei nu vom mai avea timp să scriem gânduri despre cap.13 din Corint. Cap.13 adună principalele teme ale epistolei. și pentru a ne reaminti că tema harului în slăbiciune este o temă fundamentală a cărții, Pavel încheie epistolă amintând din nou taina lui ground zero:

- El care nu este slab față de voi, ci plin de putere între voi. Într-adevăr, El a fost răstignit prin slăbiciune; dar trăiește prin puterea lui Dumnezeu. Tot astfel și noi, suntem slabi în El, dar, prin puterea lui Dumnezeu, vom fi plini de viață cu el față de voi. (13:3b-4)

și iarăși în 13:9a:

- Într-adevăr, ne bucurăm când noi suntem slabi, iar voi tari, și ne rugăm pentru desăvârșirea voastră.

Însuși Hristos a trăit întreaga Sa viață pământească în paradigma lui **ground zero**. Dar această TAINĂ își găsește punctul culminant la CRUCE: Cufundarea lui Hristos în slăbiciune e totală la CRUCE. Dar în urma acestei dezgloiri totale de SINE, se declanșează puterea lui Dumnezeu care îl înviază și îl așează pe scaunul de domnie al cerului mai presus de orice domnie și stăpânire. Și această putere devine activă pe pământ pentru toți cei care cred în El. Dar puterea învierii s-a declanșat DUPĂ ce Hristos a fost cufundat total în neputință, și slăbiciune. Când a fost cufundat realmente în moarte. Când hristos a murit în cel mai dramatic sens al ființei. Nouă nu ni se cere să repetăm moartea lui Hristos care S-a lepădat de SINE și a devenit păcat pentru noi. Dar ni se cere să ne răstignim EUL și firea pământească. Puterea învierii este activă în noi în măsura în care ședem pe cruce, în măsura în care eul moare, în care eul este cufundat în slăbiciune. Hristos a ajuns pe scaunul de domnie după ce S-a cufundat până în adâncul locuinței morților. Puterea lui Dumnezeu ne va înălța doar după ce ne vom smeri și noi în adâncul ființei noastre.

Cu greu mă despart de 2 Corinteni. Oare cum voi putea mulțumi Domnului pentru toate binefacerile aduse sufletului meu prin această scrisoare? Ca și psalmistul nu voi decât să înalț Numele Lui în mijlocul adunării.

Ne despărțim plângând de 2 Corinteni dar păstrăm în inima tainele din această carte. Și aventura continuă. Mai e atât de mult de cunoscut și de explorat din tainele Împărăției. Acesta a fost doar un mic început. Regatul Matei ne așteaptă cu drag. și cine poate și ce vom găsi în acest regat? Rostind un sfânt rămas bun lui 2 Corinteni pășim cu umilință spre Evanghelia Împărăției.

Cuprins

Introducere	1
Mângâierile apostolului (1:1-11)	4
Deciziile lui Pavel (1:12-22)	38
Pricina amânării venirii. Iertarea celui pedepsit (1:23-2:13)	45
Slujba Apostolică (2:12-3:18)	57
Credințioșia față de slujba primită în mijlocul suferințelor (4:1-6:10)	79
Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși (6:14-7:1)	172
Mângâierea lui Pavel și a lui Tit prin Corinteni (7:2-16)	176
Despre strângerea de ajutoare pentru sfinți (8:1-9:15)	193
Pavel ferm și în vorbă și în faptă (10:1-11)	203
Pavel nu se laudă cu lucrarea altuia (10:12-18)	210
Demascarea apostolilor mincinoși (11:1-15)	213
Pavel se laudă cu necazurile și slăbiciunile lui (11:16-33)	220
Descoperirile și slăbiciunile lui Pavel (12:1-10)	223
Avraam – tatăl tuturor credincioșilor	244